„Aici ai tot ce-ți dorești de la un *romance*."

– Helen Hoang, autoarea cărții *Ecuația iubirii*, bestseller *New York Ti*

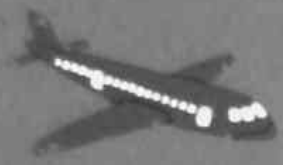

DIN *Spania* CU DRAGOSTE

EPICLOVE

Să te prefaci că ești îndrăgostit
n-a fost niciodată atât de plăcut.

ELENA AR

DIN *Spania* CU DRAGOSTE

ELENA ARMAS

DIN *Spania* CU DRAGOSTE

ELENA ARMAS

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA STAN

EPICLOVE

Editura Epica • București, 2022

Celor care-și urmează visurile: să nu renunțați la ele!
Noi nu ne dăm bătuți, ați înțeles?

CAPITOLUL UNU

— O să-ți fiu eu partener la nuntă.

Cuvintele mi-au răsunat în urechi. Nici în cele mai fanteziste visuri — și credeți-mă, am o imaginație bogată — nu-mi închipuisem că le voi auzi rostite de vocea asta baritonală.

Am mijit ochii la ceașca mea. Încercam să-mi dau seama dacă plutea vreo peliculă de substanță toxică la suprafața cafelei mele. Asta ar fi explicat ce se întâmpla.

Dar nu era nici urmă de așa ceva în ceașcă; doar ce mai rămăsese din cafeaua mea Americano.

Vocea pătrunzătoare s-a auzit din nou:

— Merg eu cu tine, dacă ai atâta nevoie de un partener.

Am făcut ochii mari și am ridicat capul. Am deschis gura, după care am închis-o la loc.

— Rosie..., am îngăimat. *El* chiar e aici? Îl vezi și tu? Sau mi-a pus cineva droguri în cafea, iar eu n-am băgat de seamă?

Rosie era cea mai bună prietenă a mea și, totodată, colegă cu mine la InTech, o companie de consultanță în inginerie, cu sediul în New York. Aici ne cunoscuserăm. Lucram împreună. A încuviințat încet din cap, iar buclele ei negre au săltat. Pe chipul ei cu trăsături delicate apăruse o expresie de neîncredere.

— Nu ți-a pus nimeni nimic în cafea, a mormăit ea. Tipul e chiar aici.

A aruncat iute o privire peste umărul meu.

— Bună dimineața! l-a salutat Rosie rapid, apoi s-a răsucit din nou spre mine. E chiar în spatele tău.

Cu gura căscată, m-am holbat la prietena mea. Stăteam în capătul coridorului de la etajul al unsprezecelea, în sediul firmei InTech. Birourile noastre erau destul de apropiate unul de altul, așa că, atunci când intrasem în clădirea aflată în inima Manhattanului, în apropiere de Central Park, mă dusesem țintă la biroul ei.

Planul meu fusese s-o iau pe Rosie și să ne tolănim în fotoliile tapițate aflate în zona pentru vizitatori. Era destul de devreme încât să nu fie ocupate. Mi-am dat drumul la gură înainte să ajungem la ele. Având în vedere necazul meu, aveam nevoie imediat de atenția a lui Rosie. Și apoi... apoi *el* a apărut din senin.

— S-o repet a treia oară?

Întrebarea lui mi-a stârnit alt fior de neîncredere și mi-a înghețat sângele în vene.

N-avea s-o repete. Nu fiindcă n-ar fi putut, ci pentru că vorbele lui n-aveau absolut niciun sens. Nu în lumea asta, în care...

— Bine, fie! a oftat el. Poți să mă iei cu tine...

A făcut o pauză, iar eu am devenit și mai precaută.

— ...la nunta surorii tale.

Mi-am îndreptat spatele. Umerii mi s-au crispat și am simțit cum bluza din satin mi se întinde pe sub betelia pantalonilor bej.

Pot să-l iau cu mine.

La nunta surorii mele.

Ca... partener?

Eram uluită. Cuvintele lui îmi răsunau în cap.

Apoi absurditatea situației — gluma perversă pe care încerca s-o facă tipul ăsta, în care știam că nu pot avea încredere — m-a făcut să pufnesc scurt și zgomotos. Nu m-am putut abține.

— Ce ți se pare așa de amuzant? a întrebat el cu voce scăzută, rece. Vorbesc serios.

Mi-am înăbușit un hohot de râs. Nu-l credeam absolut deloc.

M-am adresat lui Rosie:

— E la fel de probabil ca el să vorbească serios precum e ca Mister Chris Evans[1] să apară din senin și să-mi declare dragoste veșnică.

Am privit teatral în stânga și dreapta și am continuat:

— Nicio șansă să se-ntâmple! Deci, Rosie, îmi ziceai ceva despre... domnul Frenkel, nu-i așa?

Nu exista niciun domn Frenkel.

Rosie a zâmbit fals, cu toți dinții, așa cum făcea când nu voia să pară nepoliticoasă.

— Lina, mie mi se pare că vorbește serios.

L-a măsurat cu privirea pe tipul din spatele meu.

— Mda, a confirmat prietena mea. Nu cred că glumește.

Am clătinat din cap. Refuzam să mă uit la el, fiindcă exista posibilitatea să fiu nevoită să recunosc că prietena mea avea dreptate.

Imposibil! Aaron Blackford, colegul meu și ghimpele din coasta mea, n-ar fi încercat nici în ruptul capului să se ofere să-mi fie partener.

Am auzit un oftat de nerăbdare în spatele meu. Aaron mi-a zis:

— Devine plictisitor, Catalina.

Tăcere. Apoi a expirat zgomotos. Nu m-am întors cu fața spre el. Am rămas, dârză, pe poziție.

— Știi că dacă mă ignori n-o să mă faci să dispar.

— Dar încă trag speranță c-o să reușesc să te fac să dispari, am bodogănit.

Rosie mi-a aruncat o căutătură ciudată, apoi a privit peste umărul meu din nou, afișând același zâmbet larg.

— Scuze, Aaron! Nu te ignorăm, l-a asigurat ea. Pur și simplu... discutam ceva.

---

[1] Actor nord-american cunoscut în special pentru interpretarea rolului Captain America, în franchisa *Avengers*.

— Ba îl ignorăm! am contrazis-o. Nu-i nevoie să-l menajezi. Oricum, să știi că nu-l deranjează. N-are suflet.

— Mersi, Rosie! i-a zis Aaron, pe un ton mai puțin ostil.

Aaron nu se purta amabil cu nimeni. Nu-i stătea în fire să fie prietenos. Nici nu credeam că ar fi putut să-i iasă faza cu amabilitatea. Cu toate astea, era mai puțin... ciufut când vorbea cu Rosie. Ceea ce nu se aplica și în cazul meu.

— Te rog, Rosie, spune-i Catalinei să se-ntoarcă spre mine! Nu-mi place să vorbesc cu ceafa ei.

Tonul lui a devenit glacial:

— Sau poate că-i încă o glumă nesărată de-a ei. Niciodată nu le înțeleg hazul.

Brusc, un val de căldură m-a cuprins și m-am înroșit la față.

— Sigur! s-a grăbit Rosie să aprobe. O să-i zic.

Privirea ei a revenit asupra mea și a ridicat sugestiv din sprâncene.

— Lina... Aaron vrea să te întorci spre el...

— Mulțam, Rosie! M-am prins, am rostit printre dinți.

Obrajii îmi ardeau. Nu voiam să dau ochii cu el. Ar fi însemnat să-i fac jocul. Pe deasupra, tocmai declarase că nu sunt amuzantă.

— Te rog, spune-i lui Aaron că un om nu poate să înțeleagă o glumă dacă nu are simțul umorului. Mersi!

Rosie s-a scărpinat în cap și s-a uitat rugător la mine. Voia s-o scutesc de jocul ăsta penibil. Am privit-o insistent, ignorându-i rugămintea mută.

A răsuflat prelung, după care s-a uitat încă o dată peste umărul meu.

— Aaron — a început ea, iar zâmbetul fals i s-a lărgit și mai mult —, Lina e de părere că...

— Am auzit-o, Rosie. Mulțumesc!

Eram foarte obișnuită cu prezența lui, așa că am observat imediat schimbarea ușoară din tonul său. Îl folosea pe cel rezervat numai mie: sec și ostil, amestecat cu un strop de dispreț și răceală.

Știam că replica lui avea să fie urmată imediat de o încruntătură. Nici nu era nevoie să mă întorc și să mă uit la el ca să știu. Se încrunta mereu când venea vorba despre mine și de... *chestia* asta dintre noi.

— Sunt convins că ce zic ajunge până la Catalina, acolo jos. Te mai rog ceva, Rosie: zi-i că am treabă și că nu mai pot pierde vremea pe-aici.

Acolo jos?!

Ce idiot monumental!

Rosie și-a ațintit iar ochii verzi asupra mea.

— Ăăă..., a îngăimat prietena mea. Aaron are treabă și vrea să...

— Dacă...

Auzind cât de pițigăiat vorbisem, m-am întrerupt. Mi-am dres glasul și am continuat:

— Dacă-i atât de ocupat, atunci transmite-i, te rog, că poate să mă scutească de prezența lui. N-are decât să se întoarcă în biroul lui și să se poarte, în continuare, ca un obsedat de muncă. Ne-a întrerupt ca să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Rosie a rămas cu gura căscată. Bărbatul din spatele meu a vorbit:

— Deci ai auzit propunerea mea. Perfect!

A urmat o pauză, iar eu am înjurat în barbă.

— Deci care-i răspunsul tău?

Rosie părea șocată. Iar mie începeau să-mi iasă peri albi.

Cum adică? Ce naiba încerca să facă? Era vreo strategie nouă ca să se joace cu mintea mea, cu nervii mei?

— Habar n-am despre ce vorbește, am mințit eu. N-am auzit nimic. Poți să-i spui și asta.

Rosie și-a petrecut o buclă după ureche, i-a aruncat iute o privire lui Aaron și s-a uitat iar la mine.

— Cred că se referă la propunerea de a fi partenerul tău, la nunta soră-tii, a explicat ea blând. Știi tu, chiar după ce mi-ai zis că situația s-a schimbat și că acum ai nevoie de cineva — „de ori-

cine", așa te-ai exprimat — care să meargă cu tine în Spania, la nunta aia, fiindcă altfel o să ai parte de o moarte lentă și dureroasă și...

Obrajii mei ardeau de rușine la gândul că Aaron auzise conversația noastră. Am întrerupt-o:

— Da, bine! Mersi, Rosie, nu-i nevoie să recapitulezi.

— Mi se pare că ai folosit cuvântul „disperată", a intervenit Aaron.

Urechile mi s-au încins imediat. Probabil erau roșii ca sfecla.

— Ba nu! N-am zis asta!

— Scumpo... ba ai zis, a intervenit în discuție cea mai bună prietenă a mea.

De fapt, tocmai devenise *fosta* cea mai bună prietenă.

M-am uitat urât la Rosie și am mimat din buze: „Ce naiba faci, trădătoare ce ești?".

Cu toate astea, amândoi aveau dreptate.

— Bine, recunosc. Am zis că sunt disperată. Dar nu-s *chiar atât* de disperată.

— Exact asta zic oamenii cu adevărat neajutorați, a comentat Aaron. În fine... N-ai decât să crezi ce vrei, Catalina.

După ce în dimineața asta numai am înjurat, am închis ochii pentru o clipă.

— Treaba asta nu te privește, Blackford! Și nu sunt neajutorată, ai priceput?

Ce mai conta o minciună în plus, pe lângă toate gogoșile pe care le îndrugasem?

N-avea rost să neg. Într-adevăr, voiam *cu disperare* să-mi găsesc un partener pentru nuntă.

— Sigur..., a mormăit el.

Ce ironic! Dintre toate cuvintele pe care Aaron Blackford mi le adresase în dimineața asta, ultimul m-a făcut să renunț la prefăcătorie, la ipostaza de femeie imperturbabilă.

Acel „sigur" pronunțat din vârful buzelor sunase extrem de plictisit, de arogant. Exact în stilul lui Aaron.

Sigur...

Sângele a început să-mi fiarbă.

Cât ai clipi, m-am răsucit cu fața la el. Am făcut-o din impuls. Un simplu reflex la acel cuvânt alcătuit din cinci litere. Dacă ar fi fost rostit de oricine altcineva, nu m-ar fi afectat atât de tare.

Din cauza înălțimii lui impresionante, m-am pomenit cu nasul în pieptul lui lat. Purta o cămașă scrobită. Tare aș fi vrut să strâng materialul în pumni și să-l șifonez! Cine naiba defilează tot timpul îmbrăcat așa de elegant și de impecabil? Aaron Blackford, desigur.

Am ridicat privirea spre gâtul lui puternic. Privirea mi s-a oprit la maxilar. Strângea din buze, exact cum mă așteptam. Ochii mei au urcat și mai mult, întâlnindu-i pe ai lui. Erau albaștri. Îmi aminteau de profunzimile unui ocean, unde totul e rece și mort.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— *Sigur?* am șuierat.

A încuviințat scurt din cap. Ochii lui mă țintuiau.

— Da. Nu vreau să mai pierd vremea ciondănindu-mă pentru un lucru pe care ești prea încăpățânată să-l recunoști, așa că asta am zis: *sigur*.

Refuzam ca tipul ăsta exasperant, care probabil petrecea mai mult timp călcându-și hainele decât interacționând cu alți oameni, să mă scoată din pepeni la prima oră a dimineții.

Mă străduiam să-mi controlez reacția. Am inspirat profund. Apoi mi-am petrecut o șuviță castanie după ureche.

— Dacă să vorbești cu mine e o mare pierdere de vreme, chiar nu înțeleg ce mai cauți aici, i-am trântit-o. Te rog, nu te simți obligat să stai pe-aici de dragul meu sau al lui Rosie!

Domnișoara Trădătoare a scos un sunet nedefinit.

— Aș vrea să plec, a recunoscut sec Aaron. Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— *Aia* n-a fost o întrebare, am răspuns, simțind amărăciunea din tonul meu. Dar nu contează, fiindcă n-am nevoie de tine.

— Sigur, a repetat el, iar exasperarea mea a mai crescut un pic. Deși eu cred că ai nevoie.

— Te înșeli.

Și-a arcuit sprânceana mai mult, după care a adăugat:

— Totuși, parc-am auzit că ai nevoie de mine.

— În cazul ăsta, ai mari probleme cu auzul. Repet: n-ai înțeles bine. Nu am nevoie de tine, Aaron Blackford! Dacă vrei, îți fac o schemă. Îți scriu și pe e-mail, dacă e nevoie.

A părut că ezită pentru o clipă. Dar știam că nu avea să renunțe atât de ușor. Și mi-a demonstrat-o când a deschis din nou gura:

— Nu ziceai că nunta e peste o lună și că n-ai partener?

— Poate c-am zis așa. Nu-mi aduc aminte exact.

Am strâns din buze. De fapt, chiar așa spusesem. Cuvânt cu cuvânt.

Aaron nu s-a dat bătut:

— Păi, n-a sugerat Rosie să stai ascunsă la nuntă și să nu atragi atenția asupra ta, ca nimeni să nu observe c-ai venit singură?

Rosie s-a băgat în discuție:

— Așa am zis. Și i-am sugerat să poarte o culoare închisă, nu rochia aia de un roșu turbat...

— Rosie! am strigat la ea. Nu mă mai „ajuta"!

Aaron a început să reproducă discuția mea cu Rosie:

— Și dup-aia nu i-ai amintit tu lui Rosie c-o să fii *afurisita* — chiar așa te-ai exprimat — de domnișoară de onoare și că, prin urmare, *toate neamurile* — din nou, exprimarea ta — o să fie cu ochii pe tine?

— Ba da, a confirmat Domnișoara Trădătoare.

Mi-am răsucit fulgerător capul în direcția ei.

— Ce-i? a întrebat ea cu nevinovăție, ridicând din umeri și enervându-mă la culme. E adevărul, scumpo.

Aveam nevoie de prieteni noi, urgent!

— Mda, exact! a comentat Aaron. Şi n-ai spus tu că fostul tău iubit va fi cavalerul de onoare şi că gândul de a sta aproape de el, *singură, jalnică, fără pereche* — astea au fost cuvintele tale —, te face să vrei să-ţi iei câmpii?

Da, aşa mă exprimasem. Însă nu crezusem că Aaron ne asculta. Altfel, n-aş fi spus toate astea răspicat.

Se pare că stătuse chiar acolo, în spatele meu. Şi acum ştia. Mă auzise recunoscându-mi frustrarea şi acum mi-o flutura pe la nas. Oricât de mult îmi repetam în sinea mea că nu-mi pasă, că n-ar trebui să-mi pese, ghimpele suferinţei nu dispărea. Mă făcea să mă simt şi mai singură, şi mai vrednică de milă.

Am înghiţit în sec şi mi-am ferit privirea de a lui. Ochii mei au poposit aproape de mărul lui Adam. Nu voiam să-i văd expresia. Probabil că era una de batjocură, de milă. Refuzam să aflu că încă o persoană are o astfel de impresie despre mine.

Aaron a mai adăugat ceva:

— Da, *eşti* disperată.

Am expirat cu putere şi am încuviinţat cu o mişcare a capului, în chip de răspuns. Nu înţelegeam de ce o făcusem. Nu-mi stătea în fire. De obicei, mă ciorovăiam cu el până la sânge. Nu ne menajam reciproc.

— Atunci, ia-mă ca partener la nuntă, Catalina.

Foarte încet, am ridicat privirea. Simţeam că mă cuprinde un amestec ciudat de suspiciune şi jenă. Faptul că fusese martor la discuţia mea cu Rosie era de-a dreptul stânjenitor. Oare avea să folosească asta în propriul avantaj? Oare voia să mă tragă pe sfoară?

Sau poate că nu. Poate că exista o explicaţie, un motiv pentru care se oferise să mă însoţească la nuntă.

În timp ce-i studiam faţa, reflectam la toate variantele posibile, dar nu reuşeam să ajung la o concluzie rezonabilă. N-am găsit niciun răspuns care să mă ajute să înţeleg de ce îmi făcuse propunerea

sau ce scop urmărea. Aveam o singură certitudine: noi doi nu eram prieteni. Aaron Blackford și cu mine abia dacă ne toleram. Ne comportam răutăcios unul cu celălalt, scoteam în evidență greșelile celuilalt, ne criticam stilurile diferite de lucru, de gândire, de viață. Condamnam ceea ce ne deosebea. Cândva, aș fi aruncat cu săgeți de *darts* într-o poză de-a lui. Sunt convinsă că și el ar fi făcut la fel cu o poză de-a mea. Ne antipatizam. Pe deasupra, el provocase vrajba noastră, nu eu. Deci care era explicația? De ce se prefăcea că îmi oferă ajutor și de ce să-i fac pe plac, acceptându-i propunerea?

— Poate că sunt disperată să-mi găsesc un partener, dar nu chiar atât de disperată, am repetat.

A oftat. Îi simțeam nerăbdarea și exasperarea.

— Îți las timp de gândire, a zis Aaron. Știi că n-ai alte opțiuni.

— Nu mă gândesc la nimic, i-am trântit-o fluturând din mână, după care i-am zâmbit fals, cu toți dinții. Mai degrabă m-aș duce la nuntă cu un cimpanzeu îmbrăcat în smoching decât să te iau *pe tine*.

A înălțat din sprâncene. În ochii lui am văzut o urmă de amuzament.

— Ei, hai! Știm amândoi că n-ai face așa ceva. Deși există cimpanzei care se descurcă de minune, fostul tău iubit o să fie prezent la nuntă. La fel și familia ta. Ai spus că trebuie să faci impresie, iar eu te voi ajuta în privința asta, a completat Aaron, după care și-a înclinat capul într-o parte. Sunt cea mai bună opțiune pe care-o ai.

Am pufnit dezaprobator, pocnind din palme o dată. Omul ăsta era o pacoste...

— Ești un mare *nimic* pentru mine, Blackford. Să știi că am suficiente opțiuni, l-am contrazis, ridicând din umeri. O să agăț pe cineva pe Tinder. Poate c-o să dau un anunț în *New York Times*. Găsesc eu pe cineva.

— În numai câteva săptămâni? Nu prea cred!

— Rosie are mulți prieteni. O să-l iau cu mine pe unul dintre ei.

Ăsta fusese planul meu încă din capul locului. De aceea mă dusesem la Rosie atât de devreme. Mi-am dat seama că fusese o greșeală. Trebuia să fi așteptat până la sfârșitul programului și să fi mers cu Rosie într-un loc liniștit — unul unde Aaron nu avea ce căuta —, ca să vorbim. Însă după discuția telefonică de ieri, cu maică-mea... mda. Lucrurile se schimbaseră. În mod cert, situația mea era alta. Aveam nevoie de un partener și absolut oricine ar fi fost bun. Oricine în afară de Aaron, bineînțeles. Rosie sigur știa pe cineva care să mă însoțească.

— Nu-i așa, Rosie? am întrebat-o. Sigur ai un amic disponibil.

— Poate Marty... Lui îi plac nunțile, a spus ea.

— Nu cumva Marty e ăla care s-a îmbătat la nunta verișoarei tale, a furat microfonul trupei și a cântat *My Heart Will Go On* până când frati-tu a trebuit să-l dea jos cu forța de pe scenă?

— El e, a zis rușinată Rosie.

— Îm-hm... Nici nu mă gândesc!

Nu puteam să aduc cu mine un asemenea tip la nunta soră-mii. Ea i-ar fi smuls inima din piept și i-ar fi servit-o pe tavă, în chip de desert.

— Dar ce zici de Ryan? i-am propus lui Rosie.

— E logodit.

— Nu mă mir, am răspuns cu un oftat. Ryan e un tip pe cinste.

— Știu. De-aia am încercat de atâtea ori să vă fac lipeala, dar tu...

Mi-am dres glasul, ca s-o reduc la tăcere, după care am zis:

— Nu-i un moment potrivit să discutăm acum de ce n-am un iubit.

Aaron mă privea printre gene.

— Ce zici de... Terry? am încercat din nou.

— S-a mutat în Chicago, a răspuns Rosie.

— La naiba!

Am clătinat din cap și, pentru o clipă, am închis ochii. Era inutil să mai întreb.

— Atunci, o să angajez un actor. O să-l plătesc ca să joace rolul partenerului meu.

— S-ar putea să te coste mult, a zis sec Aaron. Și actorii nu stau degeaba, așteptând ca celibatarii să-i angajeze drept parteneri falși.

I-am aruncat o privire exasperată și am adăugat:

— O să fac rost de o escortă profesionistă.

Aaron a strâns foarte tare din buze, așa cum făcea când era extrem de iritat.

— Ai prefera să te duci cu un gigolo la nunta soră-tii, în loc să mă iei pe mine?

— Am zis „escortă", Blackford. *Por Dios!* am mormăit. Nu caut genul *ăla* de servicii. Am nevoie numai de un însoțitor. Asta fac tipii ăia: sunt *escorte* pentru diverse evenimente.

— Ba nu, Catalina, nu asta fac ei, m-a contrazis Aaron cu voce gravă, glacială.

— Nu te-ai uitat niciodată la comedii romantice? l-am întrebat. Nici măcar la *Ceva de împrumut*[1]?

N-a răspuns. Pur și simplu a continuat să mă scruteze.

— Măcar te uiți la filme? am adăugat. Sau nu faci decât să muncești?

Probabil că Aaron nici măcar nu avea televizor.

Expresia de pe fața lui a rămas neclintită.

Doamne, n-am timp de așa ceva! N-am timp de el.

— Știi ce? Nu contează. Nu mă interesează, am zis, ridicând exasperată brațele în aer. Îți mulțumesc pentru... ofertă. Dar n-am nevoie de tine.

— Ba cred că ai.

— Iar eu cred că ești agasant.

---

[1] Filmul *The Wedding Date*, din 2005.

— Catalina, a început el, iritându-mă și mai tare prin felul în care mi-a pronunțat numele. Te amăgești dacă ai impresia că poți găsi pe cineva într-un timp atât de scurt.

Încă o dată, Aaron Blackford nu se înșela.

Probabil că mă amăgeam un pic. Iar el nici măcar nu știa despre minciuna mea. Și nici nu plănuiam să afle vreodată. Însă asta nu schimba situația: aveam nevoie de cineva care să ia avionul spre Spania, cu mine, ca să participe la nunta Isabelei. Dar nu-l voiam pe Aaron. În primul rând, eram sora miresei și domnișoară de onoare. În al doilea rând, fostul meu iubit, Daniel, era fratele mirelui și cavalerul de onoare. Pe deasupra, cu o zi în urmă aflasem că se logodise. O informație pe care familia mea mi-o tăinuise. În al treilea rând, dacă nu puneam la socoteală puținele întâlniri cam nereușite la care ieșisem cu câțiva tipi, nu aveam iubit de aproape șase ani, de când plecasem din Spania și mă mutasem în State, imediat după ce singura relație pe care o avusesem vreodată se năruise. Fiecare invitat la nuntă știa asta și-mi plângea de milă, fiindcă în familia mea nu existau secrete, și cu atât mai puțin într-o comunitate așa de mică precum orașul meu natal.

Le îndrugasem o minciună mamei și tot clanului Martín, pentru că la ei nu exista noțiunea de intimitate sau de limite personale. La naiba! Probabil că minciuna mea fusese deja publicată în pagina de anunțuri a ziarului local:

În sfârșit, Catalina Martín nu mai e singură. Familia ei anunță cu bucurie că ea își va aduce iubitul american la nuntă. Toată lumea e invitată să vadă cu propriii ochi cel mai tare eveniment al deceniului.

Exact asta făcusem. Imediat ce auzisem la telefon vestea despre logodna lui Daniel, spusesem că o să aduc și eu pe cineva. Dar nu pe oricine. Îi spusesem mamei — o mințisem, o indusesem în eroare cu bună-știință — că o să-mi aduc *iubitul.*

Unul care, de fapt, nu exista.

Încă.

Aaron avea dreptate. Să găsesc un partener într-un timp atât de scurt era aproape imposibil. Să cred că voi găsi pe cineva care să se prefacă a fi iubitul meu inventat era o nechibzuință. Pe de altă parte, să admit că Aaron era singura mea opțiune și să-i accept propunerea ar fi fost nebunie curată.

— Văd că, în sfârșit, înțelegi.

Cuvintele lui Aaron m-au readus în prezent. Ochii lui albaștri erau ațintiți asupra mea.

— O să te las să te împaci cu ideea. Anunță-mă când ești gata să iei o hotărâre!

Am strâns din buze, frustrată, și când am simțit din nou că obrajii mei luaseră foc — de jenă că eram atât de jalnică în ochii lui Aaron Blackford, cel care nu mă plăcuse niciodată, încât se oferise să-mi fie partener —, mi-am încrucișat brațele la piept și mi-am ferit privirea de ochii lui reci și necruțători.

— Și încă ceva, Catalina.

— Mda? am răspuns fără vlagă.

Ce jalnică sunt!

— Încearcă să nu întârzii la ședința noastră de la zece! Nu mai merge așa.

Nemernicule!

Am jurat pe loc, că, într-o bună zi, o să găsesc o scăriță pe care să urc și o să-i izbesc cu un obiect foarte greu mutra aia care mă scotea din pepeni.

Un an și opt luni. De atâta timp îl suportam. Ținusem socoteala.

Aaron s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat.

— Hei, a fost..., a început Rosie, iar vocea i s-a stins.

— Nebunie? Rușinos? Bizar? am sugerat eu, cuprinzându-mi fața în palme.

— Neașteptat, a răspuns ea. Și interesant.

În timp ce o priveam printre degete, am văzut că zâmbea.

— Prietenia noastră s-a anulat, Rosalyn Graham.

— Doar nu vorbeşti serios, a chicotit ea.

Nu vorbeam serios.

M-a luat de braţ şi m-a condus pe coridor.

— Deci..., a continuat. Ce-ai de gând să faci?

Am lăsat să-mi scape un oftat slab. Nu mai aveam niciun strop de energie.

— N-am nici cea mai mică idee.

Cu toate astea, eram sigură de un lucru. *Nu* aveam să accept propunerea lui Aaron Blackford. El nu era singura mea variantă şi, cu siguranţă, nu era nici cea mai bună. La naiba! El nu însemna *nimic* pentru mine. În niciun caz nu-mi putea fi partener la nunta soră-mii.

CAPITOLUL DOI

Nu am întârziat la ședință.

Nu mai întârziasem niciodată după ziua aceea, în urmă cu un an și opt luni.

Motivul?

Aaron Blackford.

O singură dată se întâmplase, și totuși Aaron continua să facă mare caz de asta, oricând avea ocazia.

Niciodată nu-mi reproșase întârzierea invocând pretextul că sunt spanioloaică sau femeie, ambele stereotipuri nejustificate când vine vorba despre cineva bine-cunoscut pentru lipsa de punctualitate.

Aaron nu spunea aberații. El doar scotea în evidență adevăruri. Prezenta informații care puteau fi verificate. Fusese educat în acest sens, ca orice alt inginer din compania de consultanță unde lucram și eu. Și, la drept vorbind, chiar întârziasem. O *singură* dată, cu mult timp în urmă. E adevărat că atunci ratasem primul sfert de oră dintr-o prezentare importantă. În plus, Aaron fusese cel care susținuse prezentarea, în prima lui săptămână de muncă la InTech, și îmi făcusem intrarea destul de zgomotos. Dărâmasem din greșeală o cafetieră plină.

Iar cafeaua aterizase pe vraful de dosare pregătite de Aaron, pentru prezentare.

Și pe pantalonii lui.

Nu fusese cel mai inspirat mod de a face o impresie favorabilă unui coleg nou, dar chestii de-astea se întâmplă des. Mici asemenea accidente sunt destul de comune. Iar oamenii trec mai departe și-și văd de viață.

Însă nu și Aaron.

În schimb, săptămână de săptămână, lună după lună, îmi ținea morală, zicându-mi să nu întârzii la ședințe.

De fiecare dată când intra într-o sală de ședințe și mă găsea acolo, sosită cu mult înainte de începerea ședinței, se uita la ceasul de mână și ridica surprins din sprâncene.

Și muta carafele de cafea departe de mine. Foarte subtil, n-am ce zice!

Aceasta era atitudinea lui Aaron Blackford, în loc să treacă peste incidentul cu pricina.

— Bună dimineața, Lina! m-a salutat cu amabilitate Héctor, de lângă ușă.

Mi-am dat seama că zâmbea încă dinainte să-i privesc fața.

— *Buenos días*, Héctor! i-am răspuns în limba noastră maternă.

Bărbatul pe care începusem să-l consider un fel de unchi, după ce mă primise în familia sa, și-a pus o mână pe umărul meu și m-a strâns ușor.

— Ești bine, *mija*?

— Nu mă plâng.

I-am zâmbit și eu.

— Luna viitoare punem de-un grătar. Vii? O să fie luna viitoare, iar Lourdes mă tot bate la cap să-ți reamintesc. O să gătească *ceviche*, iar tu ești singura care mănâncă așa ceva, a râs el.

Așa era. Nimeni din familia Díaz nu se dădea în vânt după acest fel de mâncare mexican pe bază de pește.

— Mai întrebi? am chicotit, fluturând din mână. Bineînțeles că vin.

Héctor s-a așezat în dreapta mea, ca de obicei. Alți trei colegi au intrat în sală și au mormăit un salut.

După ce mi-am desprins privirea de zâmbetul relaxat al lui Héctor, am îndreptat-o spre bărbații care se adunaseră în jurul mesei, în așteptarea ședinței de la ora zece.

În fața mea a apărut Aaron, cu sprâncenele ridicate. Ochii lui i-au întâlnit pentru o clipă pe ai mei. Colțurile buzelor lui au coborât. Și-a tras un scaun.

Mi-am dat ochii peste cap, apoi m-am uitat la Gerald, al cărui cap chel strălucea în lumina neoanelor. Și-a așezat trupul dolofan pe scaun. Apoi ochii mei s-au oprit asupra lui Kabir, care fusese promovat recent în postul pe care îl ocupau toți cei prezenți: lider de echipă în departamentul de Dezvoltare de Soluții al companiei. Acest departament includea o mulțime de domenii, cu excepția ingineriei civile, care era o mare bătaie de cap.

— Bună dimineața tuturor! a început Kabir, cu entuziasmul unuia care începuse să lucreze aici abia de o lună. Săptămâna asta e rândul meu să conduc ședința. Vă rog să răspundeți cu „prezent!" când vă strig numele.

Mormăieli iritate, care îmi erau foarte familiare, au răsunat în sală. M-am uitat la tipul cu ochi albaștri, așezat în fața mea. Avea o față căzută.

— Bineînțeles, Kabir! i-am zis zâmbind noului nostru coleg, deși eram de acord cu Aaron cel încruntat. Te rog, fă prezența!

Ochii aceia precum oceanul m-au fixat glacial.

Cu ochii ațintiți asupra lui Aaron, am auzit cum Kabir ne strigă și primește un „prezent!" de la Héctor și de la Gerald, unul inutil de vesel din partea mea și un mormăit de la Domnul Morocănos.

— Perfect! Mulțumesc! a spus Kabir. Următorul punct de pe ordinea de zi a ședinței este stadiul proiectelor. Cine vrea să înceapă?

Liniște.

InTech oferea servicii de inginerie oricărei firme care nu avea capacitatea sau resursele umane necesare pentru a concepe planuri pentru propriile proiecte. Uneori, compania noastră externaliza o echipă de cinci-șase oameni, iar alteori, numai o persoană. În prezent, toți cei cinci lideri de echipă din departamentul nostru conduceau diverse proiecte pentru diferiți clienți, proiecte aflate în plină desfășurare. Proiectele astea întâmpinau tot felul de probleme și obstacole. Zi de zi, luam parte la diverse conferințe online, cu clienți și acționari. Stadiul fiecărui proiect se schimba adesea atât de brusc și într-o manieră atât de complexă, încât niciun lider de echipă nu s-ar fi putut pune la curent cu noutățile în doar câteva minute. De aceea nimeni nu a răspuns la întrebarea lui Kabir și, tot din același motiv, această ședința nu era necesară.

— Păi..., a zis Kabir, foindu-se în scaun. Bine, o să încep eu.

A început să răsfoiască un dosar, după care a continuat:

— Săptămâna asta, le prezentăm celor de la Telekoor noul buget pe care l-am conceput pentru ei. După cum știți, firma e un *start-up* care se ocupă de servicii *cloud* pentru îmbunătățirea datelor mobile în transportul în comun. Ei bine, resursele disponibile sunt cam limitate și...

Îl ascultam absentă pe colegul meu, iar privirea îmi fugea la cei așezați în jurul mesei. Héctor aproba din cap, deși bănuiam că era la fel de neatent ca mine. Gerald, pe de altă parte, se uita fără rușine la mobilul lui. *Ce nepoliticos! Foarte urât!* Nici nu mă așteptam la altceva din partea lui.

Și apoi m-am uitat la Aaron Blackford, care se zgâia la mine de o bună bucată de vreme. A întins o mână în direcția mea, fără să întrerupă contactul vizual. Bănuiam ce voia să facă. Mâna lui a ajuns la cafetiera din fața mea. Am mijit ochii la el și am urmărit cum mâna lui masivă a apucat toarta cafetierei.

A tras-o lent spre el, după care a dat ușor din cap.

Mă exaspera!

I-am răspuns cu un zâmbet subțire. Cealaltă opțiune era să sar peste masă și să vărs conținutul cafetierei în capul lui.

Am încercat să ignor ideea. M-am uitat în altă parte și am mâzgălit în agenda mea o listă cu ce aveam de făcut.

S-o întreb pe Isa dacă buchetul pe care l-a comandat pentru mama e de bujori sau de crini.

Să comand un buchet de bujori sau de crini pentru mătușa Carmen.

Dacă n-aș fi comandat buchetul, mătușa ne-ar fi purtat pică mie, Isei — sora mea și totodată mireasa — și lui Mamá până când una dintre noi avea să dea ortul popii.

Să-i trimit tatei detaliile despre zborul cu care sosesc acasă, ca să știe când să vină să mă ia de la aeroport.

Să-i spun Isei să-i amintească tatei detaliile zborului, ca să vină să mă ia de la aeroport.

Am dus pixul la buze. Aveam senzația oribilă că uitam ceva important. În timp ce ronțăiam capătul pixului, mă străduiam să-mi dau seama ce-mi scăpa. Apoi, vocea nesuferită a lui Aaron mi-a răsunat în cap: *Te amăgești dacă ai impresia că poți găsi pe cineva într-un timp atât de scurt.*

Ochii mi-au fugit la bărbatul din fața mea și privirile ni s-au întâlnit. Obrajii mi s-au încins, așa că m-am concentrat din nou asupra listei.

Să-mi găsesc un iubit.

Am tăiat propoziția cu o linie.

Să găsesc un tip care să se dea drept iubitul meu. Nu-i musai să fie pe bune.

— Și asta-i tot ce am de raportat, a zis Kabir.

Am auzit vag cuvintele lui și am continuat să lucrez la listă.

Să găsesc un tip care să se dea drept iubitul meu. Nu-i musai să fie adevărat. Oricum, SĂ NU FIE EL.

Desigur, aveam alte opțiuni. Nu escortele. O căutare rapidă pe Google mi-a confirmat că Aaron avea dreptate. *Din nou.* Se pare

că Hollywoodul mă mințise. New Yorkul era plin de bărbați și de femei care ofereau o gamă largă de servicii ce nu se limitau la cele de escortă.

M-am strâmbat și am început să rontăi mai apăsat capătul pixului. N-aș fi recunoscut descoperirea de pe Google de față cu Aaron. Mai degrabă aș fi renunțat la ciocolată un an întreg decât să admit că el avea dreptate.

Dar în momentul ăsta eram disperată. Iar el pusese punctul pe i. Trebuia să găsesc pe cineva care să se prefacă a fi într-o relație serioasă cu mine, în fața întregii mele familii. Și prefăcătoria nu includea numai ziua nunții, ci și cele două zile pline de evenimente festive de dinaintea nunții. Cu alte cuvinte, eram în bucluc. Eram...

— ... și acea persoană ar fi Lina.

Mi-am auzit numele. Am scăpat pixul pe masă și mi-am dres vocea.

— Da, sunt aici, am zis, încercând să iau parte, din nou, la conversație. Ascult.

— Nu asta ar spune cineva care de fapt nu ascultă?

Am aruncat o privire în jur și am întâlnit doi ochi albaștri. În ei s-ar fi putut citi amuzamentul, dacă posesorul lor ar fi fost capabil să simtă emoții. Mi-am îndreptat spatele și am dat pagina în agendă.

— Îmi notam ceva pentru un apel pe care îl am mai târziu, cu un client, și am pierdut șirul discuției, am mințit. Un apel important.

Aaron a mormăit ceva, dând din cap.

— Hai să recapitulăm un pic, ca să ne fie clar tuturor cum stăm, a propus Kabir pe un ton blând.

Mâine avea să primească o brioșă din partea mea.

— Mulțumesc, Kabir! am zis și i-am zâmbit larg.

El s-a îmbujorat și mi-a răspuns cu un zâmbet nesigur.

Aaron a oftat nerăbdător. Ei bine, *el* nu avea să primească o brioșă nici mâine, nici altă dată.

— Deci — a continuat Kabir — Jeff voia să ia parte la ședința de azi ca să-ți transmită asta personal, dar știi și tu cât de ocupați sunt șefii de departament. Au o grămadă de ședințe. Jeff îți va trimite pe e-mail toate informațiile de care ai nevoie, dar am considerat că ar fi o idee bună să te pun la curent.

Eram confuză. Despre ce naiba vorbea?

— Mulțumesc din nou, Kabir!

— Cu plăcere, Lina. Eu cred următorul lucru: comunicarea dintre noi cinci este esențială ca să îndeplinim...

— Kabir — l-a întrerupt Aaron cu voce răsunătoare —, treci la subiect!

Kabir i-a aruncat o căutătură surprinsă.

— Mersi, Aaron! InTech va găzdui Ziua Porților Deschise peste câteva săptămâni. Un grup mare va lua parte la eveniment. Va fi format din posibili clienți care sunt curioși atât în legătură cu serviciile pe care le oferim, cât și cu o parte dintre proiectele importante la care lucrăm. Jeff a spus că toți participanții au funcții importante. Evenimentul ăsta e o inițiativă de a ne extinde și a ne consolida rețeaua de contacte. Jeff vrea ca InTech să iasă în evidență. Să lase o impresie bună. Să demonstreze că suntem la curent cu mișcările pieței curente. Însă, totodată, vrea să le arate tuturor clienților potențiali și actuali că nu doar munca ne definește.

Kabir a chicotit emoționat și a continuat:

— De aceea, Ziua Porților Deschise va începe la opt dimineața, când ne vom întâmpina invitații aici, la sediu, și se va încheia la miezul nopții.

— Miezul nopții? am bălmăjit, incapabilă să-mi ascund uimirea.

Kabir a confirmat cu entuziasm:

— Nu-i minunat? Va fi un eveniment de zile mari. Tot felul de workshopuri despre noile tehnologii, ateliere pentru schimburi de idei, activități prin care să ne cunoaștem clienții și nevoile lor. Bineînțeles, micul dejun, prânzul și cina vor fi asigurate de un serviciu

de catering. A, da: și vom merge să bem ceva după program. Știți voi, ca să ne destindem...

În timp ce Kabir explica, eu căscam ochii din ce în ce mai tare.

— Pare..., a început Héctor. Pare ceva diferit.

Așa și era. Un eveniment complex, care trebuia planificat în numai câteva săptămâni.

— Da, a răspuns Gerald, pe un ton suspicios de satisfăcut. Evenimentul ăsta sigur o să ajute InTech să fie cu un pas înaintea competitorilor.

Kabir a aprobat din cap.

— Absolut! Și Jeff vrea ca tu să te ocupi de tot, Lina. Nu-i grozav?

Am clipit uluită și m-am lăsat moale în scaun.

— Vrea ca eu să organizez totul? Totul?

— Da, mi-a confirmat zâmbind colegul meu, de parcă îmi dădea o veste bună. Și să fii gazda. Dintre noi cinci, tu ești cea mai atrăgătoare opțiune.

Colțurile buzelor lui au coborât. Probabil că observase expresia mea.

„Atrăgătoare." Am inspirat profund, silindu-mă să-mi vin în fire.

— Ei bine, sunt flatată că mă considerați cea mai atrăgătoare opțiune, am mințit eu, încercând să ignor că sângele meu clocotea. Dar n-am nici timpul și nici experiența necesare pentru a organiza așa ceva.

— Dar Jeff a insistat, a replicat Kabir. Și e important ca firma InTech să fie reprezentată de o persoană ca tine.

Ar fi trebuit să întreb ce anume înseamnă cuvintele *o persoană ca tine*, însă nu eram sigură că voiam să aflu răspunsul. Mi s-a uscat gâtul. Simțeam un nod în stomac.

— N-ar putea îndeplini oricare dintre noi obiectivul ăsta? N-ar trebui ca o persoană cu experiență în relații publice să se ocupe de un eveniment atât de important?

Kabir a deviat de la subiect, evitând întrebarea mea:

— Jeff a zis că o să te descurci cu organizarea, că nu e nevoie să cheltuim resurse în plus pentru a angaja pe cineva. Jeff a mai zis că ești...— vocea i s-a stins, ca și cum ar fi vrut să fie în altă parte — sociabilă. Fâșneață.

Am strâns din pumni sub masă. Încercam să-mi ascund enervarea.

La urma urmei, ăsta e visul oricărei femei, nu? Să fie descrisă drept *fâșneață* de către propriul șef.

— Sigur, am rostit printre dinți, Dar eu am treabă, proiecte la care lucrez contra cronometru. De ce este evenimentul ăsta mai important decât clienții mei și decât responsabilitățile mele?

Am tăcut câteva momente, așteptând să primesc susținere din partea colegilor mei.

Oricât de puțină.

Dar... n-a urmat nimic, în afară de o liniște grea.

Am început să mă foiesc în scaun. Simțeam cum mi se încing obrajii din cauza frustrării.

— Kabir — am început eu, pe cât de calm eram în stare —, știu că Jeff a sugerat să mă ocup de eveniment, dar voi înțelegeți că e ilogic, da? Nici măcar n-aș ști de unde să încep.

Nu fusesem angajată și nici nu eram plătită pentru așa ceva.

Însă nimeni nu avea să recunoască acest adevăr, chiar dacă susținerea lor ar fi putut schimba ceva. Nu aveau să recunoască pentru că astfel am fi ajuns la adevăratul motiv pentru care mi se pusese în cârcă această sarcină.

— Deja țin locul pentru doi dintre cei mai buni membri din echipa mea, Linda și Patricia, am continuat eu. Nu mai am timp și de altceva.

Uram să mă plâng și să cerșesc înțelegere, dar aveam de ales?

Gerald a pufnit. Am răsucit capul spre el.

— Uite dezavantajul de a angaja femei trecute de treizeci de ani! a comentat Gerald.

Am scos un sunet de nemulțumire. Nu-mi venea să cred că spusese așa ceva! Am deschis gura, dar Héctor mi-a luat-o înainte.

— Catalina, ce-ar fi să te ajutăm toți? a sugerat el. Am putea contribui toți cu câte ceva.

I-am aruncat o privire. Expresia lui Héctor era resemnată.

Țineam la el, însă sufletul lui blând și firea sa pașnică nu mă ajutau prea mult. Nu făcea decât să evite abordarea adevăratei probleme.

— Nu suntem la liceu, Héctor, i-a tăiat-o Gerald. Suntem profesioniști și nu vom contribui cu nimic!

A clătinat din capul chel și unsuros, pufnind disprețuitor.

Héctor și-a înghițit cuvintele.

— Lina, o să-ți trimit lista de persoane de contact pe care a alcătuit-o Jeff, a zis Kabir.

Am dat iar din cap. Simțeam că obrajii îmi ard și mai tare. Mi-am mușcat limba, ca să nu le spun colegilor ceva ce aș fi regretat.

— Jeff avea câteva idei și în legătură cu serviciul de catering, a adăugat Kabir. O să-ți trimit un e-mail separat pe tema asta. Însă vrea să te documentezi un pic. Poate chiar să propui o tematică pentru eveniment. A zis c-o să știi tu ce să faci.

Am deschis gura. Îmi stătea pe limbă o înjurătură pentru care, dacă ar fi auzit-o, *abuela*[1] m-ar fi luat de urechi. *O să știu ce să fac? De unde să știu?!*

Am luat pixul de pe masă și l-am strâns cu putere în mâini, ca să-mi vărs o parte din frustrarea crescândă, apoi am inspirat profund.

— O să vorbesc personal cu Jeff, am rostit printre dinți, afișând un zâmbet forțat. De obicei nu l-aș deranja, dar...

— Vrei să nu ne mai irosești timpul? s-a băgat Gerald în discuție, iar eu am pălit. Nu-i nevoie să te duci cu chestia asta la șef, a continuat, gesticulând cu un deget dolofan. Nu mai căuta scuze și apucă-te de treabă! Doar poți să zâmbești și să fii mai amabilă pentru o zi, nu?

---

[1] În spaniolă, „bunică".

Cuvântul *amabilă* mi se învârtea prin minte. Îl priveam înmărmurită. Bărbatul ăsta transpirat, îndesat într-o cămașă business menită pentru cineva cu un stil vestimentar pe care el nu avea să-l dobândească vreodată, profita de orice ocazie ca să umilească pe cineva. Cu atât mai mult atunci când persoana respectivă era o femeie.

— Gerald, am început eu cu voce blândă, strângând cu putere pixul și sperând că nu avea să se rupă, dându-mi furia de gol. Scopul ședințelor e tocmai să discutăm probleme de genul ăsta, așa că, mă scuzi, dar o să mă asculți...

— Scumpo, m-a întrerupt Gerald, cu un rânjet. Gândește-te că-i doar un fel de petrecere. Femeile se pricep la petreceri, nu-i așa? Pur și simplu pregătești câteva activități, comanzi niște mâncare, te îmbraci frumos și spui câteva glume. Ești tânără și drăguță, n-o să fie nevoie să-ți folosești creierul prea mult.

A chicotit și a adăugat:

— Sunt sigur că știi cum să faci toate astea.

Mai că m-am înecat. Nu mai aveam aer.

Incapabilă să-mi controlez reacția, mi-am îndreptat picioarele și m-am ridicat. Scaunul a scrâșnit puternic când l-am împins în spate. Mi-am sprijinit palmele pe masă. Am rămas încremenită pentru o secundă, apoi am văzut roșu în fața ochilor. La propriu. Acum înțelegeam de unde vine expresia asta. Am văzut roșu de-a dreptul, de parcă îmi pusesem o pereche de ochelari cu lentile sângerii.

Undeva în dreapta mea, Héctor a oftat și a mormăit ceva în barbă.

Auzeam cum inima îmi bubuia în piept.

Iată adevărul motiv pentru care, dintre cele cinci persoane din sală, tocmai eu fusesem aleasă pentru sarcina asta afurisită. Eram femeie — singura din departamentul meu care conducea o echipă — și arătam destul de bine, indiferent cât de generoase erau formele mele. O femeie „fâșneață" și drăguță. Eram opțiunea cea mai „atrăgătoare". Le eram prezentată clienților drept cea mai bună dovadă că InTech nu era o companie conservatoare.

— Lina! i-am zis lui Gerald, străduindu-mă să-mi menţin vocea fermă şi calmă. Nu mă cheamă „scumpo"! Mă cheamă Lina.

M-am aşezat încet pe scaun, mi-am dres glasul şi mi-am luat un răgaz de câteva clipe, ca să mă stăpânesc.

— Data viitoare, te rog să mi te adresezi pe nume şi să-mi arăţi decenţa şi profesionalismul pe care le aplici tuturor celorlalţi!

Nu-mi plăcea deloc cum suna vocea mea. Mă făcea să mă simt slabă. Dar cel puţin reuşisem să mă exprim fără s-o iau razna sau să fug din sală.

— Mulţumesc! am adăugat.

Mă simţeam copleşită de furie şi frustrare. Am clipit apăsat, sperând să-mi alung orice expresie neplăcută de pe faţă. Mi-aş fi dorit ca nodul din gâtul meu să n-aibă legătură cu ruşinea, dar avea. Cum să nu-mi fie ruşine, când îmi ieşisem din pepeni? Chiar şi după ceea ce păţisem cu mult timp în urmă, încă nu ştiam cum să înfrunt asemenea rahaturi, deşi nu era prima oară când mi se întâmpla.

Gerald şi-a dat ochii peste cap.

— Nu lua lucrurile aşa în serios, Lina! a spus şi mi-a aruncat o privire arogantă. Pur şi simplu am glumit. Nu-i aşa, băieţi?

A cuprins cu privirea grupul din sală, aşteptând susţinerea colegilor, dar n-a primit niciun răspuns.

Cu coada ochiului, am văzut cum Héctor s-a dezumflat pe scaunul lui.

— Gerald, a zis el, pe un ton obosit şi descurajat. Fii serios, omule!

Mă holbam la Gerald. Îmi simţeam pieptul apăsat de o neputinţă crescândă. Refuzam să-i privesc pe ceilalţi doi colegi, Kabir şi Aaron, care nu scoteau niciun cuvânt. Probabil aveau impresia că, dacă tac, nu iau partea nimănui, însă, de fapt, liniştea lor lua partea cuiva.

— Ei, haide! s-a ofticat Gerald. Nu-i ca şi cum am spus o minciună. Fătuca nici nu trebuie să se chinuie...

Pe când îmi adunam curajul ca să-l întrerup, mi-a luat-o înainte ultima persoană de la care mă așteptam să facă așa ceva:

— Am încheiat ședința!

Am răsucit capul în direcția lui Aaron. Se uita la Gerald cu ochi de gheață. Mai că simțeam cum se răcește aerul din sală.

Eram șocată. Ar fi putut să spună ceva în ultimele zece minute, dar alesese să tacă. N-avea decât să tacă în continuare. Nu-mi păsa.

Gerald s-a ridicat și scaunul lui a scârțâit pe podea.

— Da, în mod clar am încheiat-o, a zis el impasibil și a început să-și adune lucrurile. Nici eu n-am timp pentru așa ceva. Ea știe ce să facă.

Iar după ce a scos această perlă, Gerald a ieșit din sală.

Inima încă îmi bubuia în piept, iar sângele-mi pulsa în tâmple.

Kabir s-a ridicat și el, uitându-se dezolat la mine.

— Să știi că nu-i iau partea, a zis el și i-a aruncat iute o privire lui Aaron, apoi, la fel de repede, și-a concentrat din nou atenția asupra mea. E hotărârea lui Jeff, el vrea să te ocupi. Nu te stresa prea tare! Ia-o ca pe un compliment.

N-am catadicsit să-i răspund. A părăsit și el sala.

Bărbatul care aproape mă adoptase și mă tratase ca pe un membru al familiei Díaz s-a uitat la mine și a clătinat din cap. A mimat din buze: *Qué pendejo!* Asta mi-a smuls un zâmbet, fiindcă, deși noi nu am fi rostit niciodată aceste cuvinte acasă, în Spania, cunoșteam foarte bine sensul lor.

Héctor avea dreptate. Gerald era un nesimțit absolut.

Aaron nici măcar nu se sinchisea să se uite la mine. Degetele lui lungi strângeau metodic diferite obiecte. A împins scaunul în spate și s-a ridicat.

În continuare, eram întoarsă pe dos după conversația de adineauri. Și-a ridicat ochii spre mine și mi-am dat seama că își recăpătaseră obișnuita expresie distantă. M-au fixat pentru o clipă, apoi m-au ignorat.

Exact cum făceau întotdeauna.

S-a îndreptat spre uşă şi a ieşit pe hol. Bubuiala din pieptul meu se întețea.

— Hai să mergem, *mija*! a spus Héctor, ridicându-se. Am o pungă de *chicharrones*[1] în birou. Ximena mi-a strecurat-o în geantă, alaltăieri.

Apoi mi-a făcut cu ochiul.

M-am ridicat şi am râs. Plănuiam s-o îmbrăţişez tare pe fetiţa lui Héctor, data viitoare când aveam s-o văd.

— Trebuie să-i dai fetei mai mulţi bani de buzunar săptămânal, i-am spus.

Apoi l-am urmat afară, încercând să afişez un zâmbet. După câţiva paşi, am simţit cum colţurile buzelor mele ezită şi schiţează un surâs reţinut.

[1] Mâncare tradiţională spaniolă, asemănătoare jumărilor.

CAPITOLUL TREI

Nu așa îmi imaginasem că-mi voi petrece seara.

Era târziu, birourile companiei InTech se goliseră în mare parte. Mai aveam aproape patru sau cinci ore de muncă, iar stomacul meu ghiorăia atât de tare de foame, încât a început să mă doară.

— *Estoy jodida*, am murmurat.

Chiar așa. Eram într-o mare belea.

În primul rând, pentru că ultima mea masă fusese o salată verde amărâtă, care se dovedise o alegere proastă. Mi se păruse înțeleaptă, având în vedere că nunta era peste patru săptămâni. În al doilea rând, nu aveam nimic de ronțăit la îndemână și nici mărunțiș pentru automatul de la parter. În al treilea rând, fereastra de PowerPoint de pe ecranul laptopului meu era pe jumătate goală.

Degetele mele au ezitat deasupra tastaturii mai bine de un minut.

A răsunat sunetul unei notificări. Primisem un mesaj pe telefon. Era de la Rosie. Am deblocat mobilul. Imediat, am văzut fotografia unei ispititoare cafele *flat white*, cu spuma de deasupra în forma unei steluțe. Lângă cafea se lăfăia o negresă cu trei straturi de ciocolată.

Rosie: Te bagi?

Nu era nevoie să detalieze planul și nici să-mi trimită adresa. Un asemenea festin se putea savura numai la Around the Corner,

cafeneaua noastră preferată. Am început instantaneu să salivez, cu gândul la acel rai al cofeinei, aflat pe Madison Avenue.

Mi-am înăbușit un geamăt și i-am răspuns la mesaj.

Lina: Mi-ar plăcea la nebunie, dar am treabă la birou.

Trei puncte săltărețe: Rosie a început să tasteze imediat răspunsul.

Rosie: Ești sigură? Ți-am păstrat un loc.

Înainte să tastez alt răspuns, am primit încă un mesaj de la ea.

Rosie: Am cumpărat ultima negresă, dar o s-o împart cu tine, dacă ajungi aici imediat. Nu sunt de piatră.

Am oftat. Cu siguranță, ar fi fost mai plăcut decât să fac ore suplimentare miercuri seara, dar...

Lina: Nu pot. Lucrez la chestia aia cu Ziua Porților Deschise, de care ți-am zis. Apropo, să știi că șterg poza asta! E prea tentantă.

Rosie: Aoleu! Nu mi-ai spus decât că te-ai trezit cu ea pe cap. Când are loc?

Lina: Imediat ce mă întorc din Spania. 😱🙈

Rosie: Tot nu înțeleg de ce trebuie s-o faci tu. Numai de asta nu aveai timp.

Mda. Munca despre care vorbea ea era cea pe care ar fi trebuit s-o fac. Adică lucrurile pentru care eram plătită. Nu să organizez un eveniment al porților deschise — un simplu pretext de a le prezenta sediul firmei unor tipi la costum, pe care eu trebuia să-i hrănesc, să-i dădăcesc și cu care era nevoie să mă port extrem de amabil. Dar dacă mă plângeam nu rezolvam nimic.

Lina: 🤷 Asta-i viața.

Rosie: Mda, acum nici eu nu-l prea simpatizez pe Jeff.

Lina: Ai spus că e un vulpoi bătrân.

Rosie: Da, asta am zis. Și, chiar dacă arată bine pentru un bărbat de 50 de ani, tot se poartă ca un nemernic. Știi că sunt foarte atrasă de genul ăsta de tipi.

Lina: Cam așa e, Rosie. Ted ăla a fost așa un nesimțit. Mă bucur că nu mai sunteți împreună.

Rosie:

N-am mai primit mesaje pentru o vreme, deci am crezut că încheiaserăm conversația. Foarte bine! Trebuia să lucrez la afurisita de...

Telefonul meu a scos iar un sunet.

Rosie: Scuze! Soțul proprietarei și-a făcut apariția și mi-a distras atenția. #leșin

Rosie: E foarte chipeș. Îi aduce nevesti-sii flori o dată pe săptămână.

Lina: Rosalyn, încerc să muncesc. Fă-i o poză și trimite-mi-o mâine!

Rosie: Scuze, scuze! Apropo, ai vorbit cu Aaron? Mai așteaptă un răspuns?

Am simțit un gol în stomac. Până acum, mă străduisem să nu mă gândesc la asta.

Mincinoaso! În ultimele două zile parcă așteptasem să pice o bombă.

De lunea trecută, Aaron nu mai adusese vorba despre propunerea lui absurdă. Și nici Rosie, fiindcă abia reușeam să ne întâlnim, într-atât de încărcat era programul fiecăreia.

Lina: Habar n-am la ce te referi. Aaron așteaptă ceva?

Rosie: ...

Lina: Poate așteaptă un transplant de inimă? Am auzit că Blackford n-are deloc așa ceva.

Rosie: Ha! Amuzant! Ar trebui să-i spui gluma asta, când mai vorbiți.

Lina: N-o să vorbim.

Rosie: Corect! Sunteți prea ocupați să vă sorbiți din ochi. 🔥

Obrajii mi se înroșesc.

Lina: Ce-nseamnă emoticonul ăla?

Rosie: Știi tu...

Lina: Sugerezi că vreau să-l ard pe rug, ca pe vrăjitoare? O, da! Mi-ar plăcea!

Rosie: Probabil și el lucrează peste program.

Lina: Și ce-i cu asta?

Rosie: Păi... ai putea să treci pe la biroul lui și să te uiți la el în felul ăla care-i place la nebunie.

Hopa! Ce naiba?!
Am început să mă foiesc în scaun. Mă uitam cu groază la telefon.

Lina: Despre ce naiba vorbești? Iar ai mâncat prea multă ciocolată? Știi că ciocolata te face s-o iei razna. 🤪

Rosie: N-ai decât să te prefaci!

Lina: Nu mă prefac, sunt pur și simplu îngrijorată în legătură cu sănătatea ta mintală.

Rosie: 🙄

Mă luase pe nepregătite. De obicei, prietena mea nu vorbea deschis despre absurdităţile care i se năzărea că le observă. Ce-i drept, mai comenta din când în când.

„Între tine şi Aaron mocneşte ceva", îmi zisese la un moment dat.

Auzindu-i observaţia, pufnisem atât de tare, încât câţiva stropi îmi ţâşniseră pe nas.

Mi se părea ridicol la culme.

După părerea mea, toate serialele romantice la care se uita Rosie începeau să-i distorsioneze percepţia asupra realităţii. Ce naiba!? Dintre noi două, eu eram spanioloaica. Eu crescusem urmărind telenovele împreună cu *abuela*. Categoric, nu trăiam într-o telenovelă. Nu mocnea nimic între mine şi Aaron Blackford. Nu mă holbam la el într-un fel care-i plăcea la nebunie — aşa cum susţinea Rosie. Lui Aaron nu-i plăcea nimic la nebunie. Ar fi fost imposibil, fiindcă n-avea inimă.

Lina: Bine. Eu am treabă, aşa că te las să-ţi savurezi cafeaua. Nu mai da iama în vitrina cu prăjituri! Mă îngrijorezi.

Rosie: OK, OK, o să mă opresc... deocamdată. 🖤 Succes!

Lina: 🖤🔥

Mi-am pus mobilul pe masă, cu faţa în jos, după care am tras adânc aer în piept.

E timpul să pun evenimentul pe roate.

Mi-a venit în mintea poza cu negresa.

Imaginea aia mă sâcâia.

Nu, Lina!

Dacă mă gândeam la negrese — sau la orice altceva de mâncare —, nu-mi făceam nicio favoare. Trebuia să mă conving pe mine însămi că nu mi-e foame.

— Nu mi-e foame. Stomacul meu e plin. Plin cu tot felul de mâncăruri delicioase. Pizza. Sau negrese. Cafea şi...

Stomacul mi-a ghiorăit din nou. Mintea mi-a fost invadată de cafelele de la Around the Corner. Simţeam mirosul ademenitor al boabelor de cafea prăjite. Retrăiam senzaţiile minunate care mă invadau după ce luam o muşcătură dintr-o negresă cu trei soiuri de ciocolată. Auzeam sunetul espressorului care fierbe laptele.

Stomacul meu zgomotos a scos încă un vaiet.

Am oftat şi am alungat din minte imaginile tentante. Mi-am suflecat mânecile puloverului subţire. Deşi era vară, trebuia să-l port în clădirea firmei, din cauză că sistemul de aer condiţionat era dat la maximum.

— Hai, stomacule, cooperează! am mormăit exasperată, de parcă aceste cuvinte ar fi schimbat ceva. O să mergem mâine la Around the Corner. Acum taci şi lasă-mă să lucrez, bine?

— Bine.

Cuvântul a răsunat în încăpere, ca şi cum stomacul chiar mi-ar fi răspuns.

— Ce ciudat că vorbeşti singură! s-a auzit aceeaşi voce profundă. Având în vedere personalitatea ta, aş zice că treaba asta ţi se potriveşte.

Nu era nevoie să ridic fruntea ca să ştiu al cui era glasul. Am închis ochii.

A naibii să fii, Rosalyn Graham! Ai invocat prezenţa lui malefică în biroul meu, şi o să plăteşti pentru asta cu ciocolată.

Am blestemat în barbă. Bineînţeles că nu se putea altfel! Blackford îmi auzise micul discurs de autoîmbărbătare.

M-am silit să adopt o expresie neutră şi am ridicat privirea.

— E ciudat? Mie mi se pare adorabil.

— Nu-i adorabil, a răspuns repede Aaron. E un pic îngrijorător. Purtai o conversaţie cu tine însăţi.

Am apucat primul obiect pe care l-am zărit pe biroul meu — un marker. Am inspirat, apoi am expirat prelung.

— Scuză-mă, Blackford, dar acum n-am timp să-mi disec ciudățeniile, i-am zis, ținând markerul în aer. Ai nevoie de ceva?

Aaron stătea în pragul biroului meu, cu laptopul sub braț. Și-a arcuit o sprânceană.

— Ce e Around the Corner? m-a întrebat.

S-a apropiat de mine.

Am expirat lent și i-am ignorat întrebarea. S-a oprit în stânga mea, lângă birou.

Mi-am rotit scaunul, ca să stau cu fața la el.

— Pot să te-ajut cu ceva?

Privirea i-a fugit la ecranul laptopului din spatele meu, după care și-a aplecat corpul masiv.

Când am conștientizat cât de aproape era de mine, m-am lăsat pe spate, lipindu-mă de spătarul scaunului.

— Hei, ce faci? am îngăimat.

A mormăit ceva. Stătea atât de aproape de mine...

— Blackford...

Se uita la PowerPoint-ul meu. Înainte ca Rosie să mă întrerupă, tocmai scriam o ciornă a programului pe care-l alcătuiam pentru Ziua Porților Deschise.

Știam ce făcea. Dar nu înțelegeam *de ce* o făcea și nici de ce mă ignora.

— Blackford, cu tine vorbesc!

Pierdut în gânduri, a mormăit din nou ceva.

Cât de enervant! am zis în sinea mea.

Am înghițit anevoie.

Într-un final, Aaron a vorbit:

— Asta-i tot ce ai?

Și-a așezat laptopul pe masă. Fix lângă al meu. Mi-am îngustat ochii.

— „Opt dimineața. Întâmpinarea", a citit el de pe monitor.

Un braț vânjos s-a întins, arătând spre laptopul meu.

M-am lipit cu totul de spătarul scaunului. Mă uitam cum materialul cămășii se întindea pe bicepsul lui.

Aaron a continuat să citească ce scria pe ecran, arătând cu degetul spre fiecare punct de pe listă:

— „Nouă dimineața. Prezentarea strategiilor de business ale firmei InTech."

Am ridicat privirea spre umărul lui.

— „Zece dimineața. Pauză de cafea"... până la ora unsprezece?! O să avem nevoie de cantități industriale de cafea, a comentat el. „Unsprezece dimineața. Activități înainte de prânz." Sună cam vag.

M-am pomenit că mă zgâiesc la brațul lui, pe care mâneca se mula perfect. Mușchii se conturau ușor pe sub materialul subțire.

— *Prânz. Pauză de masă*... până la ora două. Destul de mult... Oho! Încă o pauză de cafea, la ora trei.

Brațul a coborât.

Cu obrajii în flăcări, mi-am zis că nu mă aflam aici ca să mă holbez la el. Și nici la mușchii pe care îi observasem pe sub hainele alea anoste.

— E mai rău decât îmi imaginam, a adăugat Aaron. De ce n-ai zis nimic?

Brusc, m-am dezmeticit.

— Scuze! Ce-ai spus?

Aaron și-a înclinat capul într-o parte, apoi ceva i-a atras atenția. A luat unul dintre pixurile pe care le împrăștiasem pe birou.

— N-ai organizat niciodată un asemenea eveniment. Și se pare că nu știi cum.

A lăsat pixul să cadă în suportul meu în formă de cactus.

— Am puțină experiență cu workshopurile, am bâiguit, urmărind cum degetele lui se întind către al doilea pix pe care îl pune

în suport. Dar am organizat așa ceva numai pentru colegi, nu și pentru potențiali clienți.

Aaron a luat al treilea pix.

— Hei, ce crezi că faci?

— OK, a răspuns scurt.

A luat pixul meu preferat, unul roz, care avea în capăt o pană de aceeași culoare. L-a privit ciudat și a ridicat din sprâncene.

— Nu e ideal, dar e un început, a comentat Aaron, după care a îndreptat pixul spre mine. Pe bune? Folosești așa ceva?

I l-am smuls din mână.

— Mă înveselește, i-am zis, după care am lăsat pixul să cadă în suport. Îți deranjează simțul estetic, Domnule Robot?

Aaron nu a răspuns. În schimb, a luat câteva dosare pe care le strânsesem — OK, recunosc, de fapt fuseseră mai degrabă aruncate acolo — în dreapta mea.

— Știu cum să procedez cu astfel de evenimente, a explicat, luând dosarele și așezându-le frumos pe colțul biroului. Am organizat câteva înainte să lucrez la InTech.

Mi-a luat agenda. O lăsasem deschisă, cu fața în jos. Începeam să-mi dau seama că spațiul meu de lucru era un adevărat haos.

— Trebuie să ne mișcăm repede, a adăugat. Nu prea avem timp.

I-am smuls agenda din mână.

— „Avem"? Adică „noi"? am întrebat zeflemitor. Nu există niciun „noi". *Te rog*, vrei să-mi lași lucrurile în pace? Ce încerci să faci?

Și-a furișat mâna în spatele scaunului meu. Aaron mă prinsese ca în capcană, între birou și scaun. Îmi scruta lucrurile.

Așteptam un răspuns și încercam din răsputeri să ignor căldura pe care o răspândea corpul lui.

— Așa, e imposibil să te concentrezi. Biroul tău e aglomerat, a răspuns el, într-un sfârșit. Așa că fac ordine.

Am rămas cu gura căscată.

— Puteam să mă concentrez foarte bine înainte să apari tu aici.

— Pot să văd lista participanților, cea pe care ți-a trimis-o Jeff?

Degetele i-au fugit pe tastele de la laptopul meu și au deschis o fereastră.

Între timp, corpul meu părea să se... încălzească. Nu mă simțeam în largul meu, dar cel puțin nu mai punea mâna pe lucrurile mele.

— Uite-o! a zis.

A început să citească atent documentul. Eu mă holbam pur și simplu la fața lui și începeam să mă simt copleșită de apropierea fizică dintre noi.

Isuse!

— OK, a zis Aaron. Nu sunt mulți participanți, deci măcar va fi ușor să ne ocupăm de serviciul de catering. Cât despre... schița pe care ai pregătit-o tu, să știi că n-o să funcționeze.

Mi-am pus mâinile în poală. Simțeam cum mă cuprinde groaza și mă întrebam cum o s-o scot la capăt cu evenimentul ăsta.

— Nu ți-am cerut părerea, dar mersi că mi-ai spus-o, i-am răspuns cu voce slabă.

Mi-am tras laptopul mai aproape de mine.

— Acum, dacă nu te superi, o să-mi continui treaba.

Aaron a privit în jos, spre mine, exact când am ridicat ochii spre el.

A început să-mi cerceteze atent chipul, chestie care a durat mai bine de un minut. Era foarte stânjenitor.

S-a mutat din spatele meu într-o parte a biroului și și-a sprijinit de blatul biroului antebrațele puternice — la care e posibil să mă fi holbat un pic cam prea mult —, după care și-a deschis laptopul.

Speram că repetam chestia asta pentru ultima oară:

— Aaron, nu-i nevoie să mă ajuți.

Mi-am tras scaunul mai aproape de birou. Și-a tastat rapid parola. Încercam să nu mă concentrez asupra umerilor lui lați.

Por el amor de Dios! Nu trebuia să-l mai... măsor din cap până-n picioare.

Era clar: creierului meu chinuit de foame îi venea greu să se comporte normal. Și era vina lui Aaron. Voiam să plece din biroul meu. Urgent! De la o distanță normală, era extrem de enervant, însă acum stătea... chiar lângă mine. Se purta ca o pacoste mai mult decât de obicei.

— Am ceva care ne-ar putea fi de folos, a zis Aaron, căutând în laptop. Înainte să plec de la fostul meu job, mi-au cerut să alcătuiesc o listă, un fel de ghid, de manual. Ar trebui să fie pe-aici. Stai puțin...

Pe măsură ce tasta și dădea clicuri, deveneam din ce în ce mai iritată. Din cauza mea, din cauza lui, din cauza situației.

Un document PDF s-a deschis pe ecranul laptopului său.

Mi-am îmblânzit vocea, în speranța că, fiind cât mai amabilă cu el, aveam s-o scot la capăt.

— Aaron, e târziu și nu-i nevoie să mă ajuți. Mi-ai arătat deja direcția bună. Acum poți să pleci, am spus, arătând spre ușă. Mulțumesc!

Degetele lui continuau să tasteze. A vorbit de parcă nici nu mă auzise:

— Ghidul include câte un pic din toate: exemple de workshopuri, concepte-cheie pentru activități și dinamici de grup, până și obiective de care să ținem cont. Ne-ar putea ajuta.

Pe *noi*. Iar cuvântul ăsta!

— Mă descurc și singură, Blackford.

— Pot să te ajut.

— Ai putea, dar nu ești obligat. Habar n-am de unde vine pornirea ta de-a ateriza aici, cu mantia ta roșie, ca un Clark Kent

tocilar, și de-a salva situația, dar nu-i nevoie, mersi. Poate că semeni puțin cu Clark, dar eu nu sunt o fată aflată în pericol.

Partea cea mai proastă era că, *de fapt*, aveam nevoie de ajutor. Dar îmi era greu să accept că Aaron era cel care mi-l oferea.

S-a îndreptat de spate, apoi s-a încruntat.

— Un Clark Kent tocilar? Ăsta-i un compliment?

— Nu.

Mi-am dat ochii peste cap.

Dar chiar semăna cu Clark Kent — tipul care, în realitate, era Superman. Nu mă refeream la tipul cu pelerină, ci la acela care purta costum, avea o slujbă cu program de la nouă la cinci și arăta destul de bine pentru un tip care lucra într-un birou. Însă n-aș fi recunoscut asta cu glas tare. Nici măcar față de Rosie.

Aaron mi-a cercetat fața câteva secunde.

— O s-o iau ca pe un compliment, a spus.

Pe buzele lui a apărut umbra unui zâmbet.

Câtă aroganță!

— Ei bine, să știi că nu e, m-am încăpățânat eu.

Am deschis un dosar la întâmplare și i-am zis:

— Dacă te-aș fi comparat cu Thor sau cu Captain America, ar fi fost un compliment. Dar tu nu ești Chris Hemsworth. În plus, nimănui nu-i mai pasă de Superman, domnule Kent.

Aaron a părut că reflectează la afirmația mea.

— Dar tu vorbești de parcă încă-ți mai pasă, mi-a întors-o.

Am încercat să-i ignor replica. A pășit prin spatele meu, îndreptându-se spre biroul care îi aparținea unuia dintre colegii cu care lucram. Evident, plecase cu multe ore în urmă. Aaron a luat scaunul de la biroul lui și l-a împins în direcția mea.

Mi-am încrucișat brațele la piept. A tras scaunul fix lângă mine și s-a așezat pe el. Corpul lui masiv a făcut scaunul să scârțâie.

— Ce faci?!

— M-ai mai întrebat asta o dată, a răspuns Aaron, ţintuindu-mă cu o privire plictisită. Ce ţi se pare că fac?

— N-am nevoie de ajutorul tău, Blackford.

Aaron a oftat şi a spus:

— Ai zis asta de o mie de ori.

Mai întâi m-am bâlbâit, apoi am pufnit ofticată:

— Tu.... Ooof!

— Catalina, ai nevoie de ajutor. Încerc să câştig timp. Amândoi ştim că nu mi-ai cere niciodată ajutorul.

Nu se înşela. Nu i-aş fi cerut nimic lui Aaron, dat fiind că eram la curent cu părerea lui despre mine. Eram pe deplin conştientă de ea. O auzisem cu urechile mele, cu luni în urmă, deşi el nu ştia că aflasem. Aşa că refuzam să accept ceva de la el, chiar dacă asta mă cataloga drept ranchiunoasă. Şi el era ranchiunos.

Aaron s-a lăsat pe spate şi şi-a sprijinit mâinile pe braţele scaunului. Cămaşa i s-a întins pe corp. Materialul se mula atât de bine pe trupul lui, încât, fără să vreau, ochii mi-au fugit într-acolo.

Isuse! Am închis ochii pentru o secundă. Îmi era foame, obosisem din cauza acestei discuţii, propria-mi privire mă trăda. Sincer, eram pur şi simplu confuză.

— Nu mai fi atât de încăpăţânată!

Încăpăţânată? Cum adică? Deşi nu-i cerusem ajutorul, trebuia să-l accept pur şi simplu fiindcă el se hotăra să mi-l ofere?

M-am enervat. Probabil din acest motiv am deschis gura fără să gândesc:

— De-asta nu ai intervenit în timpul şedinţei, când mi s-a pus evenimentul ăsta în braţe? Pentru că nu am cerut ajutor? Pentru că sunt prea încăpăţânată ca să-l accept?

Probabil şocat că recunoscusem adevărul, Aaron s-a tras puţin înapoi.

Mi-am regretat imediat cuvintele. Mi se revărsaseră de pe buze ca și cum cineva mi le-ar fi smuls cu cleștele.

— Nu mi-am dat seama că voiai să intervin, a răspuns Aaron, iar expresia lui serioasă s-a îmblânzit puțin.

Bineînțeles că nimeni nu-și dăduse seama. Nici măcar Héctor, care îmi era aproape ca o rudă, nu realizase cum mă simțeam. Oare nu înțelesesem asta deja? Da, eram obișnuită cu faptul că, atunci când se iveau astfel de situații, se formau două grupuri de oameni: cei care credeau că tăcerea îi plasează pe teren neutru și cei care țineau partea cuiva. Adesea, aceștia din urmă alegeau tabăra greșită. Sigur, nu întotdeauna se făceau comentarii arogante și lipsite de respect, precum ale lui Gerald. Uneori era mult, mult mai rău. Știam asta. O trăisem pe propria-mi piele, cu mult timp în urmă.

Am clătinat din cap, încercând să alung amintirile.

— Aaron, dacă ți-aș fi cerut să intervii, s-ar fi schimbat situația?

M-am uitat la el, iar inima mi-a luat-o la goană.

— Sau, dacă ți-aș fi zis că am obosit să fiu *nevoită* să cer ajutor, atunci ai fi intervenit?

Aaron m-a studiat în tăcere, scrutându-mi cu blândețe chipul.

Obrajii mi-au luat foc sub privirea lui cercetătoare. Îmi regretam din ce în ce mai tare izbucnirea.

— Uită ce-am zis! Bine?

Mi-am ferit privirea. Mă simțeam dezamăgită și furioasă pe mine însămi pentru că-l trăsesem la răspundere pe Aaron, când el nu-mi datora, de fapt, nimic. Absolut nimic.

Am adăugat:

— Orice-ar fi, m-am pricopsit cu evenimentul ăsta. Nu contează cum sau de ce.

Și nu conta nici că lucruri de-astea aveau să mi se mai întâmple.

Aaron și-a îndreptat spatele și s-a aplecat un pic spre mine. A tras adânc aer în piept. Eu, din contră: îmi țineam respirația și așteptam să-mi spună ce era în mintea lui.

— Niciodată n-ai avut nevoie de nimeni ca să-ți porți bătăliile, Catalina. E una dintre calitățile tale pe care le admir.

Cuvintele lui au avut un impact ciudat asupra mea: simțeam în piept un fel de presiune supărătoare.

Aaron nu făcea astfel de declarații. Cu atât mai puțin față de mine.

Am deschis gura ca să-i spun că nu-mi pasă, că o putem lăsa baltă, dar el a ridicat o mână, reducându-mă la tăcere.

— Pe de altă parte, nu mi-am închipuit că ești genul de persoană care se face mică de frică și nu se străduiește, atunci când se confruntă cu o provocare. Indiferent dacă provocarea e una cinstită, a zis el, apoi s-a răsucit spre laptop. Deci ce alegi?

Am strâns din dinți.

Nu mă făceam mică de frică! Și nu-mi era teamă de eveniment. Știam că mă puteam descurca. Doar că... La naiba! Eram epuizată. Îmi venea greu să-mi găsesc motivația când situația cu care mă confruntam era extrem de descurajantă.

— Eu nu...

— Deci ce alegi, Catalina? m-a întrerupt Aaron, mișcându-și nonșalant degetele pe tastatură. Ai de gând să te plângi sau să muncești?

— Nu mă plâng! am replicat, ofensată.

Sosie nesuferită a lui Clark Kent!

— Atunci, noi doi o să muncim, mi-a trântit-o Aaron.

M-am uitat cu atenție la el. Am observat maxilarul lui încleștat de hotărâre. Dar poate și din cauza iritării.

— Nu există niciun *noi doi*, i-am reamintit.

A clătinat din cap și pot să jur că, pentru o clipă, pe fața lui a fluturat umbra unui zâmbet.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat și a ridicat privirea spre tavan, de parcă invoca o divinitate. Acceptă ideea că o să te ajut și cu asta, basta!

S-a uitat la ceas și a oftat.

— N-am toată ziua la dispoziție ca să te conving. Deja am pierdut vremea destul.

Vechiul Aaron, cel încruntat, reapăruse.

Mă simțeam mai bine în prezența lui Aaron Încruntatul. El nu debita tâmpenii, cum ar fi faptul că mă respectă.

Acum era rândul meu să mă încrunt; deodată, mi-am dat seama că încetasem să-l mai poftesc pe Aaron afară din birou.

— Să știi că sunt la fel de încăpățânat ca tine, a mormăit el, în timp ce tasta.

Mi-am concentrat din nou atenția la ecranul laptopului meu. Acceptasem să încheiem un armistițiu ciudat, de dragul reputației companiei InTech și al sănătății mele mintale. Omul ăsta mă scotea din sărite.

Eram doi idioți încruntați, nevoiți să se suporte pentru o seară.

— Bine, te las să mă ajuți, dacă vrei cu tot dinadinsul, i-am spus.

Încercam să ignor ghemul de emoție din stomacul meu.

Emoția asta aducea a recunoștință.

Mi-a aruncat o privire indescifrabilă.

— Trebuie s-o luăm de la zero. Deschide un tabel gol!

Am încercat să mă concentrez asupra ecranului. După câteva momente de tăcere, am zărit o mișcare cu coada ochiului. Aaron a pus ceva pe masă. Fix între noi.

— Poftim!

Am văzut un obiect ambalat în hârtie cerată. Era un pătrat cu latura de vreo trei centimetri.

— Ce-i asta?

— Un baton de müsli, a răspuns Aaron fără să se uite la mine și continuând să tasteze. Ți-e foame. Mănâncă-l.

Am înșfăcat batonul. Odată desfăcut, l-am cercetat cu atenție. Fusese preparat în casă, având în vedere cum erau amestecați fulgii de ovăz rumeniți, fructele uscate și nucile.

Aaron a oftat prelung.

— Dacă mă întrebi dacă-i otrăvit, jur că...

— Nu, am rostit încet.

Am scuturat din cap. Simțeam din nou presiunea aia ciudată în piept. Am dus batonul la gură, am mușcat din el și... *Sfinte!* Am gemut de plăcere.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a mormăit tipul din dreapta mea.

Am înfulecat minunăția dulce și am ridicat din umeri.

— Scuze! E așa de bun...

A clătinat din cap, concentrat asupra documentului de pe laptopul său. În timp ce-i studiam profilul, m-a cuprins un sentiment straniu și nefamiliar, care nu avea nimic de-a face cu abilitățile lui neașteptate de cofetar. Era altceva, care răspândea căldură și îmi dădea o senzație de confort. Trăisem senzația și adineauri, dar acum chiar că-mi venea să zâmbesc.

Mă simțeam recunoscătoare.

Aaron Blackford, sosia încruntată a lui Clark Kent, era în biroul meu. Mă ajuta și îmi oferea gustări făcute în casă, iar eu eram bucuroasă. Chiar recunoscătoare.

— Mulțumesc!

Cuvântul ăsta mi-a scăpat de pe buze.

S-a întors spre mine și, pentru o secundă, s-a relaxat. Apoi ochii i-au fugit spre ecranul meu.

— Încă n-ai deschis un tabel gol?

— *Oye!* am exclamat fără să vreau. Nu-i nevoie să faci pe șeful. Nu toată lumea e la fel de rapidă ca tine, domnule Kent.

A ridicat din sprâncene, neimpresionat de sarcasmul meu.

— Am observat. Unii sunt chiar prea înceți.

— Ha! Ce amuzant! am comentat, dându-mi ochii peste cap.
S-a uitat la ecranul laptopului său și m-a îndemnat:
— Deschide odată un tabel gol! Azi, dacă se poate!
Avea să fie o noapte lungă.

CAPITOLUL PATRU

— *Mamá*, am repetat pentru a suta oară. *Mamá, escúchame, por favor*[1].

Nu prea conta de câte ori o rugam să mă asculte. Mama nu se pricepea la așa ceva. Ascultatul e pentru oamenii ale căror corzi vocale mai iau și pauze.

Am oftat prelung. În receptor auzeam vocea maică-mii, care turuia în spaniolă.

— *Madre!* am încercat iar.

— Deci, dacă te hotărăști să porți cealaltă rochie... Știi la care mă refer? m-a întrebat ea, fără să-mi dea răgaz să răspund. Cea subțire, din mătase, care îți vine până la glezne. Ei bine, sunt mama ta și trebuie să-ți spun că nu ți se potrivește. Îmi pare rău, Lina, dar tu ești scundă, iar lungimea rochiei te face să pari și mai pitică. Iar verdele nu te prinde. Nu cred că e o culoare pe care o domnișoară de onoare ar trebui s-o poarte la nuntă.

— Știu, *Mamá*, dar deja ți-am zis...

— Vei arăta ca o... broască pe tocuri.

Uau! Mersi, mamă!

Am chicotit și am scuturat din cap.

— O să port rochia roșie.

---

[1] Mamă, te rog, ascultă-mă.

— *Ay!* a exclamat ea. De ce n-ai zis așa din prima? M-ai lăsat să vorbesc jumătate de oră despre celelalte rochii.

— Ba ți-am zis imediat ce-ai pomenit de rochia verde. Doar că tu...

— Probabil m-a luat valul, *cariño*[1].

Am deschis gura ca s-o aprob, dar n-am apucat, fiindcă mama a început să turuie:

— Perfect! E o rochie superbă, Lina. Are clasă și e cu vino-ncoa'.

Cu vino-ncoa'? Cum adică?

— Întâi își vor face apariția sânii tăi, apoi tu..., a adăugat.

Deci la asta se referea.

— Iar roșul chiar îți scoate în evidență nuanța pielii, formele și fața. Nu ca rochia ailaltă, de broască.

— Mersi! am mormăit. Nu cred c-o să mai port verde vreodată.

— Foarte bine, a răspuns ea iute, fără să ia în seamă comentariul meu. Și iubitul ăsta al tău ce-o să poarte? O să vă asortați? Papá și-a cumpărat o cravată în aceeași nuanță de bleu pe care o s-o port eu.

Mi-a scăpat un geamăt de exasperare.

— Mamá, știi că Isa detestă chestia asta. Ne-a atras atenția să nu ne asortăm cu hainele partenerilor noștri.

Soră-mea chiar insistase: fără cupluri cu ținute asortate! A trebuit chiar să mă cert cu ea ca să nu scrie asta pe invitațiile la nuntă.

— Ei bine, având în vedere că eu am născut-o pe mireasă și că deja am cumpărat cravata pentru Papá, soră-ta va trebui să facă o excepție.

Vă garantez că n-ați întâlnit o persoană mai încăpățânată ca mama. Cu siguranță, și eu eram încăpățânată, sora mea probabil și mai și, dar mama... Femeia asta e *un catâr*.

— Probabil că da, soră-mea va trebui să facă o excepție, am mormăit eu.

---

[1] Scumpo

M-am întins după agendă și am notat în lista de sarcini s-o sun pe Isa, ca s-o avertizez.

— Am un voucher online pe care-l poți folosi, m-a anunțat mama, în timp ce îmi deblocam laptopul și îmi citeam absentă e-mailurile. Deși probabil că nu-i valabil în afara Spaniei. Dar ar trebui să fie, nu? Ești fiica mea și ar trebui să poți folosi voucherele mele, indiferent unde ești în lume. Nu pentru asta e internetul?

Am deschis un e-mail despre o nouă ședință a acționarilor.

— Da, sigur!

Am citit rapid conținutul e-mailului și mi-am dat seama că, înainte de a-l deschide, ar fi trebuit să aștept să termin discuția cu mama.

— Cum adică? a zis mama. Îmi confirmi că pentru asta e internetul sau confirmi c-o să folosești voucherul?

M-am lăsat pe spate în scaun, recitind informațiile din e-mail.

— Lina!

Despre ce vorbeam?

— Da, *Mamá*.

— Păi, va trebui să verifici tu valabilitatea voucherului. Știi că nu mă pricep să umblu pe internet.

— Bineînțeles, am răspuns, dar fără să știu, de fapt, ce anume aprobam.

— Doar dacă băiatul ăla nu are deja o cravată...

Băiatul ăla.

Am redevenit atentă la conversație.

— Are sau nu? a insistat mama. Vorbesc despre noul tău iubit.

La gândul de a purta discuția asta, pe frunte mi-au apărut picături de transpirație.

El.

Iubitul pe care nu-l aveam, dar pe care familia mea credea că-l am.

Fiindcă așa le spusesem.

Îi *mințisem*.

Deodată, m-am trezit cu limba legată. Aşteptam ca mama să schimbe subiectul haotic şi rapid, cum îi era obiceiul. Simţeam că încep să mă panichez.

Ce-ar fi trebuit să spun? „Nu, Mamá. Nu poate cumpăra o cravată, fiindcă omul ăsta nici măcar nu există. Vezi tu, l-am inventat. Încercam să par mai puţin jalnică şi singură."

Probabil aş fi putut să închid telefonul. Sau să mă prefac ocupată şi să închei conversaţia. Dar asta m-ar fi umplut de remuşcări şi, sincer, nu cred că aş mai fi putut să suport. Pe deasupra, mama era isteaţă.

Şi-ar fi dat seama că ceva nu e în regulă.

Au trecut câteva secunde fără să deschid gura, şi nu-mi venea să cred că, pentru prima oară, şefa clanului Martín îmi aştepta răspunsul în tăcere.

La naiba!

Au mai trecut câteva secunde.

La naiba, la naiba, la naiba!

Mărturiseşte-i! Am clătinat din cap. Mă concentram asupra unei picături de transpiraţie care mi se prelingea pe spate.

— Lina, s-a întâmplat ceva?

Tonul ei era nesigur şi îngrijorat.

Eram o mincinoasă îngrozitoare şi o făcusem să se îngrijoreze.

— Nu, mamă. Sunt bine.

Mi-am dres glasul, încercând să ignor bolovanul din stomacul meu.

Mama a oftat. Mă simţeam prost. Parcă o vedeam uitându-se la mine cu ochi trişti şi clătinând dezaprobator din cap.

— Lina, dacă s-a întâmplat ceva, ştii că poţi să-mi spui.

Sentimentul meu de vinovăţie s-a accentuat. Mă simţeam oribil. Ce alte variante aveam, în afară de a continua să mint sau a mărturisi?

— V-aţi despărţit? s-a interesat mama. Nu m-ar mira, fiindcă până acum nu prea l-ai pomenit.

Mama a făcut o pauză.

— Verișoara ta Charo a zis o chestie zilele trecute.

Bineînțeles că Charo știa despre falsul meu iubit. Orice știa mama știa și restul familiei.

— A zis că nu ai poze cu el pe Facebook.

— Nimeni nu mai pune poze pe Facebook, mamă.

— Dar pe Prinstanam? Sau cum se cheamă ce folosiți voi, tinerii, în ziua de azi. Nici acolo nu ai pus poze cu el.

Mi-o imaginam pe Charo cercetându-mi profilurile pe rețelele de socializare, căutându-l pe acest bărbat imaginar. Probabil că fusese foarte satisfăcută când nu găsise nicio poză cu el.

— Charo a spus că, dacă ceva nu apare pe Prinstanam, atunci nu e serios.

Inima a început să-mi bată și mai tare.

— Se numește Instagram.

— Mă rog..., a oftat ea. Oricum, dacă te-ai despărțit de el sau te-a părăsit — nu mă interesează cine a fost de vină —, poți să vorbești cu noi despre asta. Cu Papá și cu mine. Știu cât te-ai chinuit să cunoști băieți noi după... știi tu. După relația cu Daniel.

Comentariul ăsta m-a lovit ca un cuțit în inimă. Bolovanul de rușine din pieptul meu s-a transformat în ceva urât și supărător, care mi-a amintit de ce mințisem și mă chinuisem — după cum se exprimase mama — și de ce mă băgasem în încurcătura asta.

— În toți anii de când ești plecată, n-ai adus pe nimeni aici. N-ai pomenit că te vezi cu vreun băiat. Și n-ai zis nimic nici de băiatul ăsta, pe care ai zis că-l aduci la nuntă. Deci, dacă ești din nou singură...

Am simțit în piept o împunsătură familiară și dureroasă.

— ... să știi că e-n regulă, a încheiat mama.

Oare?

Dacă ar fi fost într-adevăr în regulă, i-aș fi putut mărturisi mamei. Aveam ocazia să închei acest circ al minciunii, să îngrop adânc regretul și să respir liber. I-aș fi putut spune că nu aveam o

relație și că, în consecință, nu aveam să aduc niciun iubit acasă. Că urma să particip singură la nuntă. Și că asta era în regulă.

O spusese chiar ea. Și poate că avea dreptate. Trebuia doar să cred că are.

Am tras aer în piept și am simțit că prind curaj. Eram hotărâtă să mărturisesc.

Nu avea să fie distractiv să apar singură acolo. Privirile pline de milă și șoaptele despre trecutul la care nu voiam să mă gândesc aveau să mă demoralizeze. Dar nu aveam alte opțiuni.

Brusc, mi-a venit în minte fața încruntată a lui Aaron.

Am încercat s-o ignor.

Nu mai adusese vorba despre propunerea lui din lunea aceea. Trecuseră patru zile. Nu că asta ar fi schimbat ceva. Eram pe cont propriu. Dar n-aveam niciun motiv să cred că vorbea serios.

În plus, era *în regulă* dacă mergeam neînsoțită la nuntă. Așa îmi spusese Mamá.

Am deschis gura ca să-mi pun în practică decizia de-a mă maturiza, naibii, odată și de a înceta să mă comport ca o mincinoasă, dar bineînțeles că norocul nu era de partea mea. Vorbele mamei m-au făcut să mă răzgândesc:

— Știi, fiecare persoană e diferită. Fiecare dintre noi are propriul ritm în care își reface viața, după ce a trecut prin așa ceva. Unii au nevoie de mai mult timp decât alții. Și dacă încă n-ai reușit, atunci nu trebuie să-ți fie rușine. Daniel e logodit, iar tu nu ești. Dar asta nu contează. Poți să vii singură la nuntă, Lina.

Gândul ăsta mi-a provocat un gol în stomac.

— Nu Daniel a fost cel care a trebuit să-și refacă viața, pentru că, ei bine, a „sărit din barcă", viu și nevătămat.

Nu era acesta cruntul adevăr care mi-ar fi înrăutățit situația la nuntă? Daniel își văzuse liniștit de viață, în timp ce eu... Eu bătusem pasul pe loc. Și absolut toți invitații urmau să-și dea seama de asta.

Mama parcă mi-a citit gândurile:

— Toată lumea știe, *cariño*. Și toți înțeleg. Ai trecut prin multe.

Toți înțeleg?

Se înșela. Toți aveau impresia că înțeleg. Nimeni nu înțelegea. Habar n-aveau că toate comentariile lor — precum *pobrecita*, „sărăcuța Lina" —, precum și privirile pline de milă, ca și cum înțeleseseră de ce fusesem rănită și de ce nu putusem găsi pe altcineva, erau motivele pentru care îmi mințeam familia. Îmi venea să-mi iau câmpii la gândul de a apărea singură acolo. Prezența lui Daniel — prima mea dragoste, fostul meu iubit, fratele mirelui și cavalerul de onoare — și a logodnicei lui la nunta soră-mii urmau să le confirme bănuielile.

Încă eram singură după ce părăsisem Spania, cu inima frântă.

Blocată.

Îl uitasem pe Daniel, fără îndoială. Însă tot ce se întâmplase mă dăduse peste cap. Îmi dădeam seama de acest adevăr acum, nu fiindcă realizasem dintr-odată că eram singură de ani de zile, ci pentru că mințisem și, mai rău, pentru că tocmai hotărâsem să continui cu minciuna.

Toți înțeleg. Ai trecut prin multe.

Prin multe era un eufemism.

Nu, nu puteam să mă răzgândesc. Refuzam să fiu jalnică de față cu toată familia mea și cu tot orașul — inclusiv Daniel.

— Lina, mai ești acolo?

— Da.

Vocea mea șovăia. Eram copleșită de emoții. Am expirat și mi-am îndreptat spatele.

— Totu-i în regulă între mine și iubitul meu, am mințit.

Lina Martín, mincinoasă profesionistă.

— Și-l aduc la nuntă, așa cum am spus, am continuat, încercând zadarnic să râd. Dacă m-ai fi lăsat să vorbesc, dacă n-ai fi tras concluzii stupide și nu mi-ai fi ținut predici, ți-aș fi confirmat.

Tăcere.

Mama nu era proastă. Nicio mamă nu e fraieră. Dacă aveam impresia că scăpasem de belea, mă înşelam.

— Bine, a răspuns cu blândeţe. Deci încă sunteţi împreună?

— Da.

— Şi o să vină la nuntă cu tine? În Spania?

— Exact.

Din nou, linişte. Palmele îmi erau atât de transpirate, încât probabil c-aş fi scăpat telefonul, dacă nu l-aş fi ţinut foarte strâns.

— Ziceai că şi el locuieşte la New York?

— Da.

— E american?

— American get-beget.

— Cum spuneai că-l cheamă?

Am simţit că rămân fără aer. *La naiba!* Nu-i inventasem un nume.

M-am străduit să găsesc rapid unul. Aveam neapărat nevoie de un nume. Era floare la ureche!

Un simplu nume.

Numele unui bărbat care nu exista. Unul pe care încă nu-l găsisem.

— Lina... mai eşti acolo? a zis mama, apoi a râs.

Dar părea agitată.

— Ai uitat cum îl cheamă pe iubitul tău?

— Nu fi caraghioasă! Eu...

Vocea îmi trăda neliniştea.

O umbră s-a ivit în pragul biroului şi mi-a distras atenţia. Exact aşa cum îşi croise drum în viaţa mea — în cel mai prost moment cu putinţă —, Aaron Blackford a păşit peste prag şi a intrat în mijlocul furtunii.

— Lina? m-a strigat mama din nou.

Din doi paşi, a ajuns în faţa mea. A pus un teanc de hârtii pe biroul meu.

Ce caută aici?

La urma urmei, nu ne vizitam unul pe celălalt la birou.

S-a încruntat. Probabil se întreba de ce păream că mă aflu într-o situație pe viață și pe moarte. Să fiu prinsă cu minciuna era mai rău decât minciuna în sine. După câteva secunde, expresia de pe fața lui s-a transformat în consternare. Am citit în ochii lui albaștri că mă judeca.

Dintre toți oamenii care ar fi putut intra în biroul meu, tocmai el intrase!

De ce, Doamne? De ce?

— Aaron, am rostit anevoie.

— Aaron? a repetat mama.

— *Sí*, am mormăit.

Eu și Aaron ne țintuiam cu privirea. Mă întrebam ce naiba voia de la mine.

— Bine, a zis Mamá.

Bine?

Am căscat ochii de uimire.

— *¿Que?*

Aaron a auzit replica în spaniolă și i-a picat fisa.

— Porți o conversație personală în timpul serviciului? a zis el, clătinând dezaprobator din cap.

— El e acolo? A lui e vocea pe care-o aud? E Aaron? a întrebat mama în spaniolă.

Am încremenit. Cuvintele mele îmi răsunau în cap în timp ce mă holbam cu gura căscată la Aaron. *Cap sec, ce-ai făcut?!*

— Lina! a insistat mama.

Aaron s-a încruntat și mai tare și a oftat resemnat, dar nu s-a mișcat.

De ce nu pleacă?

— *Sí*, i-am răspuns mamei, fără să conștientizez că va lua răspunsul drept confirmare.

Dar apoi mi-am dat seama că exact asta avea să facă, așa că am încercat să bat în retragere:

— Nu!

Aaron a țâțâit și a clătinat din cap. Mi-am pierdut cuvintele.

Doamne, de ce e atât de cald în biroul meu?

— *No sé, Mamá.*[1]

„Mama ta?" a mimat Aaron din buze.

— *¿Cómo que no sabes?*[2] a întrebat mama, în același timp.

M-am bâlbâit, nehotărâtă cui să mă adresez. Era ca și cum zburam cu un avion pe pilot automat, în timp ce acesta se apropia de sol cu mare viteză, iar eu nu puteam face nimic ca să-i împiedic prăbușirea. Niciun aparat de pe tabloul meu de bord nu funcționa.

— *Ay, hija!* a râs mama. Da sau nu? Aaron e acolo, cu tine?

Îmi venea să urlu.

Deodată, simțeam nevoia să plâng sau să deschid fereastra și să arunc telefonul în traficul nemilos al New Yorkului. Voiam să strivesc ceva cu mâinile goale. Și să tropăi de frustrare. Voiam să fac toate astea în același timp.

Curios, Aaron și-a înclinat capul într-o parte, urmărind cum mă străduiam să respir normal.

Am acoperit telefonul cu palma și l-am întrebat pe un ton învins:

— Ce vrei?

— Vai, te rog, nu ne lăsa pe mine sau munca ta să-ți stânjenim conversația privată! a comentat el, fluturând dintr-o mână.

Și-a încrucișat brațele la pieptul lui lat, apoi și-a sprijinit bărbia în pumn.

— O să aștept aici până termini de vorbit, a anunțat el.

Dacă ar fi fost posibil să fumeg de furie, în clipa asta un nor negru ar fi dat roată deasupra capului meu.

---

[1] Nu știu, mamă.

[2] Cum adică nu știi?

— Pari ocupată, așa că te las, a zis mama. Stai să vezi ce-o să zică *abuela* când o să afle că te vezi cu cineva de la serviciu! Știi ce-o să spună?

Mintea mea neroadă era în continuare pe pilot automat. I-am dat răspunsul pe loc:

— *Uno no come donde caga.*[1]

Aaron și-a țuguiat puțin buzele.

— *Eso es*[2], a chicotit mama. Te las să te întorci la treabă. O să ne povestești despre iubitul tău când o să veniți la nuntă, bine?

Îmi venea s-o contrazic: *Ba nu! O să mor prinsă în propria-mi plasă de minciuni.*

— Sigur, *Mamá*. Te iubesc! Transmite-i lui *Papá* că-l iubesc!

— Și eu te iubesc, *cielo*, a spus mama și a închis.

Am inspirat profund și m-am uitat la tipul care tocmai îmi complicase înzecit viața. Am trântit telefonul pe birou, de parcă îmi ardea palma.

— Deci vorbeai cu mama ta.

Am aprobat din cap, incapabilă să articulez vreun cuvânt. Era mai bine așa. Altfel, Dumnezeu știe ce mi-ar fi ieșit pe gură!

— Toate bune acasă? s-a interesat Aaron.

Oftând, am încuviințat din nou.

— Ce ai zis la urmă, în spaniolă? m-a întrebat el, ca și cum chiar voia să știe.

Capul încă mi se învârtea după conversația catastrofală de la telefon, după tot ce spusesem și după cât de mult complicasem lucrurile. N-aveam timp să mă joc de-a Google Translate cu Aaron, care, pe deasupra, era ultima persoană cu care voiam să port o conversație acum.

Doamne, cum a reușit? Și-a făcut apariția aici, în birou, iar după numai câteva minute...

---

[1] Nu mănânci acolo unde îți faci nevoile.

[2] Exact!

— De ce-ți pasă? m-am răstit.

Aaron a tresărit un pic.

M-am simțit imediat ca o nemernică. Mi-am cuprins fața în palme, încercând să mă calmez.

—Scuze! Sunt puțin... stresată. Ce vrei, Aaron? l-am întrebat, de data asta pe un ton mai prietenos.

Mi-am pironit privirea asupra mesei. Nu voiam să dau ochii cu el și să-i ofer ocazia de-a mă vedea atât de... întoarsă pe dos. Nu-mi plăcea deloc ideea că mă vedea atât de tulburată. Dacă s-ar fi putut, m-aș fi lăsat să alunec de pe scaun, m-aș fi târât sub birou și m-aș fi ascuns de el.

— Am scos la imprimantă câteva documente pe care le poți folosi pentru unul dintre workshopurile despre care am discutat, a spus el, cu voce neobișnuit de blândă. Le-am lăsat pe biroul tău.

Când le-am văzut, m-am simțit și mai mult ca o nemernică.

Sentimentul mi-a întors stomacul pe dos.

— Mersi! am mormăit masându-mi tâmplele, apoi am închis ochii. Ai fi putut să le trimiți pur și simplu pe e-mail.

Și poate că astfel am fi evitat situația asta.

— Am observat că-ți place să ai informațiile pe hârtie, ca să poți sublinia.

Era adevărat. Atunci când aveam de citit cu atenție ceva, simțeam nevoia să scot documentul la imprimantă și să-l parcurg cu un evidențiator în mână. Dar cum...? Ei, la naiba! Nu conta că Aaron observase preferința mea. Probabil remarcase fiindcă făceam risipă de hârtie și afectam mediul în mod negativ. Iar eu tot o nemernică eram, pentru că mă răstisem la el.

— Ai dreptate, așa fac. A fost.... E drăguț din partea ta. O să le citesc în weekend.

Am luat teancul subțire și l-am tras spre mine.

S-au scurs câteva momente în care niciunul dintre noi n-a scos nicio vorbă.

Stătea în continuare în fața mea, nemișcat ca o statuie, și se uita la mine de sus. Dar nu a zis nimic, așa că nu am ridicat ochii, ci i-am ținut ațintiți asupra hârtiilor pe care le pregătise pentru mine cu atâta amabilitate.

Momentul a părut să se prelungească jenant de mult, însă chiar când eram pe punctul de a ridica privirea, a plecat. Am mai așteptat un minut, ca să mă asigur că nu se întoarce în birou, și... am izbucnit.

Capul mi-a căzut pe birou cu un pocnet înfundat. Îmi scăpase porumbelul și îi spusesem mamei că numele iubitului meu inventat era Aaron.

Am gemut jalnic și mi-am izbit ușor capul de masă.

Estúpida! Idiota! Tonta! Boba! Y mentirosa.[1] Poc, poc, poc!

Asta era cea mai urâtă parte. Nu eram doar toantă, ci, pe deasupra, o toantă mincinoasă. Am scos un alt geamăt de frustrare.

— Uau! Ce faci?

Era vocea lui Rosie.

Ce bine! Aveam nevoie de cineva de încredere care să mă scoată din buclucul în care intrasem și să mă interneze în cea mai apropiată clinică pentru boli mintale, fiindcă nu eram în stare să mă comport ca un adult responsabil.

— Ești bine, Lina?

Nu. Nimic din ceea ce tocmai făcusem nu era *bine*.

— Stai, stai, stai! a zis Rosie, gesticulând din mâini ca să oprească torentul meu de cuvinte. Deci ce i-ai zis mamei tale?

După ce am înfulecat ultimele bucăți din sendvișul meu cu pastramă, i-am aruncat o privire.

---

[1] Proasto! Idioato! Toanto! Nătângo! Și mincinoaso!

— *Ştii tce am tpus*, i-am răspuns, fără să-mi pese că vorbeam cu gura plină.

— Vreau să aud iar ultima parte.

Rosie s-a lăsat pe spătarul scaunului. Ochii ei verde-smarald s-au căscat din cauza şocului.

— Ştii ceva? Mai bine ia-o de la capăt, Lina! Sigur mi-a scăpat un detaliu, fiindcă povestea asta pare exagerată, chiar dacă e vorba de tine.

Am mijit ochii la ea şi i-am adresat un zâmbet fals, care îmi etala toţii dinţii. Sigur aveam bucăţi de pastramă între dinţi.

Nu-mi păsa că oricine lucra la etajul al cincisprezecelea, acolo unde luam noi masa, putea să mă vadă. La ora asta nu rămăseseră multe persoane. Numai o companie din New York era în stare să irosească atâta spaţiu şi atâţia bani cu decorarea unor săli pentru nişte *workaholici* care nu profitau de ele decât în pauza de prânz. În dreapta mea erau ocupate doar câteva mese — cele mai apropiate de impresionantele ferestre panoramice, bineînţeles.

— Nu te uita aşa la mine! s-a îmbufnat Rosie. Ţin la tine, dar trebuie să-ţi spun că ai salată între dinţi.

Mi-am dat ochii peste cap, am terminat de mestecat şi am înghiţit în sfârşit dumicatul.

Contrar aşteptărilor mele, mâncarea nu-mi schimbase starea. Ghemul de anxietate care pulsa în mine încă cerea mâncare.

— Ar fi trebuit să-mi mai iau un sendviş.

În oricare altă zi mi-aş fi cumpărat încă unul, dar nunta se apropia cu repeziciune şi încercam să fiu atentă la cât mâncam.

— Da, şi mai ştii ce altceva trebuia să fi făcut? a comentat Rosie. Să-mi fi zis despre toate astea înainte.

Avea un ton blajin, ca de obicei, dar greutatea cuvintelor ei tot mi-a făcut pielea ca de găină.

— Ştii tu — a continuat prietena mea —, începând cu momentul în care ai decis să-ţi inventezi un iubit.

O meritam. Fusesem conștientă că Rosie avea să mă tragă de urechi — cu blândețe — imediat ce descoperea că-i ascunsesem minciuna pe care le-o turnasem alor mei despre relația mea romantică inexistentă.

— Îmi pare rău, am zis și m-am întins spre ea, luându-i mâna într-a mea. Îmi pare rău, Rosalyn Graham! N-ar fi trebuit să-ți ascund asta.

— Ai dreptate.

S-a îmbufnat mai tare.

— În apărarea mea, să știi că lunea asta am vrut să-ți povestesc, dar am fost întrerupte de știi tu cine.

Nu voiam să-i pronunț numele cu glas tare, fiindcă apărea din senin de fiecare dată când numele lui era pomenit. Am strâns mâna lui Rosie.

— Ca să mă revanșez față de tine, o s-o rog pe *abuela* să aprindă câteva lumânări la unul dintre sfinții ei, ca să fii răsplătită cu o droaie de copii.

Rosie a oftat și s-a prefăcut că reflectează la vorbele mele.

— Bine, îți accept scuzele! a zis și și-a retras mâna. Dar, în loc de copii, aș prefera să mă prezinți unui văr de-al tău. Ce zici?

M-am dat în spate, șocată.

— Unul dintre *ce anume* ai mei?!

Spre surprinderea mea, obrajii i s-au îmbujorat. Dar răspunsul ei m-a uimit și mai mult.

— Cel care face surfing și are un ciobănesc belgian. Arată destul de bine.

— Destul de bine?!

Despre niciunul dintre verii mei sălbatici nu se putea spune că „arată destul de bine".

Obrajii lui Roșie s-au înroșit și mai tare.

Cum naiba știe prietena mea despre unul dintre membrii clanului Martín? Doar dacă...

— Te referi la Lucas? am izbucnit imediat ce mi-am amintit că-i arătasem lui Rosie câteva dintre *story*-urile de pe Instagram ale lui Lucas.

Dar i le arătasem ca să-l vadă pe Taco, câinele lui, nu ca să-l vadă *pe văru-miu*.

— Lucas, ăla ras în cap?

Rosie a aprobat nonșalant din cap și a ridicat din umeri.

— Lucas nu te merită, am zis apăsat. Nici măcar pe Taco nu-l merită!

— Taco! a chicotit Rosie. Ce nume adorabil!

— Rosie, nu! am zis și m-am întins după o sticlă cu apă. Nu.

— Nu, ce?

Rosie încă zâmbea, cu gândul la văru-miu. Bănuiam că avea niște idei cam...

— Nu! Ce scârbos! Lucas e un barbar, o brută. N-are maniere. Nu mai visa cu ochii deschiși la el! i-am cerut și am luat o gură de apă. Dacă nu te oprești, o să-ți povestesc niște chestii din copilăria noastră care s-ar putea să-ți strice definitiv impresia despre specia masculină.

Prietena mea s-a cocoșat.

— N-ar avea mare efect, mi-a zis Rosie. Deja mi-am stricat impresia.

A tăcut și a oftat cu tristețe. Voiam să-i spun că prințul ei avea să-și facă apariția într-o zi. Pur și simplu trebuia să nu mai iasă cu nesimțiți. Iar printre nesimțiți se numărau și rudele mele.

— Mai întâi, hai să vorbim despre povestea *ta* de groază, mi-a propus Rosie.

— Ți-am spus tot.

Am lăsat privirea în jos și am început să desprind eticheta de pe sticla cu apă.

— Ți-am făcut o trecere în revistă. Din momentul când mi-a scăpat, de față cu ai mei, că mă întâlnesc cu un tip care nu există până la partea în care am făcut-o cumva pe mama să creadă că

numele lui e Aaron. Şi totul s-a întâmplat din cauza unui afurisit cu ochi albaştri care a intrat, din senin, în biroul meu.

Am tras mai tare de etichetă, până am desprins-o complet de pe sticlă.

— Ce altceva mai vrei să ştii? am întrebat-o.

— Bine, astea-s faptele. Dar ce te frământă?

— Acum? Mă frământă gândul că trebuia să fi comandat desert.

Rosie şi-a sprijinit braţele de masă.

— Lina... Ştii la ce mă refer.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Ce-ai de gând să faci în legătură cu toate astea?

De unde naiba să ştiu?

Am ridicat din umeri şi m-am uitat la spaţiul comun de birouri, decorat cu mese din lemn şi cu ferigi care atârnau pe peretele de cărămidă din stânga mea.

— Să le ignor până aterizez pe pământ spaniol. Până când voi fi nevoită să explic de ce iubitul meu n-a venit cu mine, i-am răspuns.

— Scumpo, sigur vrei să faci asta?

Am clătinat din cap, nehotărâtă.

— Nu. Da.

Mi-am dus mâinile la tâmple şi am început să le masez. Speram să previn începutul unei migrene.

— Habar n-am, am adăugat.

Rosie reflecta la spusele mele.

— Dar dacă i-ai lua în serios oferta de-a te însoţi la nuntă?

Simţeam un gol în stomac.

— Pe cine să iau în serios?

Ştiam exact la cine se referea. Dar nu-mi venea să cred că sugerează aşa ceva.

— Pe Aaron.

— Aa! Te referi la fiul preferat al diavolului? Nu văd de ce l-aş lua în serios pentru vreun lucru, oricât de mic.

Rosie și-a împreunat mâinile pe masă, de parcă se pregătea pentru o negociere.

— Nu cred că Aaron e atât de nesuferit, a îndrăznit să afirme.

I-am răspuns cu o exclamație teatrală.

Prietena mea și-a dat ochii peste cap, fără să se lase păcălită de reacția mea.

— Recunosc, Aaron e puțin... *plictisitor* și ia lucrurile cam prea în serios, a adăugat ea, ca și cum folosirea cuvântului *puțin* ar fi atenuat defectele lui Aaron. Dar are și calități.

— Calități? am pufnit eu. Care? Interiorul lui din oțel inoxidabil?

Rosie n-a râs la gluma mea. Hopa! Vorbea serios.

— Ar fi chiar atât de rău să vorbești cu el despre ce ți-a propus? La urma urmei, el s-a oferit.

Da, ar fi foarte rău. Pentru că încă nu înțelesesem de ce îmi făcuse propunerea.

— Știi ce părere am despre el, Rosie. Știi ce s-a întâmplat mai demult și ce-a spus.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, Lina, a oftat ea.

— Așa e. Dar nu înseamnă că eu am uitat. Doar pentru că s-a întâmplat cu luni în urmă, nu înseamnă că totul a fost șters cu buretele.

— A trecut mai bine de un an.

— Douăzeci de luni! am exclamat.

O corectasem pe Rosie mult prea iute, demonstrând astfel că ținusem socoteala.

— Adică aproape doi ani, am mormăit.

Am privit în jos, la punga mototolită în care fusese sendvișul meu.

— Exact asta vreau să zic, Lina, a spus Rosie cu blândețe. Le-ai acordat a doua, a treia și a patra șansă unor tipi care au dat-o în bară mai rău decât Aaron. Unii chiar în mod repetat.

Avea dreptate, dar am refuzat să recunosc asta, fiindcă eram fata maică-mii, adică încăpățânată ca un catâr.

— Nu-i același lucru, am contraatacat.

— De ce?

— De-aia!

În ochii ei verzi era multă înverșunare. Nu avea s-o lase baltă. Deci mă obliga s-o spun. Chiar voia să discutăm despre asta.

Bine.

— Nu-i același lucru pentru că, în a doua zi după ce a fost angajat aici aici, i-a spus șefului nostru că ar prefera să lucreze cu oricine altcineva din InTech, în afară de mine, am zis, simțind cum mi se înfierbântă obrajii. Și Aaron a pus accentul pe *oricine*. Deci l-ar prefera chiar și pe Gerald, pentru Dumnezeu!

Atunci nu-l auzisem pe Aaron menționându-l pe Gerald, dar auzisem tot restul.

Oricine în afară de ea, Jeff? Nu ea! Nu cred c-aș suporta. E măcar capabilă să se descurce cu proiectul ăsta? E tânără și fără experiență.

Aaron îi spunea șefului nostru lucrurile astea la telefon. Se nimerise să trec pe lângă biroul lui exact în momentul ăla. Îl auzisem din întâmplare și nu uitasem. Cuvintele lui îmi erau întipărit în memorie.

— Mă cunoscuse cu numai două zile înainte, Rosie. Două! am zis, ridicând două degete. Iar el era nou-venit. A venit aici și m-a discreditat în fața șefului, m-a alungat în mod indirect din proiect și mi-a pus la îndoială profesionalismul. Și din ce cauză? Fiindcă nu m-a plăcut, după ce am purtat o discuție de două minute? Fiindcă par tânără? Fiindcă zâmbesc, râd și nu sunt un robot? Am muncit din greu. Am muncit pe rupte ca să ajung aici. Doar știi ce consecințe pot avea astfel de comentarii.

Vocea mi s-a pițigăiat. Simțeam că-mi pulsează sângele în tâmple.

Într-un efort de a mă calma, am expirat prelung.

Rosie a dat aprobator din cap, privindu-mă înțelegător, așa cum numai un prieten bun o face. Dar mai era ceva în privirea ei. Și aveam impresia că nu urma să-mi placă ce avea să zică.

— Înțeleg. Chiar înțeleg, îți jur, a zis ea și a zâmbit.

Asta era bine. Voiam să fie de partea mea. Și știam că mă susținea.

A dat ocol mesei și s-a așezat lângă mine. Apoi m-a privit în ochi.

Hopa! Brusc, nu mai era așa de bine.

Rosie și-a pus o palmă pe spatele meu și a continuat:

— Dar nici măcar n-ai vrut să faci parte din proiectul Green-Solar, Lina. Mai ții minte cât te-ai plâns în legătură cu clientul ăla?

Cea mai bună prietenă a mea avea o memorie excelentă. Bineînțeles că-și amintea cât de bucuroasă fusesem să fiu transferată în alt proiect.

— Pe deasupra, după cum bine ai spus, Aaron nu te cunoștea.

Exact. Nu se sinchisise să mă cunoască înainte de a-mi pune eticheta de „piedică" și a-i spune șefului tâmpenii despre mine.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Ce vrei să zici, Rosalyn?

— Vreau să zic că da, te-a judecat după impresia pe care și-a făcut-o despre tine în doar două zile, a explicat ea și m-a bătut ușor pe spate. Dar uneori lași impresia că ești o tipă un pic cam prea degajată. Relaxată. Spontană. Uneori, cu gura mare.

— Poftim?!

Pun pariu că exclamația mea s-a auzit până în Spania.

— Te iubesc, scumpo, dar e adevărat, a adăugat Rosie, zâmbindu-mi cu căldură.

Am dat să zic ceva, însă mi-a luat-o înainte:

— Ești unul dintre cei mai muncitori oameni din firma asta și te descurci de minune cu slujba ta. În plus, creezi o atmosferă plăcută. De-aia ești lider de echipă.

— OK. Îmi place unde bați, am mormăit. Zi mai departe!

— Dar Aaron nu avea de unde să știe toate astea.

Am căscat ochii de uimire.

— Îl aperi?! Să-ți amintesc că noi, ca prietene, ar trebui să-i urâm pe dușmanii celeilalte? Vrei să-ți scot la imprimantă un exemplar din Codul Celor mai Buni Prieteni?

— Lina, fii serioasă!

Am revenit cu picioarele pe pământ și m-am dezumflat.

— Bine. Scuze! Continuă!

— Cred că te-ai simțit jignită de vorbele lui, așa cum era de așteptat, și că atitudinea lui te-a necăjit destul cât să-ți faci o părere proastă despre el.

Da, fusesem furioasă și jignită. Detest când oamenii îi judecă pe alții pe baza impresiilor create la prima vedere. Și exact asta făcuse Aaron. Mai ales după ce eu mă străduisem să-l primesc în departamentul nostru în cel mai sincer și mai afectuos mod cu putință. Nu-mi venea să cred că mă dusesem în biroul lui cu un cadou stupid de bun-venit — o cană inscripționată cu un citat amuzant despre meseria de inginer. Nici până în ziua de azi nu am înțeles ce-mi venise. Nu mai făcusem asta pentru nimeni. Și cum reacționase Aaron? Privise oripilat cana și se holbase la mine de parcă îmi crescuse un al doilea cap, în timp ce eu făceam stângaci pe glumeața, ca o imbecilă absolută.

Așadar, faptul că-l auzisem spunând acele lucruri despre mine, la numai două zile după ce îi dădusem cadoul, mă făcuse să mă simt neînsemnată și jalnică. De parcă eram dată la o parte, după ce se dovedise că nu mă purtam *ca un adult adevărat*.

— O să iau tăcerea ta drept confirmare, mi-a zis Rosie, apoi m-a strâns de umăr. Ai fost rănită, iar asta e de înțeles, scumpo. Dar e oare un motiv suficient ca să-l urăști pentru totdeauna?

Voiam să spun că era suficient, dar nu mai eram convinsă. Așa că am adus un alt argument:

— Lasă, că nici el nu a făcut niciun efort să-mi fie prieten. S-a purtat de la bun început ca un nemernic.

Mă rog, cu excepția faptului că îmi dăduse batonul ăla de müsli. Și hârtiile pe care le scosese la imprimantă pentru mine. Și, poate, cu excepția faptului că rămăsese peste program, miercurea trecută, ca să lucrăm împreună la programul pentru Ziua Porților Deschise.

Da, cu excepția acestor trei situații, se purtase tot timpul ca un nemernic.

— Nici tu n-ai fost mai prejos, a contraatacat Rosie. Sunteți amândoi la fel de nesuferiți. De fapt, mi se pare chiar drăguț cum v-ați căutat scuze ca să vă puneți piedică unul altuia și...

Am întrerupt-o și m-am răsucit cu totul spre ea:

— Pe naiba, nu! Nu te las să începi cu chestia aia ciudată despre priviri și mai știu eu ce.

Prietena mea a început să râdă din toată inima. Ce îndrăzneală!

— Nu te mai cunosc, Rosie!

S-a oprit din râs. M-a țintuit cu privirea și a declarat:

— Draga mea, ești oarbă.

— Ba nu. Și cred că trebuie să-ți amintesc ceva. Uite cum stă treaba — am început și am ridicat degetul arătător —, de când l-am auzit spunându-i șefului toate chestiile alea urâte despre mine și pline de prejudecăți, am adăugat numele lui Blackford pe lista mea neagră. Știi că iau în serios lista aia. Numele scrise pe ea sunt bătute în cuie.

Am despicat aerul cu pala, ca să-mi subliniez ideea.

— L-am iertat eu pe Zayn Malik[1]?

Rosie a clătinat din cap, râzând în hohote.

— Dumnezeu mi-e martor că nu!

— Exact! Așa cum nu i-am iertat nici pe David Benioff și nici pe D. B. Weiss[2] pentru ce ne-au făcut pe 19 mai 2019. Adică Daenerys Stormborn, din casa Targaryen, nu merita o soartă mai bună?

---

[1] Fost membru al trupei One Direction. Personajul se referă, probabil, la faptul că în 2015 Zayn a hotărât să părăsească această trupă.

[2] Scenariștii serialului *Urzeala tronurilor*.

Am făcut o pauză, ca să-i las timp să asimileze ceea ce spuneam.

— Nu meritam *noi* ceva mai bun, Rosie?

— Bine, de data asta sunt de partea ta, a recunoscut Rosie. Dar...

— Niciun „dar"! Aaron Blackford e pe lista mea neagră și acolo o să rămână. Și cu asta basta!

Prietena mea reflecta la vorbele mele, întorcându-le pe toate părțile. A oftat, descumpănită.

— Pur și simplu vreau ce-i mai bun pentru tine, Lina.

Mi-a adresat un zâmbet trist, care îmi sugera că era dezamăgită de mine.

— Știu, Rosie.

Sunt o mare fană a îmbrățișărilor, așa că m-am întins spre ea și am luat-o în brațe, strângând-o cu putere. Sincer, probabil nu ea era cea care avea nevoie mai mare de îmbrățișare. Situația în care eram mă vlăguia.

Am strâns-o pe Rosie în brațe încă o dată și am savurat îmbrățișarea, cu ochii închiși.

Spre marea mea dezamăgire, când i-am deschis, am văzut o siluetă înaltă și masivă.

— Fir-ar să fie, Rosie! i-am șoptit. L-am invocat iar.

Aaron Blackford s-a apropiat de noi cu pași repezi. Eu și Rosie stăteam în continuare îmbrățișate. I-am aruncat o privire peste umărul lui Rosie.

S-a uitat la noi cu o expresie care oscila între oroare și fascinație. Nu eram sigură ce simțea, fiindcă se pricepea să-și ascundă gândurile sub faimoasa lui încruntătură.

— Ce? Pe cine am invocat? a întrebat Rosie, dându-mi drumul. Ah, pe el!

Cu siguranță, Aaron i-a auzit cuvintele, dar nu a reacționat. A rămas în picioare, în fața noastră.

— Bună, Blackford! l-am salutat cu un zâmbet mieros. Ce plăcere să te văd aici!

— Catalina, Rosie, salut!

S-a uitat la ceasul de la încheietură, apoi din nou la noi. Arcuindu-și o sprânceană, a comentat:

— Deci încă sunteți în pauza de masă.

— Ia te uită! A venit poliția pauzelor de masă, am mormăit.

A ridicat și cealaltă sprânceană, iar acum ambele mai-mai că-i dispăreau în păr.

— Dacă ai venit aici ca să dai lecții despre cum să devenim roboței de birou, să știi că n-am timp de așa ceva, i-am trântit-o.

— Bine, a răspuns el simplu, după care s-a întors spre prietena mea. Am un mesaj pentru Rosie.

M-am încruntat. Simțeam un zvâcnet în stomac.

Prietena mea a scos un sunet de uimire.

— Te caută Héctor, Rosie. Ceva în legătură cu un proiect care pică din cauză că un tip pe care l-a poreclit Stâlcitorul-de-Mâini a avut o criză de nervi, a explicat Aaron. Nu l-am mai văzut pe Héctor așa de agitat.

Prietena mea a sărit în picioare.

— Oliver Stâlcitorul-de-Mâini? a întrebat ea. E un client de-al nostru. Când dă mâna cu tine, ți-o strânge atât de tare, încât aproape simți cum ți se rup oasele. Dar nu asta e important acum. Rahat!

A început să-și strângă lucrurile de pe masă — legitimația, cheile de la birou și portofelul — și expresia i s-a schimbat într-una de panică.

— Asta înseamnă că videoconferința s-a terminat. Acum ar fi trebuit să fiu jos, dar, din cauza necazului Linei și...

Am ciupit-o de braț, ca s-o împiedic să dezvăluie prea multe.

Brusc, Aaron a mijit ochii. Replica prietenei mele îi trezise interesul.

— Necazul cu pisica Linei, a precizat Rosie.

Am ciupit-o din nou. Eu nu aveam pisică, iar ea o știa foarte bine.

— Pisica vecinului? a sugerat prietena mea.

Rosie s-a uitat în jur și s-a înroșit.

— Vecinul ei, Bryan. Da, așa! Pisica lui Bryan. Îl cheamă Domnul... Pisică, a turuit ea.

Aaron și-a îngustat ochii și mai mult, apoi s-a uitat la mine, cercetându-mi chipul. Era clar că prietena mea îndruga minciuni.

— Lina are grijă de Domnul Pisică săptămâna asta, fiindcă bunica lui Bryan e bolnavă și el e plecat din oraș. Știi cât îi place Linei să ajute!

Am aprobat din cap, ca și cum prostiile debitate de Rosie aveau sens.

— Tu nu ești alergică la pisici?

Întrebarea lui Aaron m-a luat total prin surprindere.

— Ba da, dar de unde...

Mi-am dres glasul.

Nu-mi pasă de unde știe.

— E un Sphynx. O pisică fără blană, am explicat eu.

Și-a pus mâinile în buzunare.

— Pisică fără blană, zici...

— Ca aia din serialul *Friends*, i-am spus cât mai nonșalant cu putință. Rachel avea un Sphynx.

Judecând după fața lui, nu știa despre ce vorbeam.

— Locuiești în New York, ești american, și nu te-ai uitat la *Friends*? Niciodată?! Of, las-o baltă!

Aaron n-a mai spus nimic, iar eu m-am prefăcut că nu-și dăduse seama de minciuna noastră bătătoare la ochi.

— Chiar trebuie să vorbesc cu Héctor, a zis Rosie și ne-a adresat un zâmbet larg — cel fals, cu toți dinții.

S-a uitat la mine și în privirea ei se citea regretul. M-am ridicat și eu, de teamă să nu rămân în urmă și să fiu nevoită să explic mai multe despre Domnul Pisică.

— Aaron, mulțumesc c-ai venit să mă anunți! E foarte... — a început Rosie și apoi mi-a aruncat iute o privire — *foarte* drăguț din partea ta.

Mi-am dat ochii peste cap.

Rosie m-a împuns ușor cu cotul.

— Nu-i așa, Lina?

Probabil avea impresia că face o mișcare isteață. Se înșela.

— Cel mai drăguț, am spus scurt.

— Bine. Vorbim mai târziu.

Rosie s-a îndreptat repede spre scări și ne-a lăsat singuri.

Într-o tăcere stânjenitoare.

Aaron și-a dres glasul și a spus:

— Catalina...

— Ce-ai zis, Rosie? l-am întrerupt, ca și cum m-ar fi strigat prietena mea. Ții liftul și pentru mine?

Ce lașă sunt! Însă, după tot ce se petrecuse azi, după ce îmi amintisem cum începuse relația mea profesională cu Aaron, chiar nu voiam să vorbesc cu el.

Am dat fuga după Rosie, fără să-l bag în seamă pe Aaron, care a strâns din buze văzând că-l lăsam în urmă.

— Vin imediat!

M-am răsucit și i-am aruncat o privire peste umăr.

— Scuze, Blackford! Trebuie să plec. Poți să-mi trimiți un e-mail despre ce voiai să-mi zici? OK? Bine, pa!

Rosie apăsa butonul liftului în mod repetat.

— Rosalyn Graham!

M-am abținut să întorc capul. În mod sigur, ochii ăia albaștri erau ațintiți asupra mea.

CAPITOLUL CINCI

Îți dai seama că universul nu prea ține cu tine când, după o săptămână obositoare, încununată cu o zi de vineri catastrofală, începe să plouă fix în clipa când ieși din clădirea de birouri.

— *Me cago en la leche!* am înjurat în barbă. Am privit afară, prin ușa de sticlă de la intrarea în clădirea InTech.

Nori negri se adunaseră pe cer și turna cu găleata.

Mi-am scos telefonul și am verificat aplicația Meteo. Furtuna de vară avea să rămână deasupra Manhattanului câteva ore bune.

Perfect! Pur și simplu perfect!

Trecuse deja de ora opt, așa că nici să rămân la birou, ca să aștept să înceteze ploaia, nu era o opțiune. Aveam nevoie să mă trântesc în patul meu. Nu! De fapt, aveam nevoie de o cutie de Pringles și de niște înghețată. Dar nu de așa ceva urma să am parte azi. În schimb, probabil aveam să-mi păcălesc stomacul cu legumele care-mi rămăseseră în frigider.

Câteva tunete m-au dezmeticit din gânduri.

Ploaia s-a întețit, iar rafalele de vânt au început s-o abată dintr-o parte în alta.

Mi-am scos din geantă puloverul subțire, cu nasturi, pe care îl purtam în clădirea răcoroasă a InTech-ului, și mi l-am pus pe cap, în speranța că avea să mă protejeze de ploaie. Din fericire, deși nu

era foarte aspectuoasă, geanta pe care o luasem azi-dimineață era rezistentă la apă.

M-am uitat în jos, la frumoșii mei mocasini nou-nouți, din piele întoarsă — care, spre deosebire de geantă, erau superbi și, din nefericire, nu rezistau la apă — și i-am admirat pentru ultima oară.

— Adio, pantofi de trei sute de dolari! am spus cu un oftat.

După care am împins ușa de sticlă și am pășit în noaptea întunecată și ploioasă, cu puloverul deasupra capului. Mi-a luat numai cinci secunde de mers prin ploaie ca să-mi dau seama că, până ajungeam la gura de metrou, aveam să fiu udă din cap până-n picioare.

Fantastic! mi-am zis, pășind iute prin ploaia torențială. *Până în Brooklyn, unde locuiesc, fac o navetă de „doar" patruzeci și cinci de minute.* Pe care aveam să le petrec udă până la piele.

Un alt tunet a bubuit deasupra mea, ploaia s-a întețit, iar peste puloverul meu a început să cadă și mai multă apă. O rafală de vânt mi-a lipit părul de obraz.

Săream încontinuu, ca să evit bălțile, încercând totodată să-mi dezlipesc părul de pe față. Și am înțeles imediat ce idee proastă era să țopăi. Piciorul drept mi-a alunecat într-o baltă, iar celălalt a rămas în urmă, pe trotuar. Țineam puloverul deasupra mea și mă chinuiam să-mi păstrez echilibrul.

Te rog, te rog, te rog, universule! Am închis ochii, ca să nu fiu martoră la soarta mea crudă. *Te rog, universule, nu vreau ca săptămâna să se încheie așa!*

Piciorul meu a alunecat încă un centimetru. Mi-am ținut respirația. Mișcarea mea s-a oprit.

Apoi am deschis ochii. Încă puțin, și aș fi făcut șpagatul. Cu toate astea, încă eram în picioare. Am dat să-mi continui drumul prin ploaie, când am observat că o mașină s-a oprit în fața mea. Știam pe cineva care avea o mașină în exact aceeași nuanță de bleumarin.

Mergi mai departe, Catalina! mi-am zis și mi-am reluat țopăiala.

Cu coada ochiului, am văzut cum geamul portierei din dreapta coboară.

Refuzând să mă apropii de mașina despre care bănuiam că îi aparținea unei persoane cu care n-aveam niciun chef să interacționez, m-am răsucit și am privit figura șoferului. Încă țineam deasupra capului puloverul meu jalnic și ud.

Fir-ar să fie!

În mașină era Aaron. S-a aplecat înspre portiera din dreapta. Deși vedeam că mișcă buzele, nu distingeam cuvintele din cauza zgomotului din trafic, a vântului și a ploii care lovea asfaltul cu putere.

— Ce? am strigat în direcția lui, fără să mă urnesc.

Aaron mi-a făcut semn, probabil îndemnându-mă să mă apropii. Am rămas pe loc, udă leoarcă, cu ochii mijiți la el. Gesticula energic în direcția mea.

O, la naiba! În niciun caz nu mă duc la el!

Expresia lui s-a transformat în încruntare. Buzele lui au schițat câteva cuvinte. Printre ele, mi s-a părut că ghicesc *imposibilă* și *încăpățânată*.

— Nu te-aud! am urlat prin ploaie.

A părut să pronunțe ceva de genul „Ce Dumnezeu!".

Mi-am dat ochii peste cap și m-am apropiat de mașină foarte încet, ca să nu alunec și să cad pe asfalt. Nu voiam să se-ntâmple așa ceva în fața lui.

— Urcă în mașină, Catalina!

Exasperarea din tonul lui Aaron se auzea limpede, în ciuda răpăitului ploii.

— Catalina, urcă!

— Mă cheamă Lina.

După aproape doi ani în care mi se adresase cu numele întreg, știam că n-avea sens să-l corectez. Dar eram frustrată. Iritată. Obosită. Și udă până la piele. Iar numele meu întreg nu-mi plăcea

deloc. Papá, mare pasionat de istorie, își botezase fetele după două regine spaniole: Isabela și Catalina. Din nefericire, numele meu nu revenise la modă în Spania.

— De ce să urc? l-am iscodit.

— De ce? a repetat el, după care a clătinat din cap și a expirat prelung. Ca să mergem la Disneyland. Pentru ce altceva?

Am privit lung în interiorul mașinii. Probabil că aveam o moacă derutată.

— Catalina, te duc acasă, a zis el, iar expresia lui a trecut de la exasperare la resemnare.

A întins brațul și a deschis portiera cea mai apropiată de mine, ca și cum deja ne înțeleseserăm.

— Doar nu vrei să te-mbolnăvești de pneumonie sau *să fii pe punctul* de a-ți rupe gâtul, din nou.

Din nou. Pronunțase foarte lent cuvintele astea.

Mi s-au înroșit obrajii.

— Vai, îți mulțumesc! am rostit printre dinți.

Am afișat un zâmbet fals, în încercarea de-a ascunde cât de rușinată mă simțeam.

— Dar nu e nevoie, am adăugat.

Stăteam în fața portierei deschise. Părul mi se lipise din nou de față. În sfârșit, am lăsat brațele în jos și am început să-mi storc puloverul.

— Mă descurc. E doar o ploaie. Dacă am supraviețuit până acum fără *să-mi rup gâtul*, cred că azi pot ajunge și singură acasă. În plus, nu mă grăbesc.

Ca să nu mai zic că încerc să te evit.

În timp ce mă chinuiam zadarnic să-mi storc puloverul, Aaron s-a încruntat, revenind la expresia de adineauri. Medita la vorbele mele.

— Cum rămâne cu pisica? s-a interesat.

— Ce pisică?

— Domnul Pisică.

Probabil că ploaia îmi înmuiase inteligența, fiindcă mi-a luat câteva secunde să mă prind.

— Pisica fără blană a vecinului tău. Aia la care nu ești alergică, a explicat lent, iar eu am făcut ochii mari. Pisica lui Ryan.

— Bryan, l-am corectat. Pe vecinul meu îl cheamă Bryan.

— Nu contează.

În spatele lui Aaron se formase o coadă de mașini.

— Urcă odată în mașină!

— Nu-i nevoie. Serios! Domnul Pisică o să supraviețuiască.

Aaron a dat să zică ceva. A izbucnit un claxon asurzitor. De spaimă, aproape că m-am lovit de portiera deschisă a mașinii.

— *Por el amor de Dios!* am exclamat.

Am întors capul și am văzut unul dintre faimoasele taxiuri galbene din New York. Locuiam și lucram câțiva ani în metropola asta, deci știam la ce să mă aștept când venea vorba de șoferi furioși sau de newyorkezii enervați, în general. Când le sărea mustarul, nu se sfiau să ți-o spună în față.

Ne-am trezit cu o grămadă de înjurături din partea taximetristului.

M-am răsucit spre Aaron. Părea furios, la fel ca taximetristul.

Un alt claxon enervant — de data asta mult mai prelung — mi-a răsunat în urechi și m-a făcut să tresar iar.

— Catalina, urcă *acum*! a ordonat Aaron pe un ton sever.

Mă simțeam buimacă din cauza situației.

— Te rog, a adăugat Blackford.

Am fost depășiți rapid de un taxi galben. Șoferul ne-a strigat „nesimțiților!" și a continuat să claxoneze ca un bezmetic.

M-am urnit, în sfârșit, și am urcat în mașina lui Aaron. M-am trântit pe scaunul tapițat cu piele și am închis portiera.

Imediat, s-a făcut mult mai liniște. Singurele sunete pe care le auzeam erau răpăitul ploii pe capotă și huruitul motorului. Mașina lui Aaron a început să înainteze prin traficul haotic al orașului.

— Îți mulțumesc, am mormăit.

Mă simțeam extrem de stânjenită în timp ce-mi puneam centura de siguranță.

Aaron se uita înainte, la șosea.

— Eu îți mulțumesc *ție* — a răspuns cu o notă de sarcasm — că nu m-ai obligat să cobor și să te urc eu însumi în mașină.

Mi-am închipuit cum s-ar fi desfășurat scena asta.

— Și cum de-ai crezut că așa ceva ar fi o idee bună?

— Și eu îmi pun aceeași întrebare, crede-mă.

Din cine știe ce motiv, am roșit. Am întors capul în partea cealaltă. Mă uitam la traficul haotic. Am început să mă foiesc în scaun. Brusc, m-am oprit, fiindcă mi-am dat seama că hainele mele ude scoteau sunete ciudate la contactul cu tapițeria scaunului.

— Deci..., am început eu.

M-am mutat spre margine și centura de siguranță s-a întins, dând naștere altor zgomote stânjenitoare.

— Ce mașină frumoasă! am spus, după care mi-am dres glasul: Ai pe-aici vreun odorizant care o face să miroasă a nou și a piele?

Cunoștea explicația: interiorul era, pur și simplu, foarte bine întreținut.

Aaron mi-a răspuns monosilabic:

— Nu.

Cu un alt scârțâit, mi-am apropiat fundul și mai mult de marginea scaunului. Mi-am îndreptat spatele și am dat să zic ceva, dar nu mi-a ieșit nimic pe gură. Dintr-odată, mi-am dat seama că, probabil, hainele mele îmbibate de apă distrugeau tapițeria scumpă.

Ce idee proastă! Nu trebuia să fi urcat în mașina lui, ci să fi mers pe jos.

— Catalina, ai mai fost vreodată într-un automobil în mișcare?

M-am încruntat.

— Ce? Normal! De ce mă întrebi?

Ajunsesem pe marginea scaunului, iar genunchii mei atingeau bordul.

Mi-a aruncat o privire sugestivă.

Am adăugat repede:

— Ei bine, ca să știi, așa-mi place mie să stau așezată. Vreau să urmăresc totul de aproape.

M-am prefăcut captivată de traficul din jur.

— Adooor ora de vârf, e atât de...

Aaron a frânat brusc, iar eu am fost proiectată în față. Am închis instinctiv ochii. Puteam deja să simt gustul plasticului din designul rafinat al tabloului de bord, precum și detaliile elegante din lemn.

Dar ceva m-a oprit înainte de impact.

— Isuse! a exclamat însoțitorul meu.

Am deschis un ochi și am văzut camioneta cu marfă care ne tăiase fața acum o clipă. L-am deschis și pe celălalt și m-am uitat în jos. Am înțeles de ce fața mea nu făcuse contact cu suprafața lucioasă a bordului.

O mână. O mână mare, cu degetele răsfirate peste clavicula și peste... pieptul meu.

M-a apăsat pe spate, până când spatele meu s-a lipit cu totul de spătar.

Degetele lui îmi încălzeau pielea prin bluza udă.

— Stai acolo, Catalina! Dacă-ți faci griji pentru scaun, e doar apă. O să se usuce.

Cuvintele lui Aaron nu mă linișteau, fiindcă părea la fel de furios ca în urmă cu câteva minute. Ba chiar mai furios.

Și-a retras mâna cu o mișcare bruscă și rigidă. Am înghițit în sec și m-am agățat de centura de siguranță care trecea peste locul unde fusese palma lui.

— N-aș vrea să-l stric, i-am zis.

— N-o să-l strici.

— Bine. Mulțumesc.

Aaron i-a aruncat o privire tăioasă șoferului care provocase micul incident. Apoi mașina s-a mișcat iar. S-a lăsat tăcerea. Aaron se concentra la condus, iar mintea mea zbura la alte lucruri.

Mi-am amintit de cuvintele lui Rosie: „Nu cred că Aaron e atât de nesuferit".

De ce îmi venise în minte gândul ăsta? De ce îmi suna în cap atât de răspicat? Nu era ca și cum Domnul Bună-Dispoziție, așezat lângă mine, se purta mai amabil decât de obicei.

Însă tocmai mă salvase de ploaie. Și de o lovitură zdravănă la cap.

Oftând în sinea mea, m-am blestemat pentru ce eram pe punctul să zic.

— Îți mulțumesc că mi-ai scos documentele alea la imprimantă, am rostit încet.

Luptam cu pornirea de a-mi retrage cuvintele. Dar n-am făcut-o. Puteam fi diplomată.

— A fost foarte drăguț din partea ta, Aaron.

Am pronunțat cu stânjeneală ultima propoziție. Faptul că așa ceva ieșea din gura mea mi se părea extrem de ciudat.

M-am răsucit spre profilul lui parcă cioplit în piatră. Maxilarul i s-a relaxat puțin.

— Cu plăcere, Catalina.

Continua să privească atent șoseaua.

Uau! Ia uită-te la noi! Cât de civilizat ne purtăm!

N-am apucat să intru în detalii. Am simțit un frison pe spinare. M-am cuprins cu brațele, sperând să mă încălzesc puțin. Eram leoarcă.

Aaron a întins mâna spre consolă și a schimbat setarea pentru temperatură, ca să pornească încălzirea scaunului meu. Am simțit imediat aerul cald pe glezne și pe brațe, iar picioarele au început să mi se încălzească.

— E mai bine?

Am răspuns cu un zâmbet timid:

— Mult mai bine, mulțumesc!

Și-a răsucit capul spre mine și m-a cercetat cu o expresie sceptică, de parcă aștepta să adaug ceva.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Sper să nu ți se urce la cap că ți-am mulțumit, Blackford!

— N-aș îndrăzni așa ceva, a răspuns și a luat o mână de pe volan.

A continuat ușor amuzat:

— Mă gândeam dacă e cazul să mă bucur că mi-ai mulțumit sau să te întreb dacă te simți bine.

— Bună întrebare, dar nu cred că pot să-ți ofer un răspuns.

Am ridicat din umeri, încercând să-mi rețin replica usturătoare care îmi stătea pe limbă:

— Pe bune? Sunt udă până la piele, mi-e foame și sunt obosită. Mi-ar plăcea să fiu în locul tău.

Am oftat.

— Chiar așa o zi proastă ai avut? a întrebat Aaron, însă fără tonul glumeț de dinainte.

Simțeam apropierea unui alt frison, așa că m-am ghemuit în scaunul cald.

— Toată săptămâna asta a fost aiurea.

Drept răspuns, am primit un mormăit grav.

După câteva secunde, i-am mărturisit:

— S-ar putea să nu te surprindă ce-o să spun: săptămâna asta, a fost cât pe ce să omor câțiva oameni.

Mi se părea că armistițiul pe care îl încheiasem după ce îi mulțumisem îmi dădea undă verde la confesiuni.

— Iar tu nici măcar nu ești în capul listei mele negre, am adăugat.

A pufnit ușor. Trebuia să recunosc că situația asta îmi plăcea. Am zâmbit.

— Eu..., a început gânditor. Nu știu ce să cred. Să mă simt jignit sau recunoscător?

— Poți să te simți în ambele feluri, Blackford. În plus, ziua nu s-a terminat. Încă ai timp să revendici primul loc pe listă.

Am oprit la un semafor. Aaron și-a întors ușor capul spre mine și am fost surprinsă de expresia lui relaxată. Ochii lui albaștri ca oceanul erau limpezi, iar fața, mai destinsă decât o văzusem vreodată. Ne-am holbat unul la altul câteva secunde. Am simțit un fior.

Voiam să cred că hainele mele ude erau de vină pentru senzația asta.

Culoarea semaforului s-a schimbat. Aaron s-a concentrat din nou asupra drumului.

— De aici înainte, am nevoie de îndrumări.

Derutată de cererea lui, mi-am răsucit capul în cealaltă direcție și am privit bulevardul larg.

— Ah! Suntem în Brooklyn.

Fusesem atât de distrasă, încât uitasem să-i spun lui Aaron adresa mea. Și totuși nimerise ruta corectă.

— Aici locuiești, nu? În nordul Brooklynului.

— Da, am zis. În Bed-Stuy[1]. Dar de unde știi?

— Fiindcă te plângi.

Ce?

— E bine dac-o iau pe-aici sau trebuie să virez?

— Ia-o pe strada Humboldt și-ți spun eu când să virezi, am răspuns.

— Bine.

Am strâns în mâini centura de siguranță. Deodată, simțeam că-mi e puțin prea cald.

— Deci zici că mă plâng? am mormăit.

— Da. În legătură cu naveta, a răspuns calm. Ai zis că-ți ia patruzeci și cinci de minute să ajungi de la serviciu până-n Brooklyn, unde locuiești. Te văicărești din cauza asta aproape zilnic.

---

[1] Prescurtarea numelui Bedford-Stuyvesant — cartier în partea de nord a Brooklynului.

Într-adevăr, mă plângeam, dar nu *lui*. Mă văicăream în fața celorlalți colegi. Da, în mare parte din timp, Aaron era în preajma mea, dar nu crezusem niciodată că era interesat de ce am de spus, dacă nu avea legătură cu munca.

Apoi mi-a pus o întrebare care m-a șocat:

— Și cine e în capul listei tale, în afară de mine? Lista cu oameni pe care ai fi vrut să-i căsăpești săptămâna asta.

Eram surprinsă că voia să afle.

— Vreau să-mi cunosc competiția, a explicat. Așa e corect.

Asta-i o glumă? Dumnezeule! Chiar glumește, nu?

Îi studiam profilul. Am început să zâmbesc.

— Să vedem..., i-am răspuns.

O să intru în jocul lui.

Am început să număr pe degete:

— Pe listă sunt Jeff, verișoara mea, Charo, și Gerald. Da, clar și Gerald! Hei, ce să vezi? Nici măcar nu ești în top trei, Blackford. Felicitări!

Sincer, și eu eram surprinsă.

Aaron s-a încruntat.

— Care-i necazul cu verișoara ta?

Am fluturat din mână și m-am gândit la ce comentase Charo — Doamna Detectiv — despre faptul că nu găsise pe Facebook fotografii cu iubitul meu inventat.

— A, nimic. Doar o ciondăneală în familie.

Aaron părea să reflecteze la răspunsul meu. Ne-am continuat drumul în tăcere. Eu priveam străzile din Brooklyn. Mă uitam cum se scurgeau pe geam picăturile de ploaie.

— Gerald e un cretin, a declarat Aaron.

Cu ochii cât cepele, m-am uitat la el. Părea serios. Nu-l mai auzisem pe Aaron vorbind astfel.

— Într-o zi, o să primească exact ceea ce merită. Ca să fiu sincer, mă mir că încă nu s-a întâmplat. Dac-ar fi după mine..., a adăugat el și a scuturat din cap.

— Dac-ar fi după tine, ce-ai face?

Și-a încleștat maxilarul. Nu mi-a răspuns, așa că m-am concentrat din nou asupra traficului. Conversația noastră nu prea avea sens. Și eram prea obosită ca să mai încerc să discutăm.

— Nu-i mare brânză. Nu e prima oară când eu și Gerald ne ciondănim.

— Cum adică? a întrebat Aaron, pe un ton ciudat.

Încercând să nu dau prea multă importanță nuanței din vocea lui, i-am răspuns cât de sincer am putut, dar fără să ofer prea multe amănunte. Nu aveam nevoie de mila lui Aaron.

— Gerald nu prea a fost amabil cu mine, de când am fost promovată ca lider de echipă, am explicat, împreunându-mi mâinile în poală. Parcă nu înțelege de ce un om ca mine are aceeași poziție ca a lui.

— Un om ca tine?

— Mda.

Am expirat prelung și respirația mea a aburit geamul.

Mi-am continuat ideea:

— Adică o femeie. La început, am crezut că are atitudinea asta din cauză că sunt cea mai tânără șefă de echipă din firmă și că are dubii în legătură cu experiența mea. Ar fi avut sens. Apoi, mi-a trecut prin minte că poate nu-i convine că sunt emigrantă. O parte dintre băieții de la birou fac mișto de accentul meu. L-am auzit o dată pe Tim cum mi-a zis „Sofia Vergara", așa la mișto. Sincer, am luat-o ca pe un compliment. Să am formele sau istețimea Sofiei n-ar fi rău. Nu c-aș fi nemulțumită de corpul meu. Îmi place așa cum e.

Aveam un corp normal. Obișnuit. În țara mea natală, trăsături ca ale mele se întâlnesc la tot pasul. Ochi căprui și păr șaten. Scundă.

Nici slabă, nici grasă. Șolduri late, bust mic. Milioane de femei sunt ca mine. Așa că eram o femeie obișnuită.

— Pe de altă parte, n-ar strica să slăbesc câteva kilograme înainte de nuntă, dar nu cred c-o să-mi iasă.

Aaron a scos un sunet nedefinit și am înțeles că, pe lângă faptul că mă confesam prea mult, totodată deviasem de la subiectul conversației noastre. El nu se pricepea la flecăreală.

— Oricum, lui Gerald nu-i place că am ajuns atât de sus în InTech, iar asta n-are legătură cu faptul că nu m-am născut în America sau că sunt mai tânără. Așa e lumea și așa o să fie până la sfârșitul zilelor.

În continuare, tăcere.

Am tras cu ochiul la el, curioasă să aflu la ce se gândea. De ce nu-mi făcea morală? De ce nu mă acuza că mă văicăresc și de ce nu-mi zicea că nu-i pasă de oful meu? Iar părea supărat. Strângea foarte tare din dinți și era încruntat.

Am zărit intersecția apropiată de strada mea.

— Ia-o pe prima la dreapta, te rog! i-am spus lui Aaron. Stau în capătul acelei străzi.

M-a ascultat. Părea deranjat de ceva ce spusesem. Din fericire, ne apropiam deja de blocul meu.

— Acolo! Clădirea din dreapta, i-am spus, arătând cu degetul. Cea cu ușă roșie la intrare.

Aaron a oprit mașina în parcarea clădirii.

Din nou, în mașină s-a lăsat tăcerea.

Am înghițit anevoie și am privit în jur. Încercam să-mi concentrez atenția asupra clădirilor acestui cartier din Brooklyn, cu fațade din gresie maronie, asupra copacilor răzleți, asupra pizzeriei de la colț, de unde făceam rost de cină când îmi era lene să gătesc. Sau când îmi era pur și simplu foame. Încercam să fiu atentă la orice altceva, în afară de liniștea care devenea din ce în ce mai apăsătoare.

Cu stângăcie, am început să decuplez centura de siguranță. Simțeam că mi se înfierbântă urechile.

— Bun, atunci o să...

— Te-ai mai gândit la propunerea mea? a întrebat Aaron.

Mi-au încremenit degetele pe centura de siguranță. Mi-am răsucit încet capul spre el.

L-am cercetat bine pe Aaron. Lumina care răzbătea dinspre stâlpii de iluminat îi contura slab profilul. Furtuna se terminase, dar cerul încă era întunecat și amenințător, ca și cum doar luase o scurtă pauză, iar ce era mai rău abia acum urma.

Stăteam în semiobscuritate, așa că nu puteam să-mi dau seama dacă ochii lui aveau acea nuanță profundă de albastru care sugera că vorbea serios sau acel albastru-deschis care anunța o ceartă. Dar i-am observat umerii încordați. Se făcuse mic în scaun. Parcă intrase la apă. La naiba! Puteam să pun pariu că mai încăpea o persoană în fața picioarelor lui.

În timp ce mă întrebam ce-ar zice dacă i-aș sări în poală, ca să-mi verific bănuiala, Aaron și-a dres glasul.

— Catalina...

— Ai cumva..., am început, puțin zăpăcită de faptul că îmi zburase mintea la poala lui Aaron. Ai cumva nevoie la toaletă?

El s-a încruntat și s-a îndreptat în scaun, întorcându-se cu totul spre mine.

— Nu. Ce te face să crezi asta?

— Ai parcat pe strada mea. În fața blocului meu. Mă gândeam că poate trebuie să te duci la toaletă.

A tras adânc aer în piept și apoi l-a dat afară.

— Nu, n-am nevoie la toaletă.

Se holba la mine de parcă nu înțelegea ce căutam în mașina lui. Și eu mă întrebam același lucru.

Am decuplat, în sfârșit, centura de siguranță. Simțeam că privirea lui mă străpunge.

— Deci care-i răspunsul tău? a insistat Aaron.

Am înghețat.

— Răspunsul meu?

— La propunerea mea. Te-ai gândit? Și te rog, nu te prefăce că nu-ți aduci aminte. Știu că-ți amintești.

Să fiu a naibii! Iar a zis „te rog".

Preț de o clipă îngrozitoare, mi-a stat inima în loc.

— Nu mă prefac, am șoptit.

Trebuia să trag de timp, ca să-mi dau seama cum să rezolv situația. Și, mai important, ca să înțeleg de ce îmi propunea așa ceva.

De ce insista? De ce își bătea capul? De ce avea impresia că el era cel care putea să mă ajute? De ce părea că vorbește serios? De ce...

Pur și simplu, *de ce?*

Mă pregăteam să aud un comentariu sarcastic sau să văd cum își dă ochii peste cap pentru că făceam pe proasta, sau chiar să-și retragă cuvintele, fiindcă eram în mod intenționat dificilă și el nu avea răbdare cu așa ceva. Însă, dintre toate reacțiile, a ales-o pe cea la care mă așteptam cel mai puțin din partea lui.

A oftat resemnat.

— Mă refer la nunta surorii tale. O să fiu partenerul tău, a zis Aaron.

Părea dispus să repete ori de câte ori era nevoie, doar ca să primească un răspuns.

Sau ca și cum propunea ceva simplu. Ceva la care puteam răspunde direct, fără să stau prea mult pe gânduri. De exemplu: *Vrei să mănânci desert, Lina? O, desigur. Aș vrea o felie de* cheesecake. *Mulțumesc.* Propunerea lui Aaron nu era deloc simplă.

— Aaron, doar nu vorbești serios.

— Ce te face să crezi asta?

Tot!

— Păi, în primul rând, tu ești tu. Și eu sunt eu. Ăștia suntem noi, Aaron. Nu vorbești serios.

— Ba vorbesc foarte serios, Catalina.

Am râs cu amărăciune.

— Glumești, Blackford? Știu că de obicei nu-ți ies glumele și, dacă-mi permiți, n-ar trebui să faci glume fără să distingi ceea ce e amuzant de ceea ce nu e. În cazul de față, te ajut eu, am spus și l-am privit fix în ochi. Nu e amuzant, Aaron.

S-a încruntat.

— Nu glumesc.

M-am holbat la el pentru câteva clipe.

Nu. Nu glumea. Dar nici serios nu vorbea.

Mi-am dus mâinile la părul încurcat și ud și l-am dat după urechi. Eram pregătită să cobor, și totuși stăteam pironită în scaun.

— Ai găsit pe altcineva? s-a interesat el. Unul mai bun decât mine?

Întrebările lui au pus punctul pe i. Resemnată, mi-am lăsat umerii în jos.

— Măcar ai alte opțiuni?

Nu, nu aveam. Și nu era plăcut să-l aud spunându-mi-o în față. Mi s-au înfierbântat obrajii și n-am scos nicio vorbă.

— Înțeleg că nu, a comentat Aaron. N-ai nicio opțiune.

Cuvintele lui m-au lovit ca un pumn în stomac.

Chiar mă străduiam să nu las să mi se vadă durerea pe față. Fiindcă nu voiam ca Aaron Blackford să vadă cât de jalnică și de stupidă mă făcuseră să mă simt vorbele lui.

Nu doream să afle cât de singură eram. Opțiunea mea era un coleg care nici măcar nu mă simpatiza.

Dar avea dreptate. Oricât mă durea s-o recunosc, în cele din urmă, nu aveam pe altcineva. Numai pe Aaron Blackford.

Doar dacă...

Dumnezeule! Oare a înțeles ce s-a întâmplat în biroul meu? A auzit când i-am spus mamei, din greșeală, că numele iubitului meu e Aaron?

Nu. Am scuturat din cap. *Imposibil.*

— Nu înțeleg de ce faci asta, i-am mărturisit cu cea mai mare sinceritate.

A oftat ușor, apoi a zis:

— Iar eu nu înțeleg de ce-ți vine greu să crezi că aș fi dispus s-o fac.

Am chicotit.

— Aaron, noi nu ne simpatizăm. Și asta e în regulă, fiindcă suntem foarte... diferiți. Incompatibili. Și, de vreme ce reușim cu greu să stăm în aceeași cameră timp de câteva minute fără să ne tachinăm sau să ne luăm la harță, de ce crezi că ar fi o idee bună să-mi fii partener?

— Suntem capabili să ne înțelegem.

Mi-am stăpânit râsul.

— Asta chiar a fost amuzant. Bravo, Blackford!

— Nu glumesc, a insistat el și s-a încruntat. Sunt singura ta opțiune.

Maldita sea![1] Avea dreptate.

M-am sprijinit cu spatele de portiera închisă, iar el a continuat atacul:

— Ți-ar plăcea să te duci singură la nuntă? Eu sunt cel care poate împiedica să se-ntâmple asta.

Credea, într-adevăr, că eram *foarte* disperată și lipsită de resurse.

Da, a spus o voce în mintea mea. *Chiar așa ești.*

Am clătinat din cap. Simțeam cum disperarea îmi cuprinde pieptul și mă împinge să iau în calcul varianta nebunească pe care mi-o propunea el.

---

[1] La naiba!

— Bun. Să zicem că iau în considerare ideea asta absurdă. Dacă îți accept propunerea, tu ce ai de câștigat?

Mi-am încrucișat brațele la piept și am observat că hainele mele încă era ude și mi se lipeau de piele.

I-am zis:

— Te cunosc și știu că nu faci ceva doar de dragul de a-l face. Îți trebuie un motiv. Un scop. Sigur vrei ceva în schimb. Altfel, nu m-ai ajuta în veci. Nu e genul tău. Sau cel puțin nu m-ai ajuta pe mine.

Aaron și-a dat puțin capul pe spate. A rămas tăcut câteva momente. Aproape că auzeam cum i se învârt rotițele în minte.

— Ai putea face același lucru pentru mine, a răspuns într-un final.

Același lucru?

— Trebuie să te exprimi mai clar, Blackford. Și soră-ta se mărită? Măcar ai frați? Mă rog, n-are importanță. E vreo nuntă la care ai vrea să merg cu tine?

— Nu. Nu la o nuntă. Dar ai putea fi partenera mea.

De ce suna atât de diferit când *el* îmi cerea mie ceva? De ce suna al naibii de diferit când Aaron era cel care avea nevoie de cineva, și nu eu?

Am început să mă bâlbâi. Din cine știe ce motiv, mă simțeam cumva rușinată.

— Ai nevoie de o parteneră? Adică... Tocmai tu?

— Nu intenționez să mă afișez cu un cimpanzeu, deci, da, am nevoie de o femeie. De tine.

Am tăcut mâlc, după care am deschis gura. Probabil arătam ca un pește pe uscat.

— Deci vrei ca eu — am zis arătând spre mine — să mă prefac că sunt partenera ta?

— N-am spus să...

— Tu n-ai iubită? l-am întrerupt.

— Nu, n-am.

A închis ochii pentru o clipă și a clătinat din cap.

— Nici măcar pe cineva cu care te vezi din când în când?

A clătinat iar din cap.

— O aventură? am sugerat.

A oftat și mi-a făcut semn că nu.

— Stai să ghicesc! N-ai timp de așa ceva, nu?

Am regretat cuvintele imediat ce mi-au scăpat. Sincer, eram curioasă. Dacă răspundea, n-aș fi regretat cu totul că pusesem întrebarea.

Aaron a ridicat ușor din umeri și s-a relaxat puțin. Ca și cum acceptase ideea că trebuia să-mi ofere un răspuns, fiindcă altfel aș fi insistat.

— Am timp, Catalina. Suficient timp, de fapt.

Până și în bezna din interiorul mașinii, am văzut cum ochii lui albaștri mă fixau cu o sinceritate pentru care nu eram pregătită.

— Pur și simplu îmi păstrez timpul pentru cineva care-l merită.

Ei bine, replica asta suna incredibil de arogant. Și — absolut șocant! — destul de... sexy.

Uau! Am scuturat din cap. *În niciun caz!* Singurul cuvânt care începea cu „s" și care putea fi asociat cu Aaron Blackford era... sarcastic. Sau secretos. Dar nu sexy.

— Și de-asta ești singur? l-am întrebat în continuare, reușind să păstrez un ton indiferent și rece. Pentru că ai niște standarde până la cer?

— Și de-asta n-ai pe cineva cu care să mergi la nuntă? a contraatacat el imediat.

Mi-aș fi dorit ca acesta să fie motivul, nu neghiobia mea și faptul că eram o mare mincinoasă.

I-am răspuns:

— E complicat. Am motivele mele.

Mi-am lăsat mâinile în poală. Priveam tabloul de bord din fața mea.

— Normal că ai, a zis Aaron. Oricine pretinde că acționează fără motiv minte.

— Deci pe tine ce motiv te împinge să faci asta? Ce te-a făcut să mă rogi tocmai pe mine să mă prefac a fi partenera ta?

— E o poveste lungă.

A oftat. Părea la fel de obosit ca mine.

— E vorba despre un angajament social. Nu pot să-ți promit că va fi distractiv, dar e pentru o cauză nobilă.

A tăcut un moment, după care a adăugat:

— O să-ți spun totul — dacă accepți să mă însoțești, desigur.

Mi-am răsucit capul spre el. În ochii lui albaștri, fixați asupra mea, se citea o provocare.

Mă ademenea. Era dispus să-mi dezvăluie o părticică din viața personală — pe care o crezusem inexistentă — a lui Aaron Blackford. Știa că voiam să aflu mai multe.

Bine jucat, Blackford!

— De ce eu? l-am întrebat, atrasă de momeală precum musca de miere. De ce nu altcineva?

— Fiindcă de când lucrăm împreună, am aflat că tu ești singura tipă suficient de țăcănită ca să facă așa ceva. Și s-ar putea să fii singura mea opțiune.

N-aș fi luat-o ca pe un compliment. Nici nu fusese menit să fie unul. Tocmai mă numise *țăcănită*. Dar, — a naibii să fiu! — ceva în felul cum a spus-o, ceva legat de acea zi stranie și turnura neașteptată de evenimente prin care aflasem că și el avea nevoie de un partener, exact ca mine, mă îndemnau să cedez.

— Știi c-o să fii nevoit să zbori cu mine în Spania și o să stăm acolo un weekend, da?

— Da.

— În schimb, tu vrei să mă prefac pentru o singură seară că sunt partenera ta?

A încuviințat din nou și, de data asta, în privirea lui a apărut ceva. La fel și în felul cum și-a mișcat maxilarul și a strâns din buze. *Hotărâre.* Îmi era familiară privirea asta. Mă răzvrătisem împotriva ei de nenumărate ori.

— Deci batem palma? a întrebat.

Oare suntem duși cu pluta?

Ne-am holbat unul la celălalt în tăcere. Răspunsul îmi stătea pe vârful limbii.

— Da. Așa rămâne.

— Așa rămâne, a repetat el.

Mda, ne-am pierdut mințile.

Înțelegerea dintre noi era ceva nou. Brusc, aerul mi se părea încărcat. Parcă nu mai puteam să respir.

— În regulă. Perfect! am zis și mi-am trecut vârful unui deget peste consola impecabilă. Batem palma!

Inspectam un fir de praf imaginar și simțeam cum anxietatea mea crește cu fiecare secundă petrecută în mașină.

— Avem de discutat o mulțime de detalii.

În principal, faptul că trebuia să pretindă a fi tipul cu care aveam o relație, nu *doar* partenerul meu la nuntă. Și faptul că trebuia să se prefacă *îndrăgostit* de mine.

— Dar putem să ne ocupăm de tine primul, am adăugat. Când are loc angajamentul ăsta social cu care trebuie să te ajut?

— Mâine. Vin să te iau la șapte seara.

Am încremenit.

— Mâine?!

Aaron a început să se foiască în scaun și și-a ferit privirea.

— Da. Să fii gata la șapte fix! a subliniat el.

Eram atât de șocată, încât nici măcar nu mi-am dat ochii peste cap auzind cum îmi dădea ordine.

— Preferabil, în ținută de seară. Acum du-te acasă și odihnește-te, Catalina. E târziu și cred că ai nevoie de somn. O să-ți spun restul mâine.

Am conștientizat ce spusese abia după ce am închis ușa de la intrarea în clădire. Și doar după câteva secunde, imediat ce mașina lui a demarat, mi-am permis să pricep la ce se referea.

Mâine aveam să ies la o întâlnire. O întâlnire falsă. Cu Aaron Blackford. Și îmi trebuia o ținută de seară.

CAPITOLUL ŞASE

Nu eram panicată. *În niciun caz.*

Apartamentul meu arăta vraişte, dar eu eram relaxată. Peste tot zăceau aruncate maldăre de haine.

M-am privit în oglinda mare care stătea sprijinită de perete. Îmi promisesem că aveau să fie ultimele haine pe care le probam în seara asta. Marea problemă era că nu ştiam pentru ce eveniment mă pregăteam.

„Să fii gata la şapte fix! Preferabil, în ţinută de seară."

De ce nu insistasem să-mi dea mai multe detalii?

De fapt, ştiam răspunsul. Iată o greşeală cu care eram, din nefericire, extrem de familiarizată: aşa abordam eu lucrurile. Mă aruncam cu capul înainte în tot felul de situaţii. Aşa reuşisem să-mi complic existenţa într-un asemenea hal, încât nu ştiam cum să descurc ţele.

Dovada numărul unu: *minciuna.*

Dovada numărul doi: consecinţele minciunii.

Cu alte cuvinte, înţelegerea pe care o încheiasem cu cineva de care niciodată, nici în cele mai nebuneşti vise, nu-mi imaginasem c-o să am nevoie sau c-o să aibă nevoie de mine. Aaron Blackford.

Loca[1], am mormăit în sinea mea, în timp ce deschideam un fermoar. Măcar ce purtam acum putea fi considerată ţinută de seară? *Me he vuelto loca. He perdido la maldita caveza*[2].

---

[1] Nebuno!

[2] Am înnebunit. Mi-am pierdut minţile.

După ce m-am dezbrăcat și am aruncat rochia pe pat, lângă celelalte rochii, mi-am luat halatul. Halatul roz și pufos, fiindcă aveam nevoie de tot confortul din lume și nu știam cum altfel să-l obțin. Fie puneam halatul pe mine, fie mă îndopam cu prăjituri.

Am privit de jur împrejur și-am început să-mi masez tâmplele. De obicei, lipsa unor pereți care să separe sufrageria de dormitor și de bucătărie îmi plăcea. Era un aspect pe care-l consideram unul dintre avantajele de a locui într-un spațiu mic, de tip garsonieră. Dar în timp ce inspectam dezordinea pe care o lăsasem peste tot, nu mi se mai părea convenabil faptul că nu aveam camere delimitate. Un loc cu pereți m-ar fi împiedicat să transform *tot* apartamentul într-un talmeș-balmeș.

Haine, pantofi și genți zăceau împrăștiate peste tot: pe pat, pe canapea, pe scaune, pe podea, pe măsuța de cafea. Niciun centimetru nu fusese cruțat. Apartamentul meu, de obicei ordonat, pe care-l decorasem cu atenție în nuanțe de alb și bej, cu câteva detalii *boho* pe ici, pe colo — de exemplu, superbul covor țesut care mă costase o mică avere —, acum semăna mai degrabă cu un șantier decât cu o casă.

Îmi venea să urlu.

Mi-am strâns mai tare cordonul halatului în jurul mijlocului și mi-am luat mobilul de pe șifonier.

Mai erau două ore până la șapte fix, iar eu mă simțeam ca o ratată. Nu știam cu ce să mă îmbrac. Nu aveam nimic care să semene a rochie elegantă, de seară. Ce toantă! Nu știam pentru ce eveniment mă îmbrăcam și nici nu întrebasem.

Nici măcar nu aveam numărul de telefon al lui Aaron, ca să-i trimit un SMS prin care să-i cer ajutorul, plus câteva emoticoane ostile, pentru a mă face înțeleasă. Considerasem inutil să fraternizez cu dușmanul, așa că nu avusesem nevoie de numărul lui.

Până acum.

Am aruncat telefonul pe un maldăr de haine și m-am îndreptat spre colțișorul meu confortabil — sufrageria. Am luat laptopul de pe măsuța rotundă de cafea, bej-deschis, cumpărată cu câteva săptămâni în urmă, dintr-un târg de vechituri, mi l-am pus în poală și m-am trântit pe canapea.

Imediat ce m-am făcut comodă, am accesat contul meu de e-mail de serviciu.

Era singura soluție. Dacă aveam noroc, Aaron cel dependent de muncă stătea în fața laptopului acum, într-o sâmbătă. La urma urmei, înțelegerea noastră nu era un fel de tranzacție? Sigur că da. Noi nu eram prieteni — nici măcar prietenoși unul cu celălalt —, așa că nu puteam stabili decât o înțelegere de tipul „favoare contra favoare".

Fără să mai pierd vremea, am deschis o fereastră nouă de e-mail și am început să tastez.

De la: cmartin@InTech.com
Către: ablackford@Intech.com
Subiect: Nevoie urgentă de informații!

Domnule Blackford,

Eram supărată — pe mine însămi, dar și pe el — și nu prea îmi ardea să-i folosesc prenumele.

Având în vedere ultima noastră conversație, încă aștept să-mi împărtășiți detalii legate de viitoarea noastră întâlnire. Îmi lipsesc toate informațiile, ceea ce va duce, inevitabil, la o executare fără succes a contractului discutat.

Mă uitasem la toate sezoanele din *Gossip Girl* și cunoșteam teribilele consecințe de a purta hainele nepotrivite la un „eveniment social", în New York.

Așa cum, fără îndoială, știți, este extrem de important să-mi oferiți toate informațiile necesare, cât mai repede cu putință.

Vă rog să-mi răspundeți urgent.

Cu gânduri bune,
Lina Martín

Zâmbind larg, am apăsat butonul „Send" și e-mailul a plecat din *outbox*. Apoi am privit lung ecranul, în așteptarea unui răspuns. Când dădeam *refresh* pentru a treia oară paginii de e-mail, zâmbetul îmi dispăruse. La al cincilea *refresh*, ceafa a început să-mi transpire — în parte, datorită faptului că purtam un halat gros.

Dacă nu primeam niciun răspuns?

Sau, mai rău, dacă toată treaba asta nu era decât o păcăleală? Un mod răutăcios de-a se juca cu mintea mea și de-a mă face să cred că mă ajută. Dacă se purta cu mine așa cum se purtase Mr. Big cu Carrie[1]?

Nu, Aaron n-ar face așa ceva, a zis o voce în mintea mea.

Dar de ce nu? Aveam suficiente dovezi că Aaron era în stare de un asemenea comportament.

Dar oare îl cunoșteam cât de puțin? La urma urmei, lua parte la „angajamente sociale" care aveau legătură cu niște „cauze nobile", pentru numele lui Dumnezeu! Nu știam cine e omul ăsta.

La dracu'! Aveam nevoie de prăjituri. Voiam să mă răsfăț.

Când am revenit la laptop, cu pachetul de prăjituri într-o mână și alinată de amestecul de zahăr și unt, am văzut că primisem răspuns de la Aaron. Am oftat ușurată.

Mușcând din altă prăjitură, am deschis e-mailul.

De la: ablackford@Intech.com
Către: cmartin@InTech.com
Subiect: Re: Nevoie urgentă de informații!

[1] Personaje din serialul TV *Sex and The City*.

Vin la tine într-o oră.

Numai bine,
Aaron

— Ce dr...

Am început să tușesc, iar dumicatul pe care-l mestecam mai că mi-a rămas înțepenit în gât.

Aaron venea la mine. În apartamentul meu. Peste o oră. Deci cu o oră mai devreme decât stabiliserăm.

M-am dus în bucătărie și mi-am turnat niște apă într-un pahar. Apoi am cuprins cu privirea haosul din jur.

Mierda![1]

N-ar fi trebuit să-mi pese, știam că nu. Dar să vadă Aaron așa ceva? A naibii să fiu! Nu! Mai degrabă mă înecam cu alt dumicat decât să-i ofer satisfacția asta. M-ar fi tachinat până la sfârșitul zilelor.

Am lăsat paharul pe bufet și, fără să mai pierd timpul, m-am pus pe treabă. O oră. Aveam șaizeci de minute la dispoziție ca să fac ordine în garderoba mea împrăștiată prin apartament. Și, după cum îl știam pe Aaron, avea să fie punctual, deci trebuia să mă grăbesc.

Mi-a luat o oră întreagă să fac apartamentul prezentabil. Atunci când s-a auzit soneria, eu nu numai că nu avusesem timp să mă schimb în ceva care să nu mă facă să semăn cu o jucărie Furby de mărime umană, dar, pe deasupra, frustrarea mea crescuse.

— Ce om enervant de punctual! am mormăit, în timp ce mă îndreptam spre ușa de la intrare.

Am apăsat butonul interfonului și l-am lăsat să intre.

Aranjându-mi cocul neglijent, am încercat să mă calmez.

Aaron te ajută. Fii prietenoasă! mi-am zis. *Ai nevoie de el.*

A urmat o ciocănitură în ușă.

---

[1] *La naiba!*

Am așteptat două secunde și am inspirat adânc, ca să mă pregătesc să fiu cât mai amabilă cu putință.

Am pus mâna pe clanță, am afișat o expresie neutră și am deschis ușa.

— Aaron! Eu...

Am amuțit. S-a zis cu expresia mea neutră! Am rămas gură-cască.

— Eu..., am dat să zic ceva, dar nu-mi găseam cuvintele.

Mi-am dres glasul și am bâiguit:

— Hei! Bună! Uau! Mda...

Aaron se uita amuzat la mine. Speram că nu făcusem ochii cât cepele.

Însă era imposibil să nu mă holbez. Cum să nu te holbezi când vedeai ceea ce vedeam eu?

Ăsta nu era Aaron. În fața mea stătea un tip pe care nu-l mai văzusem niciodată. O versiune a lui Aaron diferită de cea pe care o știam eu. Acest Aaron era... extrem de chipeș. Și nu într-un mod ostentativ, ci elegant. Clasic. Rafinat. Atrăgător într-un mod care îți lua mințile.

La naiba! De ce arăta așa? Unde era Aaron cel cu pantaloni terni și cămașă plictisitoare, pe care-l înscrisesem pe lista mea neagră? Cum de fusese de-ajuns o singură privire ca să mă bâlbâi ca o școlăriță?

Aveam răspunsul în față. Corpul lui era suplu și masiv. Era clar că nu ar fi trebuit să mă uit atât de insistent. Avea pe el un costum negru. De fapt, nu un simplu costum, ci un smoching. Un afurisit de smoching al cărui loc era pe un covor roșu, nu în pragul apartamentului meu din Bed-Stuy.

Nimic din aspectul lui nu se potrivea cu casa mea. Nici părul lui închis la culoare, nici cămașa albă, nici papionul, nici ochii lui albaștri care mă scrutau și-mi analizau reacția, nici smochingul de vedetă.

— Ce naiba porți? l-am luat la rost. Cumva e o farsă? Ce ți-am zis eu despre cum să faci glume reușite, Aaron?

— Ce port *eu*?

Privirea lui m-a cântărit din creștet până-n tălpi.

— Eu? a repetat, șocat de întrebarea mea.

Expresia i s-a schimbat puțin, de parcă nu înțelegea la ce se uită.

Mă simțeam extrem de expusă și de stânjenită. Am așteptat să mă privească din nou în ochi, fără să știu ce să fac sau să spun.

— Da, tu. *Ce* ai pe tine? am șoptit.

Tonul meu era agresiv.

— Mă simt obligat să-ți pun aceeași întrebare. Nu ți-am dat multe detalii, dar mi-am închipuit că ești isteață și c-o să-ți dai seama că nu mergem la o petrecere în pijamale.

Mi-am înghițit nodul din gât, conștientă că urechile mi se încingeau. Am scuturat din cap. *De fapt, e mai bine așa.* Puteam să mă descurc cu această versiune a lui Aaron. Însă nu știam cum să interacționez cu cealaltă versiune a lui, care mă lăsase fără aer.

Mi-am îndreptat umerii și am întrebat:

— Crezi c-ar trebui să mă schimb?

Am strâns în mână cordonul halatului meu roz. Încercam să ignor cât de ridicol mă simțeam și să-mi ascund starea sub masca bravurii.

— N-aș vrea să mă afișez prea împopoțonată la petrecerea aia în pijamale despre care vorbeai. Crezi că vor avea chestii de rontăit pe-acolo?

A părut să reflecteze câteva momente la cuvintele mele, apoi mi-a răspuns:

— Cum de nu fierbi în halatul ăla? Porți cam mult pluș pentru o persoană așa de mică.

Pluș?

— Pentru un om a cărui garderobă e alcătuită din doar două piese, pari să fii expert în materiale textile, i-am întors-o eu.

Pe fața lui s-a citit o emoție, dar n-am descifrat-o la timp. A închis ochii pentru o clipă și a inspirat zgomotos pe nas.

Era iritat. Îmi dădeam seama că-și pierdea răbdarea.

N-o să ajungem la timp. Suntem pierduți.

— În primul rând — a început el, străduindu-se să-și recapete autocontrolul —, ți se scurg ochii după mine.

Mi s-au înroșit obrajii. *M-a prins cu mâța-n sac!*

Aaron a completat:

— În al doilea rând, îmi ții morală pentru ținuta mea. Și acum îmi critici gustul în materie de haine. Ai de gând să mă inviți înăuntru sau mereu îți ții oaspeții la ușă, timp în care îi și insulți?

— Cine-a zis că ești oaspete?

Fără să-mi ascund supărarea că îmi făcea observații, i-am întors spatele și m-am îndepărtat, lăsându-l în prag.

— Te-ai autoinvitat la mine acasă, i-am spus peste umăr. Sper că nu te deranjează să intri singur. Doar ești băiat mare, nu?

Băiat mare? Am închis ochii, extrem de recunoscătoare că nu stăteam cu fața la el.

Nu-mi venea să cred că-l numisem așa! M-am dus la bucătărie și am deschis frigiderul. Aerul rece mi-a atins pielea și m-a făcut să mă simt puțin mai bine. M-am holbat în frigider un minut întreg, iar când m-am răsucit spre Aaron, am afișat un zâmbet fals.

Aaron Blackford se sprijinea de bufetul îngust care delimita spațiul bucătăriei de cel al sufrageriei. Ochii lui albaștri îmi studiau ținuta, de care părea fascinat.

Mi-am dat seama că mă deranja. Felul în care mă privea mă făcea să mă simt prost, deși eram acasă la mine și el era intrusul care venise mai devreme decât stabiliserăm. Era stupid, însă mi-a amintit cât de neînsemnată mă făcuse să mă simt cu luni în urmă, când îl auzisem vorbind cu Jeff. Sau cum fusese pe punctul de a-mi arunca în față cana pe care i-o făcusem cadou. Sau cât mă deranjaseră, după aceea, toate observațiile și împunsăturile lui.

Rosie avea dreptate. Nu puteam să uit. Încă păstram în suflet ranchiuna, de parcă viața mea depindea de ea. Ca și cum ranchiuna mea era o scândură care plutea pe ocean, iar eu nu aveam vestă de salvare.

— Pare cam nepotrivit vara, a zis Aaron și a dat din cap spre halatul meu.

Nu se înșela. Muream de cald, dar aveam nevoie de confortul oferit de halatul moale.

L-am imitat și m-am sprijinit de bufetul din spatele meu.

— Pot să-ți ofer ceva de băut, *Anna Wintour*[1]? Sau ai prefera să scoți în evidență cât de oribil e halatul meu?

A început să strâmbe din buze, încercând să-și rețină un zâmbet. Mie, pe de altă parte, nu mi se părea deloc amuzant.

— Vrei niște apă?

N-a schițat niciun gest. În colțul gurii îi mijea un zâmbet.

I-am întins o sticlă cu apă, după care am luat una și pentru mine.

— Știi, ai fi putut să-mi răspunzi la e-mail. Nu era nevoie să vii aici așa de devreme.

— Știu.

Bineînțeles că știa.

— Venind mai devreme, ți-am făcut o favoare.

— O favoare? am repetat, îngustând ochii. O favoare ar fi fost să apari aici cu buzunarele pline de *churros*[2].

— O să-ncerc să țin minte chestia asta, a spus el pe un ton serios.

Până să deschid gura ca să-l întreb la ce se referea, a continuat:

— Tu de ce nu m-ai sunat, în loc să trimiți... e-mailul ăla pompos? Am fi câștigat amândoi timp, *domnișoară Martín*, a adăugat Aaron, încruntat.

Ha! Știam eu că, dacă-i scriu „domnule Blackford", o să se enerveze.

I-am răspuns:

— În primul rând, eu nu ți-am cerut să vii aici. A fost alegerea ta.

---

[1] Redactor-șef al revistei de modă *Vogue* încă din 1988.

[2] Tip de gogoașă subțire, specific bucătăriei spaniole.

Am desfăcut sticla de apă și am sorbit.

— În al doilea rând, cum să te sun dacă nu am numărul tău, istețule?

S-a încruntat mai tare.

— Ar trebui să-l ai. La ultimul *team-building*, toți am făcut schimb de numere de telefon. Eu îl am pe-al tău. Am numerele tuturor.

Am coborât încet sticla și i-am pus dopul.

— Ei bine, eu nu-l am pe al tău. De ce-aș fi avut nevoie de el?

Nu înregistrasem numărul lui Aaron în agenda mobilului meu fiindcă eram ranchiunoasă. Ăsta era adevărul.

A reflectat câteva momente la întrebarea mea, apoi a clătinat ușor din cap. Și-a îndreptat spatele și s-a îndepărtat.

— Ce era atât de important? a întrebat, revenind la adevărata problemă. Ce detalii voiai să-ți trimit urgent?

— Blackford, nu-mi pot alege o ținută, dacă nu știu unde mergem. E la mintea cocoșului.

— Dar ți-am zis, a răspuns el, cu o sprânceană ridicată. Am un angajament social.

Am pus sticla de apă pe bufet și mi-am împreunat mâinile.

— Nu sunt suficiente informații. Mai am nevoie de detalii.

— Ai nevoie de o rochie de seară, a răspuns încăpățânatul cu ochi albaștri. Aveai destule informații ca să alegi o *rochie*.

Cu un gest teatral, am dus o mână la pieptul acoperit de halatul roz și pufos și m-am prefăcut că strâng între degete un șirag de perle imaginar.

— Destule informații? am repetat exprimarea lui.

A încuviințat.

Nu-mi venea să cred! Chiar credea că are dreptate.

— Răspunsurile laconice nu sunt suficiente, Aaron, i-am zis ironic.

Mai ales după ce văzusem că el era pregătit să ia parte la o gală din Upper East Side, unde oamenii se prefăceau că se pupă delicat pe obraz și vorbeau despre vacanțe în Hamptons. Cu siguranță nu aveam nimic în garderobă care să se potrivească unui astfel de eveniment.

— Ce n-ai înțeles când am zis „ținută" și „seară"? E vorba despre ținute pentru evenimente care au loc seara. În cazul tău, de rochii.

— Tu chiar îmi explici așa ceva? l-am întrebat, simțind că frustrarea mi se urcă la cap. Ești pur și simplu...

Am strâns pumnii. Îmi venea să arunc cu ceva în Aaron.

Și-a strecurat mâinile în buzunare. Arăta foarte chipeș și elegant în afurisitul de smoching.

Probabil că frustrarea mi se citea pe față, fiindcă s-a îndurat să-mi dea mai multe informații:

— E un eveniment caritabil. O strângere de fonduri care are loc în fiecare an. Va trebui să mergem în Manhattan. Pe Park Avenue.

Nu, nu, nu, nu! Suna foarte pretențios.

— E un eveniment formal, deci va trebui să fii elegantă. O ținută formală de seară, a adăugat și m-a măsurat cu privirea. Exact cum am spus.

— Aaron! am rostit printre dinți. *Mierda! Joder!* O strângere de fonduri? Eveniment caritabil? Asta sună a adunare din... *înalta societate.*

Am scuturat din cap. Cocul aproape că mi s-a desfăcut.

— Nu. De fapt, sună a adunare unde înalta societate aruncă-n stânga și-n dreapta cu banii. Nu-i judec, dar... *Doamne!*

Mi-am dus mâinile la frunte și am început să pășesc agitată prin bucătărie.

— Ar fi fost bine dacă m-ai fi prevenit. Puteai să-mi fi spus ieri, știi? M-aș fi dus la cumpărături în dimineața asta, Aaron. Aș fi pregătit câteva rochii dintre care să alegi. Habar n-am ce-o să fac acum. Am câteva rochii mai elegante, dar nu sunt potrivite.

— Ai fi făcut asta pentru mine?

Avea un aer zăpăcit — ceva cu care nu eram obișnuită.

— Pentru *mine*? a subliniat.

— Da.

Mi-am încrucișat brațele la piept. De ce era șocat?

— Bineînțeles că aș fi făcut-o, am zis. În primul rând, nu mi-ar plăcea deloc să mă prezint la evenimentul tău caritabil arătând ca un clovn — spunând asta, am schițat ghilimele imaginare în aer. Crezi sau nu, am respect de sine și simțul ridicolului.

Ochii lui Aaron străluceau în acel fel care îmi stârnea emoții.

— În al doilea rând, n-aș vrea să te răzbuni pe mine și să porți Dumnezeu știe ce la nunta surorii mele, doar ca să-mi faci în ciudă, sau să renunți cu totul fiindcă nu-s destul de elegantă. Contez pe tine să mergi în Spania, cu mine. Eu... cam am nevoie de tine, înțelegi?

Ultimele cuvinte mi-au scăpat de pe buze fără să vreau.

— N-aș face niciodată asta, a răspuns el, ceea ce m-a luat prin surprindere. N-o să te las baltă. Doar am încheiat o înțelegere.

Mă simțeam vulnerabilă după mărturisirea mea, așa că mi-am ferit privirea.

— N-am să fac asta, Catalina. Nici dacă m-ai forța. Și știu că ești în stare.

Aveam impresia că sarcasmul lui era cu intenție. Voia să mă stârnească să-i dau o replică. Dar, cine știe de ce, n-am făcut-o. Cuvintele lui păreau sincere. Doar că nu-mi dădeam seama dacă vorbea serios. Pentru mine era foarte dificil să uit relația noastră profesională din trecut. Toate împunsăturile și ironiile, toate modurile prin care ne asiguraserăm că niciunul dintre noi nu uită cât de tare îl antipatizează pe celălalt.

— În fine, Blackford... N-am timp pentru așa ceva.

Mi-am dus mâna la gât și-am început să-l masez.

— Fă-te comod! Mă duc să văd ce să port la strângerea asta de fonduri.

M-am îndreptat spre Aaron. Statura sa masivă bloca trecerea spre sufragerie. M-am oprit la distanță de un pas, am ridicat ochii și am înălțat o sprânceană, rugându-l fără cuvinte să se miște. Mă privea de sus. Ochii lui îmi studiau chipul. Și gâtul. Exact locul unde mă masasem, cu câteva secunde în urmă.

Apoi s-a uitat la mine cu o expresie pe care n-o recunoșteam.

Eram foarte aproape unul de celălalt. Degetele mele de la picioare îi atingeau vârful pantofilor lustruiți. Și simțeam că mi se întețește respirația.

I-am susținut privirea.

Mi-am dat capul pe spate și am observat că părea mai înalt ca niciodată. Părea mult mai înalt și mai masiv decât mine, îmbrăcat în smochingul ăsta, care avea puterea de a-l transforma într-un bărbat la care cu greu mă puteam abține să mă holbez.

Aaron și-a lins buza de jos, iar eu mi-am concentrat atenția asupra gurii sale. Buzele lui pline străluceau în lumina din bucătărie.

Simțeam că mă încălzesc pe sub halatul meu stupid. Stăteam prea aproape de el. Îmi era prea cald și observam prea multe lucruri deodată.

M-am uitat din nou în ochii lui albaștri. Mă studiau cu aceeași expresie misterioasă. Aș fi putut să jur că s-a înclinat puțin spre mine. Dar poate că mi se păruse.

— Am vorbit serios, a spus el cu voce joasă, liniștită.

Eram buimăcită, dar știam la ce se referă. Bineînțeles că știam.

A expirat încet. I-am simțit respirația cu aromă de mentă.

— Nu m-aș răzbuna. Știu cât de importantă este pentru tine nunta surorii tale.

Adevărul cuvintelor lui m-a izbit mai tare decât apropierea dintre corpurile noastre. Am întredeschis buzele. Simțeam un gol în stomac.

— Eu nu-mi iau cuvântul înapoi, Catalina. Niciodată.

Oare Aaron Blackford încerca să mă liniștească? Să mă asigure că, indiferent ce se întâmpla sau ce fusese între noi, acum nu eram pe teren minat? Îmi transmitea că avea să-și țină promisiunea până la capăt? Că nu avea să renunțe? Așa părea. Posibil ca Rosie să nu se fi înșelat în privința lui.

Poate că Aaron nu era *atât* de îngrozitor.

Poate că eu mă înșelasem în privința lui. Nu știam ce să-i răspund. Ce să fac în acea situație. Și cu cât se prelungea tăcerea, iar el părea și mai deschis față de mine, cu atât mai cald îmi era și amețeam mai mult. Îmi era greu să gândesc limpede.

— Mă înțelegi, Catalina? a insistat el.

Căldura care emana dinspre el mă învăluia cu totul.

Aș fi vrut să-i spun: *Nu. Nu înțeleg absolut nimic din ce se întâmplă acum.*

Am dat să vorbesc, dar corzile mele vocale n-au putut să formuleze un răspuns. De pe buze mi-a scăpat un sunet straniu. Mi-am dres glasul.

— Ar trebui să mă apuc de treabă, am reușit să articulez. Dacă nu te superi, trebuie să mă schimb de haine. Altfel, întârziem.

Cu o mișcare surprinzător de grațioasă pentru un om de statura lui, Aaron mi-a făcut loc. S-a dat la o parte. Părea prea înalt și prea masiv în apartamentul meu înghesuit. Ocupa prea mult spațiu și îmi provoca furnicături. Am constatat acest lucru când am trecut pe lângă el, iar umărul meu i-a atins ușor pieptul.

Pieptul lui puternic.

Instantaneu, toată căldura din corp mi-a încins fața.

Gata! Cu picioare slăbite, am început să pășesc. Îmi simțeam pielea lipicioasă. *Trebuie să dau jos halatul ăsta*, mi-am zis, trăgând de guler. *Din cauza lui m-am înroșit și m-am încins.*

Încercam să-mi mut gândul în altă parte.

Gândește-te la rochii. Nu te gândi la Aaron! Nici la smoching. Nici la respirația lui cu aromă de mentă. Nici la pieptul lui. Nu te gândi la nicio altă parte a corpului lui! Nici la ce a spus!

Ajunsă în fața șifonierului, am deschis larg ușile. Pe măsură ce scotoceam după o rochie potrivită pentru eveniment, mi-am recăpătat încet concentrarea.

Am scos din șifonier singura rochie pe care-o aveam și care putea să mă scoată la liman, am luat perechea mea de pantofi pentru evenimente speciale, câteva accesorii și m-am dus în baie.

Pe drum, m-am uitat cu coada ochiului la Aaron. Stătea lângă canapeaua albastră, tapițată cu catifea, iar statura lui o făcea să pară micuță. Își ținea privirea ațintită asupra telefonului. Nici măcar n-a ridicat capul când am trecut prin fața lui.

Perfect! Mai bine așa decât să-și bage nasul peste tot sau să defileze în smochingul lui năucitor.

Sigur că de vină era smochingul. Comportamentul meu, reacția pe care mi-o provocase el nu erau normale.

— Eu o să... mă pregătesc în baie, i-am spus peste umăr. Fă-te comod!

Odată ce am ajuns în singura cameră complet izolată de pereți — baia —, m-am simțit mai bine. Nu-mi mai era atât de cald. Ușa nu avea încuietoare. Pur și simplu am închis-o, am agățat rochia de bara dușului și am început să mă machiez și să-mi aranjez părul.

După ceea ce a părut a fi o eternitate, m-am declarat în sfârșit mulțumită de aspectul meu. Fata care mă privea din oglinda mare de pe perete purta o rochie fără mâneci, lungă până în pământ. Culoarea era între cea a onixului și un bleumarin foarte închis. Croiala și materialul era simple și, cu siguranță, nu suficient de elegante pentru evenimentul din seara asta, dar despicătura care pornea de deasupra genunchiului îi dădea un aspect grațios și rafinat. Punctul ei forte era răscroiala, unde — deși nu lăsa la iveală decolteul, căci rochia pornea de la baza gâtului — fuseseră cusute

mărgele albe ce imitau perlele. Rochia era absolut minunată. O cumpărasem din impuls, cu câteva luni în urmă. Nu avusesem ocazia s-o port și uitasem c-o am în șifonier.

Mi-am studiat în oglindă buclele castanii care-mi cădeau pe umeri. Coafura mea era departe de a fi perfectă, dar trebuia să mă mulțumesc cu ea așa cum era. Pentru o clipă, m-am gândit să mă dau cu ruj roșu. Dar am renunțat imediat la idee, fiindcă ar fi însemnat să exagerez. Preferam să îl folosesc când m-aș fi dus la o întâlnire romantică adevărată.

Am oftat, cu o senzație supărătoare în piept.

Nu mai ieșisem la o întâlnire de secole. Nu din cauză că m-aș fi considerat nedemnă sau insuficient de atrăgătoare încât să stârnesc interesul cuiva. Mă întâlnisem cu câțiva tipi imediat după ce mă mutasem în New York. Dar, la un moment dat, încetasem să mai încerc. Ce rost avea, dacă era clar că ceva nu era în regulă cu mine? Părăsisem Spania, dar cumva reușisem să-mi las dincolo de ocean voința de a mă îndrăgosti din nou.

În timp ce mă priveam în oglindă, mi-am dat seama că de multă vreme nu mai depusesem atâta efort pentru machiaj, coafură și haine. Iar acum îmi doream să nu fi observat asta.

Pentru că îmi promisesem demult să nu-mi plâng de milă. Era o cale pe care jurasem să nu apuc.

Atunci, de ce mă simțeam așa? Cum de ajunsesem în acest punct? După luni întregi, chiar făceam eforturi pentru aspectul meu exterior, dar făceam asta de dragul unei întâlniri care nici măcar nu era adevărată. O întâlnire simulată. O înțelegere. Un fel de acord de afaceri. Isuse, cum de ajunsesem în situația de a fi nevoită să-mi inventez o relație, ca să nu mă simt ca o ratată absolută?

Frica mea era mai reală ca niciodată. Eram cu inima frântă, eram...

Un ciocănit în ușa băii m-a trezit la realitate și mi-a amintit de persoana care mă aștepta, nerăbdătoare.

— Cât mai durează, Catalina? s-a auzit vocea profundă a lui Aaron. Stai acolo de ceva timp.

M-am uitat la ceasul mic așezat pe un raft: șapte fără un sfert. Mai aveam un sfert de oră la dispoziție, dacă respectam ora pe care o stabiliserăm inițial.

Alt ciocănit. Mai puternic. Mai nerăbdător.

— Catalina!

Am hotărât să răspund cu tăcere la lipsa lui de răbdare. Cineva trebuia să-i arate că nu putea să facă mereu așa cum voia el. Pe deasupra, mi se promiseseră încă cincisprezece — în fine, paisprezece — minute în plus.

Încă simțeam fisura care apăruse în inima mea. Mi-am strecurat piciorul drept într-un pantof și l-am sprijinit de capacul toaletei. Am încheiat bareta.

Fără să mă grăbesc, am procedat la fel cu piciorul stâng. Mai aveam câteva minute și plănuiam să...

În locul celui de-al treilea ciocănit, ușa mea fără încuietoare s-a deschis larg, speriindu-mă groaznic. Dincolo de ea era un tip extrem de agitat.

— Catalina.

În ochii lui albaștri și nerăbdători se citea o urmă de ușurare.

— De ce n-ai răspuns când te-am strigat? Stai aici de o oră.

Pe măsură ce îmi măsura cu privirea rochia lungă, expresia lui devenea tot mai dură. Și-a încleștat maxilarul și m-a privit din nou în ochi.

Era supărat?

O mică voce din mintea mea mi-a spus că probabil regreta că mă invitase la eveniment. Dacă părea atât de nemulțumit, era fiindcă probabil nu mă ridicam la standardele lui.

Am ignorat senzația de stânjeneală din stomac și m-am agățat de prima emoție la îndemână. Una care era extrem de ușor de stârnit, când venea vorba despre Aaron.

— Aaron Blackford! m-am răstit. Ce naiba faci?! Nu știi să ciocăni la ușă?

— Am ciocănit de două ori, a răspuns pe un ton la fel de dur precum expresia lui.

Vocea lui enervant de profundă răsuna în baie.

— Și dacă eram dezbrăcată?

A început să se foiască. Degetele lui mari strângeau atât de tare clanța, încât mă întrebam dacă avea s-o smulgă din ușă.

— Dar nu ești, a spus cu voce tăioasă. Cu siguranță nu ești dezbrăcată.

Expresia lui devenea din ce în ce mai severă.

Mâinile au început să-mi transpire. Tăcerea se prelungea.

Isuse, ce se întâmplă?

Inima îmi bătea din ce în ce mai tare, iar în aer se simțea o tensiune pe care n-o înțelegeam.

Era aproape sufocant. Mult mai sufocant decât situația de mai devreme, din bucătărie. Astfel că începeam să las garda jos și tot felul de gânduri îmi răsăreau în minte.

Am destrămat tăcerea:

— E vreo... E vreo problemă?

A clătinat din cap și m-a măsurat rapid cu privirea, de sus până jos.

— Văd că ai găsit o rochie de seară.

— Da. A trecut atât de mult de când n-am mai ieșit la o întâlnire, încât am și uitat c-o am.

Ceva s-a schimbat în expresia lui. Mă simțeam extrem de prost pentru ceea ce spusesem.

— Ei bine, nu contează. N-aș purta rochia asta la o întâlnire cu vreun tip. E singura rochie elegantă pe care o am. Sper că e potrivită.

Mi-am trecut palmele transpirate de-a lungul șoldurilor, dar apoi m-am oprit, ca să nu umezesc materialul rochiei.

— E acceptabilă, a răspuns Aaron.

Acceptabilă?!

Nu știu ce mă așteptam să zică, dar aș minți dacă aș spune că replica lui nu fusese puțin înțepătoare.

— Bun, am zis și am privit în altă parte, încercând să nu-mi las umerii să se cocârjeze. Hai să mergem!

A rămas pe loc, fără să scoată o vorbă.

— Haide! i-am spus, forțându-mă să zâmbesc. Nu vrei să întârzii, nu?

După câteva secunde, s-a mișcat din prag fără să se uite la mine. Foarte bine! Nici eu nu mă simțeam în stare să mă uit la el.

Am ieșit din baie, având grijă să nu-i ating iar pieptul cu umărul.

Mi-am zis că n-aveam niciun motiv să mă simt jignită de ceea ce-mi spusese Aaron Blackford.

CAPITOLUL ŞAPTE

Mergeam cu maşina, în tăcere, de un sfert de oră — cel mai lung din viaţa mea —, când am hotărât că nu mai suportam.

Nu mai aveam chef de vorbe aruncate aiurea şi ştiam că, dacă aşteptam ca Aaron să spună ceva, era ca şi cum aş fi aşteptat să se deschidă un zid de cărămidă care să dezvăluie intrarea într-o lume a vrăjitorilor. Dar, dacă nu rosteam nimic ca să întrerup tăcerea, eram sigură că urma să sar din maşină.

— Vasăzică o strângere de fonduri...

Cuvintele mele au răsunat în spaţiul strâmt şi liniştit al maşinii.

Aaron a aprobat din cap, cu privirea aţintită asupra şoselei. Ţinea ambele mâini pe volan.

— Pentru o cauză nobilă, evident, am completat.

Altă încuviinţare din cap.

— Şi se desfăşoară anual?

Un mormăit de confirmare.

Mi-am zis că, dacă nu începea să vorbească în curând, nu aveam să sar *eu* din mers, ci aveam să-i fac vânt *lui* afară din maşină.

— Şi..., am început eu, căutând o întrebare care să nu se limiteze la un răspuns de tipul „da" sau „nu". Cum se vor strânge banii?

A părut să reflecteze îndelung la un răspuns. Era clar: trebuia să-l împing din maşină.

— Printr-o licitaţie, a zis Aaron.

În sfârșit! A deschis gura!

— Pentru ce anume se licitează?

Am început să mă joc cu brățara mea groasă, de aur, așteptând un răspuns care nu mai venea.

— O operă de artă? Lecții de golf? Un iaht?

Nimic! Tăcere.

— Chiloții lui Elvis? am plusat.

Ultima întrebare i-a stârnit o reacție. Mi-a aruncat o privire derutată și apoi s-a concentrat din nou asupra drumului.

— Ce? am zis și am ridicat din umăr. Să știi că cineva a scos la licitație o pereche de chiloți murdari de-ai lui Elvis, pe care îi purtase la un concert din anii '70.

Probabil că Domnul Cuviință era scandalizat, dar tot nu vorbea, așa că am continuat să dau din gură:

— Stai calm, că nu i-a cumpărat nimeni.

I-am cercetat profilul pentru o clipă. Nu reacționa.

— Am vrut să spun că nimeni nu a licitat pentru ei, m-am corectat. Nu știu multe despre licitații.

Tăcere. *Biiine ...*

— În concluzie, nimeni n-a vrut chiloții lui Elvis, am spus în zeflemea. Ca să fiu sinceră, asta mi-a reînviat încrederea în omenire. Nu e totul pierdut, nu-i așa?

Un mușchi de pe maxilarul lui a zvâcnit.

— Cine-ar vrea să cumpere așa ceva? Și în ce scop? Ca să-i înrămeze? am zis cu o grimasă. Imaginează-ți că ești invitat la cineva acasă și dai cu ochii de o pereche de chiloți murdari pe perete, într-o ramă, deasupra canapelei. Sau deasupra toaletei.

Aaron mi-a aruncat o privire mirată, după care, în sfârșit, a vorbit:

— Niciodată nu știu la ce să mă aștept din partea ta.

Ăsta e răspunsul lui?

— Cum adică? l-am întrebat, încruntându-mă.

— Niciodată nu știu ce o să-ți iasă pe gură, a spus cu voce serioasă. Găsești mereu o metodă să mă prinzi cu garda jos. Și nu mulți reușesc asta.

Cum trebuia să reacționez? Tocmai îmi făcuse un compliment? Turuisem despre chiloții murdari ai lui Elvis, atârnați în sufrageria cuiva, așa că probabil nu era un compliment.

— Păi, dacă te interesează, mai am informații de-astea dubioase, m-am hlizit eu. Tot felul de informații, nu doar despre chiloți.

— Bineînțeles că ai, a bodogănit Aaron.

— Sau poate vrei să folosești acest timp prețios spunându-mi mai multe despre ce-o să se întâmple în seara asta.

Am așteptat câteva secunde. Din nou, tăcere.

— Ai putea să-mi explici ce caut aici, prefăcându-mă că sunt partenera ta. Ar fi un început bun.

A strâns volanul mai tare în mâini. Nu-mi scăpase mișcarea asta, pentru că de câteva minute îl urmăream atentă.

Și totuși, nu vorbea.

M-am îmbufnat, frustrată.

— Ai zis că-mi povestești totul dacă sunt de acord să te însoțesc, i-am reamintit.

— Așa am zis, nu?

— Da!

Nu pricepeam de ce făcea pe secretosul. Dar așa era el, la urma urmei. N-ar fi trebuit să mă mir.

Și-a mișcat mâinile pe volan, iar materialul smochingului s-a întins. Am observat cum i se mulau mânecile pe brațe, iar pentru o clipă mintea mi-a zburat în altă parte și am retrăit senzația ciudată pe care o avusesem ceva mai înainte, acasă, de față cu el.

Îmi distrăgeau atenția prezența lui, apropierea lui, felul cum arăta. Obiectiv vorbind, era greu să nu te holbezi la el. Statura lui făcea scaunul șoferului să pară mai mic, așa cum se întâmpla aproape cu orice alt lucru. Fără să vreau, mi-am plimbat privirea de-a lungul

brațelor lui, dincolo de umerii lați și până la profilul lui impasibil și serios. Nu zâmbea — Aaron nu zâmbea niciodată —, iar eu nu fusesem niciodată mai conștientă de acest lucru.

Dar îmi dădeam seama că avea acest efect asupra mea nu doar din cauza smochingului.

Până acum, reușisem cumva să trec cu vederea cât de atrăgător era Aaron. Nu că n-aș fi observat. Dar, ca să-i ignor aspectul fizic, era suficient să-mi aduc aminte de personalitatea lui anostă și acră. Însă asta nu schimba situația: Aaron avea toate acele atuuri care mă făceau să întorc capul și să mai arunc o privire. Toate acele calități pe care nu le căutam, dar de care mă simțeam extrem de atrasă. Era înalt și neclintit. Tot numai mușchi și mișcări bine cântărite. Fiecare gest al său era calm și disciplinat. Pielea lui palidă și părul întunecat îi scoteau ochii în evidență. Aveau o nuanță profundă și intensă de albastru pe care nu o mai întâlnisem înainte să-l cunosc pe el.

Mi-am desprins ochii de la el și m-am blestemat în gând că-mi îngăduiam să mă gândesc la astfel de lucruri. *Ce naiba fac?* Aveam subiecte importante de discutat. Nu aveam timp să mă gândesc la cât de bine arăta. *Afurisitul de smoching!*

— Te lași greu, Blackford. Dar nu-i nimic. Pot să ghicesc de ce sunt aici.

O să-ncerc să ghicesc, dacă așa nu mai am gânduri nebunești și stupide despre tine.

— O să intru în jocul tău dacă îl joci și tu, am adăugat.

Aaron tăcea mâlc.

— Bun! O să iau tăcerea ta drept un „da". Hai să ne jucăm!

M-am foit în scaun, înclinându-mă spre stânga.

— De ce sunt aici? Să vedem... Sunt aici ca să te protejez de o fostă iubită nebună?

Era o presupunere insipidă, dar trebuia să încep de undeva.

— Pari genul de tip care atrage femei nebune.

S-a uitat pieziș la mine, iar pe frunte i-au apărut câteva cute.

— Cum adică? a întrebat și a clătinat din cap, apoi s-a uitat din nou la drum. Știi ce? Nu vreau să aflu.

— Bine. Să înțeleg că nu e vorba de vreo iubită nebună, am zis și am dus degetul arătător la bărbie. Hmmm... Dacă nu ai nevoie de protecție, atunci vin cu tine ca să trezesc gelozia cuiva?

— Nu, a răspuns iute.

Am jucat din sprâncene.

— Ești sigur? La evenimentul ăsta nu-i nicio fostă iubită pe care vrei s-o recâștigi? Să-i arăți celei care te-a părăsit ce-a pierdut? Să reaprindeți flacăra dragostei?

— Am zis că nu e vorba de foste iubite.

Umerii i s-au încordat.

— Bine, bine, am înțeles. Liniștește-te, Blackford! Nu-ți ieși din pepeni pentru un fleac!

A strâmbat din buze.

Mă distram foarte tare.

— Nu știu ce să zic, am continuat. Atunci... aha! E vorba de dragoste neîmpărtășită. Asta e, nu?

Mi-am dus mâinile la piept, cu un gest teatral.

— O femeie care habar n-are că o privești cu ochi ca de cățeluș, plini de dor. Nu, stai! Nu cred că tu poți să ai o privire de cățeluș. Sper că știi că, dacă te interesează o tipă, nu obții nimic dac-o privești cu răceală, da? Dacă există cineva care trezește o emoție în inima ta de piatră...

— Nu, m-a întrerupt el. Nu de asta te-am luat cu mine.

A tras adânc aer în piept.

— Nu-mi place să joc jocuri, Catalina.

Mi-am lăsat mâinile să coboare în poală.

— Te referi la jocul ăsta de-acum sau la jocuri în general? Vorbești despre jocuri sexy? Ca jocurile de seducție?

Am închis gura imediat ce mi-am auzit propriile cuvinte. Nu-mi venea să cred că-i spusesem așa ceva lui Aaron! Nici lui nu-i venea să creadă. A scos un sunet care semăna a hohot de râs.

— Tu..., a început el cu surprindere și a întors capul spre mine. Isuse, Catalina!

M-am încruntat și am dat să spun ceva, dar mi-a luat-o înainte:

— Dacă eu închei o relație cu o femeie, atunci chiar o *închei*.

Vocea lui a coborât cu o octavă, răsunând ca o bubuitură în spațiul strâmt dintre noi:

— Și dacă mă interesează o femeie, mă exprim. Găsesc o cale de a-i transmite asta. Mai devreme sau mai târziu, tipa respectivă o să știe.

Aaron nu se uita deloc la mine. Își ținea privirea ațintită asupra drumului.

— Nu te-aș folosi pe tine — de fapt, pe nimeni altcineva — pentru un asemenea lucru. După cum ai spus când eram la tine acasă, sunt *băiat mare*.

Am simțit cum un val de căldură îmi cuprinde fața. Roșeam, iar machiajul probabil nu ascundea nuanța puternică de roșu care mi se răspândea pe obraji. Mi-am ferit ochii.

— A, bine.

M-am abținut să-mi duc mâna la obraz. Aș fi vrut să verific dacă mi se înfierbântase pielea.

— Înțeleg.

De fapt, nu înțelegeam. Și nu pricepeam de ce vorbele lui mă făceau să mă simt astfel. Nu pricepeam nici de ce îmi ceruse mie ajutorul, din moment ce el nu *juca jocuri* și era *băiat mare*.

Dar, ce-i drept, în ultima vreme nu prea înțelegeam multe în ceea ce-l privea pe tipul ăsta. Mai ales atunci când corpul meu se hotăra să nu mai fie de partea mea și reacționa în moduri stupide.

M-am uitat pe geam, urmărind cum treceau pe lângă noi luminile orașului.

— Ai spus c-o să-mi povestești totul dacă accept să vin cu tine. Dacă... dacă facem acest lucru unul pentru celălalt.

Am înghițit în sec. Nu voiam să las să se vadă cât de ciudat mă făcea să mă simt.

— Ai dreptate. Am jucat fotbal în facultate, a început el deodată, luându-mă prin surprindere.

Încercam să-mi reținexclamația de surpriză care-mi stătea pe vârful limbii.

Asta nu era o explicație și nici răspunsul pe care-l așteptam. Dar era primul lucru pe care îl aflasem despre el și care nu avea legătură cu serviciul. Așadar, Aaron tocmai se deschisese față de mine, pentru prima oară. Doar un pic, ce-i drept, dar tot era o fisură în carapacea lui. Și, dintr-odată, am vrut să izbesc în ea și să scot mai multe la iveală.

— Fotbal? Adică sportul ăla cu căști și cu mingea în formă de pepene[1]? l-am întrebat, încercând să mențin un ton neutru.

Nu eram o necunoscătoare într-ale sportului, dar, cum mă trăgeam din Europa, trebuia să mă asigur că vorbeam despre același sport.

— Da. Nu fotbal european, ci ăla cu „pepenele". Am jucat în Seattle, orașul unde am fost la facultate.

— Seattle, am repetat, în timp ce reflectam la noua informație.

Voiam să aflu mai multe.

— Seattle e în nordul statului Washington, nu? Știu asta din seria *Amurg*. Orașul Forks e la câteva ore distanță de Seattle.

Regretam că pomenisem de *Amurg*, dar calul de dar nu se caută la dinți. În plus, în afară de câteva locuri pe care le vizitasem, cunoștințele mele despre geografia Statelor Unite proveneau din cărți și filme.

— Da, exact.

Umerii i s-au mai relaxat puțin.

---

[1] Personajul se referă la fotbalul american.

În limbajul corporal al lui Aaron, reacția asta însemna că aveam undă verde să pun mai multe întrebări.

— Deci evenimentul la care mergem în seara asta are de-a face cu perioada în care ai jucat fotbal?

— Încă sunt invitat la câteva evenimente, a răspuns, încuviințând din cap. Pentru că am jucat fotbal, dar mai degrabă datorită implicării familiei mele în cadrul NCAA[1]. O dată pe an, se organizează un eveniment caritabil pentru o asociație de îngrijire a animalelor, la care iau parte câteva celebrități.

— Tu ești una dintre acele celebrități?

Trebuia să caut pe Google ce anume e NCAA. Presimțeam că Aaron îmi ascundea ceva.

— O, Doamne! Aaron Blackford, nu cumva îmi spui că te tragi dintr-un neam vechi de *aristocrați ai fotbalului*? O să fie și familia ta prezentă?

— Nu.

Preț de o clipă, expresia i-a devenit dură, ceea ce mi-a confirmat suspiciunile: îmi ascundea ceva.

— Scopul evenimentului din seara asta este strângerea unor bani destinați adăpostirii, vindecării și găsirii unor cămine pentru animalele salvate de pe străzile New Yorkului. Particip oricând pot. Îmi prinde bine să mă întâlnesc cu câțiva oameni pe care-i știu de-o viață și, în plus, e un eveniment dedicat unei cauze la care țin.

Am uitat pe loc despre ce-mi ascundea legat de familia lui. Aaron ținea la bunăstarea animalelor? Voia să le salveze și să le găsească un cămin?

Din senin, am simțit în piept o senzație de căldură. Mi-am închipuit cum Aaron ține în brațele sale vânjoase câțiva cățeluși pentru care strânge bani. L-am văzut îngenunchind pe un teren de sport, în echipamentul lui de fotbal. În pantaloni strâmți. Umeri extrem de lați. Obraji murdăriți de praf.

---

[1] National Collegiate Athletic Association.

Senzația din piept a devenit mai apăsătoare, mai greu de ignorat.

— E minunat! am exclamat, încercând să-mi alung imaginile alea din minte. Foarte drăguț din partea ta!

Aaron s-a uitat la mine și a ridicat dintr-o sprânceană. Probabil nu pricepea de ce mă îmbujorasem atât de tare.

De ce naiba tot roșesc?

— Mereu ești însoțit de o falsă parteneră la evenimentul ăsta?

— Nu. Până acum, am participat de unul singur. E prima oară când vin cu o parteneră.

M-am încruntat. Era vorba despre o parteneră falsă, nu una pe bune.

Eram pe punctul de a-l corecta, dar mi-a luat-o înainte:

— Aproape am ajuns.

Am rămas în tăcere. Meditam la ceea ce tocmai aflasem, la această latură nouă a lui Aaron, abia descoperită. Mă gândeam la ceea ce întrezărisem prin fisura din armura lui. Și la acele imagini închipuite, care, spre groaza mea, aveau să mă însoțească multă vreme.

— Stai puțin! am zis, pe când mașina lua o curbă la dreapta. Nu mi-ai spus pentru ce se licitează. Și nici ce caut eu aici.

A oprit mașina în fața unei clădiri foarte înalte de pe Park Avenue. Un valet aștepta în parcare, pe marginea trotuarului.

Aveau valet! La naiba!

Ochii albaștri ai lui Aaron au poposit asupra mea. Aș fi putut jura că în ei era ceva sălbatic.

— Eu. Eu voi fi scos la licitație.

Vocea lui era la fel de sălbatică precum expresia din ochii lui. Am simțit un fior pe brațe.

— Pentru mine o să licitezi în seara asta, Catalina. Pentru mine.

Cu ochii mari și cu gura căscată, m-am uitat cum Aaron deschide portiera din partea șoferului. A ocolit mașina, în timp ce eu încercam, fără succes, să mă adun. I-a făcut semn valetului să nu-mi deschidă portiera.

În schimb, a deschis-o el.

Am simțit adierea umedă a verii pe brațe și pe picioare. Bărbatul pe care începeam să-mi dau seama că nu-l cunoșteam aproape deloc mi-a întins mâna.

— Domnișoară Martín, te rog!

Tot corpul meu amorțise din cauza unor senzații pe care nu reușeam să le identific.

Buzele lui s-au curbat într-un surâs. În mod clar, se distra văzând cât de zăpăcită și de răvășită arătam. Doamne, niciodată nu păruse atât de amuzat!

— Ar fi bine să te miști mai repede, Catalina.

Comentariul era tipic pentru Aaron, acel Aaron pe care-l cunoșteam și cu care mă simțeam în largul meu. Tipul tăios și exigent, nu cel care mă luase cu el, la o strângere de fonduri, ca să licitez pentru el.

M-a ajutat să cobor din mașină. Mâna lui a părăsit-o prea repede pe a mea. Aveam palma caldă. Apoi a deschis ușa masivă și somptuoasă a clădirii de pe Park Avenue.

Am pășit spre intrare, încercând să-mi controlez bubuitul din piept.

Așadar, în seara asta urma să licitez pentru partenerul meu fals. Pentru viitorul meu iubit fals, dacă înțelegerea noastră nu pica.

Nu era foarte complicat, nu?

CAPITOLUL OPT

Când Aaron menționase strângerea de fonduri și licitația, îmi închipuisem o sală elegantă, decorată fastuos, plină de oameni bogați care locuiau în centrul orașului. Dar nu mă așteptasem să urcăm pe terasa de pe acoperișul spectaculos, unde am fost întâmpinați cu pahare pline cu cea mai bună șampanie pe care avusesem plăcerea s-o beau vreodată. Nu mă așteptasem nici să văd puzderia de oameni de toate vârstele, din diverse medii, îmbrăcați extravagant.

Cine și-ar fi închipuit că înalta societate newyorkeză poate fi atât de... colorată?

Am socializat mai degrabă cu persoanele care aveau legătură cu lumea fotbalului. Era firesc, având în vedere dezvăluirea lui Aaron despre trecutul său și implicarea familiei lui în astfel de evenimente. În ultima oră, le fusesem prezentată unor antrenori și coordonatori de echipă, unui comentator sportiv și câtorva oameni influenți cu a căror poziție nu era familiarizată. Singurii oameni din afara lumii sportive cu care vorbisem erau câțiva antreprenori despre ale căror firme nu auzisem niciodată.

De fiecare dată când dădeam de un grup nou, Aaron mă prezenta drept Catalina Martín, fără să adauge altceva. Acest lucru m-a ajutat să scap de tensiunea pe care o acumulasem în timpul drumului cu mașina și să-mi pun în aplicare intenția de a mă simți bine.

Era prima — și probabil ultima — oară când participam la un astfel de eveniment, așa că măcar puteam încerca să mă distrez.

— Am spus-o deja, dar o repet: sunt foarte încântată să te văd, Aaron! a zis Angela, zâmbind.

Angela era o doamnă de vreo cincizeci de ani. Purta o rochie despre care bănuiam că era mai scumpă decât chiria apartamentului meu pe trei luni.

— Și mai ales cu o tânără la braț, a adăugat ea.

Am simțit cum mi se încing obrajii, așa că mi-am distras atenția sorbind din paharul meu elegant de șampanie.

Discutam cu Angela de câteva minute. Și în tot acest timp, o urmărisem fascinată. Eleganța și alura ei mă minunau. Și, spre deosebire de mulți din sala asta, ochii ei erau blânzi. Faptul că ea organizase evenimentul era cireașa de pe tort.

— Ia spune-mi, a cerut Angela cu un început de zâmbet, vei lua parte la licitația de anul ăsta, nu? Încă n-am apucat să verific lista finală.

— Da, bineînțeles, a răspuns Aaron.

Nu avusesem timp să discutăm mai multe despre licitație. Când mă dezmeticisem, ieșiserăm din lift și ajunseserăm pe terasă. Trecuserăm rapid de la un mic grup la altul, așa că nu avusesem ocazia să-l descos în legătură cu subiectul ăsta.

— Mă bucur să aud asta, a spus femeia și a sorbit din pahar. Aveam dubii c-o să participi anul ăsta, a adăugat, după care și-a dat capul pe spate și a râs. Licitația de anul trecut a fost... intensă. Foarte distractivă.

Aaron s-a foit în loc. Mi-am dat seama, după cum își încorda umerii, că subiectul nu îi convenea.

Reacția lui mi-a stârnit curiozitatea.

— Ce bine că ai venit însoțit! a continuat Angela. Sunt sigură că licitația va fi mai animată.

Apoi s-a întors spre mine.

— Catalina, scumpo, sper că ești pregătită să ai competiție serioasă.

Aaron se foia și mai abitir. Mă uitam când la el, când la Angela.

— Competiție serioasă? am repetat, amintindu-mi de cuvintele lui Aaron — *Pentru mine o să licitezi în seara asta, Catalina. Pentru mine* — și înțelegând că exact de asta eram prezentă aici.

— N-ai de ce să-ți faci griji, mi-a zis Aaron.

M-am răsucit spre Angela, care zâmbea cu o expresie strengară.

Am surâs și eu.

— Dar nu-mi fac griji, i-am zis. Îmi plac poveștile distractive.

Aaron a oftat resemnat, iar Angela a zâmbit și mai larg.

— O să-i las lui Aaron onoarea de a-ți povesti despre licitația de anul trecut.

S-a aplecat și mi-a șoptit:

— Sunt sigură că varianta lui e mult mai captivantă. În special partea pe care n-a văzut-o nimeni.

Înainte să apuc să cer detalii pe care muream de curiozitate să le aflu, Angela și-a îndreptat atenția spre cineva din spatele nostru.

— A, uite-l pe Michael! Mă scuzați! Mă duc să-l salut.

— Desigur, a încuviințat Aaron, care probabil se bucura că Angela se ducea să discute cu altcineva. Mă bucur că te-am văzut, Angela.

— Da, am adăugat cu un zâmbet politicos. Mă bucur că te-am cunoscut, Angela.

— Plăcerea a fost de partea mea, Catalina.

Angela mi-a șoptit:

— Să nu-l lași să-ți scape!

Mi-a făcut cu ochiul și s-a îndreptat spre partea de terasă unde se adunaseră majoritatea oamenilor. Acolo erau multe mese înalte, care păreau scoase direct dintr-un catalog de design interior, și rânduri de lampadare din răchită.

M-am răsucit spre Aaron. Se uita la mine.

Am încercat să lupt cu roșeața care mi se ridica iar în obraji și mi-am dres vocea.

— Sunt ochi și urechi, Blackford. E timpul să mă pui la curent.

Mi-am dus paharul la buze și am terminat de băut șampania.

— După cum cred că ai dedus, evenimentul principal din seara asta este o licitație de burlaci.

— O licitație de burlaci, am repetat lent. Uite o activitate obișnuită, de sâmbătă seara.

A oftat.

— Continuă! l-am îndemnat. Vreau să aud și restul.

— Nu cred că mai sunt multe de spus, a zis Aaron, clătinându-și paharul.

— Scuză-mă, Blackford, dar trebuie să te contrazic. În plus, vreau să mă asigur că înțeleg corect conceptul din spatele acestui eveniment.

Mi-a aruncat o privire. Mi-am reținut un zâmbet.

— Bun. Așadar, la această licitație... sunt achiziționați burlaci, nu?

— Corect.

— Licitează bărbați și femeie fără partener, nu?

Aaron a aprobat din cap.

— Pentru o sumă de bani, am subliniat eu. Totul în scop caritabil, desigur.

A încuviințat din nou.

Prefăcându-mă gânditoare, am dus un deget la bărbie.

— Mă întreb dacă... Nu, lasă! E stupid.

— Spune, Catalina!

— După ce oamenii licitează pentru acei *burlaci* — am început eu, în vreme ce el își mijea ochii, cu o expresie de exasperare —, ce se-ntâmplă mai departe? Pentru ce e *achiziționat* un burlac?

Aaron a strâns din buze.

Mi-am continuat ideea:

— Adică nu-i ca și cum ai licita pentru o barcă sau pentru un Porsche. Presupun că nu poți lua burlacul cu tine, ca să „dai o tură" cu el.

Suna aiurea. De fapt, puteai să dai „o tură" cu cineva. Un anumit tip de *tură...*

— Nu mă refer la genul *ăla* de tură, m-am grăbit să precizez.

— M-am exprimat așa pentru că lumea dă ture cu mașinile. Ca o plimbare de plăcere. Dar nu cu bărbați. Nu în sensul ăla. Eu n-am luat niciodată un bărbat ca să „dau o tură" cu el.

Am clătinat din cap, exasperată de mine însămi. Înrăutățeam situația și, cu cât turuiam mai mult, cu atât mai tare strângea Aaron din buze.

— Știi la ce mă refer...

— Nu știu, mi-a trântit-o Aaron.

A dus paharul la buze și a sorbit din șampanie.

— De cele mai mult ori, nu știu despre ce vorbești, Catalina. Oricine oferă cea mai mare sumă — care va fi donată cauzei — iese la o întâlnire cu bărbatul respectiv. Pentru asta e *achiziționat* burlacul.

Stai așa, cum?!

— O întâlnire?

— Da, o întâlnire.

— Una *pe bune*? am insistat eu.

— Da. Știi tu: doi oameni într-o interacțiune ce presupune să ia masa împreună. Uneori, fac și alte tipuri de activități.

M-a măsurat cu privirea și a adăugat:

— De pildă, să dea o „tură".

Am rămas cu gura căscată.

— Ha! Ce haios!

Mi s-au înfierbântat obrajii.

— Deci va trebui ca noi doi să... facem asta?

— Ce anume?

— Chestia cu întâlnirea, am explicat cu voce scăzută, ca să nu fiu auzită. Știu că eu doar mă prefac că licitez pentru tine. Și totuși va trebui să ieșim la întâlnire? Adică să ne prefacem că ieșim la întâlnire? Înțelegi ce vreau să zic.

Judecând după expresia lui Aaron, dintre toate lucrurile pe care le spusesem, ceva îl deranjase. A înghițit cu greu, de parcă avea ceva acru în gât.

— Las-o baltă! Vedem noi mai încolo. Nu-i așa de important.

Cu adevărat important era să ies din groapa asta, pe care mi-o săpasem singură.

— Iei parte la licitație anual? l-am întrebat.

A privit în altă parte, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Particip de când m-am mutat la New York. Asta e a treia oară.

— Și... ieși la întâlniri cu *licitantele*?

Ardeam de curiozitate.

— Bineînțeles! Întâlnirile fac parte din înțelegere.

Mi-am amintit de ceva ce spusese cu ceva timp în urmă:

— Iar tu te ții mereu de cuvânt.

— Exact.

Confirmarea lui despre *acea parte* din înțelegere m-a izbit ca un pumn în stomac. Când eram amândoi la mine în apartament, crezusem că fusese sincer când declarase că nu avea să renunțe la înțelegerea noastră. Fusesem un pic sceptică, dar, în același timp, mă simțisem și puțin *specială*. Nu știu cum să explic sentimentul. Era ca și cum Aaron se învoise că facă acest lucru pentru mine, iar eu puteam să contez pe el. Poate fiindcă știa cât de importantă era pentru mine nunta soră-mii, cât de multă nevoie aveam de el.

Dar se pare că mă înșelasem. Asta era firea lui Aaron, pur și simplu.

Seriozitatea lui nu avea absolut nicio legătură cu mine.

Ce prostie să cred altceva!

— Și ce faci la aceste întâlniri? l-am întrebat într-o doară, doar ca să-i distrag atenția de la expresia de pe chipul meu. Unde ieși cu tipele care te-au câștigat la licitație?

— Nu facem nimic special, a recunoscut el și a oftat. De obicei, burlacul alege activitatea și organizează tot. Dățile trecute, am organizat o vizită la un adăpost pentru animale din New York. Am petrecut puțin timp acolo, făcând voluntariat și dând o mână de ajutor. Am și scos la plimbare câțiva câini.

Cât de drăguț, de generos și de binevoitor! Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea lui. Am simțit o mică tresărire în piept.

Mi-am dat seama că mă jucam din nou cu brățara de aur.

— Și cu licitanta de anul trecut ai fost tot la adăpostul pentru animale?

— Da.

Îi simțeam reticența de a răspunde. Bănuia că voiam să-l descos despre cele menționate de Angela, ceva mai devreme.

— Apropo de anul trecut, ce s-a întâmplat în timpul licitației?

Umerii lui s-au încordat, iar chipul lui a căpătat o expresie de resemnare.

— Nu cine știe ce, mi-a răspuns.

M-am prefăcut surprinsă.

— Deci competiția serioasă despre care m-a prevenit Angela și pentru care n-ar trebui să-mi fac griji — după cum ai zis chiar tu —, nu-ți stârnește nicio amintire?

A strâmbat din buze, după care s-a bosumflat.

Incredibil! Aaron se bosumflase!

— Chiar niciuna? am insistat, în timp ce mă familiarizam cu expresia inedită de pe fața lui. Nimic?

Îmi venea să zâmbesc larg, dar m-am abținut.

— Aha, bine, am comentat, ridicând din umeri. Sunt sigură că ți se întâmplă des să fii prins la înghesuială de licitante entuziaste, Blackford.

Îl tachinam pentru că mă zgândărea expresia lui stânjenită. Pe deasupra, el fusese cel care mă tachinase primul.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? Femeile s-au azvârlit asupra ta sau a fost ceva mai subtil? Au aruncat cu bani la picioarele tale? Și după aia cu lenjeria lor intimă?

Dacă acest bărbat era capabil să roșească, aș fi pariat toți banii pe care-i aveam că în orice clipă obrajii lui urmau să izbucnească în flăcări.

— N-are de ce să-ți fie rușine. Ești băiat mare.

Aaron a ridicat din sprâncene.

— Da, am stabilit asta deja, a spus și s-a apropiat de mine. Pot să mă apăr și singur.

— Nu așa mi s-a părut.

Vocea mea a sunat prea șovăielnic pentru gustul meu.

Apoi a mai făcut un pas, iar eu am simțit fluturi în stomac.

— Din fericire, în seara asta ești aici, mi-a zis, trăgându-se mai aproape de mine și fixându-mă cu ochii lui albaștri.

Senzația din stomacul meu a devenit mai intensă, ceea ce mi se părea fără noimă. Ar fi trebuit să... La urma urmei, ce-ar fi trebuit să fi simțit?

— Iar tu, Catalina, vei licita cel mai mult pentru mine. Nu altcineva.

Inima mi-a luat-o la goană. Mă simțeam copleșită, dar nu în sensul rău al cuvântului.

Aaron a continuat:

— Mă ocup eu de bani. Donația o să fie făcută din buzunarul meu, așa că nu te zgârci la bani, atâta timp cât le învingi pe celelalte licitatoare. Aruncă la picioarele mele cu bani, dacă vrei. Numai să te asiguri că tu — a făcut o pauză, iar eu am simțit că mi se usucă gâtul — ești cea care mă cumpără. Ai înțeles?

Pielea mă furnica. Am făcut un pas în spate și m-am silit să asimilez ceea ce tocmai auzisem. Nu puteam dona mai mult decât

câteva sute de dolari din buzunarul meu, deci era un lucru bun că Aaron plănuia să mă folosesc de finanțele lui.

Asta m-a făcut să iau în calcul două posibilități: fie lui Aaron Blackford chiar îi păsa de cauza susținută de această licitație, fie era suficient de bogat încât să nu-i pese cât de mulți bani donam în numele lui, atâta timp cât îl achiziționam.

O întâlnire la care trebuia să mergem după eveniment, conform regulilor. Dar una care nu avea să fie adevărată. Fiindcă ce se întâmpla între noi nu era adevărat, nu? Era o prefăcătorie.

— Păi, înțelegerea e înțelegere, Blackford, i-am zis.

Încercam să alung gândul ciudat de-a ieși la o întâlnire cu Aaron, la un adăpost pentru animale, și să-l văd jucându-se cu o mulțime de cățeluși drăgălași. Îmbrăcat în echipamentul lui de fotbal și cu...

Por el amor de Dios![1] Trebuie să încetez cu scenariile astea!

Aaron a dat să spună ceva, dar în aceeași clipă un bărbat s-a apropiat de noi și i-a pus o mână pe umăr. Aaron s-a răsucit pe călcâie și s-a relaxat imediat ce l-a văzut.

— Nu-mi vine să cred! a exclamat necunoscutul, în timp ce-l bătea zdravăn pe spate pe Aaron. Aaron Blackford ne onorează cu prezența în seara asta? Sigur e ziua mea norocoasă.

Aaron a pufnit și i-a întors-o:

— Cu siguranță nu e și ziua mea norocoasă, fiindcă ești aici.

În colțul gurii îi flutura un zâmbet strâmb.

Bărbatul despre care presupuneam că era sau că fusese la un moment dat apropiat de Aaron — dacă era să mă iau după reacția lui — a scuturat din cap.

— La naiba! Mă jignești.

A dus teatral o mână la piept și pielea întunecată de sub ochi i s-a încrețit.

— Cât timp a trecut de când nu ți-am văzut fața nesuferită? l-a întrebat pe Aaron.

---

[1] Pentru numele lui Dumnezeu!

Chipul lui Aaron, de obicei lipsit de expresie, a devenit mai deschis. Corpul lui s-a mai detensionat.

— Nu suficient de mult timp, după părerea mea. Ce mai faci, T.J.?

Vocea lui Aaron era caldă. I se adresa pe un ton familiar.

— Extraordinar, a spus T.J.. Crezi sau nu, mă bucur să fiu aici. La naiba! Nu mi-am închipuit niciodată c-o să-mi fie dor de orașul ăsta.

Mi-a scăpat un chicot. Eram fascinată de noua versiune a lui Aaron. Una suficient de relaxată încât să zâmbească și care glumea cu un tip care părea un prieten vechi de-al lui.

— Hei, observ că lupul singuratic are companie în seara asta, a comentat T.J., întorcându-se spre mine. Bună!

Mi-a zâmbit larg, cu toți dinții. Părea să fie de-o seamă cu Aaron. Avea o statură la fel de impunătoare și era aproape la fel de înalt ca el. Ochii lui căprui mă priveau cu multă curiozitate. Totuși, nu credeam că îl interesam. Pur și simplu părea la fel de fascinat ca mine de faptul că Aaron avea o parteneră.

— Nu ne faci cunoștință, Big A.[1]? Unde-ți sunt manierele?

L-a împuns pe Aaron cu cotul în coaste.

Aaron nici măcar nu s-a clintit după îmbrâncitura prietenoasă. La urma urmei, era Big A. — o poreclă în legătură cu care cu siguranță aveam să-l chestionez ceva mai târziu. Însoțitorul meu a deschis gura, vrând să răspundă, însă prea târziu.

— Nu-i nimic! Pot să mă prezint și singur domnișoarei, a zis prietenul lui Aaron, apoi a întins o mână spre mine. Mă numesc Tyrod James. Îmi face plăcere să te cunosc.

Aaron a scos un zgomot asemănător pufnetului de mai devreme.

— Cei îndeajuns de norocoși să mă aibă drept prieten îmi zic T.J.

Zâmbetul i s-a lățit.

I-am strâns mâna și am râs ușor.

---

[1] În engleză, *big* se traduce prin „mare".

— Mă bucur să te cunosc! Eu sunt Catalina Martín, dar îmi poți spune Lina.

T.J. mi-a ținut mâna în palma sa caldă și a înclinat capul într-o parte, privindu-mă cercetător.

— Ce vânt te-aduce pe-aici, Lina?

Am zâmbit jenată. N-aveam idee ce să-i răspund, așa că i-am aruncat o privire lui Aaron.

— Eu... ăăă...

— Eu și T.J. am fost coechipieri când învățam în Seattle, a intervenit Aaron, apoi s-a răsucit spre el. Catalina mă însoțește în seara asta.

T.J. se uita la mine în tăcere, așteptând să-i dau detalii.

— Da, Aaron și cu mine am venit aici împreună, am zis și am fluturat din mână. El m-a... luat de acasă și m-a adus aici. În mașina lui.

Ochii lui T.J. sclipeau amuzați. Mă făcea să mă simt aiurea. M-am grăbit să umplu tăcerea:

— Am și eu permis de conducere, dar traficul din New York este înfiorător, așa că n-am îndrăznit să conduc prin oraș.

Câte detalii inutile, Lina!

— Deci e foarte bine că Aaron a venit să mă ia. Lui nu-i e teamă de trafic. De fapt, el e cel care pare înspăimântător uneori, am continuat și am chicotit scurt. Nu că mi-ar fi teamă de el. Altfel, n-aș fi urcat în mașina lui.

Taci, Lina! Taci!

Aaron mă străpungea cu privirea. Și T.J. se uita la mine, dar într-un mod mai puțin ostil și ceva mai captivat.

Mi-am încheiat micul discurs:

— Deci, da, pe scurt, am venit aici împreună.

Îmi crăpa obrazul de rușine. În sinea mea, mi-am zis că asta meritam pentru că mințisem de la bun început.

Prietenul lui Aaron a chicotit și și-a strecurat mâinile în buzunarele pantalonilor. T.J. și-a plimbat privirea de la Aaron la mine de câteva ori. Probabil că a observat ceva ce mie mi-a scăpat. A dat din cap, cu o expresie năstrușnică.

— Hmm..., a început și a ridicat din umeri. Păi, Aaron chiar poate fi un nesuferit, a zis T.J., după care mi-a făcut cu ochiul. În schimb, eu sunt tot numai charismă.

— Îmi dau seama de asta, i-am răspuns zâmbind, bucuroasă că T.J. preluase frâiele conversației.

— După cum îmi închipui că știi, în seara asta are loc o licitație de burlaci. Nu doar că eu însumi sunt burlac — a explicat T.J. —, dar m-am și înscris în licitație. Deși sunt sigur că voi costa scump, te asigur că merit fiecare bănuț al tău...

— T.J.! l-a întrerupt Aaron. Las-o baltă!

Aaron s-a înclinat spre mine și aproape că i-am atins brațul cu un umăr. Acel bob care fusese sădit când eram la mine acasă — când fusesem conștientă de corpul lui Aaron și de cât de greu îmi era, deodată, să ignor apropierea lui — a încolțit.

— Nu-i nevoie să-ți faci reclamă, i-a spus lui T.J., fără să mă scape din ochi.

Apoi am simțit o atingere ușoară pe spate. Sau poate că mi s-a părut.

— Catalina licitează pentru mine în seara asta, a completat Aaron.

Eram captivată de privirea lui și de cât de aproape de mine stătea.

— Ești cam sigur pe tine, având în vedere că ești mai degrabă șoferul decât partenerul Catalinei, a comentat T.J.

Eu și Aaron ne-am uitat la el. Între cei doi bărbați exista un fel de tensiune. Pentru o clipă, am simțit nevoia să intervin, dar TJ și-a dat imediat capul pe spate și a râs, destrămând încordarea.

— Glumesc, Big A.! a zis, râzând cu poftă. Păcat că n-ai văzut ce față ai făcut! Pentru o clipă, am crezut c-o să mă pui la pământ. N-aș flirta niciodată cu iubita unui amic. Știi că nu fac de-astea!

Am deschis gura, gata să-l corectez pe T.J., să-i spun că nu eram iubita lui Aaron. Însă detaliile înțelegerii noastre erau ambigue și, pe deasupra, mă temeam să nu-l dau de gol. Eram partenera lui falsă, licitatoarea lui falsă, dar eram și iubita lui falsă? Fir-ar să fie! Trebuia neapărat să lămurim chestia asta înainte să ajungem în Spania.

M-am mulțumit să spun doar atât:

— Aaron nu avea de gând să te pună la pământ, T.J.

Cu un oftat, Aaron s-a relaxat, înclinându-și corpul spre mine. Pieptul lui mi-a atins ușor brațul și i-am simțit căldura.

— Văd că ai rămas neschimbat: încă te crezi foarte amuzant, a mormăit Aaron.

— Ei, haide! am intervenit. T. J. pur și simplu te tachina.

Aș fi făcut același lucru, dacă nu aș fi simțit furnicături ciudate și dacă m-aș fi putut concentra la altceva în afară de punctul în care umărul meu atingea pieptul lui Aaron.

— Vezi? Ascultă-ți iubita! Doar te zgândăream, a spus T.J., cu un zâmbet care-i lumina toată fața. Ca în vremurile bune.

Mi-a venit în minte o întrebare. De ce simțea T.J. nevoia de a-l zgândări pe Aaron? Așa se comportau unul cu celălalt? Probabil. Ce ciudat că Aaron se zbârlise așa, în doar câteva secunde!

— Apropo de vremurile bune, a adăugat T.J., cu o expresie puțin mai serioasă. Am auzit de Coach și-mi pare rău, omule. Știu că voi nu vorbiți, dar el încă e...

— E-n regulă, l-a întrerupt Aaron.

Simțeam tensiunea pe care o emana corpul lui. Deodată, Aaron se simțea aiurea și intrase în defensivă.

— N-are de ce să-ți pară rău, a zis însoțitorul meu.

M-am uitat la el. Expresia din ochii lui îi trimitea lui T.J. un avertisment.

— OK, s-a conformat acesta. Sunt sigur că nu e cazul să ți-o zic eu, fiindcă o știi prea bine, dar timpul nu așteaptă să te revanșezi. Timpul nu așteaptă pe nimeni.

T.J. i-a aruncat prietenului său o privire indescifrabilă. Am văzut în ea o emoție a cărei sursă voiam s-o înțeleg. Ce legătură avea Aaron cu bărbatul pe care T.J. îl numise Coach?

— L-am convins pe taică-meu să vină aici în seara asta. L-am înscris în licitație, a zis T.J. cu un zâmbet strengăresc. E timpul să iasă din nou în lume și să-și trăiască viața. E foarte entuziasmat.

Eu și Aaron tăceam. Aaron părea puțin pierdut, iar eu încercam să înțeleg motivul.

— Deci, Lina, a continuat T.J., întorcându-se spre mine, dacă te saturi de fața lui plictisită, să știi că nu doar unul, ci doi bărbați din familia James vor fi disponibili pe scenă.

— Sigur o să țin minte, i-am răspuns, zâmbind și încercând să adopt un ton vesel. Dar cred că am de lucru până peste cap cu tipul ăsta de-aici.

Am simțit că Aaron se uită la mine și m-am înroșit.

De ce am zis așa ceva?

— Apropo, a spus T.J., licitația o să înceapă în curând, iar eu am fost trimis să-l iau cu mine pe urâtul ăsta afurisit. Lina, dacă nu te superi, noi o să plecăm.

— Da, desigur.

Am cuprins sala cu privirea și mi-am dat seama că majoritatea oamenilor se apropiaseră de scenă, care era în capătul terasei. M-a străbătut un val de emoții.

— Duceți-vă pe scenă! le-am zis. Mă descurc singură. Sunt sigură că știi cât de vorbăreț poate fi, am adăugat cu voce scăzută, arătând spre Aaron. Urechilor mele le-ar prinde bine o pauză.

T.J. a râs zgomotos.

— Ești sigură că vrei să-ți cheltuiești banii pe Aaron, Lina? Îți spun eu...

— Nu vrei s-o lași baltă? s-a răstit Aaron, după care i-a aruncat o căutătură urâtă.

— Bine, bine! Liniștește-te, a spus T.J. și a ridicat împăciuitor mâinile în aer.

Am chicotit, dar a sunat un pic gâtuit, fiindcă Aaron micșorase iar distanța dintre noi, și acum brațul meu îi atingea de-a binelea pieptul. Brusc, nu voiam să plece.

Privea în jos, spre mine, iar ochii lui albaștri parcă-și cereau scuze. Dacă lui Aaron îi părea rău că mă lasă singură pentru o vreme, probabil că arătam tot atât de emoționată pe cât mă simțeam. Am scuturat din cap, forțându-mă să-mi revin.

Am răspuns la prima întrebare a lui T.J. în timp ce studiam chipul lui Aaron:

— Da, sunt sigură c-o să-mi cheltuiesc banii pe el. Duceți-vă! O să mă descurc.

Aaron a ezitat și nu s-a clintit de lângă mine. Mă simțeam prost pentru că-i dădusem impresia că trebuie să-mi fie dădacă.

— Nu fi caraghios, Big A.! Sunt bine. Trebuie să pleci.

L-am bătut ușurel pe piept. Palma mi-a încremenit acolo, parcă lipită de cămașa lui.

Aaron și-a coborât încet privirea spre mâna mea. Brațul mi-a fost cuprins de un fior. Mi-am retras palma imediat. Habar n-aveam de ce îl atinsesem, în afară de faptul că mișcarea parcă venise de la sine. Lui Aaron îi părea rău că mă lasă singură — probabil fiindcă arătam pierdută — și eu încercasem să-l consolez prin contact fizic. O bătaie prietenoasă pe piept. Dar noi nu eram prieteni, și nu trebuia să uit asta.

— Du-te, Aaron! Vorbesc serios.

Apoi am ridicat paharul gol și am simțit că mă înroșesc pentru a mia oară în seara asta.

— O să fiu ocupată. Mă duc să-mi umplu iar paharul.

— Pot să mai stau un pic, ca să-ți explic cum funcționează licitația, s-a oferit el.

Vocea lui era ciudat de prietenoasă. Mă făcea să mă simt stânjenită.

— Și ca să-ți mai aduc o băutură, a adăugat Aaron.

A revenit nevoia de a-l atinge din nou, de a-l asigura că voi fi bine. Am înăbușit-o.

— Pot să-mi dau seama și singură care-i sistemul, i-am zis cu blândețe.

Era o simplă licitație; nu putea fi foarte complicat.

— Dar dacă tot vreau să-ți explic? m-a întrebat.

Aș fi vrut să revenim la relația noastră ostilă, așa cum fusese atât de multe timp. M-am aplecat spre el și i-am șoptit:

— O să-mi dau eu seama. Dacă nu, jur c-o să încerc să nu-ți cheltuiesc toți banii pe ceva stupid, cum ar fi un iaht sau chiloții lui Elvis. Dar nu promit nimic, Blackford.

Am făcut un pas în spate. Mă așteptam să-și dea ochii peste cap sau să pufnească batjocoritor. Mă așteptam la o reacție care să dea de înțeles că replica mea avusese efectul dorit și că eram din nou acel Aaron și acea Lina cu care eram obișnuită. În schimb, ochii lui albaștri erau plini de o emoție nedefinită și mă făceau să mă simt încurcată.

A clipit apăsat, ca să-și ascundă tulburarea.

— Bine.

Nicio replică usturătoare. Niciun comentariu mustrător despre cât de neamuzant și de inadecvat ar fi să-i cheltuiesc banii pe un iaht. Nicio privire consternată, după ce adusesem iar vorba despre chiloții lui Elvis.

Nimic, în afară de „Bine".

— OK. Să mergem! a zis T.J. și l-a împins ușor pe Aaron înainte. Ne vedem mai târziu Lina, a adăugat și mi-a făcut cu ochiul.

— Da, am murmurat, după care am clătinat din cap, încercând să-mi ascund confuzia. Mergeți și cuceriți turmele de licitatoare, băieți! i-am încurajat, ridicând un pumn în aer.

T.J. a râs din toată inima.

Cei doi s-au răsucit pe călcâie și s-au îndepărtat, umăr lângă umăr. Priveliștea era prea atrăgătoare ca s-o ignor. T.J. s-a aplecat puțin spre Aaron și i-a zis ceva. Aaron nici măcar nu a încetinit. Singura lui reacție a fost să clatine din cap, după care l-a împins pe T.J. cu o forță care ar fi trimis pe oricine la podea.

T.J. a hohotit iar.

M-am pomenit că rânjesc în timp ce-i urmăream din priviri. Faptul de a-l vedea pe Aaron în preajma unor oameni care făceau parte dintr-o latură a vieții lui despre care habar n-aveam — una pe care o ascunsese cu dibăcie — era pe cât de straniu, pe atât de fascinant.

Mâna mea a țâșnit în aer de la sine, surprinzându-mă chiar și pe mine.

— O mie cinci sute de dolari din partea doamnei în minunata rochie bleumarin! a zis Angela la microfon.

De o oră încoace, ea conducea licitația.

Mi se uscase gâtul. Îmi era greu să-mi înțeleg îndrăzneala.

Eram o ființă îngrozitoare fiindcă tocmai licitasem pentru o persoană, oferind o sumă enormă de bani. Pentru un bărbat. Nici mai mult, nici mai puțin decât pentru un burlac.

Și acela nu era Aaron.

Bărbatul mai în vârstă — și care părea tare dulce — pentru care tocmai licitasem a chiuit entuziasmat, din centrul scenei. Pe față i se citea ușurarea. A făcut o plecăciune în direcția mea.

Deși mă simțeam oribil, vinovată și puțin îngrozită, nu m-am putut abține să-i răspund la zâmbet.

Încercam din răsputeri să nu mă uit la Aaron. Stătea câțiva metri mai la stânga lui Patrick, pe scenă, așteptându-și rândul să fie licitat. Încercam să mă scutur de sentimentul de vinovăție care mă apăsa.

Trebuia să mă relaxez. În mod sigur, altcineva avea să liciteze mai mult. Bătrânul avea nevoie doar să se ofere o sumă puțin mai mare, ca femeile din public să prindă curaj.

Exact asta făcusem. După ce acest bărbat adorabil urcase pe scenă, urmaseră cinci minute de tăcere jenantă și sfâșietoare. Recunoscusem imediat zâmbetul bărbatului. Văzusem același surâs pe buzele lui T.J.

— Doamnelor și domnilor, cine oferă o mie șase sute pentru Patrick James? a răsunat vocea Angelei în difuzoare.

Nu s-a ridicat nicio mână în aer. Nici măcar una.

La naiba!

Tatăl lui T.J., Patrick, purta pantaloni cu bretele. Avea părul cărunt și spatele puțin gârbovit din cauza vârstei. Înfățișarea lui contrasta cu a celorlalți bărbați care erau licitați în această seară. Patrick zâmbea, pur și simplu bucuros că se afla aici. Și că avea o licitatoare — adică pe mine. Nu era bine. Eu mă aflam aici ca să licitez pentru Aaron, nu pentru un bărbat care, potrivit prezentării făcute de Angela, era un văduv în căutarea celei de-a doua șanse de a-și trăi viața, nu neapărat de a găsi dragostea.

Isuse! Dacă eram nevoită s-o fac, aveam să-l scot la o întâlnire pe tatăl lui T.J. Nu mă lăsase inima să stau pe tușă și să nu fac nimic, când un bărbat care-mi amintea atât de tare de bunicul meu mort, un bărbat despre care știam că e tatăl lui TJ, aștepta ca lumea să liciteze pentru el. Era o strângere de fonduri, pentru numele lui Dumnezeu! N-ar fi trebuit ca oamenii să doneze bani?

Tocmai asta făcusem eu. Numai că, de fapt, nu licitasem cu banii mei.

Am făcut o grimasă.

Nu te uita la Aaron, Lina! Nu te uita!

Eram hotărâtă să plătesc pentru donație din propriile mele finanțe. Problema cea mai presantă era dacă puteam să licitez pentru doi burlaci.

Rahat! Speram că se putea.

Angela a continuat să-i facă reclamă bărbatului de pe scenă.

— Domnul James se dă în vânt după cine cu lumânări și crede cu tărie că poate să-și transforme visurile în realitate.

Patrick a dat aprobator din cap.

Mierda, mierda, mierda!

Nu mă puteam uita la Aaron. Eram convinsă că spumega de furie. Aveam să-mi cer scuze față de el mai târziu. Aveam să-i explic de ce licitasem pentru Patrick.

— E mare fan al plimbărilor cu barca, o activitate de care s-a apucat atunci când nepotul său i-a dăruit o barcă frumoasă. Și intenționează s-o folosească la întâlnirea lui.

Cu coada ochiului, am zărit cum câteva femei care aveau chef să iasă la o astfel de întâlnire se pregăteau să liciteze.

Ușurarea m-a cuprins instantaneu.

L-am căutat pe Aaron cu privirea. Și nu mi-a luat mult să-l găsesc. Ochii mei păreau să știe exact unde se afla.

Am rămas fără suflare pentru un moment. *Numai smochingul ăla era de vină!* Fusesem atât de absorbită să licitez pentru tatăl lui T.J., încât uitasem că Aaron arăta izbitor îmbrăcat așa.

Deși licitația pentru Patrick era în plină desfășurare, Aaron a mijit ochii. Probabil evalua ceea ce tocmai se întâmplase. În afară de asta, arăta... OK. Serios, ca de obicei. Cu excepția smochingului care îmi distrăgea atenția și care-i venea ca o mănușă.

După ce m-am liniștit puțin, văzând că Aaron nu părea furios, am ridicat din umeri și am mimat din buze: *Îmi pare rău.*

Ochii lui s-au îngustat și mai mult, apoi a clătinat ușor din cap. *Ba nu-ți pare rău*, i-am citit pe buze.

Ba da, am mimat. Îmi părea foarte, foarte, rău, iar el...

A scuturat iar din cap. În privire i se citea neîncrederea. *Nu-ți pare rău.*

Probabil că arătam tare caraghios, fiindcă umerii lui Aaron s-au scuturat de câteva ori, ca și cum râdea. Apoi și-a schimbat poziția și a dus o mână la ceafă, aplecându-și puțin capul. Nu puteam să-i văd fața, așa că habar n-aveam ce se întâmpla. Bănuiam că se simțea frustrat și furios. Fix când eram pe punctul de a-i transmite din nou cât de rău îmi părea, Aaron a ridicat din nou capul și a dezvăluit ceva care m-a lăsat cu gura căscată.

Pe fața lui răsărise cel mai mare și mai frumos zâmbet, încrețindu-i colțurile ochilor. Zâmbetul ăsta mi-a tăiat răsuflarea. L-a transformat într-un bărbat nou, pe care nu-l mai văzusem până acum. Unul pe care îmi era nespus de greu să-l detest.

M-am luminat la față. I-am răspuns cu un zâmbet la fel de mare și de neașteptat ca al lui.

Apoi Aaron a început să râdă. Și-a dat capul pe spate și umerii i s-au cutremurat de hohote de râs. Făcea asta pe scenă, în fața atâtor oameni și în fața mea, ca și cum nu avea nicio grijă pe lume.

Aparent, nici eu nu aveam. Singurele lucruri asupra cărora puteam să mă concentrez, la care puteam să mă gândesc și de care îmi păsa erau zâmbetul și râsetul minunat al lui Aaron. Îmi venea să scot telefonul și să-i fac o poză, ca să am dovada că asta se întâmpla cu adevărat. Ca să pot revedea oricând momentul în care Aaron Blackford, un om care avea puterea de-a mă scoate din sărite doar cu un simplu cuvânt, lumina sala cu un zâmbet pe care îl ascunsese de mine încă de când ne cunoscuserăm.

Cât de zăpăcitoare era situația asta? Sau mai degrabă, cât de anormal era faptul că nici măcar nu-mi păsa cât de zăpăcitoare era situația?

Încă nu îmi revenisem. Încă eram sub efectul unui lucru atât de comun precum un zâmbet — însă care apărea foarte rar la tipul ăsta, de la care nu puteam să-mi iau ochii —, când Aaron s-a îndreptat spre mijlocul scenei.

Vocea Angelei s-a auzit în difuzoare:

Probabil că arătam tare caraghios, fiindcă umerii lui Aaron s-au scuturat de câteva ori, ca și cum râdea. Apoi și-a schimbat poziția și a dus o mână la ceafă, aplecându-și puțin capul. Nu puteam să-i văd fața, așa că habar n-aveam ce se întâmpla. Bănuiam că se simțea frustrat și furios. Fix când eram pe punctul de a-i transmite din nou cât de rău îmi părea, Aaron a ridicat din nou capul și a dezvăluit ceva care m-a lăsat cu gura căscată.

Pe fața lui răsărise cel mai mare și mai frumos zâmbet, încrețindu-i colțurile ochilor. Zâmbetul ăsta mi-a tăiat răsuflarea. L-a transformat într-un bărbat nou, pe care nu-l mai văzusem până acum. Unul pe care îmi era nespus de greu să-l detest.

M-am luminat la față. I-am răspuns cu un zâmbet la fel de mare și de neașteptat ca al lui.

Apoi Aaron a început să râdă. Și-a dat capul pe spate și umerii i s-au cutremurat de hohote de râs. Făcea asta pe scenă, în fața atâtor oameni și în fața mea, ca și cum nu avea nicio grijă pe lume.

Aparent, nici eu nu aveam. Singurele lucruri asupra cărora puteam să mă concentrez, la care puteam să mă gândesc și de care îmi păsa erau zâmbetul și râsetul minunat al lui Aaron. Îmi venea să scot telefonul și să-i fac o poză, ca să am dovada că asta se întâmpla cu adevărat. Ca să pot revedea oricând momentul în care Aaron Blackford, un om care avea puterea de-a mă scoate din sărite doar cu un simplu cuvânt, lumina sala cu un zâmbet pe care îl ascunsese de mine încă de când ne cunoscuserăm.

Cât de zăpăcitoare era situația asta? Sau mai degrabă, cât de anormal era faptul că nici măcar nu-mi păsa cât de zăpăcitoare era situația?

Încă nu îmi revenisem. Încă eram sub efectul unui lucru atât de comun precum un zâmbet — însă care apărea foarte rar la tipul ăsta, de la care nu puteam să-mi iau ochii —, când Aaron s-a îndreptat spre mijlocul scenei.

Vocea Angelei s-a auzit în difuzoare:

— Minunat! Sunt sigură că Patrick și norocoasa lui licitatoare — doamna cu evantai albastru — se vor bucura de întâlnirea lor.

Fusesem prea captivată de falsul meu partener ca să observ că și altcineva licitase pentru Patrick.

Angela a continuat:

— Și, nu în ultimul rând, iată-l pe Aaron Blackford! Doamnelor, domnilor, să începem de la o mie cinci sute de dolari — a început Angela, după care a chicotit. Nu cred că trebuie să vă amintesc să licitați pentru ultimul burlac din această seară, dacă vreți să contribuiți la cauza noastră caritabilă.

M-am uitat în jur și am descoperit de ce chicotise Angela. Mai mult de zece licitatoare își ridicaseră deja brațele în aer.

— Îmi place la nebunie cât de implicate sunteți! a continuat Angela, surâzând cu subînțeles. Doamna în roșu oferă o mie cinci sute de dolari.

M-am răsucit și am identificat-o pe doamna cu pricina. Stătea așezată în primul rând și părea cu douăzeci de ani mai în vârstă decât mine. Deși nu voiam să judec și nici să fiu superficială, mi-a fost de-ajuns să mă uit la ea ca să-mi imaginez cât de generoasă avea să fie donația ei.

Mi-am întors rapid privirea spre scenă și am întâlnit-o pe a lui Aaron. Zâmbetul larg se evaporase, iar trăsăturile lui erau acum dure și mohorâte. Am simțit ghimpele dezamăgirii.

Aveam un singur lucru de făcut în acea seară, și dădeam greș. Pentru a doua oară.

Am răsuflat prelung. Nu trebuia să mă las distrasă de abilitatea lui Aaron de a zâmbi sau de a râde.

— Oferă cineva o mie șapte sute? a întrebat Angela, iar eu am făcut semn pentru a licita, dar prea târziu. Da! Doamna în roșu!

Femeia în roșu mi-o luase înainte. La fel și alte șase mâini din sală.

Am observat că umerii lui Aaron se încordaseră. Și el era la fel de nemulțumit ca mine în legătură cu întorsătura pe care o luase situația.

M-am îndreptat de spate, concentrată asupra Angelei și a următoarelor ei cuvinte.

— Minunat! a zis ea în microfon. Să creștem suma, doamnelor și domnilor! După cum se vede, domnul Blackford e la mare căutare. Ce ziceți de o mie nouă...

Am ridicat iute o mână, cu ochii la doamna în roșu. Însă a reușit să liciteze mai repede decât mine. Din nou!

Angela a chicotit și a arătat către licitatoare.

Spre marea mea mirare, femeia s-a întors în direcția mea, cu un zâmbet arogant.

Ei, să fiu a naibii! Vasăzică de data asta nu era vorba despre un scop nobil. Situația tocmai luase o notă personală.

Angela a anunțat următoarea sumă, iar eu am ridicat mâna cu o viteză impresionantă — atât de repede, că mai-mai să fac o întindere de mușchi. Dar următoarele cuvinte ale Angelei mi-au alinat disconfortul.

— Pentru fermecătoarea doamnă în albastru-închis! a spus Angela, zâmbind în spatele pupitrului.

I-am zâmbit la rândul meu. Aveam o senzație ciudată de fierbințeală în stomac.

S-a strigat următoarea sumă. Am ridicat din nou brațul.

Ha! Ia de-aici, cucoană!

Ca și cum m-ar fi auzit, femeia și-a întors capul spre mine. Și-a îngustat ochii foarte tare și și-a țuguiat buzele. Apoi și-a dat părul blond pe spate și m-a ignorat.

Știam că aveam dreptate: era ceva personal. Femeia asta îl voia pe Aaron. Iar eu nu aveam de gând s-o las să-l ia pe Aaron al meu...

Nu al meu, m-am corectat. *Doar Aaron.* Refuzam să-i permit să-l obțină pe Aaron.

A urmat strigarea pentru următoarea sumă și am revendicat suma imediat. Doamna în roșu mi-a aruncat o privire glacială. Eram tentată să scot limba la ea, însă, după ce mi-am amintit că ar fi fost teribil de nepoliticos, m-am limitat la a-i adresa un rânjet.

Eu și femeia în roșu ne-am războit încă cinci sau șase strigări. Fiecare rundă devenea mai aprigă, brațele ni se ridicau și mai iute, iar privirile pe care ni le aruncam deveneau mai glaciale. Respirația mi s-a întețit și mă simțeam ca și cum dădusem o fugă prin Central Park, alergând după camioneta cu înghețată. Însă meritase efortul, pentru că Aaron încă era al meu.

Nu al meu. Dar... mă rog.

Fusesem atât de absorbită de duel, încât aproape că uitasem de bărbatul de pe scenă. Abia dacă mă mai uitasem la el de când începuse „baia de sânge" a licitării.

Exact când eram pe punctul de a-mi îndrepta atenția spre Aaron, am mai săltat mâna o dată, iar de data asta niciun alt braț nu s-a mai ridicat.

Angela a făcut semn în direcția mea.

— O dată pentru doamna în albastru-închis! a strigat ea.

Inima a început să-mi bubuie în piept. Am văzut cu coada ochiului un bărbat cu păr cărunt lângă doamna în roșu, care strângea din buze și își ținea brațele încrucișate la piept.

— De două ori! a continuat Angela.

Bărbatul a șoptit ceva la urechea doamnei în roșu. Ea a oftat și a dat din cap fără tragere de inimă.

Hai, hai, hai! Aaron e aproape al meu.

— Adjudecat de către minunata și înflăcărata doamnă în rochie bleumarin, a încheiat Angela, apoi mi-a făcut cu ochiul.

Îmi venea să chiui de bucurie. Mi-am răsucit în sfârșit capul spre Aaron. Îmi venea să dansez. Să-mi ridic mâinile în aer. Și să strig câteva cuvinte nepoliticoase, care ar fi fost extrem de prostești și pe care le-aș fi regretat pe loc.

Dar în timp ce îl priveam, tot acel vârtej de emoție care mă animase s-a stins. Aaron nici măcar nu zâmbea. Doar... se uita la mine.

Din nou, mă simțeam dezamăgită că nu zâmbea ca înainte.

Buzele mele au schițat totuși un zâmbet și am scos un chiot șovăielnic. Aaron a dat aprobator din cap. Părea că se gândește la ceva. Ceva care îl sâcâia.

A coborât de pe scenă și s-a îndreptat spre mine. Habar n-avea cum mă făcea să mă simt faptul că nici măcar nu sărbătorea victoria împreună cu mine. Am încercat să-mi păstrez zâmbetul. Speram că părea sincer.

Bărbatul cu ochi albaștri, pe care tocmai îl *cumpărasem* în schimbul unei întâlniri romantice — una care nu avea să aibă loc vreodată —, s-a oprit în fața mea. Și-a aplecat puțin capul, iar bărbia aproape că i-a atins gulerul. Așteptam să spună ceva.

Nu-mi găseam cuvintele, așa că tăcerea s-a prelungit.

Mi s-a făcut pielea ca de găină. Am înțeles cât de straniu și de șocant era că ne pomeniserăm în situația asta. Cât de ireal părea totul!

Am început să mă foiesc de pe un picior pe celălalt. Aaron se zgâia la mine. Am înghițit anevoie. Încă o dată, nu eram în stare să suport tăcerea grea care se așternuse între noi.

— Sper că vii la pachet cu o barcă, Blackford, am zis într-un sfârșit, cu o voce care mi se părea că sună ciudat. Altfel, s-ar putea să regret că nu l-am ales pe Patrick.

Aaron nu și-a ferit privirea de a mea. Pentru o clipă, în ochii lui s-a citit afecțiune. Pielea de la colțul ochilor lui s-a încrețit, semn că se abținea să surâdă.

Simțeam în piept o senzație subtilă, aproape insesizabilă. Încă nu-mi revenisem după iureșul licitației.

A făcut un pas spre mine. Vocea lui, de obicei gravă, a răsunat șoptit:

— Uneori, sunt convins că-ți place să mă faci să sufăr.

M-am încruntat. Am dat să zic ceva, dar a durat câteva clipe să-mi găsesc cuvintele.

— Bun, ai tot dreptul să fii ofticat, dar acum suntem chit: trebuia să-mi fi zis c-o să fie o bătălie aprigă, am zis, cu un râset stânjenit. Dacă aș fi știut, aș fi adus niște arme albe. Cu siguranță m-ar fi ajutat să lupt cu doamna în roșu.

Aaron mă privea de sus, tăcut. M-am foit iar de pe un picior pe celălalt.

Între noi s-a lăsat din nou tăcere. Mi-am dat seama că nu mai eram înconjurați de mulțimea care se adunase în fața scenei. Din celălalt capăt al terasei s-a auzit un murmur de voci, acompaniat de o melodie suavă.

Aaron a rupt tăcerea:

— Dansează cu mine!

CAPITOLUL NOUĂ

A întins mâna spre mine.

M-am holbat la ea, ezitând. Nu eram sigură dacă aveam motive să mă îndoiesc de invitația lui sau dacă asta era reacția mea automată în fața lui Aaron.

— Face parte din înțelegere? m-am pomenit că întreb.

S-a încruntat.

— Mă refer la dans, i-am explicat. E doar de fațadă, nu?

Nu eram oarbă, nici toantă, și știam că să dansăm nu făcea parte din învoiala noastră. Mă simțeam buimacă, iar nedumerirea mea creștea cu fiecare clipă. Spunând replica asta cu voce tare, îmi aruncam mie însămi un colac de salvare de care să mă agăț până reușeam să scap de haosul din mintea mea.

— Exact, a răspuns Aaron, cu mâna întinsă, în așteptarea deciziei mele. Doar de fațadă.

I-am acceptat invitația, lăsându-i palma mare să-mi cuprindă degetele. Nu eram sigură că era o idee bună.

Aaron m-a tras cu blândețe după el. Picioarele îmi tremurau. M-a cuprins un amestec straniu de nerăbdare și agitație. Îi simțeam mâna caldă și fermă. Atingerea asta mă făcea să mă simt bine.

Totuși, nu eram sigură că era o idee bună să dansăm împreună.

Aaron m-a tras spre un mic grup de oameni care se adunaseră să danseze.

Abia când s-a oprit și s-a apropiat de mine foarte mult, mintea mea și-a dat seama că era, într-adevăr, o idee proastă. Într-atât de neinspirată, încât dezbăteam în sinea mea dacă era cazul s-o iau la fugă sau să mă prefac că leșin, ca să scap de ceea ce urma.

Dansul.

Împreună.

Aaron Blackford — tipul pe care îl sâcâiam și-l tachinam de atâta timp — și eu ne mișcam la unison.

Of, Doamne!

Aaron și-a petrecut brațele în jurul taliei mele. Am simțit un fior pe tot spatele, răspândindu-se de sub palmele lui. Mi-am ținut respirația. Parcă aveam un bolovan în stomac. Am înghițit cu greu și mi-am lăsat puțin capul pe spate. Mi se părea că văd îndrăzneală și, totodată, precauție în privirea lui. Iar asta a stârnit în mine un fior de nerăbdare.

Mi-am sprijinit palmele pe pieptul lui Aaron. Spre deosebire de începutul serii, când îl atinsesem din întâmplare, de data asta palmele mele au rămas acolo. M-a tras mai aproape de el. Silueta mea micuță era dominată de corpul lui masiv.

O clipă mai târziu, ne legănam. De la piept în jos, stăteam lipiți unul de celălalt. Mișcările lui erau sigure. Eu mă mișcam cam țeapăn.

Am expirat pe nas și am încercat să-mi relaxez membrele, să mă concentrez pe ritmul muzicii. Însă faptul că eram conștientă de apropierea corpurilor noastre dădea alarma în mintea mea și nu-mi permitea să mă gândesc la nimic altceva.

Dansam. Corpuri lipite unul de altul. Asta nu făcea parte din înțelegere. Era o situație în care Aaron și Lina, care abia se tolerau, nu trebuiau să se regăsească, fiindcă nu așa se poartă doi oameni care nu se suportă.

Aaron m-a rotit cu o mișcare delicată și m-a tras lângă el încă o dată, iar inima mea a luat-o la goană.

Muzica era lentă, perfectă pentru mișcări legănate și pentru a uita de orice altceva în afara ritmului liniștit. Ideală ca să te pierzi în senzația de pace stârnită de faptul că ești în brațele cuiva. Dar cu cât ne legănam mai mult, cu atât mai departe eram de senzația de pace. Fiindcă îl simțeam pe Aaron lipit de mine, atât de masiv, de puternic și de cald.

Probabil din cauza tulburării m-am împiedicat. Pe nepusă-masă, picioarele mele au pierdut ritmul și s-au împleticit. Probabil că m-aș fi prăvălit pe podea dacă Aaron nu m-ar fi susținut.

— Mulțumesc, am bălmăjit, simțind cum mi se înroșește fața și cum mă încordez și mai mult. Și-mi cer scuze.

Doamne! Niciodată nu roșisem atât de mult într-o singură seară. Nu mă mai recunoșteam.

Strânsoarea brațelor pe mijlocul meu s-a întețit.

— Te țin așa doar preventiv, ca să n-o mai iei la vale, a zis el, în chip de explicație, și m-a tras mai aproape de el.

Absolut fiecare nerv din corpul meu zbârnâia, parcă străbătut de un curent electric. Pe piele simțeam furnicături, inima îmi bătea cu putere, iar capul a început să mi se învârtă.

— A, bine! m-am auzit spunând cu voce gâtuită. Mulțumesc.

M-am îmbujorat și mai tare.

Aaron a murmurat ceva și și-a trecut ușor degetul mare pe spatele meu, desenând un cerc care a lăsat în urmă mici fiori care mi s-au răspândit prin tot corpul.

Oricât de mult îmi repetam că ceea ce simțeam era o simplă reacție fizică la faptul că stăteam lipită de un bărbat, că eram strânsă în brațe de un bărbat, până la urmă era vorba de corpul lui Aaron și de brațele lui Aaron. Așadar, fie eram singură de prea mult timp, fie îmi pierdeam mințile. Dar senzația era plăcută. Foarte plăcută.

Al naibii de plăcută.

Ochii lui albaștri ca oceanul mi-au privit buzele pentru o clipă. S-a întâmplat atât de repede, încât eram convinsă că-mi imaginasem.

După aceea fața lui a coborât, s-a apropiat de mine mai mult ca niciodată și m-a făcut să dau uitării totul în jur. În schimb, am observat detalii la care nu fusesem atentă până acum. De exemplu, buzele lui pline, pe care le văzusem atât de des strânse într-o linie subțire. Și ce gene lungi și întunecate avea! Și cutele de pe frunte, chiar deasupra locului unde îi apărea de obicei încruntătura — o trăsătură aproape permanentă.

Eram atât de captivată de toate aceste detalii, încât aproape că m-am împiedicat din nou, dar Aaron mi-a strâns talia mai tare și și-a coborât capul spre urechea mea.

— N-ar fi trebuit să te pricepi la dans, Catalina? a întrebat el.

I-am simțit răsuflarea pe tâmplă.

Încercând să nu dau atenție faptului că buzele lui erau foarte aproape de fața mea, m-am concentrat asupra mișcării picioarelor mele și i-am răspuns:

— Cum adică?

— Credeam că tu, o spanioloaică, ai ritmul în sânge, a explicat Aaron, cu o voce joasă. Nu așa se zice? Că ibericii au muzica în sânge?

Speram că urechile nu mi se înroșiseră de rușine.

— Melodia asta nu-i chiar pe gustul meu, am mințit.

Nu dansasem niciodată mai prost, dar chestia asta nu avea nicio legătură cu melodia, ci cu bărbatul de care eram lipită. Am completat:

— Ori poate că partenerul meu nu e tocmai potrivit.

Aaron a chicotit. Un sunet jos și scurt, care mi-a amintit cum râsese mai devreme, pe scenă.

Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi calmez respirația. Am regretat imediat. Fusese o idee proastă să inspir așa de profund, pentru că mi-am umplut plămânii cu mirosul lui Aaron.

Mirosul lui foarte plăcut, foarte amețitor și extrem de masculin.

Universule, poți să anulezi faptul că l-am simțit? Te rog!

— Hei, nu cumva ai recunoscut de față cu mine că nu te pricepi la un anumit lucru? m-a întrebat Aaron ironic, aducându-mă cu picioarele pe pământ.

— N-am pretins niciodată că sunt o dansatoare extraordinară.

Cui îi mai stătea mintea la dans?

— În plus, toată treaba asta cu spaniolii care un ritmul în sânge nu-i decât un stereotip. Există o mulțime de spanioli care nu pot ține ritmul nici de-al naibii.

— Pun pariu că există. Atunci, o să continui să țin eu ritmul, pentru eventualitatea în care te numeri printre spaniolii care habar n-au să danseze.

Vocea lui era joasă, puțin mai aproape de urechea mea decât înainte.

— Dacă-i musai, chiar te rog, am mormăit.

Ce rost avea să neg un lucru cât se poate de limpede? Nu prea mă descurcam la dans.

— Nu știam că poți să dansezi așa de bine.

Exact când credeam că era imposibil să se apropie și mai mult de mine, Aaron și-a aplecat capul. Buzele lui erau aproape lipite de urechea mea.

— Există multe lucruri pe care nu le știi despre mine, Catalina.

M-am încordat și mai tare. Simțeam fluturași în stomac.

Am încercat să-mi amintesc că mă aflam aici ca să mă prefac că sunt partenera lui. Mă prefăcusem că lupt cu femeia în roșu, pentru el, la licitație. Parteneră falsă ori nu, restul lumii se aștepta să mă bucur de această apropiere, nu să sar în sus, speriată.

Așadar, mi-am apăsat mai mult palmele pe pieptul său puternic. Din nefericire, gestul a reușit să transforme fluturii din stomac într-un vârtej de emoții.

— La ce te gândești? m-a întrebat Aaron.

Părea cu adevărat curios să afle.

Surprinsă de întrebare și de interesul lui, mi-a scăpat primul lucru care mi-a venit în minte:

— Ai zis că participarea ta la eveniment n-are nicio legătură cu o femeie, am început eu. Dar mi s-a părut că are foarte mare legătură cu o femeie.

— E adevărat că n-am văzut-o niciodată pe doamna Archibald atât de iritată, a zis el.

Am încercat să nu mă las furată de căldura pe care o emana pielea lui, dincolo de haine.

— Deci o cunoști pe doamna Archibald, hm?

A dat aprobator din cap, iar bărbia lui mi-a atins tâmpla.

— Lasă-mă să ghicesc: nu e prima oară când ai fost subiectul unei „lupte" în scopuri caritabile.

— Exact.

— Vasăzică Aaron Blackford e un magnet pentru femei trecute de o anumită vârstă și care vânează tipi tineri.

Am râs puțin.

Următoarea lui replică, rostită șoptit, la urechea mea, mi-a stârnit fiori:

— Dacă-mi aduc bine aminte, doamna Archibald n-a fost singura care a licitat cu entuziasm.

— Îngâmfatule! am murmurat.

Dar Aaron avea dreptate. Multe femei tinere și atrăgătoare se arătaseră interesate de el.

— De-asta m-ai invitat aici?

Aaron nu a răspuns, așa că am continuat:

— Mi s-ar părea logic. Angela a spus mai devreme ceva interesant, iar T.J. a confirmat.

— La ce te referi?

— Aaron Blackford se teme de doamnele bogate și extrem de ambițioase, care vor să-i cumpere compania.

Am început să ne legănăm pe ritmul unei noi melodii.

— Mă tachinezi? mi-a spus la ureche.

Într-adevăr, asta făceam, dar nu aveam s-o recunosc cu voce tare. Am simțit că mă relaxez un pic în brațele lui.

— Se întâmplă des?

— Ce vrei să știi, Catalina? Dacă se întâmplă des să fiu dat la o parte, în favoarea unui bărbat care are o barcă? Sau să am o parteneră care nu prea știe să danseze?

Cu un zâmbet pieziș, am explicat:

— Mă refer la femeile care se aruncă pe tine. Am văzut cât de încordat erai pe scenă. Îți venea s-o iei la fugă.

Acum înțelegeam de ce mă adusese Aaron aici.

— Te deranjează atenția excesivă? l-am chestionat.

— Nu întotdeauna.

Bărbia lui mi-a atins ușor obrazul, iar gestul ăsta mi-a stârnit o senzație ciudată pe gât.

— Nu mă sperii dacă o femeie arată că e interesată de mine. Nu le trimit pe toate la plimbare.

— Aha! Bine.

Bineînțeles că nu le trimitea la plimbare. Eram sigură că avea și el anumite *nevoi*. Dar refuzam să mă gândesc la nevoile cu pricina cât timp el mă ținea în brațe.

Mâna lui dreaptă a coborât ușor pe spatele. Fața mea — de fapt, întregul corp — ardea.

M-a strâns mai tare în brațe.

— Mulțumesc.

A rostit cuvântul într-o suflare delicată, deasupra părului meu.

— Pentru ce?

— Pentru că nu mă calci pe picioare.

Aș fi vrut să-mi cer scuze pentru stângăcia mea, însă el a continuat:

— Dar și pentru că nu te-ai lăsat descurajată de doamna Archibald. Anul trecut, situația a devenit cam neplăcută când a aflat că

întâlnirea noastră presupunea să curățăm cuștile unor câini și să petrecem câteva ore plimbându-i și jucându-ne cu ei.

Când a oftat, i-am simțit răsuflarea pe gât. Aaron a completat:

— Și totuși, asta n-a împiedicat-o să liciteze pentru mine și anul ăsta.

În mine a apărut nevoia de a-l proteja.

Am scuturat ușor din cap, încercând să înțeleg situația. Faptul că dansam împreună mă distrăgea foarte mult.

— Păi, oricât de mult regret pentru portofelul tău, având în vedere suma la care a ajuns donația, mă bucur c-am avut ocazia să văd fața îmbufnată a doamnei Archibald atunci când i-am luat-o înainte, am recunoscut, șocată de propria-mi satisfacție. Îmi pare rău și pentru cățeii care au fost nevoiți s-o îndure anul trecut. Ce ipocrită! Donează bani pentru o fundație care se ocupă de adăposturile pentru animale, dar nu iubește câinii! Sărmanii căței! I-aș adopta pe toți, dacă n-aș locui într-un apartament micuț. La naiba! Mi-ar plăcea să petrec puțin timp cu ei în fiecare zi.

— Pot să te duc la adăpostul ăla pentru câini, dacă vrei, a propus Aaron.

N-am răspuns imediat. Aș fi vrut să spun „da". Aș fi vrut să accept șansa de a-i descoperi o nouă latură.

— La urma urmei, tocmai ai cumpărat o întâlnire cu mine, a spus.

— Da. Cu banii tăi.

— Chiar și-așa, întâlnirea face parte din înțelegere, a zis Aaron.

Auzind aceste cuvinte, m-a cuprins tristețea. *Face parte din înțelegere.* Acesta era Aaron, omul care se ținea de cuvânt.

Și-a ridicat puțin capul. Avea o privire cercetătoare.

— Eu...

Am ezitat. Mă simțeam ca o toantă fiindcă-mi trecuse prin cap că voia într-adevăr să mă ducă la adăpostul pentru câini.

— Eu doar...

La naiba!

Tot ce se întâmplase în seara asta mă deruta: Aaron în smoching; toate senzațiile noi pe care le aveam când eram în preajma lui; licitația; zâmbetul lui; râsul lui; faptul că dansam împreună; corpul meu lipit de al lui. Pe deasupra, faptul că urma să plecăm împreună în Spania, peste câteva săptămâni.

Totul devenise un talmeș-balmeș năucitor.

Aaron se uita în continuare la mine, cu o emoție stranie în ochii lui albaștri. Probabil se aștepta să audă și altceva în afară de bâlbâieli.

— Oare..., am început și am clătinat din cap. N-aș vrea să ai probleme, am reușit în sfârșit să articulez. Cineva ar putea să verifice dacă ai respectat contractul licitației, nu?

Habar n-aveam dacă exista un contract al licitației. Nici dacă cineva avea să-l verifice.

— Nu vreau să ai neplăceri. Nimeni nu trebuie să știe că întâlnirea noastră nu e pe bune, nu?

— Nu, nu trebuie să știe nimeni, a aprobat el.

— Și nici că o să mergem la întâlnire ca prieteni, așa e?

Dar eram noi prieteni cu adevărat?

— Vrei să fim prieteni, Catalina? a întrebat calm.

— Da.

Oare chiar voiam? Nu fuseserăm niciodată prieteni și consideram că nu de mine depindea să ne împrietenim.

— De fapt, nu, m-am corectat, imediat ce mi-am amintit de marele obstacol care fusese între noi de la început.

Acel obstacol îl clădise Aaron, nu eu. El fusese cel care nu mă simpatizase, nu invers. Prin urmare, nu era corect că-mi punea o asemenea întrebare acum.

— Nu știu, Aaron.

Aveam palmele transpirate și gâtul uscat. Eram confuză.

— Ce fel de întrebare e asta?

— Da sau nu? a insistat.

Am deschis gura și apoi am închis-o la loc. Nu mai dansam de ceva vreme. Mi-am desprins palmele de pieptul lui, iar ochii săi au urmărit mișcarea. Expresia lui era ca o mască de nepătruns.

— Uită ce-am zis! mi-a spus, după care a lăsat brațele în jos. A fost o idee proastă.

Replica lui m-a făcut să tresar. Chiar nu înțelegeam la ce se referea.

Stăteam unul în fața celuilalt, încremeniți. Oricât de distant și de disprețuitor fusese Aaron în trecut, nu păruse niciodată atât de rece. Ca și cum spusesem ceva care îl rănise.

Am simțit din nou nevoia de-a întinde mâna și de a-i atinge pieptul. Nu puteam să pricep de ce aveam impulsul ăsta. O mică voce din mintea mea — probabil cea a rațiunii — îmi spunea că ar fi fost cazul să fiu bucuroasă că relația dintre noi revenea la normal.

Dar nu prea reușeam să-mi ascult rațiunea. Așa că, atunci când am ridicat un braț — fiindcă așa făceam eu, nu mă puteam abține să-i consolez pe cei din jur cu îmbrățișări sau atingeri —, iar Aaron a făcut un pas în spate, gestul lui m-a durut atât de tare, încât m-am mustrat în sinea mea pentru cât de toantă eram.

— Vezi? am șoptit. Din cauza asta nu știu dacă putem fi prieteni și nu știu nici de ce nu ne-am împrietenit niciodată.

— Ai dreptate, a răspuns monoton. Să fiu prietenul tău a fost mereu ultima mea grijă.

Vorbele lui, împletite cu ale mele, mă loveau neîncetat, ca grindina. Străpungeau mica bulă unde stătuserăm închiși în ultimele ore. Bula în care dansaserăm, chiar înainte ca armistițiul tacit pe care îl încheiaserăm să se năruie.

Trebuia să mă fi așteptat la așa ceva.

Habar n-aveam ce să-i zic.

— Scuză-mă, Catalina! Mă întorc în câteva minute și te conduc acasă.

S-a răsucit pe călcâie și m-a lăsat în urmă, încremenită.

Inima îmi bătea cu putere în piept. Simțeam că mă cuprinde frigul după plecarea lui bruscă, iar mintea mea punea la îndoială tot ce se întâmplase în seara asta, indiferent cât de mult mă străduiam să mă conving că nu însemnase nimic.

Absolut nimic.

Noi nu fuseserăm niciodată prieteni.

Eram din nou Aaron și Lina dintotdeauna, iar asta nu avea să se schimbe vreodată.

CAPITOLUL ZECE

Lunea următoare, când am intrat în clădirea firmei InTech, mă simțeam de parcă înghițisem o bilă de plumb odată cu cafeaua de dimineață. Iar senzația părea să se intensifice cu fiecare pas pe care-l făceam în direcția biroului meu, ca și cum bila se mărea și ocupa din ce în ce mai mult spațiu în interiorul meu.

Nu mă mai simțisem atât de neliniștită de la apelul primit în urmă cu câteva săptămâni, când aflasem că Daniel se logodise. Apelul telefonic care mă forțase să mint.

Dar acum era o situație diferită, nu?

Greutatea din stomacul meu nu avea de-a face cu niște vorbe care-mi scăpaseră într-un moment de disperare și de prostie.

Sau poate că avea legătură.

Deși nu-mi convenea deloc să recunosc că starea mea avea legătură cu modul în care seara mea și a lui Aaron se încheiase, la evenimentul caritabil de pe Park Avenue, acesta era adevărul. Și oricât încercam să nu mă îngrijorez în legătură cu relația noastră, exact asta făceam.

Era absolut ridicol. Nu exista niciun motiv ca evenimentele de sâmbătă să mă obsedeze. Noi nu eram prieteni. Nu ne datoram nimic unul celuilalt. Orice spusese sau făcuse el, indiferent cum arătase, cum mirosise sau cum zâmbise, cum mă ținuse în brațe în

timpul dansului sau ce-mi şoptise la ureche, ar fi trebuit să-mi fie indiferent.

Dar se pare că mintea mea era de altă părere.

„Să fiu prietenul tău a fost mereu ultima mea grijă."

Aşa se exprimase. Nu putea fi mai clar de-atât.

Foarte bine! Nici eu nu-mi dorisem vreodată să-i fiu prietenă. Poate cu excepţia primelor zile când începuse să lucreze la InTech.

Dar depăşisem de mult timp faza aceea. Îl înscrisesem pe lista mea neagră cu un motiv, şi acolo trebuia să rămână.

Singura problemă era că, într-un fel, aveam nevoie de el.

Am făcut un efort să nu mă mai gândesc la situaţia cu Aaron şi am dat la o parte acel sâmbure de nelinişte, ca să nu încolţească. Mi-am pus geanta pe scaun, mi-am luat agenda şi m-am îndreptat spre sala unde avea loc şedinţa noastră lunară, numită Mic Dejun şi Mari Anunţuri. La şedinţă luau parte Jeff, şeful nostru, şi cele cinci echipe pe care le coordona. De fapt, din păcate, cu ocazia şedinţei nu mâncam micul dejun. Era doar o şedinţă care se ţinea o dată pe lună, unde beam cafea proastă şi ronţăiam nişte prăjiturele jalnice, iar Jeff ne punea la curent cu ultimele noutăţi şi anunţuri.

Am ajuns prima în sală. M-am aşezat pe locul meu obişnuit, mi-am deschis agenda şi am parcurs câteva notiţe pentru săptămâna care începea. În sală au intrat şi alte persoane.

Am simţit pe braţ atingerea uşoară a unei mâini şi un parfum vag de piersici. M-am răsucit. Ştiam deja de cine aveam să dau.

— Salut! Mergem la Jim's sau la Greenie's pentru prânz? m-a întrebat Rosie în şoaptă.

— Mi-aş vinde şi sufletul pentru o gogoaşă de la Jim's, dar nu pot să iau prânzul acolo.

Azi cu siguranţă nu era o zi potrivită să mănânc doar salată, pentru că m-aş fi pleoştit şi mai mult. Dar nunta se apropia cu repeziciune şi trebuia să slăbesc.

timpul dansului sau ce-mi şoptise la ureche, ar fi trebuit să-mi fie indiferent.

Dar se pare că mintea mea era de altă părere.

„Să fiu prietenul tău a fost mereu ultima mea grijă."

Aşa se exprimase. Nu putea fi mai clar de-atât.

Foarte bine! Nici eu nu-mi dorisem vreodată să-i fiu prietenă. Poate cu excepţia primelor zile când începuse să lucreze la InTech.

Dar depăşisem de mult timp faza aceea. Îl înscrisesem pe lista mea neagră cu un motiv, şi acolo trebuia să rămână.

Singura problemă era că, într-un fel, aveam nevoie de el.

Am făcut un efort să nu mă mai gândesc la situaţia cu Aaron şi am dat la o parte acel sâmbure de nelinişte, ca să nu încolţească. Mi-am pus geanta pe scaun, mi-am luat agenda şi m-am îndreptat spre sala unde avea loc şedinţa noastră lunară, numită Mic Dejun şi Mari Anunţuri. La şedinţă luau parte Jeff, şeful nostru, şi cele cinci echipe pe care le coordona. De fapt, din păcate, cu ocazia şedinţei nu mâncam micul dejun. Era doar o şedinţă care se ţinea o dată pe lună, unde beam cafea proastă şi ronţăiam nişte prăjiturele jalnice, iar Jeff ne punea la curent cu ultimele noutăţi şi anunţuri.

Am ajuns prima în sală. M-am aşezat pe locul meu obişnuit, mi-am deschis agenda şi am parcurs câteva notiţe pentru săptămâna care începea. În sală au intrat şi alte persoane.

Am simţit pe braţ atingerea uşoară a unei mâini şi un parfum vag de piersici. M-am răsucit. Ştiam deja de cine aveam să dau.

— Salut! Mergem la Jim's sau la Greenie's pentru prânz? m-a întrebat Rosie în şoaptă.

— Mi-aş vinde şi sufletul pentru o gogoaşă de la Jim's, dar nu pot să iau prânzul acolo.

Azi cu siguranţă nu era o zi potrivită să mănânc doar salată, pentru că m-aş fi pleoştit şi mai mult. Dar nunta se apropia cu repeziciune şi trebuia să slăbesc.

— Deci mergem la Greenie's, am adăugat.

— Ești sigură?

Rosie și-a îndreptat privirea spre prăjiturelele de pe masa îngustă, aproape de intrare, și a comentat:

— Doamne! Chestiile alea arată mai rău decât de obicei.

Am chicotit, iar stomacul meu a ghiorăit.

— Acum îmi pare rău că n-am luat micul dejun, am murmurat și m-am uitat la ea, cu o grimasă.

— Lina, a spus Rosie, cu o vagă amenințare în glas. Chestia asta nu te caracterizează, scumpo. Dieta pe care o ții e o tâmpenie.

Mi-am dat ochii peste cap.

—Nu țin dietă. Pur și simplu am grijă ce mănânc.

Rosie mi-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Mergem la Jim's, a declarat.

— Crede-mă, după weekendul pe care l-am avut, te-aș lăsa să mă duci acolo și aș mânca tot ce mi-ar pica în mână, dar îmi mențin refuzul de a merge la Jim's.

Prietena mea mi-a cercetat chipul și probabil a văzut ceva ciudat, căci a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ce-ai făcut, Lina?

În ochii ei se citea îngrijorarea.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și am oftat ușor.

— N-am... Îți povestesc mai târziu, bine? Când o să mergem să mâncăm la Jim's.

Rosie a dat aprobator din cap, a trecut pe lângă mine și s-a dus să se așeze lângă Héctor, liderul ei de echipă.

Când m-a zărit Héctor, i-am făcut cu mâna și i-am zâmbit ușor, iar el mi-a făcut cu ochiul.

Și apoi, luându-mă total prin surprindere, radarul meu intern care detecta prezența lui Aaron s-a declanșat, avertizându-mă că sosise.

Inima mi-a tresărit. Îl căutam cu privirea.

Nu-i chiar atât de arătos. E doar înalt, mi-am zis.

Smochingul a fost de vină. Corpul meu cu siguranță nu reacționează la cămașa lui și la pantalonii ăștia plicticoși, mi-am zis pe când el se îndrepta cu pași mari spre locul lui obișnuit.

Da, cu siguranță, chipul lui n-are nimic deosebit, am încercat eu să mă autoconving.

I-am studiat profilul dur și masculin, de la maxilar până la părul întunecat și des.

Vezi? Mi-am revenit. Deci nu am nevoie să fiu consolată de prăjituri.

Însă în clipa următoare Aaron s-a uitat în spate. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. A descoperit că-l priveam probabil cam prea pătrunzător. Și când te gândești că abia cu câteva clipe în urmă jurasem să nu-i mai acord atenție! Am simțit cum mi se încing obrajii. Pot să pun pariu că arătam ca și cum luasem foc pe dinăuntru.

Și totuși, primul care s-a uitat în altă parte a fost el. Și-a lăsat privirea în jos, îndreptată undeva în față. Departe de mine.

Nu mi-a convenit deloc. Faptul că își ferise privirea cu atâta ușurință mă deranja extrem de tare.

Dar, până să analizez chestiunea mai îndeaproape, vocea lui Jeff m-a readus la realitate:

— E o ședință-fulger. Peste aproximativ jumătate de oră intru într-o altă ședință neanunțată, așa că nu vă faceți comozi și aveți grijă să mâncați prăjiturele! a spus șeful nostru și a râs ușor.

Nimeni nu s-a deranjat să se deplaseze până la masa cu prăjituri.

— După cum știți, facem câteva schimbări importante de structură în InTech. O reordonare a responsabilităților — printre altele, desigur. Totul va avea repercusiuni asupra structurii companiei. Dar nu reprezintă un motiv de îngrijorare. Majoritatea schimbărilor vor fi integrate treptat, pe parcursul următoarelor luni.

Ecranul de pe un perete al sălii de conferințe afișa o organigramă a diviziei noastre, cu numele șefului evidențiat în partea de sus —

Jeff Foster — și cu numele celor cinci lideri de echipe dedesubt: Aaron Blackford, Gerald Simmons, Héctor Díaz, Kabir Pkrehl și eu, Catalina Martín.

Circulaseră zvonuri că ceva important urma să se întâmple în companie. Ceva care avea să schimbe lucrurile din temelii. Dar nimeni nu știa despre ce era vorba.

— Așadar — a continuat șeful nostru după ce și-a dres vocea —, aș vrea să fac un anunț acum, înainte ca InTech să-l transmită în mod oficial.

Bărbatul despre care prietena și colega mea Rosie declarase că e un *vulpoi argintiu* a părut să ezite o clipă. A dus o mână la gulerul cămășii și a tras ușor de el.

Jeff a apăsat o tastă de laptop, iar pe ecran a apărut o altă fereastră, cu o organigramă foarte similară celei de dinainte. Aproape identică, în afară de un singur detaliu. Numele care se găsea în caseta albastră, deasupra celor cinci lideri de echipă, nu mai era al lui Jeff.

Bila de plumb pe care o simțisem în stomac de dimineață a devenit și mai grea.

Șeful și-a împreunat mâinile.

— Îmi face plăcere să vă anunț că Aaron Blackford va fi promovat ca șef al Divizei de Soluții din compania InTech.

Cuvintele lui Jeff mi-au ajuns la urechi, apoi în minte, unde au părut să se izbească de toți pereții. Parcă-mi era imposibil să le pricep înțelesul.

— Aaron a fost unul dintre cei mai consecvenți și eficienți angajați pe care am avut plăcerea să-i îndrum și s-a dovedit demn de această promovare în repetate rânduri. Deci nu mă îndoiesc că va face o treabă grozavă ca șef al diviziei.

Am amuțit cu toții.

— Încă nu s-a luat o decizie legată de momentul când Aaron îmi va prelua toate responsabilitățile. Între timp, eu voi avea un

rol mai degrabă consultativ pentru InTech. Am vrut să vă spun știrea mai întâi vouă.

Jeff a continuat să vorbească, însă habar n-aveam ce anume zicea. Nu-l mai ascultam. Anunțul pe care îl făcuse era singurul lucru la care mă puteam concentra.

Aaron Blackford va fi șeful meu.

I-am aruncat o privire. Aaron stătea rezemat de spătarul scaunului, privind în gol și cu o expresie impasibilă.

A urmat o tăcere scurtă, apoi aplauze. Mâinile mele au aplaudat mecanic.

Aaron Blackford va fi promovat ca șef al diviziei, iar eu am ieșit cu el la o întâlnire. Una falsă, dar tot o întâlnire se cheamă că e.

Pentru un moment, am fost proiectată în trecut. Unul pe care mă străduisem să-l las în urmă și de care nu voiam să mi-l amintesc, nici să-l repet.

Am scuturat din cap și am încercat să potolesc vârtejul de amintiri neplăcute. Refuzam să mă gândesc la asta tocmai acum, în fața tuturor.

Studiam expresia distrată a lui Aaron.

Vestea promovării schimba cu totul dinamica dintre noi.

Nu mai avea importanță că el era singura mea opțiune pentru nuntă. Nu mai conta că nimeni de acasă, din Spania, nu avea să creadă că suntem iubiți, fiindcă ne ciondăneam constant. Nu conta nici că Aaron îmi mărturisise că nu dorise niciodată să-mi fie prieten.

Nimic din toate astea nu mai avea importanță, pentru că înțelegerea noastră pica. Trebuia să pice.

Nu voiam să mă mai joc cu bărbatul care urma să fie șeful meu.

În niciun caz nu aveam să mă pun într-o situație în care mai fusesem o dată și care se sfârșise prost pentru mine. *Numai pentru mine.* Pur și simplu nu voiam să risc.

Scârțâitul scaunelor m-a readus în prezent. Toată lumea se pregătea să plece, inclusiv Aaron.

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Rosie. Doi ochi verzi se holbau la mine, dintre bucle întunecate.

La dracu'! a schițat ea din buze.

Mda, așa-i. La dracu'!

Dar prietena mea încă nu știa tot.

L-am văzut pe Aaron în spatele lui Rosie, iar în mintea mea s-a conturat o hotărâre. Mamă m-a învățat că cel mai bine este să nu neglijez problemele. Să le ignor și să aștept să dispară de la sine nu e cea mai deșteaptă mișcare. Pentru că nu dispar. Mai devreme sau mai târziu — și exact când te aștepți mai puțin —, problemele îți pică fix în cap și te trag la fund, dacă le permiți asta.

I-am făcut lui Rosie cu mâna și am ieșit din sala de ședințe. Picioarele mele scurte aveau o misiune: încercau să-l prindă din urmă pe tipul pe care îl urmăream.

În mai puțin de un minut, Aaron a ajuns în biroul lui. S-a trântit pe scaun. A închis ochii și și-a frecat fața. Sigur credea că e singur. Mă îndoiam că Aaron își permitea vreodată să arate așa când altcineva era în preajmă: atât de îngrijorat. Autentic, spre deosebire de fațada impenetrabilă pe care o afișa mereu.

Exact cum se întâmplase sâmbătă, la evenimentul caritabil, am simțit nevoia să-l consolez. Și eram pe punctul de-a mă îndrepta spre el și a-l întreba dacă se simte bine. Din fericire, bruma de rațiune pe care o mai aveam a intervenit și m-a împiedicat să mă fac de rușine.

Aaron nu voia consolarea mea. Nici măcar nu dorea să-mi fie prieten.

În sfârșit, mi-am anunțat prezența.

— Felicitări! am exclamat brusc, cu un entuziasm pe care l-am regretat imediat.

Aaron s-a îndreptat în scaun.

— Catalina!

Și-a îndreptat atenția asupra mea și și-a recompus expresia lui obișnuită.

— Mulțumesc!

— Meriți promovarea.

Chiar o merita. Indiferent ce simțeam în clipa asta, mă bucuram sincer pentru el.

A dat din cap, în tăcere.

Am strâns agenda în mâini, fiindcă doar așa mă puteam abține să mă foiesc, și m-am străduit să găsesc un mod de a explica de ce venisem aici.

— Cred c-ar trebui... Ar fi mai bine dacă..., am bâiguit, după care am scuturat din cap. Știu că probabil n-ai timp de vorbit, dar cred că trebuie să discutăm. Între patru ochi.

S-a încruntat.

— Dacă ai timp, desigur, am precizat.

Nu voiam ca ușa din spatele meu să fie închisă, fiindcă ideea de a fi singură într-o cameră cu Aaron îmi făcea inima să facă lucruri absolut stupide, pe care încercam din răsputeri să le ignor. Dar era singurul mod de a mă asigura că nimeni nu avea să intre sau să ne audă.

— Sigur, Catalina. Întotdeauna am timp pentru tine.

Inima mi-a sărit din piept.

S-a ridicat iute, a înconjurat biroul și a trecut prin spatele meu. Stăteam pe loc, ca o nătângă. Aaron a închis ușa biroului.

Nu s-a mai așezat pe scaun. În schimb, s-a sprijinit de marginea biroului de lemn.

— Putem vorbi acum.

Mă fixa cu ochii lui albaștri, așteptând.

Mi-am îndreptat umerii.

— Da, acum putem vorbi, am zis. E cel mai bine.

A încuviințat din cap. Transpiram din cauza agitației.

— Ar fi bine să lămurim lucrurile, după... tot ce s-a întâmplat.

— Da, ai dreptate, m-a aprobat el. Aveam de gând să te caut după ședință. Să te invit să luăm prânzul împreună și să discutăm.

Să luăm prânzul împreună.

— Dar noi nu mâncăm niciodată împreună, am subliniat.

Aaron a oftat ușor.

— Știu, a zis cu amărăciune. Dar voiam să te invit oricum.

M-am holbat la el. Era greu să ignor efectul cuvintelor lui asupra mea.

— Acum nu cred că vom putea mânca împreună. M-a dat peste cap Jeff.

Replica lui era la fel de șocantă precum faptul că recunoștea că voia să ia prânzul cu mine.

— Nu știai că Jeff avea să-ți anunțe promovarea?

— Nu. Nu credeam că avea să se-ntâmple curând. Și mai ales nu azi, a mărturisit el, stârnind o mie de întrebări în mintea mea. Dar nu asta e important acum. Presupun că vrei să vorbim despre noi.

— Ba e important, l-am contrazis, simțindu-mă revoltată în numele lui. Cred că felul în care te-a luat Jeff pe nepregătite e aiurea. Nu înțeleg de ce a făcut așa ceva. E pur și simplu... — am continuat cu o voce scăzută, după ce am realizat că începeam să mă răstesc — neprofesionist.

Aaron a părut surprins.

— Ai dreptate. O să vorbesc cu el despre asta, crede-mă.

— Bun! Așa să faci!

Expresia lui a devenit mai blândă. Mi-am ferit privirea, fixând-o undeva deasupra umărului său drept. Nu voiam să știe cât de mult mă tulbura. Pur și simplu n-ar fi trebuit să aibă un astfel de efect asupra mea. Eram, în continuare, aceiași Lina și Aaron dintotdeauna, iar acum ne aflam pe punctul de-a fi separați de o urcare importantă în ierarhia companiei.

M-am scărpinat pe gât. Încercam să nu-mi mut privirea spre stânga, ca să nu dau de ochii lui. În schimb, m-am uitat la croiala cămășii albastre, care îi acoperea umerii lați.

— Ascultă, în legătură cu înțelegerea noastră..., am început.

— Sâmbăta trecută, eu..., a zis Aaron în același timp.

În sfârșit, m-am uitat direct în ochii lui. Mi-a făcut semn să continui. Am expirat pe nas și am încercat să nu iau în seamă încruntătura lui Aaron.

— O să spun doar atât, după care n-o să te mai sâcâi. Promit. Acum, când o să devii șeful diviziei noastre — și e într-adevăr minunat, așa că te felicit, am zis cu un zâmbet politicos —, situația dintre noi... o să se schimbe.

M-am foit de pe un picior pe celălalt. Nu-mi plăcea cum suna. Nu exista niciun „noi". Cu atât mai puțin după ce se petrecuse sâmbătă.

— Încerc să spun un lucru pe care probabil l-ai dedus singur, dar vreau să risipesc orice îndoială.

Aaron și-a încleștat maxilarul.

— Înțelegerea noastră pică, am completat. Oricum era stupidă, iar acum chiar că n-are niciun sens. Eu te-am ajutat sâmbătă, dar nu-mi ești dator cu nimic. Consideră că a fost răsplata pentru că m-ai ajutat cu organizarea Zilei Porților Deschise, bine? Suntem chit.

Mă așteptam să simt cum mi se ridică o mare greutate de pe umeri, însă nu s-a întâmplat așa. În schimb, cuvintele mele parcă mă apăsau și mai mult.

— Suntem chit? a întrebat Aaron, ridicându-și mâinile de pe biroul de stejar și apoi lăsându-le să cadă la loc. Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că nu-mi ești dator, am spus și am ridicat din umeri, perfect conștientă că mă repetam. Poți să uiți de absurditatea asta.

În ochii lui s-a ivit un amestec de confuzie și frustrare.

— Cred că m-am exprimat foarte clar, Aaron. Nu trebuie să-ți respecți partea de înțelegere. Să zbori până în Spania, să mergi la nuntă și să te prefaci că ești iubitul meu... Să terminăm cu mascarada asta.

— Iubitul tău? a întrebat, pronunțând rar.

La naiba! Nu mai folosisem expresia asta de față cu el.

— În fine... Partenerul meu.

— Ai găsit pe altcineva?

I-am aruncat o privire. Chiar vorbea serios?

— Nu, nici vorbă!

Maxilarul lui a zvâcnit.

— În cazul ăsta, vin cu tine, a declarat Aaron.

Mă străduiam să nu-mi arăt iritarea. De ce era mereu atât de încăpățânat?

— Nu mai e nevoie să vii.

— Catalina, nu contează dacă tu crezi că suntem chit.

Vocea lui era sigură, iar exprimarea atât de încrezătoare, încât era greu să nu-mi pun la îndoială decizia.

— Ce s-a întâmplat sâmbătă nu schimbă nimic.

— Ba schimbă multe, i-am răspuns, puțin prea brusc. La fel și promovarea ta, Aaron. Vei fi șeful meu. Șeful diviziei noastre. Nici măcar nu ar trebui să cochetăm cu ideea ca tu să mă însoțești la o nuntă care se ține peste ocean. Ce ar spune lumea dacă ar afla? N-am să permit să fiu luată la întrebări..., i-am zis, apoi m-am oprit când mi-am dat seama că dezvăluisem prea multe. Pur și simplu e prea...

Ridicol? Nechibzuit? Ambele?

Am scuturat din cap. Mă simțeam buimacă și epuizată.

— Pur și simplu nu mai e nevoie să mă însoțești.

Dar bineînțeles că Aaron nu renunța niciodată fără să se împotrivească.

— Înțeleg că ești precaută acum, după ce s-a dat vestea promovării mele. Nu credeam c-o să se întâmple atât de repede. Dar

nu pot să fac nimic în privința asta. Nu e musai să schimbe nimic în legătură cu noi.

A așteptat să răspund. Am simțit cum mă sugrumă o avalanșă de emoții.

În mintea mea au năvălit amintiri dintr-o vreme când fusesem suficient de nătângă încât să mă pun într-o situație similară. O situație care nu implicase o relație inventată, ci una adevărată. Nu mai eram dispusă să trăiesc același sentiment dureros, care mă dărâmase.

— E un risc pe care n-o să mi-l asum, m-am auzit că rostesc, conștientă că spusesem mai mult decât aș fi vrut. N-ai cum să înțelegi.

— Atunci ajută-mă să-nțeleg! mi-a cerut el, cu sinceritate. Fă-mă să înțeleg! Fă-mi favoarea asta.

Încercam să-mi dreg vocea. Mă gândeam la cuvintele pe care le tot repetasem în minte.

— Nu. Genul ăsta de tratament îl păstrez doar pentru prieteni.

O umbră i-a străbătut iute chipul. Mă așteptam să revină la felul iritabil în care interacționam noi de obicei.

— Catalina...

Tonul lui era cu totul neobișnuit. Deloc iritat.

— Dacă ți-aș spune că n-am vorbit serios sâmbătă, când ți-am zis că nu m-a interesat niciodată să-ți fiu prieten, asta nu va schimba nimic. Așa că n-o s-o spun.

— Foarte bine, l-am asigurat. E în regulă dacă nu vrei să fim prieteni. Nu trebuie să explici sau să-ți retragi cuvintele. De doi ani sunt conștientă că nu aspiri la prietenia mea, și e în regulă. Nu suntem copii de zece ani care se duc pe terenul de joacă, în recreație. Nu e cazul să ne întrebăm unul pe celălalt dacă vrem să fim prieteni. Nu-i nevoie. În special nu acum, când vei fi șeful meu. Nici măcar n-ar trebui să fim apropiați. Și nu e nicio problemă. De aceea nu

mai e nevoie să-ți respecți partea de înțelegere. O să mă descurc singură.

Nu-mi doream deloc să mă descurc singură, dar asta fac domnișoarele de onoare fără pereche și mincinoase: participă singure la nunți.

— Nu-i vorba că n-ai fi în stare să te ții de cuvânt, Aaron. Eu îți spun să nu te ții.

Ne-am uitat lung unul la altul. Inima îmi bubuia în piept. Îmi spuneam că ceea ce vedeam în privirea lui nu putea fi regret. N-ar fi avut sens să-i pară rău. Doar dacă nu regreta că se băgase într-o încurcătură. În cazul ăsta, l-aș fi înțeles.

Telefonul de pe biroul lui a început să sune și mi-a întrerupt gândurile.

Aaron a răspuns fără să-și ia privirea de la mine.

— Alo! Blackford la telefon.

Pauză. Ne holbam unul la celălalt. Expresia lui a devenit mai dură.

— Da, bine. O să arunc o privire. Vin în două minute.

A pus telefonul la loc, după care și-a îndreptat spatele.

Îmi cerceta chipul într-un fel care îmi făcea gâtul și urechile să roșească. Ca și cum pielea de pe obrajii mei, de pe nasul și bărbia mea ascundea răspunsurile pe care le căuta el.

— E ceva ce nu-mi spui, a zis el într-un final.

Avea dreptate. Erau multe lucruri pe care nu i le spusesem. Și așa avea să rămână.

— Dar am răbdare, a adăugat el.

Mi-a tresărit inima. Nu înțelegeam la ce se referă și nici de ce simțeam cum pieptul meu parcă era strâns de o gheară.

— Am de făcut ceva important și trebuie să plec.

A făcut un pas spre mine, cu mâinile în buzunare și fără să mă scape din ochi.

— Catalina, întoarce-te la muncă. O să continuăm conversația altădată.

Aaron a ieșit pe ușă imediat. M-a lăsat în biroul lui, privind în gol. Mă gândeam cât de ușor își asumase noul rol de lider și mă îndoiam că noi doi mai aveam ceva de vorbit. Nu prea credeam că mai avea vreun motiv să fie răbdător.

În principiu, deoarece, în ceea ce ne privea pe noi, niciunul nu avea ce să aștepte.

CAPITOLUL UNSPREZECE

După acea zi, totul a luat-o la vale.

Deşi intenţia mea fusese să lămuresc situaţia cu Aaron, conversaţia noastră nu mă liniştise absolut deloc. Sigur, îi spusesem clar că înţelegerea noastră pică, dar cuvintele lui îmi tot răsunau în minte de două săptămâni: „E ceva ce nu-mi spui. Dar am răbdare".

Mă simţeam de parcă aşteptam să pice o bombă.

Încă nu reuşisem să-i povestesc lui Rosie despre conversaţia mea cu Aaron. Plănuiam să-i spun imediat ce găseam un plan de rezervă pentru situaţia cu nunta. Evenimentul avea să aibă loc peste trei zile. Trei!

M-am uitat la ceasul analog pe care-l ţineam pe birou. Era opt seara, iar eu nu eram nici pe departe gata cu treaba.

Cum să fiu gata, dacă nimic nu mergea conform planului? Nu găsisem pe nimeni care să le înlocuiască pe Lidia şi pe Patricia, aşa că tot eu făceam treaba lor. Încă nu stabilisem cum aveam să-i distrez pe oaspeţii noştri timp de şaisprezece ore, de Ziua Porţilor Deschise. Şi aflasem că Terra-Wind, un potenţial client, se apropiase de unul dintre cei mai mari competitori ai noştri. Şi nu fiindcă ar fi fost mai bună decât noi, ci pentru că era una dintre acele companii de consultanţă care oferă servicii la preţuri ridicol de mici.

Iată criza cu care mă confruntam de trei ore.

— Mulţumesc, domnişoară Martín! a spus un bărbat în costum închis la culoare, al cărui chip îl vedeam pe ecranul laptopului meu. O să vă analizăm oferta şi o să luăm o decizie.

Am dat aprobator din cap.

— Mulţumesc pentru timpul acordat! i-am răspuns şi m-am străduit să zâmbesc politicos. Aştept veşti de la dumneavoastră, domnule Cameron. O seară bună!

Am încheiat apelul pe care-l avusesem cu reprezentantul consiliului de conducere al Terra-Wind, mi-am scos căştile şi am închis ochii pentru un moment. Speram că îl convinsesem. Echipa mea merita fiecare bănuţ, iar Terra-Wind era o companie de energie regenerabilă, care avea resursele şi potenţialul de a schimba ceva în statul New York. Îmi doream să obţin acest proiect.

Am deschis ochii. Pe ecranul mobilului meu apăruse numele surorii mele. Am simţit un iureş de emoţii. În oricare altă zi, i-aş fi răspuns la telefon. Dar nu azi. Deja lăsasem mai multe mesaje din partea ei să intre în căsuţa mea vocală. Dacă ar fi fost o urgenţă adevărată, toată familia mea m-ar fi sunat insistent.

— *Lo siento mucho, Isa*[1], am spus, ca şi cum mă putea auzi. N-am timp de altă problemă apocaliptică legată de nuntă.

Am trecut telefonul pe modul silenţios, l-am întors cu ecranul în jos şi mi-am îndreptat atenţia spre teancul de CV-uri trimis de departamentul de Resurse Umane. Aveam câteva posturi libere, pentru care trebuia să găsim candidaţi. Plănuiam să verific câteva CV-uri şi să le iau pe restul acasă.

După ce am citit în diagonală patru CV-uri, mi-am lăsat pe birou evidenţiatorul de nădejde şi m-am sprijinit de spătarul scaunului.

Mi se învârtea capul, probabil din cauza faptului că, din nou, muncisem fără să fi mâncat aproape nimic. Fiindcă ţineam dietă. Una complet aiurea, cel mai probabil. Am închis ochii iar şi m-am dojenit pentru că eram atât de toantă.

---

[1] Îmi pare foarte rău, Isa.

Oricât mă deranja chestia asta, nu mă puteam abține să mă gândesc la apariția mea în fața lui Daniel. Fostul meu iubit, fratele mirelui și cavalerul de onoare. Spre deosebire de mine, era fericit și logodit. Și mă mai gândeam la cum s-ar fi uitat toată lumea la mine. Deja puteam simți cum fiecare invitat la nuntă mă cercetează. Cum îmi evaluează reacțiile și pe mine, cu totul: aspectul meu și cum mi s-ar lăsa în jos colțurile buzelor și cum aș păli când aș sta, în sfârșit, față în față cu Daniel. Cum aș căuta posibile răspunsuri care să explice de ce încă nu aveam pereche după atâta timp, iar Daniel avea.

Ce-ar fi gândit toată lumea?

Oare ea l-a uitat? Oare a reușit să treacă peste ce s-a întâmplat? Bineînțeles că nu. Sărăcuța! Probabil că a dat-o rău peste cap ceea ce s-a întâmplat.

Oare era atât de stupid din partea mea să-mi doresc să apar la nuntă arătând bine? De fapt, nu doar bine. Voiam să arăt întreagă. Frumoasă, fără cusur, neafectată. Trebuia să dau impresia că îmi reconstruisem viața. Că n-aveam nicio problemă. Că eram fericită. La brațul unui bărbat.

La nivel rațional, știam cât de stupid sună toate astea, știam că nu trebuie să mă judec pe mine însămi în funcție de faptul de a avea un iubit, în funcție de greutatea mea corporală sau de starea tenului meu. Dar, Doamne, toți ceilalți aveau să mă judece!

Am scuturat din cap, încercând să alung din minte aceste gânduri, dar n-am făcut decât să înrăutățesc situația, căci am amețit. Corpul meu striga după mâncare, după ceva care să-mi umple golul din stomac.

Apă. Niște apă mi-ar prinde bine.

Mi-am luat telefonul, mi-am pus legitimația de serviciu în buzunarul pantalonilor bej, apoi m-am ridicat. Picioarele mele erau lipsite de vlagă. Am ieșit din birou, știind că pe hol se găsea un

dozator de apă. Încă trei apeluri pierdute de la sora mea. Având în vedere diferența de fus orar, probabil că deja dormea.

Lina: Lo siento, bridezilla[1]. 😔

În vreme ce tastam, textul s-a înceţoşat pentru o clipă. M-am oprit din mers, încercând să-mi concentrez din nou privirea asupra ecranului.

Lina: Hablamos mañana, vale?[2]

Literele de pe ecran au început să danseze. Degetele mele au devenit neîndemânatice. Am văzut dublu, apoi în ceaţă. Nu mai distingeam cuvintele pe care încercam să le formulez.

Am apăsat pe TRIMITE.

Apă. Îmi trebuie apă.

Am ridicat capul şi am păşit din nou, înaintând câţiva paşi pe hol. Ştiam că rezervorul de apă era la cinci sau şase paşi distanţă. Dar în faţa ochilor mi-au apărut pete albe şi totul s-a făcut nevăzut pentru un moment. Apoi holul luminat de neoane a revenit, dar părea să se îngusteze.

— Hopa! am exclamat, surprinsă.

M-am sprijin de perete.

— *Mierda!*

Pleoapele mele dădeau să coboare şi simţeam cum obrajii mi se golesc de sânge. Eram ameţită şi mă dezechilibram. Mă străduiam să-mi ţin ochii deschişi. Vedeam un strat alb, ceţos, care acoperea tot ce era în faţa mea.

Aoleu! Am dat-o în bară rău de tot. E opt şi jumătate seara. N-a rămas nimeni la birou. Aceste cuvinte îmi răsunau în minte. La naiba! Nu-mi puteam aminti. Nu puteam să gândesc. Aveam pielea rece

[1] „Îmi pare rău, *bridezilla*." În engleză, termenul *bridezilla* descrie o viitoare mireasă foarte dificilă, cu multe pretenţii.

[2] Vorbim mâine, bine?

și umedă și tot ce voiam era să închid ochii și să mă odihnesc. Mi-am zis că e o idee proastă, apoi membrele mi-au cedat.

În clipa următoare, eram pe jos.

Bun. Așa e bine. O să mă odihnesc și apoi o să-mi fie mai bine.

M-am răsucit pe o parte.

E rece, dar... o... să-mi... revin.

O voce care-mi striga numele mi-a străpuns zăpăceala. Era profundă. Insistentă.

Aveam buzele reci și parcă le simțeam detașate de corp, așa că nu am răspuns.

— La dracu'! a exclamat vocea.

Apoi am simțit ceva cald pe frunte.

— Isuse! Catalina!

Am dat-o în bară.. Făcusem ceva greșit și voiam să recunosc asta în fața celui care era lângă mine, dar de pe buzele mele s-a rostogolit doar o bălmăjeală.

— Hei! mi-a strigat necunoscutul, cu blândețe. Deschide ochii ăia mari și căprui!

Eram atât de obosită!

Apăsarea caldă de pe fruntea mea s-a mutat pe obraz. Era o senzație plăcută.

— Deschide ochii! Te rog, Catalina!

Pleoapele mi-au zvâcnit pentru o clipă și am deschis ochii. O privire albastră, care mă ducea cu gândul la un ocean, mă cerceta. De pe buze mi-a scăpat un oftat, iar senzația de gol a dispărut pe moment.

— Aha! Ai reușit să-i deschizi, a zis iar omul necunoscut, cuprins de ușurare.

Am clipit încet. Treptat, mi-am recăpătat vederea. Ochi de un albastru profund. Păr negru ca cerneala. Linia dură a maxilarului.

— Lina?

Lina.

M-a ridicat în braţe. Mişcarea a fost lentă şi atât de blândă, încât nici nu mi-am dat seama când am început să ne mişcăm. După câteva secunde, deplasarea asta mi-a făcut capul să se învârtă.

— *Mi cabeza*[1], am mormăit.

— Îmi pare rău.

Am conştientizat că obrazul mi se odihnea pe un piept fierbinte şi dur. Auzeam bătaia unei inimi.

— Rămâi cu mine, bine? Nu adormi!

Bine, rămân. Apoi mi-am apăsat capul în acel piept, pregătită să mă las în voia oboselii care-mi copleşea corpul.

— Deschide ochii, te rog!

M-am supus. Treptat, ochii mi s-au limpezit. Capul nu mi se mai învârtea şi îl simţeam din nou la locul lui, pe umeri. Nu mai transpiram.

Ochii îmi rătăceau în jur. Îmi aminteam ce se întâmplase. Leşinasem fiindcă nu mă hrănisem suficient. Ca o toantă! Am oftat şi mi-am fixat privirea asupra bărbiei lui. Strângea din buze.

— Aaron, am şoptit.

Ochii albaştri s-au uitat într-ai mei.

— Rezistă! Aproape c-am ajuns.

Braţul lui stâng era trecut pe sub picioarele mele, iar mâna lui se lipise de coapsa mea. Mâna dreaptă îmi susţinea spatele, iar degetele lungi mi se răsfiraseră pe şold. N-am apucat să meditez la toate astea şi nici să mă concentrez asupra căldurii plăcute şi liniştitoare pe care o emana corpul lui, pentru că m-a pus jos.

Confuză, m-am uitat în jur. Privirea mea a dat de acea pictură oribilă şi tulburătoare care înfăţişa un copil cu ochi uriaşi. Ştiam exact unde ne aflam. Nu puteam fi decât în biroul lui Jeff. El era singura persoană care nu considera că pictura aia e înfricoşătoare.

Fundul meu a aterizat pe o suprafaţă confortabilă, apoi mi-am sprijinit spatele de ceva care părea a fi o pernă. Mi-am pus mâinile

[1] Capul meu

de o parte și de alta a corpului și am observat materialul de sub degete. Piele. O canapea. Jeff avea o astfel de canapea în biroul său. Era una dintre acele piese de mobilier care arată luxos și rafinat.

Palma lui Aaron mi-a atins ușor fața. Mi-am concentrat din nou atenția asupra lui. Era aproape, foarte aproape de mine. Stătea în genunchi, în fața mea. Atingerea lui era plăcută, dar expresia lui nu se potrivea cu senzația liniștitoare a degetelor sale pe pielea mea.

— Vrei să te întinzi? m-a întrebat.

— Nu. Sunt bine.

M-am străduit ca vocea mea să transmită o forță pe care n-o simțeam. Aaron s-a încruntat.

— Pari atât de supărat.

Probabil că ar fi trebuit să păstrez remarca asta pentru mine, dar, date fiind împrejurările, nu eram în stare să controlez ce-mi ieșea pe gură.

— De ce ești supărat?

— Când ai mâncat ultima oară, Catalina?

Fruntea lui s-a încrețit. Și-a schimbat poziția, îndreptându-se de spate, apoi a scos ceva din buzunar.

M-am strâmbat auzindu-i întrebarea.

— La prânz, cred. De fapt, poate fi numit *brunch*, fiindcă n-am avut timp de micul dejun. Așa că am mâncat ceva pe la unsprezece.

Mi-a arătat ce ținea în mână. Obiectul era învelit în hârtie albă cerată.

— Isuse, Catalina!

Mi-a aruncat o privire care ar fi făcut pe oricine să se ghemuiască de frică. Cu siguranță, avea să-i fie de ajutor în noua sa poziție de conducere.

Însă, chiar și cu stomacul gol, tot Lina Martín eram.

— Sunt bine, Domnule Robot.

— Nu, nu ești bine, m-a contrazis.

După aceea a așezat cu grijă în poala mea deliciosul baton de müsli preparat în casă, marca Aaron Blackford.

— Ai leșinat, Catalina. Nu e deloc bine. Mănâncă batonul ăsta!

— Mulțumesc. Acum sunt OK.

Am privit în jos, spre baton. Cu mâini tremurânde, l-am luat și l-am desfăcut.

— Mereu ai așa ceva la tine? am întrebat.

Stomacul meu a ghiorăit zgomotos.

— Mănâncă, te rog!

Era straniu că putea să mă roage și, totodată, să facă așa încât rugămintea să sune ca o amenințare.

Am mușcat din baton. Am continuat să vorbesc cu gura plină. La urma urmei, cui îi păsa? Tocmai mă culesese de pe jos, cu buze palide, transpirată și pe punctul de a leșina.

— Am zis că sunt bine.

— Nu, a tunat Aaron și m-a scrutat amenințător. De fapt, ești o toantă!

M-am încruntat. Aș fi vrut să mă supăr, dar nu-l puteam contrazice. Pe de altă parte, nu trebuia să știe că-i dădeam dreptate.

— Ce femeie încăpățânată! a mormăit în barbă.

Am încercat să mă ridic, ca să ies din birou. El m-a oprit delicat, apăsându-și mâinile pe umerii mei.

— Catalina, nu mă pune la încercare!

Încruntătura lui afurisită nu dispăruse.

Simțind strânsoarea delicată a mâinilor lui mari, m-am așezat la loc.

— Mănâncă batonul, Catalina! Nu e nici pe departe suficient, dar momentan o să te-ajute.

Tremuram, încă simțind urma atingerii lui pe umeri.

— Bine, bine! Mănânc. Nu-i nevoie să faci pe șeful.

Mi-am ferit privirea și am continuat să mestec. Încercam să nu mă gândesc la cât de mult voiam ca mâinile lui să-mi atingă din

nou pielea și ca acele brațe lungi și vânjoase să mă cuprindă. Aveam nevoie de consolarea asta. Corpul meu fusese tensionat prea mult timp. Toată ființa mea amorțise.

— Stai aici! Mă întorc imediat.

Am dat din cap, fără să ridic privirea. M-am mulțumit să rontăi gustarea.

După câteva clipe, s-a întors cu pași hotărâți.

— Uite niște apă.

Mi-a pus o sticlă în poală.

— Mulțumesc!

Am desfăcut sticla și am băut.

După ce am terminat, am ridicat ochii din nou. Aaron stătea în fața mea. Furios și încordat tot. Mi-am ferit iar privirea, simțindu-mă extrem de mică. Mă domina cu înălțimea lui.

— Deci, în curând, ăsta o să fie biroul tău. Sper c-o să te lase să-l redecorezi, am zis și m-am uitat la pictura oribilă din spatele lui.

— Catalina!

Tonul ăsta nu prevestea nimic bun. Of! Nu eram pregătită să-mi țină o predică.

— Ai făcut ceva foarte prostesc. Să nu mănânci, să riști să faci hipoglicemie când nu e aproape nimeni în clădire! Dacă ți-ai fi pierdut cunoștința și n-ar fi fost nimeni în preajmă care să te găsească?

— Păi, tu ai fost aici, nu? am răspuns. Mereu ești aici.

Un fel de mârâit a ieșit din gâtlejul lui. Parcă îmi transmitea: *Nu-mi veni cu de-astea!*

— De ce nu mănânci? Întotdeauna aveai ceva de mâncare în mână. Dumnezeule! Scoteai brioșe, din buzunare, în cele mai nepotrivite și mai ciudate momente.

Avea dreptate: altădată, rontăiam tot timpul.

— Acum ce s-a întâmplat? De ce nu mai mănânci?

Am mijit ochii la el și mi-am împreunat mâinile.

Privirea i s-a înăsprit.

— Zi-mi de ce nu mănânci!

— Nu-i evident?

Respirația mi s-a înteţit. Să recunosc adevărul cerea mult efort.

— Pentru că vreau să slăbesc pentru nuntă.

Consternat, Aaron a făcut un pas în spate.

— De ce?

Mare parte din sângele care mi se scursese din obraji a revenit.

— Pentru că asta fac oamenii înainte de evenimente importante. Fiindcă vreau să arăt cât mai bine, deşi poate n-ai să crezi. Fiindcă vreau să arăt uimitor. Fiindcă, după cum ai spus, obişnuiam să mă îndop non-stop, şi se vede c-am luat în greutate. Ce mai contează?

Când a vorbit, în voce i se ghicea nedumerirea:

— Catalina, e ridicol. Niciodată nu ţi-a păsat de treburile astea.

Oare credea că nu-mi doream să fiu frumoasă?

— Ce, Aaron? Ce ţi se pare atât de ridicol? E greu de crezut aşa ceva venind din partea mea? Nu poţi să crezi că-mi pasă de cum arăt?

— N-ai nevoie de rahaturile astea! Te credeam destul de deşteaptă încât să nu ţii diete.

Am rămas tablou.

— Ai zis cumva „rahaturi"?! La muncă?! În biroul lui Jeff?

Acum, când mă gândeam mai bine, îi scăpaseră nişte cuvinte urâte şi mai devreme.

Aaron s-a uitat la mine, a scuturat exasperat din cap şi şi-a lăsat umerii în jos.

— Isuse! S-o ia dracu' de treabă, Catalina!

Uau!

Îi scrutam chipul, căutând să înţeleg ce-i venise.

— Câte înjurături! am zis ironic. Nu cred că urechile mele o să-şi mai revină, Blackford.

A dus o mână la ceafă şi şi-a dat capul pe spate. Mi-a amintit de acel moment pe care nu-l puteam uita, când râsese pe scenă, din toată inima. Când zâmbise nestingherit.

A strâns din buze, iar la colţurile ochilor i-au apărut cute.

— Eşti drăguţă, a spus pe un ton degajat. Dar să nu crezi că poţi să mă duci de nas. Încă sunt furios.

Drăguţă? Adică frumuşică? Sau mică, haioasă şi care te face să zâmbeşti înduioşat? Sau, poate, drăguţă în sensul că...

Am închis ochii pentru o clipă, ca să-mi strunesc gândurile.

— Te simţi mai bine? Crezi că poţi să te ridici?

Am deschis ochii şi am dat aprobator din cap.

— Da. Mulţumesc! Nu-i nevoie să mă cari din nou în braţe.

Şi totuşi, fluturarea pe care o simţeam în piept mi-a amintit cât de plăcut mă simţisem în braţele lui.

— Pot să te duc în braţe, dacă...

L-am întrerupt:

— Ştiu că eşti capabil s-o faci, Blackford.

Dacă se mai oferea încă o dată, era posibil să-i accept propunerea.

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat, dar acum mă descurc.

A încuviinţat din cap şi mi-a întins o mână.

— Hai să mergem! Îţi iei lucrurile şi te duc acasă.

Nu m-am urnit din loc.

— Pot să...

— Vrei să încetezi odată? m-a repezit Aaron.

Doamne! Amândoi eram încăpăţânaţi ca doi catâri.

— Ori mă laşi să te duc acasă cu maşina — s-a oprit, ca să facă o pauză de efect —, ori te iau pe sus.

I-am susţinut privirea şi i-am întins o mână. M-am străduit să nu mă gândesc că mi-ar fi plăcut la nebunie să-l văd punând în aplicare a doua opţiune.

— Bine, am zis şi i-am cuprins degetele cu ale mele. Nu-i nevoie să te superi dintr-un fleac.

A oftat, apoi m-a ajutat să mă ridic. Palmele noastre erau lipite una de cealaltă. Am simțit o zbatere în piept.

Când am ieșit pe ușă, mi-am dat seama că, în curând, biroul ăsta nu avea să-i mai aparțină lui Jeff, șefului nostru. Urma să fie al lui Aaron.

Ar fi trebuit să fie un motiv suficient ca să-i dau imediat drumul la mână și să fug în direcția opusă. Să încetez să mă bucur de căldura mâinii lui, să nu-l las să mă ducă acasă.

Ar fi trebuit. Dar, în mod ironic, în ultima vreme nu prea fusesem în stare să plec urechea la vreun *ar trebui*. Deci ce mai contau câțiva în plus?

— Alo!

O voce masculină m-a trezit.

Un poquito mas[1], m-am rugat în tăcere, în timp ce încercam să mă cufund din nou în uitare. *Un ratito más*[2].

— Sunt Aaron.

Aaron?

Cu ochii închiși, cu gândurile învălmășite, am încercat să înțeleg ce se întâmpla. De ce auzeam vocea lui Aaron chiar lângă mine? Voiam să adorm iar.

Am recunoscut vag vibrația unui motor. *Sunt într-o mașină? Un autobuz?* Dar nu eram în mișcare.

Un vis. Da, sigur visam.

Confuză și extenuată, m-am cuibărit mai bine în patul meu cald și am decis că nu-mi păsa dacă îl visam pe Aaron. Oricum, n-ar fi fost prima oară.

— Da. Sunt acel Aaron.

---

[1] Încă puțin.

[2] Încă un pic.

Vocea masculină nu mai părea atât de îndepărtată.

— Da, mă tem că da.

Treptat, cu fiecare cuvânt, mă dezmeticeam tot mai mult.

— Acum doarme.

Am simțit o mângâiere ușoară pe dosul palmei, iar pielea mea a început să ardă. Ceea ce simțeam era prea adevărat ca să fie un vis.

— Nu, totul e bine.

Vocea baritonală a lui Aaron mi-a răsunat în urechi.

— Bun, o să-i spun Catalinei să te sune.

A urmat un chicotit.

— Nu. Nu sunt unul dintr-ăia. Ador carnea. Mai ales carnea friptă de miel. Bine. Mulțumesc. Și ție la fel, Isabel! Pa pa!

Stai. *Stai puțin!*

Isabel?

Soră-mea?

Mintea mea încă încețoșată a devenit și mai confuză. Am întredeschis un ochi. Nu eram în patul meu. Eram într-o mașină. Una extrem de curată.

Automobilul lui Aaron.

Mă aflam în mașina lui Aaron. Nu era un vis.

Isabel mă sunase azi, ceva mai devreme.

Și îmi trimisese mesaje pe care le ignorasem total.

Deodată, evenimentele din ultimele ore mi s-au rostogolit în minte, ca un bulgăre de zăpadă, și mi-au copleșit creierul pe jumătate funcțional.

Am deschis larg ochii și m-am ridicat brusc.

— Sunt trează, am anunțat.

În timp ce îmi răsuceam capul dintr-o parte în alta, privirea mi-a poposit pe proprietarul mașinii în care moțăisem. Și-a trecut ambele mâini prin păr. Părea foarte obosit.

— Bine ai revenit! a zis și m-a privit ciudat.

Mi s-a strâns inima. N-aveam nici cea mai vagă idee de ce.

— Bună! am reușit să îngaim.

— Te-a sunat sora ta, m-a anunțat Aaron, iar tot trupul mi s-a încordat. De cinci ori, a subliniat el.

Am deschis gura, dar limba mea nu reușea să lege absolut niciun cuvânt.

— Nu-i nimic grav. Era îngrijorată de un SMS ciudat pe care i l-ai trimis, a explicat și mi-a înapoiat telefonul.

Când l-am luat, i-am atins degetele pentru un moment.

Am citit mesajul, în timp ce el se holba la mine. Doamne! Ceea ce-i scrisesem soră-mii era neinteligibil. De-a dreptul alarmant.

— Pe urmă Isabel a pomenit despre locurile la mese, parcă. Și despre șervețelele de masă.

M-am uitat la el și l-am surprins trecându-și din nou mâna prin păr. Mușchii de pe brațul lui s-au încordat, iar ochii mei somnoroși au fost atrași de acea mișcare.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să răspund, a zis Aaron.

— Nu-i nimic, l-am asigurat, spre marea mea surpriză. Dacă m-a sunat la trei sau patru dimineața, ora Spaniei, înseamnă că într-adevăr își făcea griji. Probabil că ar fi trimis o ambulanță la mine acasă, dacă n-ai fi răspuns.

În ochii lui s-a ivit o licărire ciudată.

— Mă bucur să aud asta. Telefonul tău suna încontinuu. Iar tu...Tu dormeai buștean, Catalina.

Avea dreptate. Nici măcar dacă cei Patru Călăreți ai Apocalipsei ar fi galopat în direcția mea, strigându-mă pe nume, nu m-aș fi trezit. Într-atât de profund dormisem. Ironic era faptul că, pentru mine, ideea ca Isabel să vorbească la telefon cu Aaron echivala cu Apocalipsa.

Am căscat ochii când mi-am dat seama. Aaron vorbise cu sora mea. Menționase ceva despre carne. Despre carne, despre friptură. Care se regăsea în meniul de nuntă. Semnificația acestui fapt mi se învârtea în minte.

— Te simți bine? a întrebat Aaron, în vreme ce începeam să mă panichez.

M-am forțat să zâmbesc.

— Da. Mega-super-bine.

— I-am zis Isabelei că te simți bine, că tocmai ai adormit. Ar trebui s-o suni mâine, a sugerat el.

Pe buzele lui Aaron a apărut umbra unui zâmbet.

— Mda, am murmurat, un pic prea captivată de gura lui. Bine.

Surâdea pieziș.

Of! De ce arată atât de bine? Nu zâmbea nici pe departe îndeajuns.

Dar nu asta conta acum.

Important era că Aaron discutase cu soră-mea, iar ea nu vorbea niciodată pe ocolite. Niciodată.

— Aaron, când ai vorbit cu soră-mea, i-ai spus cum te cheamă, așa-i?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Da. Asta fac oamenii când se prezintă.

— Bun. Și cum i te-ai prezentat, mai exact? Ceva de genul — mi-am coborât vocea, imitând-o pe a lui — „Bună! Sunt Aaron"? Sau i-ai zis: „Salut! Sunt un Aaron oarecare"?

A înclinat capul într-o parte.

— Nu sunt sigur că înțeleg întrebarea, dar aleg prima variantă. Să știi că vocea mea nu sună așa.

Am expirat prelung și mi-am dus degetele la tâmple.

— Of, Aaron! Nu e bine. Eu...

Simțeam că pălesc.

— Dumnezeule!

Aaron s-a încruntat. Mă scruta îngrijorat, cu ochii lui albaștri.

— Poate ar trebui să te duc la spital, să-ți faci un control. Te-oi fi lovit la cap când ai căzut.

S-a îndepărtat de mine, punând o mână pe volan. Cu cealaltă a apucat cheia mașinii.

— Stai, stai! i-am cerut, înainte să pornească maşina. Nu-i vorba de asta. Mă simt bine. Serios!

Mi-a aruncat o privire plină de neîncredere.

— Mă simt bine, pe cuvânt!

Mâinile lui au coborât în poală.

— Dar am nevoie să-mi faci o favoare.

A încuviinţat din cap. *Uau!* Ce uşor a fost să-l conving!

— Aş vrea să-mi zici exact ce i-ai spus lui Isabel.

— Ţi-am povestit deja, acum două secunde.

— Fă-mi pe plac! i-am zis, cu un zâmbet slab. Trebuie să aflu ce i-ai spus.

Se uita la mine de parcă îi ceream să se dezbrace şi să danseze în mijlocul pieţei Times Square. Sincer, aş fi fost încântată s-o facă.

Mi-am încercat norocul cu cele două cuvinte magice:

— Te rog!

Aaron s-a uitat lung la mine pentru câteva clipe. Cumva, am descoperit că acele două cuvinte erau cheia de a-l convinge să facă ceva pentru mine, fără să mă cert cu el.

A oftat şi s-a afundat în scaun.

— Bine.

— Dă-mi cât de multe detalii poţi! Foloseşte exact cuvintele ei, dacă se poate.

— După ce a trecut pe engleză, a zis că e încântată de cunoştinţă. Că ai face bine să ai o scuză bună că n-ai răspuns, fiindcă mesajul tău a speriat-o. Că hipiotul tont care se ocupă de aranjamentele florale o să-i strice nunta, pentru că acum feţele de masă nu se mai asortează cu buchetul miresei.

Am pufnit în râs. Sărmanul florar avea să plătească pentru păcatele lui!

— Şi că ne vedem peste câteva zile, a continuat Aaron. La nuntă.

Ultima parte mi-a luat piuitul.

— Înainte de asta, m-a întrebat dacă sunt unul dintre hipsterii ăia care nu consumă carne. Pentru că, în cazul ăsta, m-ar scoate de pe lista de invitați. A adăugat că a fost o glumă și mi-a zis să fac tot posibilul să ajung la nuntă. În special dacă îmi place friptura de miel. I-am zis că sigur o să fiu acolo. Ador carnea de miel. De fapt, nu mănânc miel suficient de des.

Am gemut.

— *Mierda! Qué desastre! Qué completa y maldito desastre!*

Mi-am cuprins fața în palme. Aș fi vrut să mă înghită pământul.

— E posibil ca Isabel să fi folosit cuvintele astea din spaniolă, când i-am răspuns la telefon. Ce înseamnă, mai exact? a întrebat Aaron, cu o curiozitate sinceră.

— Înseamnă „rahat". „Încurcătură." „Dezastru." „Catastrofă", am răspuns printre degete.

A scos un mormăit aprobator.

— Aaron, de ce i-ai zis c-o să fii la nuntă? Soră-mea se mărită peste câteva zile. Peste trei zile o să zbor în Spania.

— Tocmai am discutat despre asta, a zis, pe un ton obosit. Nu i-am spus c-o să fiu acolo. Ea a presupus asta.

Am încercat să abordez problema din alt unghi:

— După tot ce s-a întâmplat? După conversația noastră de la licitație și după ce am căzut de acord că înțelegerea noastră pică, ai lăsat-o să presupună c-o să vii la nuntă?

Oare el uitase despre discuția aceea neplăcută? Eu, una, nu uitasem.

— Ți-am zis că rămâne să mai discutăm, a răspuns el.

Când? aș fi vrut să-l întreb. În drum spre aeroport? Nu mai aveam timp să stăm de vorbă despre nimic.

— Dar nu am vorbit, Aaron.

Două săptămâni. Avusese la dispoziție două săptămâni ca să mă caute. Deși detestam s-o admit, așteptasem să mă caute. Acum

îmi dădeam seama. Ei bine, asta explica de ce nu mă lăsase inima să-i povestesc lui Rosie. Și nici familiei mele.

Am clătinat din cap cu dezamăgire. Ce nătângă eram!

— Și nu-i nevoie. Nu avem despre ce să discutăm.

Aaron a strâns din dinți, fără să mai adauge nimic.

Telefonul meu m-a anunțat că primisem câteva notificări, dar l-am ignorat. Eram ocupată să-i arunc priviri tăioase lui Aaron.

Stoarsă de energie, mi-am sprijinit capul de tetieră. Mi-am lăsat pleoapele să coboare. Îmi doream să dispar pur și simplu.

Alte sunete de notificare emise de telefonul meu m-au făcut să deschid ochii și să verific ce scria pe ecran.

— Ce mă fac? am cugetat cu voce tare. Peste câteva ore, Isabel o să-i sune pe toți și-o să le spună că a vorbit la telefon cu *iubitul Linei*.

De duminică încoace, mă pomenisem într-o încurcătură enormă.

— Aș putea să le spun că m-am despărțit de tine, am adăugat, oftând din rărunchi. Nu de tine la propriu, ci de... Înțelegi ce vreau să zic.

Telefonul meu a piuit iar. L-am ridicat, cu intenția de a-l da pe modul silențios.

Por el amor de Dios!

Confirmându-mi suspiciunile, ecranul meu afișa un număr alarmant de mare de mesaje.

Isabel: Tocmai am vorbit cu iubitul tău. 😍 Ce voce profundă și sexy are! Trimite-mi poze cu el, te rog!

Mamá: Sora ta mi-a spus că a vorbit cu Aaron. Dacă el vrea un meniu fără carne, putem să vorbim cu cei de la restaurant și să le cerem să pregătească un fel de mâncare cu pește. Mănâncă pește? Peștele nu e considerat carne, nu?

Mamá: Vegetarienii mănâncă pui? Charo a fost flexotariană, nu? Sau se zice flexatariană? Nu-mi aduc aminte. Dar tot

mânca șuncă și *chorizo*. Știi că nu sunt la curent cu toate tendințele astea.

Mamá: Dacă preferă, putem comanda un meniu cu pui. Întreabă-l!

Doamne Dumnezeule! Cum de mama e trează la ora asta?

Isabel: E ciudat că nu știu cum arată iubitul tău. E urât? Dacă-i nasol, nu-i grav. Pun pariu că se revanșează la alte capitole. 🍆

Mamá: Spune-mi ce preferă să mănânce. O să fie în regulă. N-o să-i zic bunicii. Știi cum e ea.

Isabel: Glumesc. Știi că n-o să-ți judec iubitul în funcție de cum arată.

Isabel: Și nici n-o să-ți cer o poză cu penisul lui, fiindcă asta te privește. Dar nici n-o să mă plâng dacă-mi trimiți una.

Am gemut exasperată.

Isabel: Glumesc! 🖤

Isabel: Dar nu și în legătură cu vocea lui sexy. 🔥

— Deci ne rămân două opțiuni, a spus Aaron.

Când mi-am răsucit capul, aproape că s-a izbit de al lui. Se uita la ecranul mobilului, peste umărul meu. Gura lui era foarte aproape de obrazul meu.

Mi-am lipit telefonul de piept, ascunzând ecranul, și m-am îmbujorat.

— Cât de mult ai citit?

Aaron, viitorul meu șef, a ridicat din umeri și a răspuns:

— Suficient.

Bineînțeles că a citit! La urma urmei, viața mea e o emisiune de divertisment.

— Am citit suficient cât să te sfătuiesc să nu te despărți de mine decât după ce o să auzi ce variante ne rămân.

Acest om mă invadase și îmi crease probleme încă de la început. Ar fi trebuit să fiu supărată. Furioasă. Și voiam să fiu. Însă gândul că nu aveam să înfrunt singură încurcătura pe care eu însămi o creasem și care se transformase într-o urzeală de minciuni mă făcea să mă simt ceva mai bine. Mai puțin neajutorată. Mai puțin singură.

— „Ne" Adică „noi"? am întrebat cu voce plină de îndoială, șovăitoare, dar în care se ghicea speranța.

— N-am de gând să te forțez, Catalina. Știu că îmi ascunzi ceva. Ceva care te-a făcut să te răzgândești brusc, după ce Jeff a anunțat promovarea mea.

A dus o mână la frunte și și-a dat părul pe spate, ca și cum se pregătea sufletește. A continuat:

— Ți-am zis c-o să vorbim, dar nu s-a întâmplat. E vina mea. Există un motiv pentru care nu te-am căutat ca să discutăm, dar acum nu mai contează.

Mi-a dat răgaz să-i cântăresc spusele.

— Putem reuși. O să ne străduim, dacă asta dorești, mi-a spus.

Am rămas fără aer.

Aaron a adăugat:

— O să fac în așa fel încât treaba asta cu nunta să funcționeze.

Ochii îi străluceau hotărâți.

Voiam să funcționeze. Avusese dreptate când declarase că el era cea mai bună opțiune pe care o aveam pentru nuntă, dar situația se schimbase după ședința în care Jeff făcuse acel anunț.

A fost promovat. O să devină șeful meu. Asta ne strică înțoiala. Mi-am învățat lecția mai demult, cu Daniel.

Și acum, totul se schimba din nou.

Toți cei de-acasă îl așteaptă. E prea târziu să mai dau înapoi.

Dacă nimeni de la muncă nu avea să afle vreodată de înțelegerea noastră, nu ar fi existat niciun risc. Nimeni nu avea vreun motiv

să-și imagineze că noi doi urma să mergem undeva împreună. Cu atât mai puțin în Spania, pentru o nuntă. Nimeni nu aflase de strângerea de fonduri. Mintea mea continua să deruleze același scenariu, iar și iar. Mă umplea de groază. Eu, aterizând neînsoțită în Spania. Singură. Blocată în trecut. Nuntașii mi-ar zâmbi cu milă. S-ar uita la mine cu tristețe. Și ar șușoti pe la spatele meu.

— Ai spus că avem două opțiuni, am șoptit, epuizată după ce încercasem să ajung singură la o concluzie. Care e prima?

Expresia lui Aaron a devenit extrem de serioasă.

— Prima opțiune este să te duci singură în Spania. Oricât te-aș sfătui să n-o faci, rămâne o opțiune. Nu mă îndoiesc c-o să te descurci. Dar nu înseamnă că e cea mai ușoară cale spre... scopul pe care vrei să-l atingi, indiferent care-o fi ăla.

— Nu vreau să ating niciun scop.

— Nu-i adevărat, și o știm amândoi. În orice caz, ai o a doua opțiune. Dacă o alegi pe aceasta, n-o să fii pe cont propriu. O să ai un sprijin.

A dus o mână pe piept și a continuat:

— Pe mine. Știi mai bine decât oricine că un proiect solicitant are nevoie de sprijinul potrivit ca să reușească. Așa c-o să mă iei pe mine, iar eu o să te susțin. Nu va trebui să înfrunți pe nimeni singură. O să le oferi exact ce le-ai promis.

Inima mi-a luat-o la goană.

— Dacă mă iei pe mine ca partener și ca *iubit* — o chestie pe care ai omis, în mod convenabil, să mi-o zici —, ataci problema încă de la sursă: nu vei apărea la nuntă fără pereche. E simplu.

Aaron Blackford își încheiase pledoaria.

— Simplu? Ești nebun dacă ai impresia c-o să fie simplu, am mormăit. Dacă abia îmi faci mie față în cea mai mare parte a timpului, imaginează-ți o armată de Line de toate dimensiunile și formele. Va trebui să le suporți trei zile la rând.

— Sunt pregătit.

Întrebarea era dacă eu eram pregătită să accept propunerea lui și să risc ca istoria să se repete.

— Niciodată nu mi-a fost teamă să lupt pentru ceva, Catalina. Chiar și când pare că n-am nicio șansă de izbândă.

Cuvintele lui m-au lovit în plin. Aproape c-am rămas fără aer.

Mă port ca o proastă.

La naiba! Fie ce-o fi!

— Bine, Blackford. Te-am avertizat de două ori. Acum te-ai pricopsit cu chestia asta. Trebuie să ducem tărășenia la capăt.

— Nu eu sunt cel care a vrut să anuleze înțelegerea, Catalina.

— Cum zici tu, Blackford. Sper să n-o dăm în bară.

— N-o s-o dăm în bară, a declarat ferm. Ai uitat că, atunci când îmi propun ceva, nu dau greș?

Eram puțin îngrozită de afirmația lui. Era nevoie de o anumită doză de încredere — poate chiar de nebunie — ca să reușim.

Parcă mi se ridicase o greutate de pe umeri.

M-am uitat pe geam. Nu recunoșteam zona unde parcase.

— Asta nu e strada mea. Unde suntem?

— Luăm cina.

A arătat spre o camionetă cu mâncare, care avea un model colorat, care îmbina măști de luptători mexicani și motive florale.

— Aici au cei mai buni tacos cu pește din oraș.

Stomacul mi-a ghiorăit zgomotos. Mâncarea asta era plăcerea mea vinovată.

— Tacos cu pește?

— Știu că-ți plac, a zis.

— De fapt, îi *ador*.

Aaron a dat aprobator din cap.

— I-ai lăudat în fața lui Héctor, de o sută de ori. Câți tacos vrei? De obicei comand trei.

De obicei?

— Vreau și eu tot trei, am răspuns absentă.

Mi-l imaginam pe Aaron venind aici adesea, comandându-şi trei tacos. Parcă vedeam cum i se scurgea sosul pe degetele lui de obicei imaculate. Poate chiar şi din colţul gurii severe.

Încetează, Lina! m-am mustrat.

— Mă întorc imediat, a anunţat Aaron, după care şi-a decuplat centura de siguranţă.

Câteva secunde mai târziu, încercam să-mi desfac şi eu centura, ca să-l însoţesc.

— Nu! a ordonat când am dat să deschid portiera. Rămâi în maşină! Aduc eu mâncarea.

— Nu-i nevoie să mă dădăceşti şi nici să-mi cumperi de mâncare, Aaron. Deja ai făcut suficient.

— Ştiu că nu-i nevoie, a zis şi a coborât din maşină. Oricum aveam de gând să vin aici. S-a întâmplat ca tu să fii cu mine. Ar trebui să mănânci ceva. Revin în câteva minute.

M-am dat bătută. Frământându-mi degetele în poală, l-am strigat pe nume. S-a oprit.

— Ia-mi patru tacos, te rog, i-am cerut.

Refuzam să mai fiu nesăbuită în privinţa mâncării şi să ţin dietă.

Aaron m-a privit câteva momente. Mă întrebam dacă era cazul să mai cer unul.

— Vezi să nu mai adormi, bine? Nu promit c-o să rămână vreun pic de mâncare când — sau dacă — reuşesc să te trezesc.

Am mijit ochii la el.

— Bine-ar fi să nu mă laşi vreodată fără mâncare, Blackford, am spus în barbă, imediat ce a închis portiera şi a traversat strada, spre camioneta cu mâncare mexicană.

În mai puţin de jumătate de oră, ţineam în mâini o pungă caldă, care mirosea absolut uimitor, şi intram în apartamentul meu. Cinci tacos. Aaron îmi luase cinci, nu patru, aşa cum îi cerusem. Cu garnitură de orez şi ardei iuţi. Şi nu mă lăsase să-i plătesc.

— Plătesc eu, spusese.

După aceea, mă rugase să-i trimit detaliile zborului spre Spania. Apoi m-a pus să promit că mănânc şi mă culc. De parcă nu exact asta plănuiam să fac.

L-am ascultat.

El. Aaron Blackford. Viitorul meu şef şi, în curând, partenerul meu fals la nunta surorii mele.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Mai erau douăzeci și patru de ore până la zborul spre nunta-catastrofă.

Stres: nivel maxim.

Plan pentru urgențe: negresă cu trei straturi de ciocolată. Un munte de negrese.

Ziua de ieri mă învățase ceva: fusesem total nesăbuită cu sănătatea mea. Da, știam că a mă îndopa cu ciocolată era la extrema opusă. S-ar zice că sunt femeia extremelor.

De asta eram acum pe Madison Avenue. Mai exact, în singurul loc din New York care putea să-mi calmeze nervozitatea.

— Vrei să iei comanda la pachet, Lina? m-a întrebat Sally, din celălalt capăt al tejghelei. Ce mai face Rosie? Nu vă întâlniți aici?

— Astăzi am venit doar eu.

Aseară, stătusem la telefon cu Rosie vreo două ore. Îi povestisem despre planul meu cu nunta. Nu fusese ușor. Țipase de entuziasm și îmi repetase că eu și Aaron ne aruncam ocheade arzătoare. În mod clar, își imagina. Era plăcut s-o am din nou de partea mea pe cea mai bună prietenă a mea. Chiar dacă acum făcea parte din Echipa Mincinoșilor. Pentru mine era foarte important ca Rosie să mă aștepte în New York, cu un zâmbet înțelegător și cu un munte de înghețată de care, cu siguranță, urma să am nevoie după ce mă întorceam din voiajul-catastrofă.

— Nu, Sally. Mersi! O să-mi savurez cafeaua și negresa aici.

După ce m-am gândit mai bine, am adăugat:

— De fapt, vreau două negrese, te rog. O să mă răsfăț. Am toată ziua la dispoziție să mă relaxez. Mi-am luat o zi liberă de la muncă.

Sally cântărea cu atenție boabele de cafea.

— Sigur ți-a fost dor de mine, dacă ai de gând să stai atât de mult aici, a comentat și mi-a zâmbit peste umăr. Nu te condamn. Cui nu i-ar fi dor de mine?

Am chicotit.

— Bineînțeles că mi-a fost dor de tine. Ești *barista* mea preferată.

Ochii mei îi urmăreau toate mișcările. Salivam de poftă.

— Spui asta doar fiindcă eu distribui bunătățile. Oricum, mai laudă-mă!

Dacă așa aș fi avut parte de o rezervă nesfârșită de cafea pentru tot restul vieții mele, eram pregătită s-o cer pe Sally în căsătorie. A aruncat o privire în spatele meu, apăsând pe butoanele responsabile de magia cafelei.

În ochii lui Sally a apărut un licăr admirativ.

— Bună dimineața! a salutat ea persoana din spatele meu.

Mi-a aruncat o privire năstrușnică, după care s-a concentrat asupra noului ei client.

— Ca de obicei? Espresso dublu, fără zahăr?

Am simțit că nou-venitul era chiar în spatele meu.

M-am încruntat. Comanda asta avea ceva familiar. Cafea neagră, amară și fără suflet, exact ca...

— Imediat, Aaron! i-a zis Sally.

M-am crispat și am căscat ochii, uluită.

— Mulțumesc, Sally!

Vocea aia aparținea bărbatului care mâine avea să ia avionul împreună cu mine, spre Spania. Bărbatul pe care urma să-l prezint familiei mele drept scumpul meu iubit.

M-am întors încet spre el și am fost întâmpinată de doi ochi albaștri precum oceanul și de o expresie serioasă foarte cunoscută. Am deschis gura, dar n-am apucat să spun nimic.

— E mai rău decât credeam, a zis, scrutându-mi fața.

Strângea din buze, ca de obicei.

— Pardon? l-am întrebat sfidătoare.

L-am măsurat cu privirea de sus până jos.

— Ochii tăi, a răspuns și a făcut semn spre capul meu. Par foarte mari. Mai mari decât de obicei. Ești sigură că e o idee bună să bei cafea? Deja pari un pic agitată.

Am mijit ochii la el.

— Agitată?

— Da. Ca și cum o să-ți sară țandăra din clipă-n clipă.

M-am abținut de la câteva înjurături, am tras profund aer în piept, ca să nu-mi sară țandăra — așa cum se exprimase el.

— În primul rând, sunt calmă.

Cuvintele mele au avut drept reacție o căutătură care mă contrazicea.

— Da. Nu doar calmă, ci zen, să știi. Exact ca un lac a cărui suprafață nu se clintește.

Mi-am întors privirea de la el și m-am uitat la Sally. Se sprijinea de tejghea, cu bărbia în podul palmei. Era captivată de conversația mea cu Aaron.

— Mi-e din ce în ce mai puțin dor de tine, Sally, am glumit zeflemitor.

Ea a zâmbit larg și și-a îndreptat spatele. M-am uitat pieziș la Aaron.

— Domnule Robot, n-ar trebui să fii la muncă, în loc să hoinărești prin oraș și să le zici unor femei oarecare că arată agitate?

— Tu nu ești o femeie oarecare, a zis Aaron calm, după care s-a sprijinit de tejghea, fix lângă mine. Am fost la muncă dimineață. Dar am restul zilei liber.

— Ți-ai luat liber? l-am întrebat, cu o tresărire teatrală. Probabil că porcii au început să zboare dacă Aaron Blackford și-a luat o zi liberă.

Ceva absolut neobișnuit pentru el.

— Jumătate de zi, a precizat.

Sally ne-a pus cafelele pe tejghea, în același timp. Mi s-a părut ciudat, având în vedere că dădusem comanda cu câteva minute înaintea lui Aaron.

Am mijit ochii la ea. Sally mi-a adresat un zâmbet angelic.

— Poftim! Doar ce-i mai bun pentru clienții mei preferați. Un epresso dublu, fără zahăr. Și un *flat white*.

Asta mi-a adus aminte de ceva ce spusese ea mai devreme, despre Aaron și comanda lui: *ca de obicei*.

— Cât de des vii aici, Aaron? l-am întrebat.

Având în vedere cu cât zel frecventam cafeneaua Around the Corner, mi se părea bizar că până acum nu dădusem nas în nas cu el pe-aici.

— Cum de știi de locul ăsta?

Ce întrebare! Există Google Maps, Tripadvisor, Time Out și un milion de alte site-uri care l-ar fi putut ajuta să-l descopere.

— Destul de des, a răspuns, după care și-a scos portofelul din buzunar.

Îl priveam bănuitoare. Îi urmăream mișcările degetelor lungi, când mi-am amintit brusc ceva. Vorbisem cu Aaron despre Around the Corner. Sau vorbisem de una singură despre cafeneaua mea preferată și probabil că, din întâmplare, Aaron auzise. Cred că se întâmplase în ziua în care apăruse la mine în birou și mă ajutase cu organizarea Zilei Porților Deschise.

— De ce te miri, Catalina? Sunt atent la ce spui, chiar și atunci când mormăi în barbă. Și adevărul e că mormăi destul de des. Dar, din când în când, mai zici și ceva interesant.

— Citești minți sau cum? m-am mirat.

— Din fericire, nu. Aș fi îngrozit să aflu ce gândești. Îți fac cinste.

I-a întins lui Sally cardul lui de credit.

În primul rând, de ce ar fi fost „îngrozit"? Și, în al doilea rând, eu mormăi?!

M-am dezmeticit când am văzut că Sally a luat cardul.

— Stai! am strigat. Nu-i nevoie să-mi plătești comanda. Am și eu bani.

— Sunt sigur că ai, dar vreau s-o plătesc.

— Și dacă refuz?

Sally s-a uitat la bărbatul de lângă mine. M-am răsucit spre el. Aaron avea o expresie calmă.

— Și există vreun motiv pentru care nu vrei să plătesc, Catalina? Ceva îmi spune că, dacă altcineva s-ar fi oferit să-ți facă cinste, ai fi acceptat fără să clipești o cafea și o negresă gratis.

După ce s-a uitat la tejghea, unde Sally lăsase comanda mea, a completat:

— De fapt, mai multe negrese.

— Păi, da, normal! Există un motiv întemeiat pentru care nu vreau să-mi cumperi nimic, istețule.

Am făcut un pas spre el și mi-am coborât vocea:

— Deja îți sunt datoare, și nu mă refer doar la tacos-urile de ieri, înțelegi? Nu vreau să-mi măresc datoria.

Judecând după expresia de pe chipul lui, ultima parte a afirmației mele l-a deranjat.

— Nu-mi ești datoare cu nimic, a spus încruntat. Dacă eu îți cumpăr o cafea, tacos sau orice altceva, nu înseamnă că-mi rămâi datoare.

A clătinat din cap. Avea o privire distantă.

— O să accepți vreodată ceva de la mine fără să faci tărăboi?

— Asta nu-i o întrebare la care pot răspunde ușor, Blackford.

— Observ, a zis și și-a înclinat capul.

Apoi a micșorat distanța dintre noi. Mișcarea a fost neașteptată. Mi s-a tăiat respirația. Eram foarte conștientă de cât de mult se apropiase. Brusc, nu știam ce să zic sau dacă trebuia să zic ceva. Aaron a întins mâna și și-a trecut degetele, ușor, peste tâmpla mea. Am întredeschis buzele. Fiori fierbinți îmi cutreierau spinarea.

— Mereu mă contrazici, Catalina.

M-am uitat în sus, la chipul lui frumos și sever. Ochii lui albaștri îmi urmăreau reacția.

— Și mi te opui...

Mi-a stat inima în loc. Mă simțeam de parcă alergasem câțiva kilometri.

Capul lui Aaron a coborât, iar gura lui s-a apropiat de urechea mea. Ca atunci când dansaserăm împreună.

— ... de parcă ai vrea să te implor. Ți-ar plăcea să te implor?

Vocea lui suna atât de intim! Dar următoarele lui cuvinte m-au zăpăcit complet.

— Despre asta e vorba? Ai vrea să mă vezi în genunchi?

Uaaau!

Am simțit pe gât o roșeață familiară, care mai apoi mi-a urcat în obraji și s-a răspândit în jos, înfierbântându-mă în numai câteva secunde.

Aaron mi-a susținut privirea. Simțeam o senzație ciudată în pântec.

— Lasă-mă să-ți fac cinste, bine? Vreau eu.

Am strâns din buze. Încercam să controlez iureșul care îmi cuprinsese mintea și corpul.

— Bine, am acceptat pe un ton șovăitor.

Mi-am dres vocea. De două ori.

— Plătește pentru cafeaua mea! Nu vreau nici să mă implori, nici să dai vreun spectacol în cafenea.

Mi-am dres glasul a treia oară. Dar vocea mea tot aiurea suna:

— Deci, te rog, plătește! Mulțumesc!

Încercam să-mi vin în fire.

Aaron a dat aprobator din cap, iar pe buze i s-a ivit un zâmbet satisfăcut.

— Vezi? N-a fost așa de greu, nu?

Buzele i s-au curbat și mai mult. Părea foarte mulțumit și...

Stai așa!

Mi-a picat fisa.

— Tu doar...

Nu-mi venea să cred! Reacția mea față de apropierea lui. Faptul că el tocmai mă ațâțase, doar ca să se distreze.

— Pur și simplu ai vrut să demonstrezi ceva, am declarat.

Buzele lui au zvâcnit.

— Poate că da, a răspuns Aaron, apoi s-a îndepărtat de mine.

Mi-a aruncat o privire, zâmbind arogant.

— Ești dezamăgită, Catalina?

Incredibil!

Deci era conștient de efectul pe care îl avea asupra mea, de efectul apropierii lui asupra simțurilor mele, asupra corpului meu. Și tocmai se folosise de asta ca să câștige o mică ceartă stupidă.

Mă holbam la profilul lui în timp ce el, satisfăcut de sine, ducea ceașca la buze.

Am ridicat din umeri, încercând să-mi reții un zâmbet.

— Știi ceva, Aaron? Chiar sunt dezamăgită.

— Serios?

Expresia lui arogantă a dispărut.

— A, da! Foarte tare. Și știi ce fac când sunt dezamăgită? am întrebat și m-am răsucit spre Sally. Sally, o să iau câte o bucată din tot ce ai în vitrină. Și m-am răzgândit. O să iau totul la pachet, te rog!

Buzele mele s-au curbat. Speram că surâsul meu nu aducea a rânjet răutăcios.

— El insistă să plătească, am zis, arătând cu degetul spre Aaron. Așa că, te rog, lasă-l să plătească. Că, dacă nu, o să-ți gonească toți clienții cu vreo bufonerie.

— Of! N-aș vrea așa ceva, a răspuns Sally și mi-a făcut cu ochiul. Ție chiar îți plac batoanele noastre cu lămâie. Să pun două, în loc de unul?

A apucat una dintre cele mai mari cutii.

— Ce idee minunată! Ador batoanele cu lămâie. De ce să nu iau și două brioșe cu afine? Arată fantastic.

Aaron stătea lângă mine, martor la scenă.

— Catalina, dacă ai impresia că nu mă bucur să te văd mâncând, atunci nu înțelegi cât de serios vorbeam ieri. Dar tot sper c-o să le împarți cu mine.

— Credeam că tu faci cinste, nu invers, l-am ironizat.

Dacă nu l-aș fi cunoscut, ar fi fost ușor să trec cu vederea amuzamentul vădit din ochii lui.

Și în timp ce mă holbam la acest chip superb, pe care îl detestasem — poate pe nedrept — în trecut, mi-am dat seama că mă amuzam la fel de mult ca el, dacă nu chiar mai mult. Și nu aveam doar asta în comun. Niciunul dintre noi nu se pricepea să-și mascheze reacția.

Pur și simplu stăteam și ne holbam unul la altul. Amândoi încercam să ne reținem rânjetele ca doi idioți, așteptând să se dea bătut celălalt și să se hlizească primul.

Vocea lui Sally a destrămat vraja:

— Bun! Comanda e împachetată.

— Bine, mersi, am mormăit.

După ce m-am chinuit puțin, am reușit să iau pachetul uriaș în brațe.

— Bine, Blackford. Mulțumesc și ție. E o plăcere să fac afaceri cu tine, ca întotdeauna.

— Chiar n-ai de gând să le împarți cu mine?

— Nu.

— Hei..., a început el, însă pe urmă a tăcut ca şi cum s-ar fi răzgândit.

Inima mea bubuia.

— Nu-mi place să alerg prin terminal, aşa că încearcă să nu întârzii mâine. Nu e...

— Drăguţ. Ştiu, Blackford. Pa!

Apoi m-am răsucit pe călcâie şi am plecat.

Mai întâi a vrut să-i dau din dulciurile mele şi acum, asta!

Într-o zi, aveam să arunc cu un obiect în faţa aia ridicol de simetrică. Chiar aveam să arunc. Dar niciodată cu o negresă.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Aaron nu întârzia niciodată. Nu era „programat" pentru genul acesta de comportament neglijent.

O ştiam fiindcă, timp de un an şi opt luni, încercasem din răsputeri să ajung mai devreme decât el la fiecare şedinţă. Prin urmare, faptul că încă nu apăruse nu putea însemna decât un lucru: nu venea.

Îi venise mintea la cap şi îşi dăduse seama cât de ridicol era planul nostru.

Planul *meu*, cu care el fusese de acord.

Sau era invers? Habar n-aveam.

Bineînţeles, nu avea nicio importanţă că nu venea.

Era singura explicaţie rezonabilă pe care o găsisem pentru faptul că eu mă aflam în terminalul de plecări, sub panoul uriaş care anunţa programul fiecărui zbor. Mi se scurgeau picături de sudoare pe spate. Nu era nimeni lângă mine. Lipsea bărbatul ursuz, cu ochi albaştri, car ar fi trebuit să fie aici.

Uitându-mă în jur, m-am silit să accept.

Sunt pe cont propriu.

Am simţit că mă cuprinde un val de panică pură. Dar mai era şi altă emoţie.

Ceva care semăna foarte mult cu sentimentul de a fi trădat. Şi chiar nu avea sens. Când venea vorba despre Aaron, nu aveam

dreptul să mă simt trădată sau abandonată. Şi nici nu voiam ca aceste emoţii să stârnească haos în sufletul meu. Înţelegeam de ce se speriase.

Toată treaba asta era o nebunie. O absurditate totală. De ce ar fi dus până la capăt planul dement pe care-l concepusem?

M-am uitat la valiza şi la geanta mea de mână, aşezate la picioarele mele, şi încercam din greu să-mi alung tristeţea.

Eşti bine, mi-am zis. *Revino-ţi şi du-ţi bagajele la check-in!*

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să urc singură în avion, dar aveam s-o fac. Aveam să-i înfrunt cu capul sus pe ai mei, pe Daniel, pe logodnica lui şi trecutul pe care îl lăsasem în urmă, consecinţele minciunii mele. Şi aveam să fac asta pe cont propriu, chiar dacă în ultimele patruzeci şi opt de ore îmi permisesem să cred că cineva avea să-mi fie alături.

Dios! Cum de ajunsesem aici? Cum devenise Aaron Blackford indispensabil în viaţa mea?

Durerea pe care o simţeam în spatele ochilor era, cu siguranţă, doar de la agitaţie. Să mă întorc acasă îmi provoca întotdeauna şi bucurie, şi remuşcare. Odată cu nostalgia, apărea şi durerea. De aceea nu mă duceam des în Spania.

Însă nu avea importanţă. Eram adultă. Înainte ca Aaron să apară în ecuaţie, plănuisem să mă duc la nuntă singură, aşa că exact asta urma să fac.

Ya está bien[1]. Era timpul să plec.

— Catalina! m-a strigat din spate o voce profundă, pe care nu credeam vreodată c-o să mă bucur s-o aud.

Nu simţeam doar bucurie, ci uşurare, fericire — *extaz* de-a dreptul.

Am închis ochii şi mi-am luat un scurt răgaz ca să mă scutur de vârtejul de emoţii pe care încercasem să le ignor cu o clipă înainte.

Aaron e aici. A venit.

---

[1] Hai, gata!

Am înghițit anevoie și am strâns din buze.

Nu sunt singură.

— Catalina!

M-am răsucit foarte lent. Nu mi-am putut reține un zâmbet strâmb, care probabil scotea în evidență absolut fiecare emoție care stătea să explodeze din mine.

Am fost întâmpinată de bine-cunoscuta încruntătură lui Aaron și jur că niciodată nu fusesem mai fericită să văd acea expresie încăpățânată.

A venit, a venit, a venit!

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Ești bi...

Înainte să-și încheie întrebarea, am aterizat cu zgomot pe pieptul lui. Apoi l-am înconjurat cu brațele.

— Ai venit!

Cuvintele se auzeau înfundat în materialul delicat care îi acoperea pieptul. Pieptul lui cald, lat și confortabil. Pentru o secundă, am refuzat să-mi pese de faptul că mă năpustisem asupra lui sau de cât de rușinată aveam să fiu din cauza asta, mai târziu.

Îl îmbrățișam pe Aaron.

Nu a reacționat la îmbrățișare, dar nici nu m-a îndepărtat. Brațele îi atârnau de-o parte și de alta a trupului. Stătea nemișcat. Părea că îmbrățișez o statuie de marmură, de neclintit, pe care o simțeam dură sub obrazul meu. Numai că în statuia asta auzeam bătăile unei inimi. Singurul semn că nu făcuse stop cardiac din cauza mea.

Am făcut un pas în spate și am ridicat privirea.

Părea că înțepenise de-a binelea. Poate că-l dădusem peste cap cu îmbrățișarea mea.

Poate aceasta era explicația pentru faptul că abia clipea în timp ce mă privea lung.

Iar eu am înțeles ce se întâmplase în ultimul minut. Căutam cu disperare să zic ceva care să-mi justifice nebunia temporară care mă făcuse să-mi lipesc corpul de al lui. Însă nu-mi venea nicio idee.

Într-un final, a destrămat el tăcerea:

— Ai crezut că nu vin.

Nu voiam să recunosc, deși era evident că asta crezusem.

Apoi a continuat pe un ton acuzator:

— Ai sărit în brațele mele pentru că ai crezut că nu vin.

Avea o privire cercetătoare.

— Nu m-ai mai îmbrățișat niciodată, a adăugat.

Am făcut încă un pas în spate, frământându-mi mâinile și simțindu-mă copleșită de felul în care mă privea.

— Nu cred că se poate considera îmbrățișare dacă una dintre părți stă țeapănă, Blackford. În plus, ai întârziat, iar tu nu întârzii niciodată, deci ce te așteptai să cred?

M-am dat mai mult în spate, ca să rămână o distanță suficientă de mare între corpurile noastre, și am reușit în sfârșit să-l privesc din cap până-n picioare. Materialul delicat care fusese lipit de obrazul meu cu câteva clipe în urmă era un banal tricou alb. Iar picioarele care rămăseseră nemișcate cât timp îl îmbrățișasem purtau blugi prespălați. Și...

Poartă tenișI?

Da, sigur erau tenișI.

Habar n-aveam ce mă așteptasem să poarte, dar cu siguranță nu așa ceva. Nu eram pregătită să-l văd pe Aaron decât în cămașa lui cu mâneci lungi, îndesată în pantalonii eleganți pe care-i purta de obicei.

Aaron părea relaxat. *Normal.* Nu ca o mașinărie de oțel indiferentă, pusă pe muncă, așa cum era la birou. Cea care îți transmitea cât se poate de clar să păstrezi distanța.

Îmi doream să-mi lipesc din nou obrazul de pieptul lui. Ceea ce era absolut ridicol. Și periculos. Această nouă versiunea a lui

Aaron era la fel de primejdioasă precum cea care zâmbea și râdea. Și era periculoasă fiindcă îmi plăcea un pic prea mult pentru binele planului nostru. Și pentru binele meu.

— Catalina! m-a strigat Aaron, forțându-mă să mă dezmeticesc.

Cu obrajii încinși, m-am prefăcut că nu mă holbasem la el și că nu-mi plăcea priveliștea asta.

— Da?

— Te întrebam dacă ai terminat.

Mierda!

— Ce să termin?

M-am scărpinat pe gât, încercând să-mi ascund jena.

— Cu panica asta. Acum sunt aici, așa cum am spus c-o să fiu. Și n-am întârziat. Tu ai venit mai devreme, a spus și și-a înclinat capul într-o parte.

M-am uitat la ecranul mobilului, ca să verific ora.

— Bine, ai dreptate. S-a întâmplat doar o dată.

Un zâmbet i-a apărut în colțul buzelor.

— Bun. Acum, că ne-am lămurit, a început el — nu-mi plăcea deloc cât de arogant arăta deodată —, crezi că poți să încetezi să te holbezi la mine de parcă mi-a mai crescut un cap? Aș vrea să prindem avionul.

M-a prins că mă zgâiam la el!

— Mda, am mormăit și mi-am îndreptat umerii. Am terminat și cu holbatul.

Am apucat mânerul valizei.

— Pur și simplu nu știam că ai și haine normale, am comentat.

Aaron a ridicat dintr-o sprânceană.

Ochii mei trădători l-au măsurat din nou din cap până-n picioare. Fir-ar să fie! Arăta foarte, foarte bine așa, în haine lejere și extrem de confortabile.

— Haide, Domnule Robot! Avem niște bagaje de dus la check-in, i-am spus și m-am străduit să nu mă mai uit la el.

Mi-am luat geanta de mână, care era plină până la refuz, am ridicat-o și mi-am pus-o pe umăr. Am încercat să pășesc cât de grațios puteam, deși probabil arătam ca un șerpaș cocoșat sub boccele.

Aaron m-a ajuns din urmă dintr-un singur pas.

— Cât naiba ai de gând să stai în Spania? m-a întrebat, cu ochii la cele două genți mai mari decât ar fi fost necesar. Credeam că ne întoarcem luni.

— Așa e.

Șocat, Aaron m-a măsurat cu privirea.

— Astea-s bagajele tale pentru o călătorie de trei zile?!

Am grăbit pasul, în timp ce încercam din greu să nu cad în fund, pe podeaua lustruită a terminalului, sub greutatea bagajului de pe umăr.

— Da. De ce mă întrebi?

În loc să-mi răspundă, și-a pus mâna pe brațul meu, ca să mă oprească din mers. Fără să-mi dea ocazia să protestez, Aaron mi-a luat delicat geanta și și-a pus-o pe umăr.

M-am simțit imediat nespus de ușoară, încât a trebuit să mă abțin să nu oftez de ușurare.

— Isuse, Catalina! a gâfâit Aaron și s-a uitat îngrozit la mine. Ce-ai pus aici? Un cadavru?

— Hei, asta nu-i o vizită obișnuită, de weekend, bine? Nu încerca să mă faci de rușine din cauza bagajelor, i-am răspuns bărbatului încruntat care mergea alături de mine. A trebuit să iau o mulțime de chestii. Machiaj, accesorii, uscător de păr, placă de păr, balsamul meu bun de păr, loțiune de corp, toate rochiile pe care-o să le port, șase perechi de pantofi...

— Șase perechi de pantofi?! a strigat Aaron, încruntându-se și mai tare.

— Da, i-am răspuns iute, în timp ce căutam un ghișeu pentru check-in. Câte una pentru fiecare dintre cele trei ținute de care am nevoie, plus trei perechi de rezervă.

Am făcut o pauză, apoi i-am zis:

— Spune-mi, te rog, că ți-ai luat cel puțin o ținută de rezervă.

Aaron și-a aranjat din nou geanta mea pe umăr și a scuturat din cap.

— Nu, nu mi-am luat. Dar o să fiu în regulă. Tu, pe de altă parte... Tu ești...

— Genială? l-am completat eu. Isteață? O maestră în arta împachetării bagajelor? Știu. Și sper că ai suficiente haine în valiza ta micuță.

— Ridicolă, a mormăit el. Ești ridicolă.

— Vedem noi cine-i ridicol când o să se-ntâmplă ceva cu cămașa, cu cravata sau cu costumul tău, iar la nuntă va trebui să porți una dintre rochiile mele.

— Șase perechi de pantofi, a mormăit el. O femeie ridicolă, cu un bagaj greu cât ea, a continuat cu glas scăzut.

— Dacă geanta e prea grea, poți să mi-o dai înapoi. Mă descurc și singură.

Mi-a aruncat o privire care îmi transmitea că așa ceva iese din discuție.

— Mulțumesc, Blackford! Ești foarte amabil, am oftat, acceptându-i ajutorul.

— Să știi că nu te descurcai cu bolovanul ăsta, a ripostat el, ceea ce mi-a stârnit cheful de a-mi retrage mulțumirile. Ți-ai fi rupt spatele.

Aaron a cotit la stânga și am găsit, în sfârșit, ghișeul companiei aeriene.

— Îți apreciez grija, Big A. Dar am și eu mușchi.

S-a prefăcut că nu își auzise porecla.

— Bineînțeles, ești și încăpățânată, nu doar ridicolă, a mormăit Aaron. Cum s-ar putea altfel?!

Mi-am ascuns zâmbetul și am comentat:

— Râde ciob de oală spartă.

Aaron mi-a aruncat o privire cu coada ochiului și a grăbit pasul, înaintând cu mica lui valiză și cu geanta mea, care dădea pe dinafară.

Pășeam în urma lui și nu m-am putut abține să-l admir din spate. Eram uimită și plăcut surprinsă de cum se lipeau blugii ăia pe coapsele care îl purtaseră, cândva, pe terenul de fotbal. M-am entuziasmat cam tare când privirea mi-a poposit asupra bicepșilor lui încordați sub greutatea genții mele.

Oof! Era extrem de supărător cât de mult mă distrăgea spatele lui Aaron acum, că știam mai multe despre el. Știam frânturi din viața lui.

Cele despre care aflasem în seara strângerii de fonduri, desigur. Dar și cele după care a trebuit să sap căutând pe Google.

Da, am căzut pradă curiozității. Însă numai o dată. Mi-am permis să-l caut pe internet o singură dată.

Iar nivelul acesta de autocontrol nu fusese ușor de atins. Încă de când căutasem informații despre Aaron, ceea ce aflasem nu-mi ieșea din cap. Mă gândeam la ele mai des decât aș fi vrut.

Mintea mea părea nerăbdătoare să se agațe de imaginile cu o versiune mai tânără a lui Aaron – la fel de serios, cu umeri la fel de lați și cu maxilarul la fel de bine definit. În acele imagini apărea îmbrăcat în echipament de fotbal. Inima îmi bătea mai tare numai când mă gândeam la ele. Am găsit articole din care am dedus că Aaron fusese destul de cunoscut cândva. Dar cel mai greu îmi era să uit articolele — și citisem zeci de asemenea articole — care îi lăudau performanțele din fotbal și care îl indicau ca pe o viitoare vedetă. Dar Aaron nu devenise sportiv.

De ce? De ce mass-media scrisese câțiva ani despre cariera lui sportivă, și apoi totul se oprise brusc?

Nu reușisem să găsesc o explicație.

Asta mi-a stârnit curiozitatea să aflu mai multe despre acest bărbat pe care credeam că-l cunosc, dar în legătură cu care îmi dădeam seama că mă înșelasem foarte tare.

Ca la un semn, Aaron s-a uitat peste umăr, la mine. A ridicat din sprâncene.

— S-a întâmplat ceva?

Prinsă cu garda jos, am clătinat din cap.

— Atunci, haide! În ritmul ăsta, n-o să ajungem în Spania.

— N-am eu norocul ăsta..., am mormăit, dar apoi m-am grăbit să-l prind din urmă.

Din nou, Aaron avea dreptate.

Aveam alte griji, mai importante.

De exemplu, avionul în care urma să urcăm în mai puțin de câteva ore.

Sau faptul că, odată ce aveam să urcăm, nu ar mai fi fost cale de întoarcere.

Plecam împreună. Și farsa noastră trebuia să reușească.

Atunci când aterizam în Spania, familia mea trebuia să creadă că Aaron și cu mine eram atât de îndrăgostiți și de fericiți, încât ne explodau inimile, păsările cântau în jurul nostru, iar florile înboboceau. Sau cel puțin că ne puteam suporta mai mult de zece minute fără să declanșăm un război mondial.

Deși nu știam cum aveam să reușim așa ceva, eram sigură de un lucru: eu și Aaron aveam să ne descurcăm.

Trebuia să ne descurcăm.

CAPITOLUL PAISPREZECE

— Şi mai spuneai că deserturile din avion nu sunt cine ştie ce! Ei bine, prăjitura asta cu ciocolată te contrazice, amice, am zis, savurând desertul minunat. Crezi că, dacă le cer, mi-ar mai da unul?

Am mormăit de plăcere.

La naiba! Era atât de bună, că nici măcar nu mi-ar fi fost ruşine să mai cer.

Nu m-aş fi jenat nici de Aaron, care ocupa locul confortabil, de clasa întâi, lângă mine. Încă nu mă puteam dumiri cum de-l lăsasem să ceară — sau mai degrabă, să ordone — un *upgrade*, în schimbul locului meu de la clasa a II-a, fără să mă împotrivesc. El îmi cuprinsese umerii cu braţul şi declarase că sunt „iubita" lui. Asta mă năucise suficient cât să dau din cap ca o toantă şi să-mi pun paşaportul pe tejgheaua de la ghişeul pentru check-in.

A coborât ziarul în spatele căruia se ascundea. Avea o sprânceană ridicată.

— „Amice"?

— Linişte! Acum mă bucur de prăjitură.

A oftat şi a continuat să citească.

Linguriţa mea a rămas încremenită în aer.

— Nu erai nevoit să faci asta, ştii? Să-mi plăteşti diferenţa pentru clasa întâi e prea mult.

Din direcţia lui s-a auzit un mormăit.

— Vorbesc serios, Aaron.

— Credeam că vrei să mănânci în liniște.

— O să-ți dau banii pentru *upgrade* când ne întoarcem din călătorie. Ai făcut suficient pentru mine.

— Nu-i nevoie. Sunt membru în Clubul Sky al companiei aeriene și am adunat suficiente mile de zbor[1], a explicat el, în timp ce eu luam ultima înghițitură de prăjitură divină. După cum ți-am spus, putem folosi călătoria ăsta ca să ne pregătim.

După ce am terminat de devorat prăjitura, mi-am șters gura cu un șervețel, l-am pus pe tava din fața mea și m-am răsucit spre Aaron.

— Asta-mi aduce aminte că pauza s-a terminat.

M-a ignorat.

Am împuns ziarul cu degetul arătător.

— Trebuie să ne întoarcem la treabă. Hai!

Am mai împuns o dată.

— E timpul să ne pregătim, am insistat.

— Vrei să încetezi? s-a răstit Aaron, din spatele ziarului.

— Nu.

Am mai împuns ziarul de câteva ori, ca să-i fie imposibil să-l citească.

— Am nevoie de toată atenția ta. Am vorbit numai despre câțiva membri ai familiei mele, iar timpul trece, i-am zis, trăgând de un colț al ziarului. Ești atent?

— Nu-i nevoie să tragi de el, a răspuns și a coborât brusc ziarul. Ai întotdeauna parte de atenția mea totală, Catalina.

Replica lui mi-a făcut degetul să încremenească în aer.

— Ha! am exclamat și am mijit ochii. Ce drăguț din partea ta că încerci să mă păcălești cu trucuri ieftine! Să nu crezi că, dacă mă lingușești, o să mă convingi să te las în pace. Lasă ziarul deoparte! Acum nu relațiile internaționale ale Statelor Unite sunt importante.

---

[1] Un fel de program de fidelizare prin care distanța parcursă în zbor de un pasager îi pot oferi, acumulate, anumite avantaje sau reduceri de preț.

După ce a dat din cap fără tragere de inimă, Aaron a strâns meticulos ziarul și l-a pus pe tavă.

— Bun, a zis și și-a ațintit ochii albaștri asupra mea. Fără distrageri! Sunt numai al tău.

Numai al tău.

Respirația mea s-a blocat undeva între plămâni și nas.

— Cum îi cheamă pe miri? am reușit să îngaim.

— Gonzalo și Isabel, a răspuns dându-și ochii peste cap, ca și cum întrebarea mea era prea ușoară.

Mă provoca.

— Care este trioul de verișori pe care nu trebuie să-i crezi deloc, indiferent ce ți-ar zice?

Am făcut o pauză și mi-am înclinat capul într-o parte. Am adăugat:

— Mai ales dacă îți zic: „Hei, vrei să auzi ceva amuzant?".

— Lucas, Matías și Adrían.

Nu ezitase. Perfect! Sălbaticii ăia erau periculoși și nu știai niciodată ce tâmpenie o să debiteze.

— Pe părinții cum îi cheamă?

— Cristina și Javier, a răspuns imediat. Ar trebui să fiu politicos, dar să-i strig pe numele mic, altfel o să se simtă jigniți și o să creadă că sunt fițos.

Aaron a făcut o pauză. Îmi reprodusese cuvintele întocmai. S-a făcut mai comod în scaunul spațios, care acum părea mic și înghesuit sub corpul lui mare.

— Javier este profesor universitar de istorie și vorbește fluent engleza. Cristina este asistentă medicală, iar engleza ei nu e la fel de bună. Totuși, ea este cea cu care ar trebui să fiu mai atent. Chiar și atunci când pare că nu mă înțelege, probabil că-mi analizează cuvintele.

Am aprobat din cap, impresionată. Răspundea corect la toate întrebările mele — pentru a doua oară. Nu mă miram. În trecut,

indiferent de sarcina care i se trasa, Aaron dovedise că tenacitatea lui nu cunoaște limite când vine vorba despre succes. Aaron nu făcea lucrurile de mântuială; avea cele mai bune rezultate. Întotdeauna.

Perfect! Avea nevoie de toată tenacitatea ca să dea piept cu familia Martín și cu restul invitaților de la nuntă.

Dar asta nu însemna că eram complet satisfăcută.

— Pe părinții mirelui cum îi cheamă?

— Juani și Manuel, a răspuns Aaron imediat.

Am văzut că se pregătește să adauge ceva. Știam ce urma să zică: ei erau și părinții fratelui mirelui. Care era fostul meu iubit.

— Bun! Următoarea întrebare, m-am grăbit să intervin. Cine e verișoara pe care trebuie s-o eviți cu orice preț dacă nu sunt cu tine, ca să controlez situația?

M-am răsucit în scaun, cu fața spre el.

În încercare de-a vedea cum reacționează Aaron sub presiune, mi-am luat cea mai hotărâtă expresie.

Maxilarul lui a zvâcnit. Părea cu mintea în altă parte.

La naiba! De ce ezita? Nu trebuia să ezite.

Eram pe punctul de a-i face morală, când el mi-a oferit un răspuns:

— Charo.

Aaron pronunțase numele cu un puternic accent american.

Și i-aș fi criticat pe loc pronunția, dacă următoarea lui mișcare nu mi-ar fi provocat un șoc.

A ridicat un braț și mâna lui mare s-a apropiat foarte încet de fața mea. Se uita undeva deasupra bărbiei mele. După aceea, înainte să-l pot opri, și-a lipit degetul mare de pielea mea, foarte delicat.

Îmi mângâia obrazul. Foarte aproape de gură.

Absolut fiecare nemulțumire a dispărut în clipa când și-a trecut degetul peste pielea mea.

A vorbit iar. Părea captivat de atingere.

— Charo, a repetat el, distras.

Am rămas înțepenită. Simțeam cum simpla atingere a pielii mele îmi aprindea mici văpăi în tot corpul.

— Ai zis că trebuie să fug de o femeie roșcată, cu ochi verzi, iscoditori și care nu are nicio rușine. Și c-o cheamă Charo.

Cum de putea o atingere atât de blândă să-mi pârjolească pielea? Nu pricepeam. Am întredeschis buzele, expirând tremurător.

Abia atunci și-a ridicat Aaron ochii și s-a uitat în ai mei.

Sângele mi se învolbura și mi se ridica pe gât, în obraji, pe tâmple.

Când Aaron a privit în altă parte și și-a retras degetul, am simțit că mă relaxez. Dar a fost o senzație de scurtă durată. Imediat ce m-am uitat în jos și i-am văzut mâna, am descoperit îngrozită că avea o urmă de ciocolată pe deget.

Ciocolată care fusese pe fața mea, cu câteva secunde în urmă.

Doamne!

Nu faptul că vorbisem în timp ce gura mea era mânjită cu ciocolată m-a dat gata. Și nici că făcusem așa ceva în fața lui Aaron, care probabil avea să folosească asta împotriva mea, cândva. Nu. Ceea ce era să mă facă să mă scurg pe mochetă — dacă nu m-ar fi oprit centura de siguranță — a fost faptul că Aaron a deschis buzele, de obicei strânse cu severitate, și și-a lins urma de ciocolată de pe deget.

Ciocolată pe care tocmai o pescuise din colțul gurii mele.

În pântec am simțit o dezlănțuire de senzații. Pe fața lui a apărut o expresie de satisfacție.

Iar eu... *Fir-ar să fie!* Pur și simplu mă holbam la el, complet... vrăjită. Total șocată.

Ar fi trebuit să fiu îngrozită. Dar nu eram. Ochii mei căprui erau fixați asupra gurii lui și fierbințeala pe care o simțisem pe față mi se împrăștia în corp, în tot felul de locuri interesante.

Cu coada ochiului, l-am văzut cum își șterge tacticos degetul de șervețelul aflat pe tava mea.

— Ai avut dreptate. Prăjitura e foarte bună.

Și-a dres vocea, ca și cum nu se întâmplase nimic.

— După cum spuneam, ar trebui s-o evit pe verișoara ta Charo.

Când privirea mea a revenit asupra ochilor lui, am simțit tot felul de senzații ciudate și răscolitoare.

— Ai subliniat cât de important este ca Charo să nu intre la bănuieli în legătură cu înțelegerea noastră.

Abia dacă ascultam ce zice. A ridicat din nou mâna. Apoi, degetul lui mare mi-a șters iar colțul gurii. De data aceasta, senzația a fost și mai intensă. Atingerea lui era și mai delicată. Pleoapele mi-au fluturat pentru o clipă.

— Cred că ai șters toată ciocolata, am spus cu voce nesigură, pe care abia dacă o recunoșteam. Mersi!

— Voiam doar să fiu eficient, a răspuns încet și și-a ridicat privirea de la acel punct afurisit din colțul gurii mele. Următoarea întrebare!

— Cavalerul de onoare cine e?

Am început să mă foiesc în scaun. Jena înlocuise senzația de căldură care îmi dăduse fiori mai devreme. Era un subiect care nu-mi stârnea cele mai plăcute emoții. Sau poate că eram dată peste cap de ceea ce tocmai se întâmplase. Îmi țineam respirația, așteptându-i răspunsul.

— Daniel, a zis Aaron și m-a privit în ochi. Este fostul tău iubit și fratele mirelui.

Am dat din cap o dată, incapabilă să rostesc vreun cuvânt.

Aaron și-a schimbat poziția în scaun și a aplecat ușor capul, ca să fie la aceeași înălțime cu al meu.

— N-ai mai spus altceva despre el. Ar trebui să știu și alte lucruri?

Mă privea în tăcere, ca și cum era în așteptare. Vedeam că, într-adevăr, am parte de toată atenția lui. Exact cum spusese mai devreme. Am simțit nevoia de a mă deschide în fața lui și de a-i spune totul, dar aveam dubii.

— Nu. Asta-i tot. E fostul meu iubit și fratele mai mare al lui Gonzalo. Isabel și Gonzalo s-au cunoscut prin intermediul nostru, când am început să ieșim împreună. Și cam asta-i tot.

Dacă aș fi fost mai înțeleaptă, i-aș fi spus lui Aaron toată povestea.

Dar în ultimul timp, se pare că mă pricepeam grozav să iau numai decizii proaste. Așa că nu i-am destăinuit nimic.

În apărarea mea, pot spune că era suficient de dificil că urma că dau ochii cu catalizatorul actualei mele situații proaste. Nu voiam să pierd vremea vorbind despre Daniel, fiindcă asta ar fi însemnat să stârnesc amintiri care aveau la bază câteva alegeri proaste și, drept rezultat, o inimă frântă.

Deci nu era un subiect despre care eram dispusă să vorbesc deschis, indiferent cât de important era pentru mascarada pe care eu și Aaron aveam s-o punem în scenă. M-aș fi simțit nespus de neghioabă dacă i-aș fi dezvăluit lui Aaron acea parte din trecutul meu. Știam că-l mințeam din nou. Era o minciună prin omisiune, desigur, dar exista posibilitatea să se întoarcă împotriva mea, ceva mai târziu. La fel ca toate minciunile.

— Poți să ai încredere în mine, a spus cu blândețe.

Poate că da. Dar nu însemna că-mi era ușor să am încredere în Aaron. Acea parte din viața mea fusese sub lacăt multă vreme. Așa se explica faptul că ajunsesem aici, deasupra Oceanului Atlantic, alături de un bărbat cu care de obicei nu reușeam să împart același spațiu fără să-mi doresc să arunc cu un obiect în capul lui. Și totuși, era singurul om din New York care acum îndeplinea rolul de iubit inventat.

— Cum o cheamă pe bunica mea?

Îmi țineam privirea în jos. Voiam să mă uit oriunde, în afară de fața lui. Nu voiam să aflu ce simțea în clipa asta.

— Catalina, a rostit Aaron, cu milă în voce.

Detestam tonul ăsta.

— Incorect! am răbufnit. Numele bunicii mele nu este Catalina, Aaron. Trebuie să știi numele singurei mele bunici în viață.

Mă ascundeam după deget, dar asta nu schimba faptul că Aaron chiar trebuia să știe numele bunicii mele.

— Deci? am insistat. Cum o cheamă pe bunica mea?

Aaron și-a sprijinit capul pe tetiera moale și a închis ochii pentru o secundă.

— O cheamă Maria și nu vorbește deloc engleza, dar trebuie să am grijă cu ea. Dacă se întâmplă să-mi dea ceva de mâncare, o să tac și-o să mănânc.

Aaron turuise la foc automat, ca și cum exersa discursul ăsta de săptămâni întregi.

A tras adânc aer în piept și m-a privit rugător.

— Am repetat informațiile astea de o mie de ori. Îmi provoci o migrenă, a zis, încruntându-se. Trebuie să te relaxezi. Vreau să mă odihnesc. Crezi că poți să taci câteva ore?

— În primul rând, nu le-am repetat decât de trei ori. Și n-am terminat cu ultima rundă de întrebări. În al doilea rând, sunt complet relaxată. Sunt foarte calmă, Blackford. Vreau doar să mă asigur că n-o dai în bară, amestecând informații esențiale. Ești iubitul meu..., m-am oprit când mi-am dat seama ce spusesem. Iată rolul pe care o să-l joci în această farsă. Iubitul meu inventat. Deci ar fi cazul să cunoști măcar numele rudelor mele apropiate, astfel încât nimeni să nu suspecteze că tu și cu mine nu suntem, de fapt, împreună. Și, crede-mă, o să-și dea seama dacă eziți cât de puțin. Da, nu te încrunta așa la mine! În Spania, verișorii primari și cei de gradul doi sunt rude apropiate, pricepi? E valabil și pentru unchi, mătuși, străunchi și strămătuși. Uneori, e valabil și pentru vecini, am adăugat, apoi am făcut o pauză ca să mă gândesc. Poate c-ar trebui să trecem din nou în revistă cum arată fiecare...

— Nu! mi-a tăiat-o Aaron, care părea din ce în ce mai frustrat. Ce trebuie să facem este să ne odihnim. Dacă tu nu vrei să te

odihnești, atunci cel puțin lasă-mă pe mine să ațipesc. Vrei să fiu ciufut când aterizăm?

— Mereu ești ciufut.

S-a încruntat și mai tare.

— Vrei să fac o impresie proastă?

— Mă amenințI?

— Nu, a spus surprins. Dar s-ar putea întâmpla, dacă nu mă lași să dorm.

— Doar o singură dată mai repetăm. O să fie rapid. Numai verii primari, bine? am negociat îmbufnată.

Aaron a oftat teatral.

— Sau poate ar trebui să parcurgem niște chestii de bază, cum ar fi culoarea mea preferată, filmul care mă face să plâng sau teama mea cea mai mare.

Aaron s-a dezumflat.

Am deschis gura, dar el mi-a făcut semn să mă opresc.

— Îți place coraiul . *P.S. Te iubesc*[1]. Șerpii sau orice vietate care seamănă cu ei.

Era sută la sută corect.

Apoi a închis ochii, ignorând lumea din jur. Și pe mine.

Rămăsesem fără cuvinte, așa că l-am imitat și mi-am lăsat capul pe spate. Nu voiam să mă gândesc că avusese dreptate în legătură cu fiecare dintre cele trei informații. Dar liniștea nu făcea decât să-mi amplifice fiecare gând și grijă.

Emoția de mai devreme a revenit. Mă făcea să mă zvârcolesc și să-mi pierd puțina stăpânire de sine pe care mai reușeam s-o mențin în preajma lui Aaron.

— Vreau doar să mă asigur că totul merge perfect, am spus, cu voce secătuită. Îmi pare rău dacă îți provoc dureri de cap.

Aaron probabil a sesizat un anumit ton în declarația mea. A deschis ochii brusc și a întors capul în direcția mea.

---

[1] Ecranizarea romanului cu același nume, de Cecilia Ahern.

— De ce ești atât de sigură c-o voi da în bară?

Nodul pe care îl simțeam în piept s-a strâns și mai tare.

Oare avea impresia că singura mea grijă era ca el să-și aducă aminte numele alor mei?

Adevăratul impostor eram eu, nu el.

Am clătinat din cap, căutându-mi cuvintele.

— Nu-i vorba de asta. Vreau ca familia mea să creadă că sunt fericită.

— Nu ești fericită, Catalina?

Privirea lui intensă o căuta pe a mea și începeam să cred că, în cele din urmă, avea să-mi scoată la iveală toată secretele.

— Probabil că sunt, am spus răsuflând prelung. Cred că sunt fericită. Aș vrea ca toți cei de acasă să creadă că sunt. Chiar dacă singurul mod de a-i convinge e ca tu să-ți joci bine rolul. Ca noi să ne jucăm bine rolurile. O să iasă bine doar dacă toți ai mei cred că nu sunt singură din cauză că e ceva în neregulă cu mine. Trebuie să-i facem pe toți — pe absolut toți — să creadă că suntem foarte îndrăgostiți, nebuni unul după celălalt. Dacă află despre aranjamentul nostru, n-o să mă ierte. Va fi umilitor. Probabil de o mie de ori mai rău decât dacă aș fi prezentă la nuntă neînsoțită, iar ei mi-ar plânge de milă până la sfârșitul zilelor mele.

Dacă familia mea descoperea că eu convinsesem pe cineva să se dea drept iubitul meu, cineva care nici măcar nu-mi era prieten, aveam să confirm ceea ce credeau despre mine: că aveam inima frântă, că eram o persoană cu probleme, jalnică.

În ochii lui Aaron a apărut o licărire de înțelegere. Ca și cum pusese piesele de puzzle cap la cap. Poate că înțelesese adevărul din spatele motivelor mele.

Pe nespusă-masă, am fost întrerupți.

Aaron și-a îndreptat atenția spre stewardesa care se oprise lângă noi.

Femeia i-a adresat un zâmbet radios. El nu i l-a întors.

— Ați dori ceva de băut, domnule Blackford? Domnișoară Martín?

— Două pahare de gin tonic, vă rog, a spus fără să-i arunce o a doua privire stewardesei. Asta vrei să bei, scumpo?

Mi-am dat capul pe spate, surprinsă de ultimul cuvânt. *Scumpo.*

— Da, am șoptit, simțind cum obrajii mi se înroșesc instantaneu.

Ei bine, chestia asta... asta fusese... Nimeni nu-mi mai spusese *scumpo*. Și, dacă mă luam după fluturașii care mi se agitau în stomac, îmi cam plăcea. Aoleu! Chiar îmi plăcuse să-l aud spunându-mi așa.

— Mulțumesc... ăăă...

I-am aruncat o privire stewardesei, care se holba la Aaron.

— Mulțumesc, prietene[1]!

Femeia a dat din cap și a zâmbit încordat.

— Revin imediat cu băuturile dumneavoastră.

— Știi, a început Aaron în șoaptă, după ce a plecat stewardesa, îți faci griji c-o s-o dau în bară și c-o să încurc zeci de nume spaniole pe care le-am aflat abia azi, și totuși tu treci cu vederea că, dacă îmi spui „prietene", probabil o să ne dai de gol cam repede.

— Zeci de nume? am șuierat eu. Sunt mai degrabă vreo douăsprezece.

Aaron mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Maximum douăzeci, m-am corectat. S-ar putea să ai dreptate.

Aaron s-a uitat la mine, șocat că-i dădusem dreptate.

— Cu ce nume de alint ai vrea să te strig?

— Oricare dorești. Pur și simplu alege unul.

— Nu știu, am zis, alungând din minte varianta „scumpule". O să aleg un nume de alint în spaniolă. *Bollito? Cuchi cuchi? Pocholito?*

— *Bollito?* s-a mirat Aaron.

Am zâmbit și am explicat:

---

[1] În orig. *boyfriend.*

— Înseamnă „chiflă mică". Ca acele chifle pufoase, lucioase și așa de drăgălașe, încât...

— OK. Nu-mi spune așa! mi-a tăiat-o el, încruntat. E mai bine să folosim prenumele noastre, a adăugat, după care a luat cele două pahare de la stewardesa care tocmai reapăruse. Nu cred că pot avea încredere în tine să alegi un nume de alint în spaniolă, dacă nu știu ce înseamnă.

— Eu sunt de încredere. Ar trebui să știi asta deja, am spus și m-am bătut cu un deget pe bărbie. Ce zice de *conejito*? Înseamnă „iepuraș".

Oftând din rărunchi, Aaron și-a adâncit corpul masiv în scaun.

— Ai dreptate, nu ești un iepuraș, am continuat, apoi am făcut o altă propunere. *Osito*?

L-am studiat ostentativ de sus până jos, ca și cum încercam să-mi dau seama dacă numele ăsta de alint i se potrivește.

— Da, ți se potrivește mult mai bine. Ești mai degrabă un urs.

Aaron a gemut înăbușit. Și-a dus paharul la buze și a sorbit aproape jumătate din el.

— Bea-ți ginul și încearcă să dormi, Catalina.

— Bine, am răspuns, făcându-mă confortabilă în scaun. Dacă insiști, *osito*.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Aaron dând pe gât restul de gin.

Nu-l învinovățeam. Cu siguranță, dacă voiam să supraviețuim, amândoi aveam nevoie să ne facem curaj dând ceva pe gât.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Mi se părea un vis ciudat să cobor din avion, să trec pe la ghișee și să ne luăm bagajele. Un vis în care totul în jurul tău pare estompat și ireal, dar în sinea ta știi că nu e real.

Însă acesta era aievea. Mi-o dovedea zvâcnetul puternic al pulsului în timpanele mele.

Creierul îmi repeta că urma să mă trezesc, în timp ce inima mea striga că deja eram trează și că totul se întâmplă pe bune. În momentul când am văzut poarta Sosiri, m-am trezit la realitate și am încremenit.

Roțile valizei mele au scârțâit pe pardoseală, iar picioarele mi-au înțepenit. Cu răsuflarea tăiată, m-am uitat cum se deschide și se închide poarta și cum ies persoanele care erau în fața noastră.

M-am uitat la Aaron. Era cu câțiva pași în fața mea. Geanta mea burdușită îi atârna din nou pe umăr.

— Aaron! l-am strigat cu glas dogit, în timp ce bubuiturile din timpanele mele deveneau asurzitoare. Nu pot s-o fac.

Simțeam o greutate în piept. Am dus o mână la inimă.

— *Ay Dios!* am suspinat. *Ay Dios mío!*

Cum de permisesem ca lucrurile să ajungă atât de departe?

Ce aveam să fac dacă totul urma să se întoarcă împotriva mea? Dacă înrăutățeam situația?

Eram nebună. Sau, mai bine zis, eram de-a dreptul neroadă. Și-mi venea să-mi dau palme. Poate că așa mi-aș fi venit în fire.

Am privit în jur, în căutarea unei căi de scăpare. Dar nu vedeam nimic dincolo de poarta care ne separa de părinții mei, poarta prin care pasagerii continuau să treacă.

— *No puedo hacerlo*[1], am murmurat, fără să-mi recunosc vocea. Nu pot să fac asta. Pur și simplu nu pot să mă duc acolo și să-mi mint întreaga familie. Nu pot. N-o să meargă. O să-și dea seama. O să mă fac de râs. Sunt o fraieră, fiindcă...

Degetele lui Aaron mi-au cuprins bărbia și mi-au ridicat capul, astfel încât să-l privesc în ochi.

— Hei!

Albastrul din ochii lui strălucea în lumina fluorescentă din terminal, hipnotizându-mă. Incapabilă să articulez vreun cuvânt fără să-mi pierd total controlul, am clătinat ușor din cap.

— Nu ești fraieră.

Am închis ochii pentru o clipă, căci nu voiam să văd ce i se oglindea în privire.

— Nu pot s-o fac, am șoptit.

Am deschis ochii, întâlnindu-i iar pe ai lui.

Aaron și-a înăsprit vocea.

— Catalina, nu fi caraghioasă!

Spre deosebire de atingerea delicată a degetelor lui, cuvintele astea erau poruncitoare și păreau lipsite de compasiune, având în vedere că vorbea cu o femeie în pragul unei căderi nervoase.

Însă replica lui m-a forțat — de fapt, mi-a permis — să-mi recapăt suflul. Între tot acest timp, Aaron mă privea într-un fel care, în mod normal, mi-ar fi sporit anxietatea. Privirea lui m-a readus cu picioarele pe pământ.

— O să ne descurcăm noi, a spus încrezător.

Noi.

---

[1] Nu pot s-o fac.

Apoi, ca și cum ar fi așteptat să-mi revin puțin, ca să fiu pregătită sufletește, a spus ceva năucitor:

— Nu ești singură. Sunt lângă tine. Suntem implicați amândoi în povestea asta și o să ne descurcăm.

Cine știe de ce, îl credeam. Nu l-am contrazis.

Ochii mei căprui și neliniștiți erau în continuare adânciți în ochii lui albaștri, plini de hotărâre, iar între noi s-a stabilit, în tăcere, un fel de înțelegere.

Noi. Pentru că Aaron și cu mine tocmai deveniserăm *noi.*

Aaron și-a luat degetele de pe bărbia mea și mi-a luat mâna liberă.

A strâns-o ușor.

Ești gata? m-a întrebat din ochi.

Am tras încă o dată adânc aer în piept și ne-am îndreptat spre ușile terminalului Sosiri, din micul aeroport spaniol.

Ne apropiam de părinții mei.

De această farsă scandalos de ridicolă pe care aveam s-o punem în aplicare amândoi.

Pentru că noi — Aaron și cu mine — urma să ne descurcăm. Așa spusese, iar eu îl credeam.

Speram, pentru binele nostru, să aibă dreptate.

— Papá, îți zic pentru ultima oară: stăm foarte bine aici.

L-am căutat cu privirea pe iubitul meu fals, pentru susținere.

Aaron zâmbea ușor.

— Poate dacă o mutăm pe *abuela* acasă la soră-ta, a continuat Papá, voi doi ați putea sta în cea mai mare cameră de oaspeți din casă. Dar s-ar putea ca *Tío* José și *Tía* Inma să doarmă acolo. Stai să-i sun...

L-am întrerupt și m-am întins să-l mângâi pe braț.

— Papá, nu-i nevoie. Apartamentul ăsta e perfect. Nu e cazul să ne muți în casă. Las-o pe *abuela* în pace.

Am simțit un val de nostalgie și de familiaritate. Trecuse atât de mult timp de când nu mai fusesem acasă! Toate astea îmi erau tare cunoscute și, în același timp, erau ca o amintire la care nu revenisem de multă vreme. Tata era bun la inimă, mereu nespus de binevoitor. Îi păsa prea mult. Încerca să-i facă pe toți să se simtă ca acasă, deși asta îi dădea mari bătăi de cap, din cauza distribuirii camerelor. Fusesem atât de preocupată să mă tem de momentul reîntâlnirii, încât uitasem că ei erau familia mea, căminul meu. Doamne! Îmi fusese extrem de dor de ei.

Mama stătea în pragul dormitorului înghesuit. A intervenit în discuție:

— *Ay, cariño!* Tatăl tău are dreptate. *No sé...*, a ezitat, căutându-și cuvintele. *Este hombre es tan alto y... grande.*[1]

L-a măsurat cu privirea pe Aaron. A clătinat din cap, cu un aer mirat și neîncrezător.

Mi se părea că zâmbetul lui Aaron se lățea tot mai mult. M-am uitat întrebător la el.

— Știu ce înseamnă *grande*, mi-a zis.

S-a întors spre mama și și-a luat o mină serioasă.

— Mulțumesc pentru grijă, Cristina! Dar ne vom descurca dormind aici. *Muchas gracias por todo de nuevo.*[2]

Și eu, și mama am rămas cu gura căscată, pentru a doua oară în aceeași zi. Prima oară se întâmplase în aeroport, unde aflasem că Aaron vorbea suficient de bine spaniolă cât să se prezinte părinților mei în limba mea maternă. Avea un accent american abia sesizabil.

În timp ce eu stăteam încremenită, mama a surâs.

---

[1] Of, draga mea! Nu știu ce să zic... Bărbatul ăsta e atât de înalt și de... mare.

[2] Mulțumesc mult pentru tot, din nou.

Apoi a expirat profund, pe jumătate mirată, pe jumătate resemnată. Ca și cum accepta spusele lui Aaron fără să-l contrazică, atâta timp cât el continua să vorbească în spaniolă. Mama devenea așa de maleabilă numai în cazul anumitor persoane.

„Iubitul" meu norocos i-a răspuns cu un zâmbet politicos.

— Catalina nu ocupă mult spațiu, a comentat deodată. Găsim noi o cale să ne cuibărim împreună, nu-i așa, *bollito*?

Mi-am răsucit iute capul în direcția lui.

— Da, am spus printre dinți. O să ne cuibărim.

Mi-am promis c-o să plătească pentru replica lui ceva mai târziu și m-am uitat îngrozită la tata. Spre marea mea dezamăgire, zâmbea larg. Mama, pe de altă parte, se mulțumea să dea din cap și-și plimba privirea de la Aaron la mine, măsurând diferența de mărime și de înălțime.

Din fericire, aceste diferențe nu aveau să reprezinte o problemă. Apartamentul pe care părinții mei îl ofereau turiștilor, spre închiriere, în sezonul de vârf, avea două dormitoare. Camerele erau mici și dotate cu strictul necesar. Deci *noi*, Aaron și cu mine, nu aveam să ne *cuibărim* împreună. Nici măcar nu aveam să împărțim aceeași cameră.

Slavă cerului!

Asta mi-a adus aminte că era momentul ca părinții mei să plece.

— Bine, dragilor. Mulțumesc! Ne-ați făcut suficient primirea, am zis și i-am împins ușor spre ușă. Avem valize de despachetat și o petrecere de burlaci pentru care trebuie să ne pregătim.

— *Vale, vale*[1], a zis mama și l-a luat pe tata de braț. Vezi, Javier? Vor să fie singuri, a adăugat și a ridicat jucăuș din sprâncene. *Ya sabes*[2].

Tata a mormăit ceva neinteligibil.

Am ignorat insinuarea mamei și, după ce i-am strâns în brațe pe ai mei, i-am dat afară pe ușă. Între timp, Aaron le-a mulțumit

[1] Bine, bine.

[2] Știi tu.

politicos din nou — în spaniolă, pentru mama — și a rămas pe loc, în același colț al camerei.

Odată ce părinții mei au plecat, m-am întors spre Aaron. A trântit ambele valize pe pat. A desfăcut-o pe a lui și a început să scoată haine și obiecte de toaletă.

— De fapt, nu-i nevoie să faci asta, i-am zis, fără să mă sinchisesc să-mi desfac bagajul.

Confuz, Aaron și-a arcuit o sprânceană.

— Fiindcă o să dormim în camere separate, i-am explicat.

M-am prefăcut că nu-i observ nedumerirea și am ieșit în hol, ca să-i arăt camera unde urma să doarmă.

Aaron m-a ajuns din urmă în câteva secunde.

— Ta-dam! am exclamat teatral. Iată camera ta, dulapul tău. Baia ta e pe coridor. Uite, ăla o să fie patul tău.

Am făcut semn spre patul îngust. Camera era mult mai mică decât îmi aminteam.

Lângă mine, Aaron inspecta patul, cu brațele încrucișate la piept. Exact cum făcuse mama, cu câteva minute în urmă, l-am măsurat cu privirea de sus până jos.

Mda. Aranjamentul ăsta nu avea să funcționeze.

— Bine, am zis, acceptând că Aaron nu avea să încapă în pat. Facem schimb de camere. Ia-o tu pe cealaltă. E mai mare. O să dorm eu în patul ăsta.

— Nu-i nevoie, Catalina. O să dorm aici.

— Nu. N-o să încapi în patul ăsta minuscul nici măcar dacă te întinzi de-a curmezișul.

— Nu-i nimic. Du-te și despachetează! Mă descurc.

— Nu! N-ai cum să dormi aici, am insistat, ignorând căutătura urâtă pe care mi-a aruncat-o.

— Ba o să dorm.

Încăpățânatule! am zis în sinea mea.

— Tu ești singura încăpățânată de aici.

Am mijit ochii la el. Aparent, putea să-mi ghicească gândurile!

— Păi, dacă vrei să fii tu ciobul, eu o să fiu oala spartă, am comentat și am arătat spre pat. Demonstrează-mi că încapi acolo, și-o să te las în pace.

Aaron a oftat.

— Nu vrei să..., a început el, însă apoi s-a răzgândit și a clătinat din cap. Știi ce? Fie ca tine! Prefer asta decât să ne scoatem ochii ca chiorii.

Se înșela. În ceea ce-l privea pe Aaron Blackford, nu plănuiam să-i scot niciun ochi.

Din doi pași, „iubitul" meu foarte înalt a ajuns lângă patul dublu.

N-o să încapă. Eram sigură de asta. M-am sprijinit de tocul ușii și am așteptat să demonstreze câtă dreptate aveam.

Imediat ce Aaron s-a așezat, salteaua s-a lăsat sub greutatea lui. Cu un scârțâit puternic, Aaron s-a foit și s-a lăsat pe spate. Și-a schimbat poziția de câteva ori. Salteaua abia dacă-i suporta greutatea. Nicio șansă.

El. Nu. Încăpea.

Uitându-mă la tipul din fața mea, care era în mod clar mai masiv decât mobilierul și ale cărui picioare atârnau peste cadrul patului, nu m-am putut abține să rânjesc.

Aaron stătea lungit de-a curmezișul patului minuscul, cu o încruntătură care s-ar fi văzut până și din avion. Cea mai mișto parte era că îmi făcuse pe plac și demonstrase ceea ce era la mintea cocoșului. Eram la fel de încăpățânați.

Iar gândul ăsta m-a făcut să zâmbesc cu gura până la urechi.

M-am apropiat de el și am întrebat:

— Stai bine?

— Foarte.

— Pun pariu că în viața ta n-ai stat mai comod.

Și-a dat ochii peste cap.

— Bine, bine, a spus și s-a ridicat, iar arcurile saltelei au scârțâit sub greutatea lui. Deci ai avut dreptate, a continuat și s-a apropiat de marginea saltelei, încercând să se ridice. Dacă ai putea...

Cât ai clipi, cadrul din lemn al patului a cedat cu un zgomot puternic, înghițind și salteaua, și pe Aaron.

Am icnit speriată și am dus mâinile la gură.

— Fir-ar al naibii! a bombănit el.

— Doamne, Aaron!

Cred că hohotul de râs care mi-a ieșit pe gură în timp ce mă holbam la bărbatul ăsta țâfnos, aflat în mijlocul unei încâlceli de arcuri, s-a auzit până în New York.

— Ești bine?

Am încercat să devin serioasă, dar nu mă puteam abține. Așa că am râs în continuare.

După care am râs și mai tare.

— Da, totu-i în regulă, a mormăit el. Mă descurc.

— Bine, dar, în orice eventualitate..., am spus și i-am întins o mână.

Amândoi am încremenit când dinspre ușa de la intrare s-a auzit o voce pițigăiată, care mi-a stârnit fiori pe șira spinării.

— *¡Hola!*[1]

Era cumva...

— *¿Hay alguien en casa?*

Cunoșteam vocea acelei persoane. Îmi eram rudă.

Nu!

Femeia cu păr roșu, care cu siguranță avea să-și facă apariția în două secunde, întreba dacă e cineva acasă. Ca și cum nu știa deja!

Charo. Verișoara mea Charo era în apartament. Judecând după țăcănitul iute al tocurilor, avea să ajungă în cameră cam în...

---

[1] Bună!

— *Ay, pero mira qué bien*[1]. Cineva foloseşte pentru prima oară patul.

La urechi mi-a ajuns un chicot de-a dreptul malefic.

Pe faţa „iubitului" meu se vedea că a înţeles cuvintele vară-mii.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, verişoara mea a continuat să turuie:

— Ia te uită ce dezordine! După ce ai fost necuplată atâta timp, aş fi crezut că ţi-ai ieşit din mână, *Linita*.

M-am strâmbat. *Ce subtilă eşti,* prima[2]*!* Am închis ochii şi am simţit că mă înroşesc în obraji.

— Câţi ani au trecut de la despărţirea ta scandaloasă de Daniel? a adăugat Charo. Trei? Patru? Poate chiar mai mulţi.

Of, Doamne sfinte! Voiam să dispar. Nu-mi venea să cred că Charo trecuse direct la acest subiect după ce abia ne salutase. Şi, pe deasupra, în faţa lui Aaron. Refuzam să mă uit în direcţia lui. Nu putea patul ăsta sfărâmat să mă înghită?

Şi, uite-aşa, dorinţa mi s-a îndeplinit.

Aaron m-a tras de braţ spre el, iar eu am scos un chiţăit de surpriză. Am aterizat în haosul care fusese un pat dublu. Am ajuns pe jumătate tolănită pe saltea. Nu pentru mult timp însă, fiindcă două braţe mari şi musculoase m-au tras, cât ai clipi, în poala lui, şi m-au sucit cu faţa spre verişoara mea Charo. Am rămas ţeapănă ca o mătură.

Să fiu a naibii! Stau în poala lui Aaron. Spatele meu e lipit de „faţa" lui. Fundul meu stă pe.. mda...

— Eu sunt de vină pentru situaţia asta.

Treceam în revistă toate punctele în care corpul lui era lipit de al meu. Coapse, piept, braţe — toate puternice şi fierbinţi. Pe fundul meu, pe coapsele mele şi... Trebuia să încetez să mă gândesc la trupul lui!

---

[1] Ei, dar ia te uită!

[2] Verişoaro.

— Mi-e greu să mă abțin, serios, a adăugat Aaron.

Mușchii lui s-au încordat sub mine.

— Nu-i așa, *bollito*?

Doamne!

— Exact, *osito*, am răspuns cu voce sugrumată.

Charo ne-a zâmbit larg, satisfăcută de spectacol. Abia ajunsese în apartament, și deja obținuse o poveste pe care aveam s-o aud în următorii zece ani: momentul acela când Lina și iubitul ei au stricat patul. Pun pariu că vară-mea avea să adauge chestii care nu se întâmplaseră, cum ar fi că-l văzuse pe Aaron dezbrăcat.

În minte mi s-a strecurat o anumită imagine. Una în care Aaron nu purta haine. Toți acei mușchi pe care-i simțeam...

Nu, nu, nu!

— *Ay*, ia uitați-vă la voi! a exclamat verișoara mea. Arătați adorabil împreună. Lina, n-am crezut că ești așa de nebunatică.

Charo a jucat din sprâncene. Aaron și-a pus o mână pe genunchiul meu. Îmi simțeam pielea de sub blugi ca însemnată cu fierul roșu. Aaron parcă era peste tot în jurul meu! Dacă mi-aș fi relaxat spinarea, m-aș fi cuibărit cu totul în el.

Mâna lui caldă m-a strâns de coapsă.

Îmi pierdem concentrarea, iar Charo se aștepta să-i răspund.

— Aa, da!

Am făcut rapid o recapitulare. Trebuia să mă ridic de aici. Poziția asta îmi distrăgea prea mult atenția.

— Ăăă..., da, nebunatică! Poți să pui pariu că așa sunt! Ce facem aici e total nebunesc, am zis în timp ce mă foiam în poala lui Aaron, încercând fără succes să mă ridic. E nebunesc fiindcă sunt nebună după el.

M-am foit și mai mult și mi-am dat seama că s-ar putea să fi ajuns între coapsele lui masive. *Vorbește mai departe!*

— Adică sunt atât de îndrăgostită, încât e absolut nebunesc, înțelegi ce spun? Nebunie totală!

— Cred c-a înțeles, mi-a șoptit „iubitul" meu la ureche, ceea ce mi-a stârnit un fior în tot corpul.

Continuam să mă vânzolesc în poala lui și încercam să ignor cât de puternic și de cald era corpul lui sub mine — sub fundul meu, mai exact. Simțeam o mulțime de mușchi. Unii dintre ei se întăreau tot mai mult, cu fiecare efort inutil de-al meu.

O, Dios mío! Oare nu... cumva. Imposibil! Aaron nu putea fi... excitat.

Disperată, am încercat încă o dată să mă ridic de pe ei. Aaron a gemut scurt. I-am simțit răsuflarea pe gâtul meu.

— Oprește-te, mi-a șoptit la ureche. Nu mă ajuți deloc.

M-am supus imediat și mi-am forțat corpul să se relaxeze. *Mă descurc. Gândește-te că e un scaun. Un tron. E doar un tron tare, de mărimea lui Aaron.*

I-am adresat verișoarei mele un zâmbet fals.

— Ce faci aici, Charo?

— Plănuisem să stau acasă la un prieten în weekendul ăsta, dar baia din apartamentul lui s-a inundat sau așa ceva, și n-am de ales decât să dorm aici, a explicat ea și a fluturat din mână. Probabil credeați că aveți locul la dispoziție doar pentru voi, nu? a spus, jucând din nou din sprâncene. Jur că n-o să vă incomodez. Nici n-o să băgați de seamă că sunt aici.

Exista un singur mod să nu observăm cum Charo își bagă nasul peste tot, iar acesta presupunea să luăm niște somnifere puternice.

— Minunat! Păi, ar trebui să despachetăm bagajele și să te lăsăm să faci la fel, am anunțat eu, cocoțată pe „tronul" meu, după care mi-am dres vocea. Mda, bun. Hai să ne apucăm de treabă! am adăugat, dar nici eu, nici Aaron nu ne-am urnit. Nu crezi că ar trebui să ne mișcăm, *osito*?

Aaron și-a mutat mâinile mari pe talia mea și m-a ridicat din poala lui. Cu picioare șovăitoare, am aterizat în fața verișoarei mele.

Uau! Uite ce ușor ar fi fost să mă ridic.

Aaron s-a ridicat din dezastrul de arcuri și bucăți de lemn.

— Încă nu m-am prezentat, a zis el.

A întins spre Charo o mână care, cu câteva secunde în urmă, îmi cuprinsese talia. Mâna care mă strânsese de coapsă.

— *Soy Aaron. Un placer conocerte*[1].

Verișoara mea — care bănuiam că deja îi ceruse mamei toate informațiile disponibile despre Aaron — i-a luat mâna într-a ei și l-a tras spre ea.

— *Ay y habla Español! El placer es mío, cariño.*[2]

L-a pupat pe obraji.

Mda, eram sigură că nu mințise când spusese că îi face plăcere să-l cunoască.

După ce i-a dat drumul lui Aaron, care părea un pic năucit, verișoara mea m-a strâns și pe mine într-o îmbrățișare.

— Vino aici, *prima*! Am pupici și pentru tine.

Apoi, astfel încât să aud numai eu, a adăugat în șoaptă:

— *¿Dónde tenías escondido a este hombre?*

Unde l-ai ascuns pe bărbatul ăsta?

Am chicotit.

— Oo, *prima*, dacă ai ști!

M-am îndepărtat de ruda mea cu păr roșcat și am fost surprinsă să simt atingerea mâinii lui Aaron pe șalele mele.

Am făcut un salt în spate și am nimerit iar lipită de el.

Aaron s-a uitat întrebător la mine și m-a îndemnat:

— Du-te în camera noastră și începe să despachetezi! O să mă ocup eu de dezastrul ăsta.

Uitasem de pat.

— *Uy*, nu, nu! a intervenit Charo, înainte să apuc să-mi cer scuze pentru patul distrus. O să-l sun pe unchiul Javi, a spus ea, referindu-se la tatăl meu. Voi doi mergeți să despachetați! Sunt

---

[1] Sunt Aaron. E o plăcere să te cunosc.

[2] Vai, și vorbește spaniola! Plăcerea e de partea mea, dragule.

sigură că sunteți obosiți după atâta drum. Dar aveți grijă să nu stricați și celălalt pat! a zis și a râs zgomotos. Pot să iau vina asupra mea pentru patul ăsta, dar dacă și celălalt ar păți același lucru, ar trebui să port o discuție jenantă cu tatăl tău.

Ne-a făcut cu ochiul.

După ce i-am mulțumit, ne-am dus în camera noastră.

Camera noastră, pe care trebuia s-o împărțim.

La naiba!

Mai bine despachetam și încercam să ne facem comozi. Dacă ce se întâmplase era un semn pentru ce ne aștepta în următoarele zile, atunci pe mine și pe „iubitul" meu ne așteptau mari belele.

După ce am golit valizele și am pus ținutele de nuntă pe umerașe, în dulap, am aruncat o privire pe furiș spre patul din cameră. Mă tot uitasem la el în ultimele cincisprezece minute.

Vă aștept, părea să îngâne.

Îmi doream să se sfărâme ca prin farmec și să dispară.

— Nu-ți face griji! Pot să dorm pe podea, dacă te deranjează atât de mult să împărțim patul, a spus Aaron, încruntat.

Nu mă așteptasem să împart un pat cu Aaron. Părinții mei spuseseră că ne vor caza în acest apartament. Majoritatea invitaților erau din zonă, iar cei care locuiau ceva mai departe urmau să sosească în ziua nunții.

— Nu-mi fac griji, l-am mințit. Suntem adulți și ne știm de aproape doi ani. Putem să ne purtăm civilizat și să împărțim patul. Cel puțin e dublu. Și nu e rupt.

— O să le spun părinților tăi c-o să cumpărăm un pat nou.

Vocea lui suna ciudat. Părea gânditor și aproape... rușinat.

— Nu-i nevoie, Aaron, i-am zis — și vorbeam serios. N-a fost vina ta. Patul a rezistat mai mult decât mă așteptam. Se mai întâmplă și lucruri de-astea...

Am scos câteva tricouri din valiză și le-am despăturit. Mă gândeam la ce îi spusesem adineauri. Niciodată nu fusesem martoră

directă la sfărâmarea unui pat, dar apar și astfel de situații. Poate că lui Aaron i se mai întâmplase. Poate că distrusese zeci de paturi. Era un bărbat masiv. Paturile puteau să cedeze și să se strice ușor sub greutatea lui. Poate dacă se foia prea mult. Sau dacă era implicat în activități care testau rezistența cadrului și a arcurilor și...

Nu, nu, nu! Mi-am alungat din minte imaginea unui Aaron dezbrăcat și transpirat, care...

Nu!

— Bine, a spus Aaron și a închis fermoarul valizei sale golite. Dacă ești sigură că putem împărți patul, atunci așa o să facem. Cu puțin noroc, n-o să se rupă.

O imagine cu totul nouă mi-a invadat mintea. Una foarte similară, dar care acum mă includea și pe mine...

Nu! Trebuia să încetez cu prostiile.

— Atunci, așa rămâne, i-am zis, după ce am scăpat de gândurile nedorite. Niciunul din noi n-o să doarmă pe jos. Nu putem risca să fim prinși, mai ales că e și Charo pe-aici. Cuplurile dorm în același pat.

— Și cum anume am fi prinși, mai exact? Verișoara ta bântuie prin dormitoarele altora?

— Păi, Aaron, tare mi-aș dori să-ți spun că nu face asta, dar aș minți.

Experiențele din anii trecuți mă învățaseră că Charo e imprevizibilă.

Am schimbat subiectul:

— Peste câteva ore, o să ne întâlnim cu cei mai tineri membri ai clanului Martín, pentru prima parte a petrecerii burlacilor.

— Mai multe informații, te rog!

Aaron terminase de despachetat, dar eu nu. S-a rezemat cu spatele de dulapul din colțul camerei și și-a îndreptat toată atenția asupra mea.

— O să ne petrecem ziua afară, o să ne bucurăm de căldura soarelui spaniol. Eu aș fi vrut să beau cocktailuri și să merg la masaj. Le-am propus asta, dar se pare că propunerea mea n-a avut succes.

M-am dus spre comoda mică și am scos de acolo un teanc de prosoape curate.

— Datoria mea de domnișoară de onoare a fost zădărnicită de o altă verișoară de-a mea, Gabi. Iar asta înseamnă un singur lucru, am adăugat, apoi am făcut o pauză, pentru efect. Cupa Nunții.

— Cupa Nunții? a întrebat Aaron, chicotind.

Chicotul lui mi-a stârnit râsul. Dar m-am abținut și i-am explicat, pe scurt, ce presupunea Cupa Nunții.

— În Cupa Nunții — am început cu un oftat —, Echipa Miresei, compusă din toate femeile invitate la petrecerea burlacilor, concurează împotriva Echipei Mirelui, alcătuită din bărbații invitați.

Am rostit ultima parte cu sarcasm:

— Ce inovator, nu? Băieți contra fete! Ura!

Aaron a dat aprobator din cap.

— Îmi dau seama că ești foarte entuziastă. Te rog, continuă.

— Echipa care adună cele mai multe puncte câștigă și obține Cupa Nunții.

— Și cupa asta e un obiect sau o răsplată simbolică? a întrebat Aaron.

Încerca să ia evenimentul în serios. Nu-i ieșea. Abia dacă se abținea să pufnească în râs.

— Uite ce e, am zis și mi-am pus mâinile în șolduri, într-o încercare de a părea mai impunătoare. Ți-am zis că nu depinde de mine. Eu sunt mai degrabă o domnișoară de onoare tipică. Verișoara mea Gabi e obsedată de fitness și ea a organizat evenimentul.

Mi-am luat portfardurile cu produsele de toaletă și de machiaj și m-am dus spre baia modestă. Continuam să-i ofer detalii lui Aaron în timp ce-mi așezam lucrurile în spațiul mic.

— Eu nu sunt încântată. Dac-ar fi fost după mine, noi, fetele, am fi mers la spa în timp ce voi, băieții, v-ați fi dus să faceți... chestii de băieți.

— Chestii de băieți? a întrebat Aaron, din dormitor.

— Da. Cum ar fi să vă bateți cu pumnul în piept, să beți bere până cădeți sub mese sau să mergeți la un club de striptease. De unde să știu eu?

Știam că debitam stereotipuri.

— Dar nu, am continuat în timp ce așezam pe etajeră un recipient mic de șampon, n-avem noi norocul ăsta! Cel care e de acord cu ideea este Gonzalo. Cine-ar fi crezut? Preferă o competiție stupidă, în loc să se bucure, departe de mireasă, de ultima lui zi ca burlac. Dar nu mă mir. Gonzalo e înnebunit după soră-mea încă de când a dat ochii cu ea. Deci de ce ce ar vrea să petreacă o zi departe de ea?

Relația lor era reală. Dragoste sinceră, plină de devotament, palpabilă, care depășea distanțe, diferențe personale și obstacole. Genul de iubire menită să fie pomenită în cărți. Când mă gândeam la dragostea lor, în piept îmi apărea o senzație de căldură și începeam să tânjesc după un lucru pe care nu știam dacă aveam să-l găsesc vreodată.

— Gonzalo e cel mai mare susținător al Cupei Nunții. Și ceva îmi spune c-o să fie extrem de încântat când o să te vadă. O să răcnească de bucurie, o să te strângă frățește în brațe și o să devii prietenul lui cel mai bun. Gon e foarte bătăios, așa c-o să fie în culmea fericirii să aibă în echipa lui pe cineva care seamănă cu un zeu grec, picat direct din Olimp.

Am pufnit.

Aaron chiar semăna un pic cu una dintre acele sculpturi grecești cu trăsături fine și simetrice. Lui Gonzalo i-ar fi plăcut la nebunie ca Aaron să fie în...

Stai așa!

Ce-am zis adineauri?!

Exasperată, am închis ochii. Mi-am dat seama că-l numisem pe Aaron „zeu". Un zeu grec. Picat direct din Olimp. Și spusesem asta cu glas tare.

Of, Doamne! Sper că pereții din baia asta sunt groși și izolează fonic.

I-am simțit prezența în spatele meu. Am rămas nemișcată.

Am deschis ochii și am privit reflexia în oglinda din fața mea.

Aaron se sprijinea de tocul ușii.

Am tras adânc aer în piept și am amânat cât am putut de mult să ridic ochii și să-i întâlnesc pe ai lui Aaron, în oglindă.

— Ce șanse am să nu mă fi auzit? m-am încumetat să întreb.

— Depinde. Zeii greci au auz bun?

Aveam două opțiuni: să-mi asum vorbele, ca o femeie matură ce eram, sau să ignor ceea ce tocmai se întâmplase, ca o lașă absolută.

Rearanjând în tăcere fiecare obiect pe care tocmai îl așezasem pe raft, am optat pentru a doua variantă. Privirea lui îmi urmărea fiecare mișcare.

O clipă mai târziu, Aaron s-a răsucit pe călcâie. Înainte să se îndepărteze, i-am spus:

— Aaron, echipa care pierde trebuie să danseze pe o coregrafie anume, în seara asta.

Din partea lui nu a venit niciun răspuns, dar mi-am închipuit că, la gândul competiției, în ochii lui apăruse un licăr de entuziasm.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Stăteam cu mâinile în șolduri, furată de paleta de albastru și de verde care colora peisajul din fața mea.

Când oamenii se gândesc la Spania, își imaginează plaje aglomerate, sub soarele de vară arzător. Mese pline cu pahare de sangría, tigăi cu *paella* și o grămadă de *tapas*. Probabil că au în minte și un trubadur brunet care cântă serenade seara, cu o chitară pe care o folosește cu degete incredibil de abile. Într-un fel, oamenii ăștia nu se înșală. Poți găsi așa ceva în Spania. Însă asta reprezintă numai o mică parte din țara mea natală. Una care, din nefericire, nu redă nici măcar zece la sută din tot ce oferă Spania.

Orașul mic unde crescusem se afla în partea cea mai nordică a peninsulei, prins între Marea Cantabrică, adesea agitată, plină de valuri de nuanța fildeșului, și un șir de munți verzi ca smaraldul.

Contrar opiniei larg răspândite, țara nu e scăldată în soare pe tot parcursul anului. Cu atât mai puțin regiunea de nord. Nu. Nordul Spaniei e cunoscut pentru faptul că le permite locuitorilor săi să experimenteze toate cele patru anotimpuri în interval de numai câteva ore, în orice zi a anului. Vegetația luxuriantă crește în voie, cuprinzând pășuni și dealuri, și creează o imagine la care foarte puțini se gândesc când vine vorba de Spania. Deci, da, vara nu e grozavă în nord. Dar, în mod surprinzător, astăzi cerul era limpede, iar briza mării — blândă. Îmi aducea aminte de o vreme

în care, când aveam parte de astfel de zile, eu și Isabel încercam să profităm la maximum de ele, de la răsărit până la apus. *Las hermanas Martín*. Surorile Martín.

După ce am tras cu ochiul la grupul de oameni care se adunase pentru a participa la Cupa Nunții, mă întrebam ce se întâmpla în mintea lui Aaron. Care fusese prima lui impresie despre locul unde crescusem? Dar despre ai mei?

Prezentările decurseseră chiar bine. Dacă spaniolii sunt cunoscuți pentru un lucru, acela e deschiderea și ospitalitatea lor. Nimeni nu reacționase ciudat față de iubitul meu fals. Nu manifestaseră decât stânjeneala de a avea în preajmă un *guiri* — așa cum îi numeam noi pe turiști — și, astfel, de a fi nevoiți să-și folosească engleza mediocră.

Doar cei mai tineri membri din familia mirelui și a miresei, partenerii lor și o parte dintre prietenii noștri apropiați erau aici. Cu excepția verișorului nostru barbar și sărit de pe fix, Lucas, despre care nimeni nu știa unde dispăruse. Și a cavalerului de onoare — adică Daniel, fostul meu iubit, prima și singura mea relație, bărbatul pe care familia mea credea că nu l-am uitat. El încă nu ajunsese.

— *Aquí está mi hermana favorita!*[1]

Am auzit vocea surorii mele. Imediat, m-a îmbrățișat din spate.

— Sunt singura ta soră, toanto! Bineînțeles că sunt preferata ta.

Mi-am trecut mâinile peste antebrațele ei, care se odihneau pe claviculele mele.

— Lasă amănuntele! Tot preferata mea ești.

Am scos limba la ea. Cu excepția faptului că avem chipuri în formă de inimă, noi nu semănăm deloc. Isabel a fost întotdeauna mai înaltă și mai suplă decât mine. Ochii ei au mici puncte verzi în irisul căprui — un lucru pentru care o invidiasem dintotdeauna —, iar părul ei e mai cârlionțat și mai întunecat, ca al mamei. Dar

[1] Uite-o pe sora mea preferată!

diferențele nu se opresc aici. În timp ce ea e ca o piesă de puzzle care se potrivește oriunde din prima încercare, eu mă chinuiam mereu să-mi găsesc locul. Cumva, reușeam să ratez un colțișor sau aveam o bucățică în plus, ceea ce mă forța să încerc în altă parte, unde m-aș fi putut potrivi mai bine. Asta mă împingea să caut neîncetat acel loc numit „acasă". Pentru mine, Spania nu mai reprezenta „acasă". Dar nici New Yorkul, deși acolo o aveam pe Rosie, aveam cariera mea, de care eram mândră. Acolo mă simțeam mereu... un pic singură. Incompletă.

— Alo! Pământul către Lina! m-a strigat soră-mea, apoi m-a tras de braț. Ce-i cu tine? De ce te ascunzi aici?

Într-adevăr, chiar mă ascundeam, deși pentru numai câteva minute. Sora mea mai mare mă cunoștea foarte bine, așa că mi-am propus să fiu foarte atentă în preajma ei, când era și Aaron cu mine. Dacă cineva putea mirosi înșelătoria noastră, acea persoană era Isabel.

— Nu mă ascund, am răspuns, ridicând din umeri. Voiam să am un moment de liniște, departe de mireasa-monstru. Am auzit că aproape i-a luat capul mirelui, fiindcă a cumpărat niște pantofi nepotriviți pentru nuntă.

M-am răsucit spre ea.

— Ce-ai auzit e corect, mi-a confirmat Isabel.

Soră-mea, viitoarea mireasă, a dus o mână la piept, simulând indignarea.

— L-am lăsat să aleagă un singur lucru, Lina. Unul singur! Și el a venit acasă așa de mândru și de fericit, cu o pereche de pantofi care m-a făcut să-mi pun la îndoială gustul în materie de bărbați. Serios! a zis soră-mea și a scuturat din cap. A fost cât pe-aci să-l șterg pe Gonzalo de pe lista de invitați la nunta mea.

Am râs:

— Nunta *voastră*, vrei să spui.

— Mda, nu așa am zis?

În colțul gurii i-a apărut un zâmbet strengar.

— Cred că mai avem vreo oră până la pauza de prânz. Ești gata, Lina?

Ne-am uitat una la alta.

— Pentru moartea mea sunt gata întotdeauna.

— Ei haide, domnișoară melodramatică! a spus Isabel, apoi și-a petrecut un braț pe sub al meu și m-a tras în direcția grupului. Trebuie să ne întoarcem la ceilalți. Gabi m-a trimis să te aduc. Avem de respectat un program, să știi.

M-am bosumflat.

— Haide, nu mai face fața asta lungă! O să fie distractiv.

— N-a fost distractiv și nici n-o să fie, am zis în timp ce-mi târam picioarele și mă țineam după sora mea, fiindcă nu aveam de ales. Gabi s-a transformat într-o tipă mișto, dar și într-o obsedată de sport. Tuturor le e teamă de ea.

Isa a pufnit în râs.

— Nu-i așa de rea. În plus, s-ar putea să câștigăm Cupa. Suntem cu doar trei puncte în urma acelor fraieri.

— Tocmai ți-ai numit logodnicul *fraier*?

— Bine, reformulez: suntem cu doar trei puncte în urma Echipei Mirelui. Mulțumită?

— Da, dar tot ne vor zdrobi ca pe niște gândaci, am spus și i-am aruncat o privire serioasă peste umăr.

Am clătinat din cap, gândindu-mă la cât de lipsită de formă fizică era Echipa Miresei, în comparație cu concurența noastră masculină. Punctele pe care le câștigaserăm erau puncte penibile, pe care Gabi le oferise din milă, ca să nu ne pierdem motivația. Pe mine motivația mă părăsise cu multă vreme în urmă. Eram gata să închei ziua și să mă duc să înfulec ceva. Corpul meu simțea diferența de fus orar și apăsase pe butonul „foame" încă dinainte să începem să alergăm în competiția asta stupidă.

— Numai tu ești de vină că pierdem! mi-a reproșat soră-mea, îndreptând degetul arătător spre mine. L-ai adus pe Clark Kent cu tine.

— Chiar seamănă cu Clark Kent, nu-i așa?

Isabel a dat aprobator din cap.

— Și, apropo...

A făcut o pauză, după care, înainte să mă pot feri, m-a tras de părul prins în coadă.

Am țipat de uimire, mi-am luat părul în mână și m-am ferit din calea altor posibile atacuri.

— De ce naiba ai făcut asta, mireasă-monstru?

— Nu te alinta! Ai meritat-o. Cum ai îndrăznit — Isabel a arătat spre Aaron, iar eu i-am plesnit mâna — să-l ascunzi de mine?

— Isabel!

Dar ea a continuat, agitând degetul arătător în direcția „iubitului" meu:

— Când soră-mea începe să iasă la întâlniri cu un tip, mă aștept să primesc un raport complet. Descrieri, poze, filmări, picturi în ulei — de toate. Până și poze cu scula lui, pe care ți le-am cerut, dar pe care nu le-ai trimis.

— Isabel, am șoptit, scandalizată. Taci! O să te audă.

Eram la doar câțiva metri distanță de grup.

Isabel și-a arcuit o sprânceană, apoi și-a aplecat capul într-o parte.

Fir-ar să fie!

— Sunteți împreună. Ce mare lucru dacă te aude că vorbești despre asta cu soră-ta? Doar i-ai văzut scula. Avem voie să vorbim despre ea, a subliniat Isabel și și-a dat ochii peste cap. De fapt, cred că e de așteptat să vorbim despre subiectul ăsta. Sunt sigură că el le-a povestit prietenilor lui despre sânii tăi.

Am înjurat în barbă.

Isabel se zgâia la mine și-mi aștepta reacția.

Agitată, m-am uitat la Aaron. Privirile ni s-au întâlnit. Acei ochi albaștri, care păreau să mă găsească mereu, i-au fixat îndelung pe ai mei.

Isuse! Oare a auzit?

Am clătinat ușor din cap și m-am uitat din nou la sora mea.

— Știi — a început ea și a ridicat din umeri —, nu ai pomenit despre Aaron decât de două ori, așa că eram convinsă că nu e ceva serios între voi. Dar acum nu mai sunt atât de sigură.

— Cum adică?

Inima mi-a luat-o la goană. Mi-era teamă de ce avea să zică.

Abia dacă avuseserăm timp să ne prefacem că suntem îndrăgostiți până peste cap și să ne comportăm așa cum se presupune că se poartă doi iubiți. Șarada Cupei Nunții ne ocupase tot timpul și ne consumase toată energia.

— Păi, în primul rând, e aici, a subliniat Isabel. Faptul că l-ai adus acasă, ca să-i cunoască pe Mamá și pe Papá și, practic, aproape tot orașul, îmi spune că tipul nu-i un oarecare. Are ceva special. N-ai lua cu tine pe cineva cu care nu ai o relație serioasă. Nici măcar dacă tipul ar arăta ca Aaron. Știu că nu te mai încrezi în oameni atât de ușor.

Gândurile mi s-au învălmășit și m-am blocat.

Cuvintele ei erau ca o palmă peste față. M-au lăsat mută.

Sunt o impostoare — acuzația asta îmi răsuna în minte. Eram o mare mincinoasă.

Isabel a luat tăcerea mea drept semn că poate să continue.

— Unde mai pui și felul în care te privește încă de când am ajuns aici.

Stai așa! Ce?!

— Au trecut două ore, dar el încă e captivat de tine, îți urmărește absolut fiecare mișcare, de parcă ai lăsa în urmă curcubee și sclipici. Mi s-ar părea o chestie dezgustătoare, dacă n-aș fi eu însămi îndrăgostită, a spus soră-mea și m-a bătut ușor pe mână. Crede-mă,

surioară, nu arăți prea drăguț îmbujorată și cu pete roșii pe față, de la atâta efort.

Mi-am răsucit din nou capul în direcția lui Aaron. Bea apă dintr-o sticlă și nu părea nici pe jumătate atât de obosit ca restul viitorilor nuntași, deși el și Gonzalo duseseră în spate Echipa Mirelui. Eram vrăjită de brațul lui încordat și de cum sorbea apa. Mă întrebam dacă soră-mea își imagina atenția pe care mi-o acorda Aaron sau dacă jocul actoricesc al lui Aaron era atât de bun.

— Oricum, a adăugat ea când am ajuns, în sfârșit, lângă grup, va trebui să mă pui la curent și să-mi dai toate detaliile picante. Să nu crezi că, doar fiindcă deocamdată nu ți-am scos cuvintele cu cleștele, nu sunt curioasă, m-a avertizat, cu o privire care sugera că avea să mă sâcâie până când cedam. Dar până atunci, să știi că l-ai cucerit, a zis și mi-a făcut cu ochiul. *Hermanita*, tipul ăsta e mort după tine.

Mi-a scăpat un pufnet involuntar:

— Da, cum să nu..

Isabel și-a arcuit o sprânceană.

— Sigur că e mort după mine, Isa. Doar e iubitul meu.

Am iuțit ritmul și mi-am lăsat sora mai mare în urmă, înainte să mai zic vreo prostie care să-mi dea întreaga farsă în vileag. Gabi deja mânuia un program scos la imprimantă și încerca să-i aducă pe toți mai aproape, în cerc.

Mi-am dat ochii peste cap. Verișoara mea, geniul din spatele Cupei Nunții, a început să mitralieze ordine în spaniolă. Toată lumea se făcea că nu vede cum Gonzalo a prins-o pe sora mea din spate și a cuprins-o într-o îmbrățișare cu prea multe pipăieli și mângâieri nepotrivite.

— Bleah! am mormăit. Termină! E soră-mea!

Însă, totodată, mi s-a strâns un pic inima. Mi-am dat seama că observam demonstrația lui publică de afecțiune cu un fel de nostalgie. Iar senzația asta apăsătoare mă deranja, îmi trezea o serie de

întrebări la care nu aveam răspuns. Și toate se învârteau în jurul aceluiași subiect: aveam să găsesc vreodată o dragoste ca a lui Gonzalo și Isabel? Aveam să-mi dau voie s-o simt?

Aveam să fiu vreodată îndrăgostită până peste cap, la fel ca ei doi?

Îl căutam pe Aaron cu privirea, dar nu fiindcă mi-aș fi dorit ca el să-l imite pe Gonzalo, ci pentru că toți ceilalți se așteptau ca falsul meu iubit să se poarte drăgăstos cu mine. Nu l-am văzut în cercul de oameni care se adunaseră în jurul lui Gabi. M-am îngrijorat. Gabi continua să dea instrucțiuni grupului. Aaron avea s-o pățească dacă nu-și făcea urgent apariția.

O atingere ușoară pe umăr mi-a distras atenția. Mi-am întors capul și am dat de doi ochi albaștri care mă priveau ciudat.

— Aici erai, am șoptit apăsat. Mi-am făcut griji că Gabi o să te scalpeze dacă nu apari. Unde-ai fost?

— Eram aici.

Încă mă privea în acel fel ciudat, dar acum nu aveam timp să analizez ceea ce mi se părea că văd în ochii lui Aaron. În schimb, mi-am concentrat atenția asupra aspectului său. Arăta foarte bine în pantaloni scurți și în tricou.

— Te distrezi? s-a interesat Aaron.

Mi-a întins o sticlă cu apă.

— A, mulțumesc!

Am luat sticla, iar palmele mele i-au atins degetele. Mi s-a făcut pielea ca de găină și mi-am retras mâinile rapid, ducând sticla la piept.

— Ce amabil din partea ta! Exact asta ar face un iubit.

M-am uitat la el. Era încruntat. Nu i-am lăsat timp să se plângă.

— Ca să fiu sinceră, nu prea mă distrez, i-am răspuns la întrebare și m-am bosumflat puțin.

Vorbisem serios când îi spusesem lui Isabel că eram gata să capitulez.

— Slavă Domnului că aproape am terminat! Altfel, ar trebui să mă prefac că mi-am scrântit un picior sau o încheietură. Sau s-o lovesc pe Gabi cu vreun obiect, am zis, cu voce scăzută.

— Sper că n-o să fie nevoie de asta, a zis el, cu o umbră de zâmbet în colțul gurii. Ce probe au mai rămas?

— Păi, Gabi a păstrat ce-i mai bun pentru final, am oftat. Acum urmează adevărata competiție. Vedeta Cupei Nunții e meciul de fotbal.

Aaron a mormăit și a căzut pe gânduri preț de o clipă.

— Nu cred că am jucat vreodată fotbal[1].

— Niciodată?

A confirmat din cap.

M-am mai înviorat puțin. Deci aveam șanse ca Echipa Miresei să câștige.

— Nici măcar o dată?

— Nici măcar o dată, a confirmat el.

A dat să mai zică ceva, dar apoi a închis gura, fiindcă Gabi s-a uitat urât la noi și ne-a făcut semn să tăcem.

Isuse! Femeia asta trebuie să se calmeze.

Aaron a coborât vocea, vorbind din colțul gurii:

— Crezi c-o să fie o problemă? Gabi pare cam strictă.

— Dac-aș fi în locul tău, nu mi-aș face griji în legătură cu vară-mea. În schimb, mi-aș face griji c-o să-mi ia ceva timp să înveți regulile.

— Și ce se întâmplă dacă nu le învăț?

Am afișat un zâmbet pieziș.

— Atunci, Echipa Mirelui o să piardă într-un mod jalnic.

De fapt, nu credeam că aveau să piardă, însă Aaron recunoscuse că nu se pricepe la fotbal european. Să admită că nu e priceput la ceva era o noutate. I-am aruncat o privire pe furiș. Aaron își înclinase capul într-o parte și-și încrucișase brațele la piept.

---

[1] Aaron a jucat fotbal american în facultate, nu fotbal european.

— Dacă te dovedești nepriceput la fotbal și o dai în bară, toată lumea o să dea vina pe tine. Dar nu-i grav. La urma urmei, nu poți fi bun la toate.

— Doar nu ți-e teamă să dansezi cu ceilalți tipi, nu?

Pe fața lui se citea că se simțea provocat.

— Sau poate că-ți e teamă, am chicotit. Nu-mi închipuiam că ești laș, dar îți stă bine așa. Poate ar trebui să-ți spun *pollito*[1], în loc de *osito*.

Foarte încet, a întors capul spre mine. Mă uitam lung la el, uitând complet de Gabi.

— Tocmai m-ai făcut laș în două limbi diferite? m-a întrebat, iar ochii lui s-au aprins.

— Da, chiar așa! În locul tău, și mie mi-ar fi teamă. Echipa Miresei e puternică, am adăugat, deși era o minciună. Să știi că sunt un bun fundaș central, am mințit din nou. Dar poate habar n-ai ce înseamnă termenul ăsta. Nu-i nimic. Să știi că pe teren mi se spune Lina-Fără-Milă.

Nici asta nu era adevărat.

Dintre toate sporturile cu mingi, fotbalul era singurul la care mă pricepeam cât de cât. Dacă fusesem descrisă vreodată drept „fără milă", nu fusese pentru că excelam la sport, ci fiindcă mă izbeam de pământ fără milă.

— Fundaș central, zici? a comentat Aaron.

Am dat aprobator din cap. Nu trebuia să știe adevărul.

— Încerci să mă impresionezi folosind jargon din sport, Catalina? m-a întrebat cu voce scăzută.

Îmi pronunțase numele într-un fel cu totul nou. Nu puteam să explic, dar sigur articulase altfel cele patru silabe. Iar asta mi-a înfiorat pielea brațelor.

---

[1] În spaniolă, *pollito* este forma de diminutiv a substantivului *pollo* (pui de găină). Aluzie la expresia englezească *to be chicken*, care se traduce prin „a fi laș a fi laș".

— E sexy când vorbești în jargon, a adăugat el, dar nu e nevoie să mă impresionezi. Deja sunt impresionat.

Am rămas cu gura căscată. Mi s-a părut că am tresărit un pic. *Sexy*. Chiar spusese cu glas tare cuvântul ăsta? I-am cercetat fața, căutând vreo urmă de sarcasm sau o dovadă că fusese o glumă.

Dar în secunda următoare, în spatele nostru a izbucnit zarvă.

M-am răsucit într-acolo și l-am descoperit pe nou-venitul responsabil de gălăgie. În clipa în care am zărit acel cap cu păr blond-închis, pe care îl știam — sau îl știusem — atât de bine, am simțit că mi se strânge stomacul.

Fostul meu iubit era aici. Daniel. Sau o versiune mai îmbătrânită a tipului pe care mi-l aminteam. Când fuseserăm iubiți, putea părea un tip de vârsta mea. Dar asta se schimbase. De când nu ne mai văzuserăm noi, vârsta își spusese cuvântul în privința fizicului său. Și îmbătrânise frumos. Timpul fusese blând cu el. Acel Daniel care se îndrepta spre mine era un tip atrăgător, în vârstă de patruzeci de ani, care pășea cu încrederea pe care o are numai cineva care stă zilnic în fața unei clase pline de studenți.

Întotdeauna avusese încredere în sine. Oare nu de asta îmi picase cu tronc profesorul meu de fizică? Se întâmplase în timpul primei sale prelegeri la care asistasem. Daniel intrase în sală și afișase un zâmbet cu gropițe. Fusese de-ajuns ca să mă îndrăgostesc până peste cap.

Pe atunci, mă considerasem o tipă jalnică, pierdută, căreia îi picase cu tronc profesorul ei de fizică. Dar pe urmă, ca prin farmec, și el se arătase interesat de mine. Iar eu crezusem că era ceva real. Ceva de durată, ca relația dintre Gonzalo și Isabel.

După care totul se năruise în jurul *meu*. Nu în jurul nostru. Daniel fusese scutit de coșmar.

— Ăsta-i Daniel? a întrebat Aaron în șoaptă, aducându-mă din nou cu picioarele pe pământ.

Nu-mi găseam cuvintele, așa că m-am mulțumit să confirm dând din cap. Mi-am îndreptat din nou atenția spre fostul meu iubit și, în timp ce el își îmbrățișa fratele și îl bătea prietenește pe spate, am simțit cum Aaron se apropie mai mult de mine. Nu m-am clintit. Parcă prinsesem rădăcini.

Aaron a micșorat și mai mult distanța dintre noi, până a ajuns chiar în spatele meu, în lateral. Am fost șocată de căldura pe care o emana corpul lui pe spatele meu, de felul cum apropierea lui îmi înăbușea puțin neliniștea. Chiar era liniștitor. Nu înțelegeam de ce, dar nu aveam timp să disec chestia asta, mai ales acum, când Daniel și toți ceilalți erau de față. Prin urmare, pur și simplu m-am agățat de senzația pe care Aaron o stârnea în mine.

Nu îmi plăcea deloc faptul că atmosfera părea să devină tot mai încărcată, pe măsură ce noi și noi perechi de ochi mă luau în vizor. Mi-am amintit că mă așteptasem la o astfel de reacție. Toți știau despre relația care fusese între mine și Daniel. Știau cât de urâtă și de dificilă fusese situația pentru mine. Majoritatea celor de față mă compătimiseră atunci. Știam că încă mă compătimeau, chiar și în clipa asta, iar unii avea să-mi plângă de milă mereu.

Daniel a făcut încă un pas spre mine, provocându-mi o senzație răscolitoare în stomac.

— Lina!

Trecuseră secole de când îmi auzisem numele pronunțat de buzele lui Daniel. Să-l aud a reînviat totul în memoria mea: momentele bune pe care le trăiserăm împreună — și chiar existaseră clipe cu adevărat uimitoare —, toată bucuria care vine la pachet cu prima dragoste, aceea despre care crezi, cu naivitate, că va dura pentru totdeauna, dar și toată durerea după ce bucuria se transformase într-un ocean de suferință. Da, sigur că Daniel îmi frânsese inima, dar adevăratul rău fusese provocat de restul lumii. De toți cei care aflaseră despre relația noastră și o târâseră prin noroi cu bârfe stupide și otrăvitoare, care...

Nu. Nu era momentul să mă gândesc la așa ceva.

Daniel a pus o mână pe antebrațul meu și m-a pupat pe obraz. Dacă n-ar fi fost palma caldă a lui Aaron, care ajunsese cumva pe șalele mele, m-aș fi împleticit. Atât de nepregătită eram pentru gestul prietenos al lui Daniel.

Când m-am uitat la ceilalți, mi s-a confirmat bănuiala că fiecare persoană prezentă căsca ochii la noi.

Daniel părea nepăsător la felul cum se holbau toți și-mi zâmbea ca și cum eram doi vechi prieteni care se reunesc după ce nu s-au văzut ani de zile. Eu simțeam exact opusul.

M-a măsurat cu privirea.

— *Dios, Lina! Cuánto tiempo! Mirate. Estás...*[1]

L-am întrerupt:

— Daniel, el e Aaron.

M-am îndepărtat de el și am făcut un pas în spate, astfel încât „iubitul" meu, scutul meu personal, să mă adăpostească și mai mult.

Fruntea lui Daniel s-a încrețit, dându-i de gol nedumerirea. Probabil era derutat mai degrabă fiindcă vorbisem în engleză, decât fiindcă îl prezentam unui bărbat cu care toată lumea credea că am o relație.

— Bună! Sunt iubitul ei, a spus politicos Aaron și i-a întins mâna. *Su novio*, a adăugat în spaniolă.

Era complet inutil și un pic cam arogant. În alte împrejurări, m-ar fi făcut să chicotesc răutăcios. Dar buzele mele nu s-au deschis. Strângeam cu înverșunare din ele.

— Încântat de cunoștință, Daniel!

Fostul meu iubit s-a holbat la Aaron, după care a afișat un zâmbet circumspect, dar binevoitor.

— *Sí, claro*. Încântat de cunoștință, Aaron!

În sfârșit, Daniel a dat mâna cu Aaron, după care a adăugat:

— Sunt un vechi prieten de-al Linei.

---

[1] Dumnezeule, Lina! Cât timp a trecut! Uită-te la tine, arăți...

Mi s-a strâns inima când am auzit cum descria Daniel ceea ce fusese între noi.

Îndată ce mâinile lor s-au desprins, Daniel s-a uitat la mine, iar Aaron a pus din nou o palmă pe spatele meu.

— Ce mai faci, Lina? Arăți atât de... diferit, a spus Daniel și a zâmbit și mai larg. Diferit, dar bine. Arăți uimitor, de fapt.

Ochii lui mă studiau, ca și cum nu-i venea să creadă că sunt eu. Habar n-aveam cum să reacționez, așa că m-am forțat să zâmbesc.

— Mulțumesc, Daniel! Sunt bine, sunt ocupată cu munca și cu... viața în general.

— Așa-i, a aprobat fostul meu iubit. Am auzit c-o duci foarte bine la New York. Am știut că ai potențialul de a face lucruri măreț, de a ajunge foarte departe în carieră.

Înainte să ne cuplăm, Daniel îmi fusese profesor pentru un an. În tot acel timp, fusesem o studentă extrem de sârguincioasă, care alerga după note mari. După despărțire, atitudinea mea se schimbase.

— Și chiar ai ajuns departe, a adăugat Daniel.

Enumeram în minte o mulțime de acuzații pe care aș fi vrut să i le adresez.

— Mulțumesc, am mormăit. Nu-i mare scofală.

Aaron și-a dres ușor glasul.

— Ba este, m-a contrazis el.

Vorbise atât de încet, încât mi s-a părut că mi se adresa numai mie. A continuat:

— Lina conduce o echipă destul de mare, într-una dintre cele mai de succes companii newyorkeze de consultanță în inginerie. Așa ceva chiar e mare lucru.

Daniel a exclamat surprins și a zâmbit reținut.

— E uimitor, Lina! Bravo! m-a lăudat, iar zâmbetul i s-a relaxat. Felicitări!

Am bolborosit mulțumiri, îmbujorată din cauza cuvintelor lui Aaron.

A urmat un interval lung și stânjenitor de tăcere. Daniel se uita când la mine, când la Aaron.

— Deci el e iubitul american?

Am încremenit, șocată de exprimarea lui Daniel. Am deschis gura, gata să-l iau la rost, dar am simțit cum mâna lui Aaron urcă pe spatele meu și se oprește undeva între umăr și gât. Degetul lui mare mi-a mângâiat foarte delicat pielea. Atingerea asta aproape că m-a făcut să uit cine era în fața mea, ce spusese și dacă chiar vorbise. Aaron și-a plimbat încă o dată degetul pe pielea mea — întâi spre stânga, apoi spre dreapta —, stârnindu-mi un fior pe șira spinării.

Am închis ochii pentru un moment. M-am străduit să mă adun ca să continui conversația și am hotărât să ignor întrebarea lui Daniel.

M-am forțat să zâmbesc.

— Felicitări pentru logodnă! i-am spus. Mă bucur mult pentru tine, Daniel.

Ochii lui, care fuseseră ațintiți asupra locului unde se afla palma lui Aaron, i-au întâlnit pe ai mei. Daniel a dat din cap și a afișat acea gropiță care îmi era atât de familiară.

— Mulțumesc, Lina! Sunt foarte recunoscător că ea a acceptat. Uneori, nu e ușor să ai de-a face cu mine. Mă închid în mine foarte mult atunci când muncesc, a adăugat Daniel, după care și-a strecurat mâinile în buzunare. Mă rog, nu-i nevoie să-ți explic. Știi asta deja.

Da, știam. Toți cei prezenți știau. Nu trebuia s-o scoată în evidență, mai ales după ce redusese fosta noastră relație la statutul de vechi prieteni.

„Iubitul" meu și-a răsfirat degetele și și-a mutat palma mai jos pe umărul meu. Și-a trecut degetele de-a lungul brațului meu și m-a luat de mână. Felul în care m-a atins mi-a distras total atenția. Și totuși, a reușit să mă țină cu picioarele pe pământ. De fiecare

dată când eram pe punctul de-a mă pierde cu firea, Aaron mă liniștea. Mi-am dat seama că atingerile lui delicate pe pielea mea aveau această putere. Însă atingerile lui aveau un preț, dacă luam în considerare cum a sunat vocea mea când am vorbit iar: nesigură, tremurătoare.

— Păi, vă doresc tot ce-i mai bun! i-am urat lui Daniel — și, spre uimirea mea, eram sinceră. O să vină și logodnica ta aici?

Degetele lui Aaron le-au strâns pe ale mele, ceea ce a stârnit în mine nevoia de-a mă răsuci spre el, ca să-l privesc. Dar m-am abținut și m-am uitat, în continuare, la Daniel.

— Din păcate, Marta nu va reuși să ajungă. S-a ivit ceva la muncă, pe ultima sută de metri. Și ea este profesoară universitară. A fost chemată la o conferință, ca să țină locul unui coleg de catedră, a explicat Daniel, ridicând din umeri.

Ciudat! Mi-am propus să vorbesc cu soră-mea, ceva mai târziu. Cu siguranță, Isabela ar trebui să fie la curent când un invitat renunță să vină la nuntă.

— Dar nu-i nimic, a completat Daniel și a aruncat din nou o privire spre mâna lui Aaron, cu o expresie distrasă. Să vii singur la o nuntă nu e tragic. În plus, n-aș vrea să fiu eu în centrul atenției.

Fostul meu iubit m-a țintuit cu privirea.

Oare în ochii lui citeam o acuzație?

Am dat să spun ceva, dar vocea mi s-a stins. Mi s-au încins obrajii și n-am fost în stare să fac altceva decât să mă uit la el cu gura căscată.

— De ce să mai irosim timpul vorbind despre asta? a intervenit Aaron pe un ton egal, părând plictisit.

Dar știam cum se simțea în realitate.

— Sunt nerăbdător să văd ce urmează în Cupa Nunții, a completat Aaron, luându-mă prin surprindere. Lina îmi spunea că Gabi a păstrat ce-i mai bun pentru final. Nu-i așa, scumpo?

Aaron s-a aplecat și, cu multă blândețe, buzele lui mi-au atins umărul.

Deși nespus de delicat, sărutul mi-a trezi tot corpul la viață.

— Exact, am bâiguit, încercând să-mi ascund reacția.

Doamne, încă îi simțeam buzele pe umăr! Senzația mi s-a răspândit pe piele, asemenea unei unde pe un lac.

— Și care-i partea cea mai bună? a întrebat Daniel.

Mintea mea era în altă parte.

Aaron m-a sărutat. Pe umăr!

Probabil că temperatura mea crescuse cu vreo zece grade.

E bine. Asta fac cuplurile: se sărută. Pe diverse părți ale corpului. De pildă, umerii.

— Meciul de fotbal începe peste câteva minute, a explicat Aaron. Lina mi-a promis c-o să-mi arate tot ce poate. N-o să mint: sunt și curios, și îngrozit.

Încercând să-mi joc rolul, mi-am sprijinit capul de pieptul lui Aaron. Și am fost pe punctul de-a cădea din picioare când am simțit că mă sărută pe păr.

— Mda, am zis, cu respirația tăiată. O să apară Lina-Fără-Milă.

Aaron a chicotit. Mâna lui liberă s-a lipit de șoldul meu, iar mișcarea asta a trimis un șoc electric prin toți nervii mei.

Respiră, Lina! Aaron doar își joacă rolul.

M-am forțat să rămân nemișcată, deși voiam să fac cu totul altceva. De exemplu, să-l ignor pe Daniel și să-l întreb pe Aaron ce naiba face. De ce mă sărutase pe umăr? Și pe creștet? Putea să repete mișcarea, doar ca să verific dacă reacția mea fusese o întâmplare sau dacă pur și simplu așa reacționa corpul meu la atingerea lui?

Daniel a deschis gura, după care a închis-o la loc, probabil stânjenit de manifestările noastre de afecțiune.

Afecțiune falsă, mi-am reamintit.

Fostul meu iubit și profesor a ridicat privirea undeva deasupra creștetului meu, spre chipul lui Aaron. Pe fața lui s-a ivit o expresie

care a dispărut prea repede ca s-o pot deslușI. Apoi a dat aprobator din cap și mi-a adresat un zâmbet reținut.

Nu înțelegeam schimbul de priviri dintre cei doi bărbați. M-am uitat în sus, la Aaron.

N-am văzut nimic neobișnuit. Doar una dintre expresiile lui indescifrabile. Cineva l-a strigat pe Daniel. Fostul meu iubit s-a îndreptat spre Gonzalo.

Încă simțeam tensiunea aia ciudată din atmosferă.

Cât de stânjenitoare fusese întâlnirea cu Daniel! Îmi venea să mă scutur ca să scap de senzația scârboasă care se lipise de mine. Dar așa s-ar fi risipit și fiorii plăcuți pe care îi simțeam. Ar fi însemnat să mă desprind de brațul lui Aaron, de pieptul și de corpul lui și... Nu eram sigură că voiam să fac asta.

Ba vrei, toanto! Voi doi doar vă prefaceți.

Trebuia să țin minte lucrul ăsta, ca să nu fac vreo prostie.

Judecând după haosul din jurul meu, aveam o problemă.

— *No me lo puedo creer*[1], s-a tânguit verișoara mea și a ridicat cu deznădejde brațele în aer, ca și cum fost sfârșitul lumii. *No podemos jugar así. Se cancela todo. Esto un desastre.*[2] *No, no, no, no!*

A apucat câteva tricouri din cutia aflată la picioarele ei și le-a azvârlit pe jos.

Uau!

— *Esos malnacidos...*[3]

— *Cálmate, prima!* a întrerupt-o Isabel, spunându-i să se liniștească. *Qué importa? Son solo unas camisetas*[4].

---

[1] Nu-mi vine să cred.

[2] Nu putem juca așa. Se anulează tot. E un dezastru.

[3] Nenorociții ăia...

[4] Ce importanță are? Sunt doar niște tricouri.

Verișoara noastră a tresărit, apoi i-a șuierat niște cuvinte foarte urâte surorii mele, care i-a răspuns agresiv, la rândul ei.

Aaron s-a înclinat spre mine și m-a întrebat șoptit:

— Ce s-a întâmplat? Ar trebui să fugim?

Mi-am reținut un chicot. Nu voiam s-o înfurii și mai tare pe Gabi. Era pe punctul fie să plângă, fie să se transforme într-un Hulk feminin.

— E o încurcătură cu tricourile pentru meci, i-am explicat. Se pare că tricourile pentru Echipa Mirelui au cea mai mică mărime, în loc de cea mai mare.

— Nu putem juca așa cum suntem îmbrăcați acum? m-a întrebat sărmanul neștiutor.

Gabi și-a răsucit fulgerător capul spre noi.

— *Qué ha dicho?*[1] a strigat ea.

— *Nada!* am răspuns, cu mâinile ridicate împăciuitor, apoi m-am răsucit spre Aaron: Vorbește mai încet! N-ai văzut cum a reacționat când vărul meu Matías a întrebat de ce Gabi nu s-a gândit să ne dea tricourile mai devreme sau când Adrían a spus că ar fi fost bine să fi verificat de două ori mărimile înainte să le comande?

Aaron a strâmbat din buze.

— Exact! am subliniat. Bine că soră-mea a intervenit înainte ca Gabi să pună mâna pe ei. Sunt băieți duri, dar ar fi urmat un masacru. Și tu ești dur, dar am nevoie de tine întreg, bine? Lumea se așteaptă să dansăm la nuntă.

— Nu plec nicăieri, a zis Aaron. Pot să-i fac față verișoarei tale. Și, la nevoie, o să te apăr și pe tine. Doar să-mi spui.

M-am uitat la Gabi. Isabel, roșie la față, încerca să smulgă cutia cu tricouri din mâinile lui Gabi. La rândul ei, verișoara mea trăgea de cutie.

---

[1] Ce-a zis?

Soră-mea a țipat, a făcut un pas în spate și și-a pus mâinile în cap.

— Nu, nu, nu, nu! a exclamat, agitându-și brațele. O să jucăm meciul de fotbal, și cu asta basta! a declarat ea, după care s-a răsucit spre Gabi. Eu sunt mireasa, iar voi sunteți obligați să faceți cum spun eu!

Am pufnit sarcastic, iar Isabel mi-a aruncat o privire nimicitoare. Am încremenit.

Isuse! Nunta asta o să ne dea gata pe toți!

Sora mea i-a zis lui Gabi:

— *Gabi, no es el fin del mundo*[1].

S-a întors spre mine:

— La următoarea mea nuntă, o să ne mulțumim să bem cocktailuri Margarita.

Îmi venea să râd. Eram cu totul de acord.

— Perfect! a zis Isabel. E vară, soarele strălucește și tocmai mi-a venit o idee genială.

A făcut o pauză de efect și s-a uitat la fiecare în parte, după care a anunțat:

— Echipa Mirelui o să joace... fără tricouri!

Tăcere totală.

— Haideți, domnilor! a adăugat mireasa, ceva mai apăsat. De obicei, doamnele sunt cele care își expun pielea. De data asta, voi veți fi cei care își etalează corpurile.

Tăcerea se prelungea.

Isabel s-a uitat la viitorul mire. La fel ca toți tipii de față, cugeta la propunerea ei.

Soră-mea a făcut ochii mari și a gesticulat cu arătătorul, ordonându-i lui Gonzalo să iasă din transă.

— Fă ceva!

---

[1] Nu-i sfârșitul lumii.

Viitorul meu cumnat şi-a îndreptat spatele, apoi şi-a dat jos tricoul, dezvăluindu-şi în toată splendoarea pieptul păros.

— Bine spus, *cariño*! a răcnit Gonzalo. Haideţi, băieţi! Jos tricourile!

Sora mea l-a recompensat pe logodnicul ei cu o exclamaţie de aprobare şi cu aplauze entuziaste.

Daniel, care era cavalerul de onoare, a fost următorul care s-a dezbrăcat de tricou, destul de reticent. Fără să vreau, privirea mi-a fugit la el. Nu mă şoca să văd că, deşi departe de a avea un corp bine lucrat la sală — niciodată nu avusese aşa ceva —, încă era în formă bună. Şi totuşi... n-am simţit nimic. Vederea acelui corp pe jumătate gol n-a stârnit nicio senzaţie în mine.

Grupul se amuza tot mai tare, pe măsură ce membrii din Echipa Mirelui îi imitau pe Gonzalo şi pe Daniel. Nimeni dintre cei prezenţi nu se plângea cu glas tare — probabil din cauză că se temeau de reacţia surorii mele, care chiuia când dădea cu ochii de încă un bărbat fără tricou. Până şi lui Gabi i-a mai trecut frustrarea că pierduse controlul asupra grupului, iar atmosfera a devenit mai relaxată.

Asta până când Daniel a deschis gura şi a stricat-o.

— Dar tu, băiat american? a întrebat Daniel şi a arătat spre Aaron. Nu te bagi?

Băiat american!

Am făcut ochii cât cepele. Fostul meu iubit tocmai îl numise *băiat* pe „iubitul" meu?!

Sigur, Daniel era mai mare decât Aaron cu vreo opt-nouă ani, dar să-i zică „băiat"?!

M-am răsucit spre Aaron, exact la timp ca să-i surprind reacţia. Muşchii maxilarului i s-au relaxat, iar pe buze i-a apărut... un zâmbet.

N-a ezitat. Cu mult calm, Aaron s-a uitat la Daniel într-un fel care ar fi făcut pe oricine s-o ia la fugă. Această privire îi consolidase reputaţia de temut pe care o avea la birou. O etala când voia să fie

amenințător. Căutătura asta îi transmitea nefericitului căruia îi era adresată că dăduse de necaz.

Aaron și-a apucat tivul tricoului. Mi-am ținut respirația.

Dumnezeule! O să se dezbrace. Viitorul meu șef se dezbracă în fața mea!

Dintr-o singură mișcare — demnă de acele reclame la parfumuri în care totul se pierde în fundal, cu excepția modelului superb din prim-plan —, Aaron și-a scos tricoul.

Am clipit șocată.

Madre de Dios!

Aaron arăta...

La dracu'!

Era... superb. Nu! Chiar mai mult de-atât.

Aaron oferea o priveliște de-a dreptul minunată.

Iar trunchiul lui incredibil, demn de reclame era atât de fără cusur, încât îmi venea să plâng.

Deci eram o tipă superficială, căreia îi păsa de aspectul fizic al bărbaților. Și ce dacă?

În timp ce-l devoram din priviri, deodată am simțit că rămân fără aer. Dintotdeauna, crezusem că eram impresionată — aproape fascinată, ca să fiu complet sinceră — de înălțimea și statura lui Aaron. Dar am descoperit că exista ceva care mă impresiona și mai mult: combinația dintre înălțimea, statura și mușchii lui fermi.

Isuse Hristoase! Oare abdomenul lui e sculptat în piatră?

Ochii mei flămânzi s-au plimbat de la umerii lui lați până la pieptul impecabil și au coborât, analizând abdomenul a cărui perfecțiune imaginația mea nu ar fi fost în stare s-o plăsmuiască. Uau! Cum arătau brațele lui vânjoase și dezgolite, pline de mușchi! Sincer, îmi venea să-i dau un bobârnac, ca să verific dacă bărbatul ăsta era real.

Nici cămășile plictisitoare pe care le purta la birou, nici ținuta lui lejeră din timpul zborului, nici măcar smochingul pe care îl

purtase la strângerea de fonduri nu-i scoteau corpul în valoare, așa cum ar fi meritat.

Aaron era... prea... atrăgător.

Mda, mi se scurgeau ochii după el, și totuși nici că-mi păsa. Era un moment istoric. Probabil pentru prima și ultima oară în viața mea, îl vedeam pe Aaron fără tricou. Și voiam să-mi întipăresc în memorie această imagine. Chiar dacă priveliștea asta avea să mă bântuie pentru tot restul vieții, tot ar fi meritat.

Uralele și aplauzele celorlalți m-au scos din visarea în care mă pierdusem. Mi-am dat seama că Aaron se uita la mine. Ni s-au întâlnit privirile. În acel ocean albastru din ochii lui se ghicea o dorință, un fel de foame. Ceva abia stăpânit. Sau poate că-mi vedeam propriile emoții reflectate în ochii lui.

Ceea ce a urmat m-a luat complet pe nepregătite: ochii lui Aaron au sclipit în soare, colțurile buzelor i s-au ridicat și mi-a oferit un zâmbet, după care mi-a făcut jucăuș cu ochiul.

A fost de-ajuns ca să mă topesc. M-am înmuiat toată.

Părând satisfăcut, Aaron și-a pus mâinile în șolduri și a privit spre locul unde se adunase Echipa Mirelui, pentru a da startul meciului de fotbal, ca și cum nu știa că tocmai mă făcuse să mă dizolv.

Afurisitul ăsta chipeș, cu ochi albaștri și pe jumătate dezbrăcat, mă dăduse peste cap.

Fusesem atât de captivată de priveliște, încât abia acum am observat privirea neliniștită a lui Daniel. Se uita când la Aaron, când la mine. După câteva clipe, Daniel ne-a întors spatele, l-a bătut pe Gonzalo pe umăr și s-a îndreptat spre terenul de fotbal improvizat.

Înainte să li se alăture băieților, Aaron s-a apropiat și s-a aplecat spre mine, cu gura periculos de aproape de urechea mea, ca și cum voia să-mi spună un secret.

— Ce părere ai? m-a întrebat.

Răsuflarea lui îmi gâdila urechea.

— Arăți... bine, am mormăit eu, ca o toantă.

A chicotit.

— Mulțumesc! Nu asta te-am întrebat, dar îți accept complimentul.

— Păi, atunci, despre ce vorbești? am bâiguit.

— Aș zice că, până acum, noi doi am făcut treabă bună. Ce crezi?

Aha! La asta se referea. La înșelătoria noastră, bineînțeles.

Am aprobat din cap.

— Facem o echipă bună, Catalina.

Din nou, pronunțase numele meu total altfel decât de obicei.

Mi-am dres vocea, încercând să ignor faptul că fața mea era la o palmă distanță de pectoralii lui goi și perfecți.

— Ai dreptate.

— Habar n-aveam c-o să dăm de așa ceva, a adăugat cu voce scăzută. M-a luat prin surprindere, dar nu-i nimic. Încep să înțeleg.

Nu era nimic de înțeles. Ce-i drept, nu-i povestisem lui Aaron o anumită parte din viața mea — ceea ce nu era cea mai înțeleaptă decizie —, dar aceasta rămânea de domeniul trecutului. Nu ne afecta scopul prezent.

— Ține-o tot așa! i-am spus, înghițind în sec. Concentrează-te pe a te preface că ești nebun după mine, bine?

Aaron a scos un sunet din gâtlej. Am pășit în spate, ca să-i privesc fața. În ochii lui am văzut acea hotărâre pe care o cunoșteam foarte bine.

— Crede-mă, numai pe asta mă concentrez.

Aaron s-a răsucit pe călcâie și a alergat spre teren.

— Și ține minte! mi-a strigat de la distanță. Totul e permis în dragoste și în război, *bollito*.

Aproape toată lumea a întors privirea spre mine. Am dat cu ochii de sora mea, care zâmbea cu toată gura.

Le-am surâs șovăitor tuturor celor care mă priveau, prefăcându-mă că sunt calmă și relaxată, când, de fapt, încercam să mă adun.

— Ce prostuț e! le-am zis. Nu trebuie să-mi amintești asta, *cosita mía*! am strigat spre Aaron.

Dar el deja o ștersese, alergând după restul echipei. Nu-mi puteam lua ochii de la mușchii bine lucrați ai spatelui său, care se încordau la fiecare pas. Mă întrebam ce naiba însemna replica lui misterioasă.

Totul e permis în dragoste și în război.

Într-un fel, avea dreptate. Însă nu reușeam să înțeleg cum se aplică acest principiu când dragostea era o minciună, iar adversarilor nu le mai rămăsese nicio șansă decât să-și unească forțele.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Ne apropiam de finalul meciului de fotbal, iar scorul era egal.

Ai fi crezut că, dacă trebuie să joci împotriva unei echipe de tipi la bustul gol, atenţia ţi-ar fi distrasă. Dar eu eram înrudită cu majoritatea bărbaţilor de-aici. Deja văzusem cam tot ce era de văzut în legătură cu unul dintre ei — adică Daniel. Şi, dintre cei doi bărbaţi rămaşi, unul era pe cale să se însoare cu soră-mea. Aşa că sursele de distragere a atenţiei erau reduse considerabil.

Deci rămânea o singură sursă de distragere.

Una pe care de obicei reuşeam s-o ignor destul de uşor, atunci când ne jucam rolurile din viaţa reală. Însă acum, în calitate de iubită a lui, aveam voie să mă holbez. Iar Aaron, în calitate de iubit, avea voie să arate precum un fotomodel care pozează pentru coperta revistei *Sports Illustrated.*

Da, exact aşa arăta Aaron în clipa asta, transpirat şi fără tricou, în timp ce alerga după minge, pe terenul acoperit cu iarbă.

Asupra lui fusese aţintită constant privirea mea netoată de femeie superficială. Ochii mei îl urmăreau ca două gâze prostănace, atrase iremediabil de lumina unei flăcări. Şi, exact precum nişte insecte, ochii mei nu aveau pic de instinct de conservare. La finalul zilei, imaginea lui Aaron avea să-mi rămână imprimată pe retină şi n-aveam să mai scap de ea.

La naiba! Deja mă simțeam precum o insectă carbonizată. Transpirația mi se scurgea pe spate, iar pielea îmi era pârjolită de soare. Pe deasupra, aveam o foame de lup, iar atenția îmi fugea mereu spre picioarele lungi ale lui Aaron, care se deplasa dintr-un punct în altul, la felul în care i se încordau și i se relaxau mușchii trunchiului, la picăturile de transpirație care i se scurgeau peste acei pectorali minunați, la felul cum sângele mi se înfierbânta de fiecare dată când ni se întâlneau privirile.

Mă simțeam lipicioasă, excitată și-mi era cald.

Cumva, Echipa Miresei marcase tot atâtea goluri precum cea a băieților. Uluitor, într-adevăr! Dar ce știam eu? Fusesem prea ocupată să-l sorb din ochi pe Aaron.

Vocea lui Gonzalo a ajuns până la mine:

— *¡Vamos!* N-au cum să câștige!

Fiecare cuvânt a fost însoțit de aplauze însuflețite.

— Cinci minute! Mai avem cinci minute! Trebuie să câștigăm meciul!

În timp ce bărbații s-au adunat pe partea lor de teren, am observat că Daniel s-a apropiat de Gonzalo și de Aaron și că gesticula, arătând spre poarta noastră.

— *Madre mia!* a exclamat Isabel — care stătea în poartă —, cu câțiva pași în spatele meu. Cred că-și schimbă strategia. Nu miroase-a bine, *hermanita.*

Suspiciunile surorii mele s-au confirmat, căci bărbații și-au schimbat pozițiile pe teren.

— Am încurcat-o, Isa! i-am zis. L-au trecut pe Aaron la înaintare. L-au pus atacant.

— *Mierda!* Deci Clark Kent o să ne atace?

Soră-mea a venit lângă mine și a mijit ochii în direcția adversarilor noștri.

— Repede! Scoate-ți și tu tricoul! Asta o să-l distragă.

— Poftim?! Nu!

— Dar, Lina...

— Nu-mi dau jos tricoul! Ce naiba spui acolo?

— Sânii tăi o să-l distragă pe Aaron.

— N-o să-l distragă, crede-mă.

După ce mi-am dat seama că replica mea nu prea aducea cu vorbele unei îndrăgostite, i-am explicat:

— A văzut deja ce era de văzut. Așa că las-o baltă!

— Atunci, dansează sau dă din fund! Fă orice îi face plăcere.

Încăpățânată, mi-am încrucișat brațele la piept.

— Nu!

— Bine. Atunci, o să pierdem.

— Nu și dacă luptăm.

Apoi mi-am pus mâinile pâlnie la gură și am strigat spre coechipierele mele, ca să le mobilizez:

— *¡Vamos, chicas! ¡Todavía podemos ganar!*[1]

Vorbele mele de încurajare erau naive; în niciun caz nu puteam câștiga, mai ales când Aaron juca pe post de atacant. Și cu siguranță nu aveam să câștigăm dacă-mi dezgoleam sânii în fața lui, așa cum sugerase Isabel.

M-am răsucit spre soră-mea și i-am spus:

— Să-ți aduci aminte de momentul ăsta atunci când învinșii — adică noi, fără îndoială —o să danseze în fața tuturor, în seara asta. Data viitoare, dacă vrei să-mi strici reputația, să alegi un concurs cu întrebări, nu un meci de fotbal! Hai să încercăm să încheiem jocul cât de demn putem!

Când m-am răsucit spre echipa băieților, am văzut că au intrat în acțiune. Îmi concentram privirea asupra mingii care trecea de la un jucător la altul. Curând, mingea a aterizat la picioarele lui Aaron care, în ciuda staturii lui masive, se mișca incredibil de agil.

Pentru o persoană care nu mai jucase fotbal european, învățase destul de repede.

---

[1] Haideți, fetelor! Încă putem câștiga!

S-a apropiat iute de mine, micşorând distanţa dintre noi. Se mişca mult prea repede, iar mintea mea n-a avut timp să le ordone picioarelor să intre în acţiune.

Mierda!

M-am repezit în direcţia lui, vrând să interceptez mingea. Din nefericire, intenţia mea n-a avut deloc efectul la care mă aşteptam. Exact când eram pe punctul de-a ajunge la Aaron, m-am împiedicat de un dâmb şi am fost proiectată în faţă.

S-a zis cu demnitatea!

În timp ce mă pregăteam pentru o căzătură dureroasă, am închis ochii. Număram secundele rămase până la impact. *Trei, doi, unu...*

Dar... nimic! Impactul n-a mai avut loc. Zburam prin aer, cu ochii închişi şi pe punctul de-a mă izbi cu faţa de pământ, iar în următoarea secundă, m-am pomenit suspendată în timp. De fapt, eram suspendată *în aer*. Nu înţelegeam cum vine asta. Am deschis ochii şi am icnit.

Mijlocul meu a aterizat pe ceva tare.

Apoi am dat cu ochii de o piele fină şi strălucitoare, de un spate perfect. Coborând privirea, am observat un fund ferm, acoperit de pantaloni scurţi, şi nişte gambe musculoase.

Mi-am dat seama că atârnam pe spatele cuiva. Mai precis, pe umărul lui Aaron.

Ce nai...?!

Toată lumea părea să fie la curent cu situaţia, judecând după aplauzele şi uralele care izbucniseră în jurul nostru. Ignorând vacarmul, Aaron m-a potrivit pe umărul lui larg, apucându-mă de talie ferm, dar cu blândeţe. Am deschis gura ca să protestez, dar el a luat-o la fugă.

Alerga cu mine pe umăr, ca şi cum aş fi fost un sac cu cartofi.

Cu fiecare pas pe care-l făcea, muşchii de pe spate i se mişcau. La fel şi fundul. Iar asta mă distrăgea.

Fir-ar să fie, Lina! Concentrează-te!

— Aaron! am strigat, dar am fost ignorată. Ce naiba faci?

Fiecare salt al corpului său îmi îngreuna vorbirea. Aaron conducea mingea spre poarta noastră, unde îl aștepta soră-mea.

M-am răstit la el:

— Aaron Blackford!

A chicotit, apoi m-a bătut ușor cu palma pe coapsă.

— Doar nu puteam să-mi las iubita să cadă, nu? a spus afurisitul.

Nu părea deloc obosit de povara pe care o purta.

— Aaron! am urlat. Jur pe Lucifer...

A săltat un pic mai apăsat, retezându-mi cuvintele. M-a strâns mai tare de mijloc, stârnindu-mi un fior de-a lungul picioarelor. Cealaltă palmă îmi strângea coapsa, iar degetele lui se răsfiraseră pe pielea mea. Doamne! Tot ce simțeam sub mine era ferm și cald.

Fir-ar!

Nu-mi venea să cred: eram furioasă și... și... și...

La naiba! Eram excitată de demonstrația asta de forță.

Abia ce-mi conștientizasem reacția, când Aaron mi-a prins talia cu tot brațul. Puteam să-i simt bicepsul. Sângele mi se învolbura, dar nu din cauză că stăteam cu capul în jos.

— Pregătește-te, iubita mea! O să câștig meciul ăsta și dup-aia o să-ți dau de mâncare, ca să nu mă mănânci cu totul.

— Ba o să te mănânc, *iubitule*.

Voiam să știu cât de aproape de a da golul final era Aaron, așa că m-am străduit să-mi ridic capul. În spatele nostru, lumea înregistra scena cu telefoanele mobile.

Of, Doamne! Sper că faza asta n-o să ajungă pe TikTok!

După un ultim salt, „iubitul" meu a șutat la poartă, iar apoi s-a dezlănțuit haosul.

— Lasă-mă! Jos! Acum!

Mi-am subliniat cuvintele cu lovituri anemice de pumni. Având în vedere lipsa lui de reacție, mă îndoiam că îl durea.

S-a răsucit, așa încât o puteam vedea pe Isabel, încă în poartă.

Deși tocmai primise gol, soră-mea zâmbea.

— Hei! a exclamat Aaron. Știam că ești autoritară, dar habar n-aveam că ești atât de agresivă.

— Încă n-ai văzut nimic! am rostit printre dinți.

A rămas pe loc, fără să pară deloc împovărat de greutatea mea.

Pieptul i se scutura sub trupul meu. Nu cumva râdea?

Ce tupeu!

Situația asta cerea măsuri extreme. M-am întins cât am putut de mult de-a lungul spatelui său și l-am ciupit de fund.

Da. Eu, Lina Martín, l-am ciupit de fund pe Aaron Blackford. Și am regretat imediat.

În primul rând, cum aveam să-mi revin după așa ceva, când trebuia să-i văd fața la birou, în fiecare zi, de luni până vineri, iar în curând el avea să devină șeful meu?

În al doilea rând, îmi regretam gestul pentru că fundul lui era atât de ferm sub degetele mele, încât voiam să-l ciupesc încă o dată, ca să verific dacă e posibil ca un fund să aibă atâția mușchi.

Începeam să-mi pun la îndoială sănătatea mintală.

În timp ce aceste idei mi se învârteau prin minte, mi-am dat seama că Aaron observase ciupitura mea neprietenoasă. A încremenit instantaneu. Din momentul în care degetele mele i-au atins fundul, Aaron a înlemnit, cu tot cu mine pe umăr.

Stăteam în expectativă, tentată să-l ciupesc iar, ca să verific dacă respiră.

Cu multă grijă, palmele lui mi-au cuprins talia. Aaron m-a ridicat de pe umăr și m-a poziționat cu fața la el. Mă ținea suspendată, astfel încât tălpile mele nu atingeau iarba. Capetele noastre erau la aceeași înălțime. În mod inevitabil, privirile ni s-au întâlnit.

Chipul lui căpătase din nou acea mască impenetrabilă, ca și cum ciupitura mea îi alungase orice emoție. Îl preferam pe Aaron cel jucăuș în locul celui care își ascundea sentimentele.

Deodată, mi-am dat seama că, de la piept în jos, corpurile noastre erau lipite.

Mă simțeam cam amețită, așa că mi-am sprijinit brațele pe umerii lui. Continuam să ne privim în ochi. Nu cred că vreunul dintre noi clipea.

Aaron m-a mișcat puțin și, odată cu schimbarea de poziție, i-am simțit pieptul mișcându-se în ritmul respirației. Puteam să-i simt transpirația sub palmele și brațele mele. Dar, mai presus de toate, eram captivată de ochi lui albaștri care străluceau ca diamantele sub soarele orbitor. Am rămas fără suflare.

Nici într-o mie de ani nu mi-aș fi imaginat că o să ajung în această poziție. Să fiu ținută în brațe de Aaron, care era la bustul gol, fără să-mi doresc să fug cât mai departe și cât mai repede. În mod șocant, voiam să fac exact opusul: să-i studiez pe îndelete fiecare picătură de transpirație și fiecare bucățică de piele dezgolită. Voiam să rămân exact ca acum, poate chiar să-l las să mă care peste tot, pentru restul zilei.

Să recunosc ceea ce simțeam ar fi trebuit să mă îngrozească, însă în clipa asta nu-mi păsa de nimic, în afară de bătăile nebunești ale inimii mele, pe care Aaron probabil le simțea.

— M-ai ciupit de fund, Catalina!

Așa făcusem. Și-mi părea rău. Într-un fel...

Un rânjet de-a dreptul nerușinat mi s-a lățit pe față. Abia dacă mă mai recunoșteam. De ce naiba simțeam nevoia de a-i zâmbi atât de larg și de a-l face să-mi răspundă tot cu un zâmbet?

— Invoc al cincilea amendament, am reușit să îngaim, păstrând același zâmbet ridicol de stupid. În plus, dacă cineva chiar te-ar fi ciupit de fund, din întâmplare, să știi c-ai fi meritat-o cu vârf și îndesat.

— Nu mai spune!

Colțurile buzelor i-au zvâcnit. Era pe punctul de a surâde.

— Da. Sută la sută!

— Chiar dacă am ferit persoana respectivă de o izbitură zdravănă?

La colțurile ochilor i-au apărut linii fine, anunțând zâmbetul pe care-l așteptam. Dar buzele lui păstrau o expresie severă.

— Izbitură zdravănă? Abia dac-aș fi atins iarba. Și aș fi făcut-o foarte delicat, să știi.

— Știai că ești o femeie absurdă și imposibilă?

O știam și eram pregătită s-o recunosc deschis. Aaron mi-a adresat surâsul după care tânjeam. Gura lui a schițat un zâmbet superb, care i-a schimbat fața complet. Unul pe care-l mai văzusem înainte și care îmi făcea inima s-o ia razna în piept. Probabil că-mi sclipeau ochii.

Avea dreptate. Eram absurdă. Întreaga situație era absurdă.

— Hei! a strigat Daniel, întrerupând momentul nostru de intimitate și alungând micul nor de fericire pe care pluteam. Masa e gata! Haideți!

În timp ce Daniel se îndepărta, zâmbetul mi-a dispărut.

Momentul pe care-l trăisem cu Aaron fusese doar de ochii lumii și ai lui Daniel?

Probabil că Aaron se prefăcuse. La urma urmei, asta fac cuplurile: se ating jucăuș, își zâmbesc larg, își aruncă priviri pătimașe.

Gândul ăsta mă făcea să mă simt caraghioasă. Zâmbetul lui nu mai însemna mare lucru, iar al meu era unul neghiob.

Poate că era un lucru bun că zâmbetul larg și frumos al lui Aaron dispăruse. Pe de altă parte, chiar dacă Daniel era prin preajmă, Aaron nu mă scăpa din ochi. Nu a privit în altă parte nici măcar când m-a lăsat jos din brațele lui.

Am aterizat șovăitor în picioare. Eram buimacă din cauza senzațiilor copleșitoare care îmi copleșeau corpul, dar și recunoscătoare că mâinile lui Aaron rămăseseră pe talia mea.

Odată ce s-a asigurat că n-o să cad, mi-a dat drumul. Dar mai întâi a tras ușor de o șuviță de păr care-mi evadase din coadă.

Inima mi-a tresărit în piept când și-a aplecat capul spre mine.

— Nu-i rău pentru un zeu grec, nu? a comentat el.

Vocea lui nu suna la fel de jucăuș ca în urmă cu câteva clipe, chiar înainte ca Daniel să-mi spargă bula de euforie. Însă Aaron mi-a făcut cu ochiul, iar eu am zâmbit puțin.

Cine e bărbatul ăsta care îmi face cu ochiul și îmi zâmbește?

Viitorul meu șef, cine altcineva?

Nu reprezenta oare un motiv suficient ca să port o discuție serioasă cu fluturașii din pieptul meu? Întreaga situație era o păcăleală. Pe deasupra, Aaron urma să fie promovat în curând ca șef al diviziei mele, și nu trebuia să uit acest lucru.

— Vino! m-a îndemnat el. Am zis c-o să-ți dau de mâncare, și sunt om de cuvânt.

Aaron îmi promisese că o să joace rolul iubitului meu și că o să-l joace minunat. Până acum, făcuse o treabă excelentă. Începea să mă convingă până și pe mine că era un bărbat diferit de cel pe care îl cunoscusem la New York.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Îmi era din ce în ce mai greu să nu mă bag sub masă. Dar, dacă Isabel avea să continue cu interogatoriul despre noi, trebuia să mă ascund. Altfel, ultima mea soluție ar fi fost s-o pocnesc pe viitoarea mireasă cu una dintre tăvile de metal pe care se aflau varietățile de *pinchos*[1] din care ne înfruptam. Ar fi însemnat o risipă de mâncare, iar noi eram la petrecerea ei de burlaci-burlăcițe, dar asta ar fi fost singura cale să scap.

Ne aflam într-unul din cele mai frecventate baruri — *sidrerías* — din orășelul meu natal, înconjurați de sporovăiala clienților și de mirosul ușor acru de *sidra* — cidrul de mere specific acestei regiuni. Era genul de local pe care îl poți găsi în orice orășel din regiunea de nord a Spaniei. Oamenii se strânseseră aici în grupuri de toate vârstele. Unii stăteau în picioare, în jurul unor mese înalte, la fel ca noi: mireasa, mirele, cavalerul de onoare, Aaron și cu mine. Alții stăteau așezați la mese, iar câțiva se sprijineau de bar, vorbind vrute și nevrute cu chelnerii.

M-am forțat să inspir încet, profund și calm, în încercarea de a-mi pune gândurile în ordine, ca să mă pot eschiva de ultima întrebare a lui Isabel.

---

[1] Mici gustări specifice nordului Spaniei, asemănătoare gustărilor *tapas*, alcătuite din bucățele de carne și de pâine înfipte în scobitori (în spaniolă, *pincho* înseamnă scobitoare).

— Ei, hai! a zis soră-mea. Sunt sigură că povestea despre cum v-ați cunoscut e mai lungă!

Ochii lui Isabel sclipeau de curiozitate. Se uita când la mine, când la iubitul meu, care stătea suficient de aproape de mine încât să-mi pierd o bună parte din concentrare.

— Mă faci să-ți scot vorbele cu cleștele, Lina! s-a lamentat soră-mea.

— Asta-i toată povestea, pe cuvânt!

Oftând, mi-am ferit ochii și mi-am privit mâinile. Degetele mele se jucau cu paharul gol.

— Ne-am cunoscut când Aaron a început să lucreze la InTech, am adăugat. Ce altceva mai vrei să știi?

— Vreau detaliile pe care nu mi le-ai spus.

Îmi dădeam seama că Isabel mai avea puțin și începea să se vaite în stilul ei iritant și insistent, care niciodată nu dădea greș. Așa îi convingea pe ceilalți să cedeze și să-i ofere orice le cerea. Eu însămi fusesem în această situație de nenumărate ori.

Isabel și-a înclinat capul într-o parte.

— Hei, dacă întâi v-ați simțit atrași unul de celălalt și ați făcut sex, iar abia după aceea ați început să ieșiți la întâlniri, e-n regulă. Nu trebuie să vă fie rușine. În plus, asta ar explica zvonul despre patul stricat.

Am rămas ca la dentist.

— Charo se mișcă mai repede decât credeam, am mormăit.

L-am simțit pe Aaron apropiindu-se de mine, reducând distanța dintre brațele noastre.

Soră-mea a continuat:

— Eu nu sunt mama, Lina. Poți să-mi spui.

A fluturat din gene, iar Gonzalo s-a prefăcut că tușește.

— Sau puteți să împărtășiți cu grupul, mă rog..., a zis Isabel. *Dă-i drumul!* Ascultăm. Mai întâi v-ați tras-o? Și, dacă da, de câte ori?

Daniel, care fusese suspect de tăcut pentru o persoană care ar fi trebuit să se distreze, a oftat zgomotos și a comentat:

— Nu cred că e nevoie să ne împărtășească informația asta.

Mi-am îndreptat privirea spre el. Chipul lui era lipsit de expresie.

— Mersi de intervenție, Dani! a spus Isabel printre dinți. O s-o las pe sora mea să decidă dacă vrea să ne povestească despre sexcapadele ei.

Of, Doamne! A zis „sexcapade"?!

Auzind schimbarea din tonul lui Isabel, Gonzalo i-a cuprins umerii cu un braț și a tras-o spre el. Isabel s-a relaxat imediat și s-a scuturat de antipatia pe care o simțea, de ani buni, față de fratele logodnicului ei.

Oftând discret, am simțit un ghimpe de vinovăție. Nu aveam niciun motiv să mă simt răspunzătoare pentru situația asta, dar, în același timp, era dificil să nu permit ca o parte din responsabilitate să mă împovăreze.

Într-o lume ideală, cavalerul de onoare nu ar fi fostul meu iubit, nu m-aș fi panicat la aflarea veștii că e logodit, în timp ce eu păream încremenită în timp și singură, și nici nu aș fi simțit nevoia de a-mi minți familia și de a mă încurca într-o plasă de minciuni. Tot într-o lume ideală, bărbatul de lângă mine s-ar afla aici fiindcă mă iubește, nu pentru că încheiaserăm un târg.

Însă aceste scenarii erau ipotetice, neadevărate. Și fiecare dintre ele ilustra o imagine departe de adevăr. În lumea reală, fiecare decizie pe care o luam, fiecare alegere de-a mea avea o consecință. Nu există o lume perfectă, unde viața se desfășoară mereu lin. Viața e haotică și, adesea, grea. Nu așteaptă să fii pregătit înainte să-ți scoată obstacole în cale. Trebuia să înșfaci volanul și să revii pe drumul cel bun. Și exact asta făcusem. Asta mă adusese în situația de față.

Din păcate, singurul bărbat cu care Gonzalo avea ADN în comun nu era doar fostul meu iubit, ci și bărbatul care fusese catalizatorul plecării mele din locul pe care-l numisem cândva

„acasă". Însă eu alesesem să am o relație cu profesorul meu. Cu bărbatul care avea să-i prezinte surorii mele dragostea vieții ei.

Viața nu e ideală. Are cotituri. Te învârte nebunește pentru un minut și te lasă deoparte în următorul.

Contrar opiniei larg răspândite, când depusesem dosarul pentru programul de studiu care mă adusese în New York, la un an după ce totul se prăbușise în jurul meu, nu fugisem de Daniel, ci de situația în care mă aruncase relația cu el. Totuși, ce-i drept, el îmi frânsese inima. Și asta înțeleseră toți: Lina fugea din Spania, cu inima frântă. Dar suferința însemna mai mult decât o simplă despărțire. Ulterior, trecusem prin cel mai urât an din viața mea. Aproape că renunțasem la facultate, la viitorul meu, și toate astea din cauză că niște oameni pe care îi considerasem, la un moment dat, prietenii mei răspândiseră minciuni dezgustătoare despre mine. Și nu mă afectaseră doar pe mine, ci avuseseră impact și asupra familiei mele.

Tristețea cu care mă priveau toți s-a lipit de mine. Și în puținele ocazii când mă întorsesem acasă singură, tristețea se adâncise, devenise o parte din mine.

Îmi dădeam seama că până și părinților mei le era teamă că nu aveam să-mi mai revin vreodată. Era o tâmpenie. Nu mai sufeream după Daniel. Statutul meu de femeie singură nu avea nicio legătură cu el. Doar că mă chinuiam să am iar suficientă încredere în cineva ca să mă pot deschide complet. Mă țineam la distanță de orice lucru care avea potențialul de a mă răni. Iar rezultatul era, de fiecare dată, unul din două: fie mă îndepărtam eu, fie eram cea de care se îndepărta respectivul tip. Dar cel puțin ieșeam fără să sufăr din situația cu pricina.

Cât despre Isabel, trecuse de la a-l iubi pe Daniel, pentru că i-l prezentase pe Gonzalo, la a-l amenința că-i retează scula. Deși ea se transformase în cea mai înverșunată protectoare și în cea mai mare susținătoare a mea, despărțirea mea de Daniel nu zguduise

deloc temelia relației ei de iubire. Iată o dovadă pentru cât de mult se iubeau Isabel și Gonzalo. În plus, de-a lungul anilor, acceptase că, deși Daniel fusese parțial vinovat, el nu făcuse altceva în afară de a fi dispus să încalce regula nescrisă despre relațiile cu fostele studente. Societatea se ocupase de restul.

Însă greșeala lui nu-mi dădea nici mie, nici lui Isabel, nici lui Daniel dreptul de a-l forța pe Gonzalo să ia partea cuiva.

Am scuturat din cap, încercând să alung toate acele gânduri și amintiri.

— N-a existat nicio sexcapadă, Isa.

— Nici măcar una? Haide! Doar tu și Aaron munciți împreună. În plus, v-am văzut în timpul meciului. Voi doi...

Am întrerupt-o:

— A fost o întâlnire foarte plictisitoare. Nu te mai gândi la prostii!

Isabel a deschis gura. I-am dat un cot iubitului meu fals. Poate că o confirmare din partea lui Aaron avea s-o potolească.

— Așa-i, a confirmat Aaron, cu o notă de amuzament în voce. N-a avut loc nicio sexcapadă...

Sora mea a închis gura.

— ... din nefericire, a adăugat Aaron.

Am rămas gură-cască.

Nu te uita la el! Să nu pari șocată! Totul face parte din înșelătorie.

Concentrându-mi atenția asupra surorii mele, am ignorat ultimul comentariu al lui Aaron și am zâmbit — speram eu — firesc.

Isabel a luat sticla de *sidra* și a turnat un *culín*[1] în paharul meu. Exact așa cum se servește *sidra*, în mod tradițional. După ce m-a servit, Isabel a turnat și în paharul lui Aaron.

— Îmi ascunzi ceva, a zis Isa.

A mijit ochii la mine, după care a împins băuturile spre noi și a adăugat:

---

[1] Un strop.

— Se vede în ochii tăi. Bea!

Nu credeam că soră-mea spune asta la cacealma. Nu prea mă pricepeam să mint, iar ea avea abilitatea de a mă citi ca pe o carte deschisă.

Palmele au început să-mi transpire. Soră-mea intuia ceva. Trebuia să vorbesc, să-i dau niște detalii, fie ele și imaginare.

Am dat pe gât băutura dintr-o singură înghițitură, exact cum cere tradiția. Am pus paharul gol pe masă.

Când am început să vorbesc, ochii mi-au fugit involuntar spre fața „iubitului meu".

— Bun! Deci, în ziua în care eu și Aaron ne-am cunoscut...

Aaron mă privea cu interes. M-am răsucit către Isabel.

— Era o seară rece și mohorâtă, pe 22 noiembrie...

Am simțit nevoia de a explica de ce îmi aminteam atât de bine data:

— Îmi aduc aminte pentru că era ziua mea, nu fiindcă...

M-am întrerupt și am clătinat din cap. Abia începusem, și totuși mă descurcam jalnic. Iată de ce nu ar trebui să mint niciodată.

— În orice caz, se întâmpla în noiembrie, am completat.

Aaron și-a trecut ușor mâna peste spatele meu. Atingerea m-a neliniștit la început, dar apoi, ca prin farmec, mi-a insuflat încredere, așa cum se întâmplase în aceeași zi, ceva mai devreme. Habar n-aveam cum reușea. Când și-a plimbat degetele pe bluza mea subțire, chiar deasupra umerilor, m-am simțit mai puțin ca o impostoare.

Mi-am dres vocea, pentru că era puțin șovăielnică.

— Dar nu asta contează. În ziua când l-am cunoscut pe Aaron, Jeff — șeful nostru — ni l-a prezentat drept un nou lider de echipă.

Mângâierea lui Aaron a devenit ezitantă, apoi a încetat cu totul.

Încercând să mă concentrez asupra poveștii mele, și nu asupra fiorilor stârniți de atingerea lui, am continuat:

— A intrat pe ușă foarte încrezător și hotărât. Era impunător: cu picioare lungi și cu umeri lați. Jur că toți oamenii din sala de

conferințe au rămas tăcuți. A fost de-ajuns să văd cum privea în jur, cântărind situația — ca și cum căuta posibile amenințări și un mod de-a le elimina înainte ca acestea să se materializeze —, ca să-mi dau seama imediat c-o să fie genul de om pe care toți îl respectă. Colegii mei păreau fermecați de noul nostru coleg.

Îmi aminteam perfect cum toată lumea — inclusiv eu — se holbase la noul și chipeșul angajat, apoi dăduseră aprobator din cap, cu admirație și uluire. N-aș fi recunoscut cu voce tare, dar în ziua aceea mă gândisem c-aș fi lăsat cu dragă inimă ca vocea lui profundă să mă îmbie la somn în fiecare seară, și aș fi fost mulțumită pentru tot restul vieții.

Am continuat povestea:

— Deci da, absolut fiecare coleg de-al meu era vrăjit. Nu și eu. Nu m-am lăsat păcălită atât de ușor. Cât timp Jeff și Aaron ne-au vorbit, m-am tot gândit cât de emoționat trebuie să fi fost Aaron. Am observat cum își tot ridica umerii și cum privirea îi devenea... nesigură. Am ajuns la concluzia că nu e așa de distant precum părea. De vină erau emoțiile. Era prima lui zi de muncă în firmă, deci sigur se simțea intimidat. Mi-am zis că are nevoie de un mic impuls în direcția bună. După o întâmpinare prietenoasă, am crezut că avea să se dea pe brazdă.

Și apoi făcusem ceva foarte prostesc și impulsiv. Ca de obicei.

— Dar mă înșelam foarte tare, am chicotit cu amărăciune. Poate că Aaron nu avea emoții. N-aveam de unde să știu. Oricum, n-avea nevoie de niciun impuls. Nu urmărea să-și facă prieteni. Și, cu siguranță, era conștient de impresia pe care o lăsa.

Dezmeticindu-mă din visare, m-au întâmpinat trei priviri confuze. Mi s-a uscat gâtul.

— Ei, evident că situația asta s-a schimbat, în cele din urmă, am adăugat pe un ton nu prea convingător. Acum suntem superîndrăgostiți. Ura!

conferințe au rămas tăcuți. A fost de-ajuns să văd cum privea în jur, cântărind situația — ca și cum căuta posibile amenințări și un mod de-a le elimina înainte ca acestea să se materializeze —, ca să-mi dau seama imediat c-o să fie genul de om pe care toți îl respectă. Colegii mei păreau fermecați de noul nostru coleg.

Îmi aminteam perfect cum toată lumea — inclusiv eu — se holbase la noul și chipeșul angajat, apoi dăduseră aprobator din cap, cu admirație și uluire. N-aș fi recunoscut cu voce tare, dar în ziua aceea mă gândisem c-aș fi lăsat cu dragă inimă ca vocea lui profundă să mă îmbie la somn în fiecare seară, și aș fi fost mulțumită pentru tot restul vieții.

Am continuat povestea:

— Deci da, absolut fiecare coleg de-al meu era vrăjit. Nu și eu. Nu m-am lăsat păcălită atât de ușor. Cât timp Jeff și Aaron ne-au vorbit, m-am tot gândit cât de emoționat trebuie să fi fost Aaron. Am observat cum își tot ridica umerii și cum privirea îi devenea... nesigură. Am ajuns la concluzia că nu e așa de distant precum părea. De vină erau emoțiile. Era prima lui zi de muncă în firmă, deci sigur se simțea intimidat. Mi-am zis că are nevoie de un mic impuls în direcția bună. După o întâmpinare prietenoasă, am crezut că avea să se dea pe brazdă.

Și apoi făcusem ceva foarte prostesc și impulsiv. Ca de obicei.

— Dar mă înșelam foarte tare, am chicotit cu amărăciune. Poate că Aaron nu avea emoții. N-aveam de unde să știu. Oricum, n-avea nevoie de niciun impuls. Nu urmărea să-și facă prieteni. Și, cu siguranță, era conștient de impresia pe care o lăsa.

Dezmeticindu-mă din visare, m-au întâmpinat trei priviri confuze. Mi s-a uscat gâtul.

— Ei, evident că situația asta s-a schimbat, în cele din urmă, am adăugat pe un ton nu prea convingător. Acum suntem superîndrăgostiți. Ura!

Am ridicat mâinile în aer, am chiuit și am încercat, pe cât posibil, să-mi recapăt stăpânirea de sine, dar gestul nu a avut deloc efectul dorit.

Isabel părea puțin dezamăgită. Aaron m-a luat prin surprindere, sărindu-mi în ajutor.

— Catalina nu se înșală. În ziua aia, am avut emoții, a mărturisit el.

Aaron se uita la soră-mea. Foarte bine! Aveam nevoie ca un om cu șarmul lui să dreagă ceea ce stricasem eu, cu mica mea poveste. Dar îmi părea bine că nu se uita la mine și pentru că nu voiam să-mi observe expresia, în timp ce-l priveam. Amintirile îmi zgândăriseră un pic resentimentele și nu puteam să-mi ascund adevărata părere față de evenimentele petrecute în acea azi.

— Nu plănuiam și nu speram să-mi fac prieteni nici în timpul acelei prime întâlniri, nici în ziua următoare, a continuat Aaron.

Nici nu mă miram. Vreme de aproape doi ani, îndurasem consecințele acestei atitudini a lui Aaron.

— Și transmiteam chestia asta destul de clar. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca vreun coleg să-și facă o impresie greșită, crezând că nu-mi pun munca pe primul loc. Iar după părerea mea, a-ți pune munca pe primul loc nu se pupă cu a spune glume și a flecări despre propria familie. În ziua aceea însă, Lina a venit în biroul meu. Era puțin după ora cinci.

Aaron și-a privit mâinile, iar pleoapele i-au umbrit, pentru o clipă, ochii albaștri.

Când mi-am amintit, inima mi-a luat-o la goană. *Jenă.* Sigur era reacția fizică la retrăirea acelui moment jenant, prin cuvintele lui Aaron.

— Era îmbujorată și avea câțiva fulgi de zăpadă în păr și pe haină. Ținea o pungă de cadou cu un imprimeu ridicol, cu pălării de petrecere. În timp ce o priveam, eram convins că nimerise în

biroul greșit, că nu avea ce să caute acolo, cu un cadou pentru mine. Poate că-l căuta pe tipul care muncise în biroul ăla înaintea mea.

Cei de la masă îl ascultau captivați.

— Și aveam de gând să-i spun asta, dar n-am apucat, fiindcă a început să turuie despre cât de friguros e New Yorkul iarna, despre cât de arțăgoși devin oamenii când ninge, cât de haotic e orașul. „Ca și cum eu sunt de vină că newyorkezii urăsc zăpada", așa a zis. „Ai zice că vremea rece le amorțește creierul și devin idioți."

Aaron a surâs sfios preț de o clipă, după care zâmbetul i-a dispărut.

Mă zgâiam la el, sorbindu-i cuvintele. Parcă m-aș fi întors în timp, în acea zi.

Inima îmi bubuia în piept cu sălbăticie. Mă implora să pun toate întrebările ce-mi răsăreau în minte.

— A pus punga pe birou și mi-a spus să mă uit înăuntru. Dar probabil că vremea rece îmi amorțise și mie creierul fiindcă, în loc să fac asta, mă uitam curios la pungă. Împietrit și... intrigat. Mă holbam la ea și nu mă puteam hotărî ce să fac cu ea.

Exact așa procedase, iar reacția lui mă făcuse să intru în panică și mă băgase în priză. Și așa săvârșisem a doua mea greșeală în ziua respectivă.

— Fiindcă stăteam acolo ca o momâie, Lina a băgat mâna în pungă și a scos cadoul.

Aaron a chicotit, dar fără veselie. A sunat cam trist.

Nici eu nu râdeam. Eram prea uimită să constat că-și amintea tot. Absolut totul. Acum aveam și mai multe întrebări.

— În pungă era o cană. Avea o glumă imprimată pe ea: *Inginerii nu plâng. Ei construiesc poduri și trec peste.*

Cineva a râs — poate Isabel sau Gonzalo. Inima îmi zvâcnea în gât și în tâmple, așa că-mi venea greu să fiu atentă la orice altceva în afară de bătăile ei și de vocea lui Aaron.

— Și știți ce am făcut eu? a continuat falsul meu iubit, pe un ton plin de amărăciune. În loc să râd, așa cum îmi venea să fac, în loc să-i zic Catalinei ceva amuzant, care s-o facă să-mi adreseze unul dintre acele zâmbete radioase, pe care văzusem că le oferea cu generozitate, m-am abținut și am pus cana pe masă. Apoi i-am mulțumit și am întrebat-o dacă pot s-o ajut cu ceva.

Știam că n-ar fi trebuit să mă simt rușinată, dar exact așa mă simțeam. Mă simțisem mică și prostuță după ce el îmi refuzase cadoul cu atâta ușurință.

Am închis ochii, iar Aaron a continuat:

— Aproape că am dat-o afară din birou, după ce făcuse eforturi să-mi ofere un cadou, a spus Aaron, cu voce scăzută și gravă. Un afurisit de cadou de bun-venit!

Am deschis ochii exact când și-a răsucit capul în direcția mea. Privirile ni s-au întâlnit.

— Ca un ticălos, am gonit-o. Până astăzi regret. Regret de fiecare dată când îmi amintesc, de fiecare dată când mă uit la ea.

Abia dacă mai respiram.

— Cât timp am irosit! Și cât de prostesc! Aș fi putut petrece tot acel timp cu ea!

Dacă nu m-aș fi sprijinit de masă, m-aș fi prăbușit. Picioarele mele nu mai erau capabile să-mi suporte greutatea. Corpul îmi amorțise. Aaron s-a uitat la mine; de fapt, aveam impresia că privea în adâncul ființei mele. Și mă lăsa să fac același fel în ceea ce-l privea. Puteam să jur că, în această clipă, îmi dezvăluia o mică parte din el. Încerca să-mi spună un lucru pe care nu eram convinsă că-l puteam pricepe pe deplin. Oare mă ruga să-mi amintesc că toată treaba asta era o farsă? Ori mă ruga să-mi amintesc că, deși noi doi jucam teatru, cuvintele lui tot aveau un sâmbure de adevăr?

Dar n-ar fi avut niciun sens, nu-i așa?

Nu. Nimic nu avea sens. Nu faptul că eu îmi puneam întrebări și nici ce credeam că auzisem în cuvintele lui sau că văzusem în ochii lui.

Inima mea evadase din piept și se transformase într-o bilă de demolare, dărâmând totul în calea ei.

— Și ce s-a întâmplat mai departe? a întrebat o voce familiară.

— După aceea, a răspuns Aaron, după care a ridicat o mână, apoi mi-a mângâiat obrazul cu degetele, m-am purtat ca un prost — sau ca un idiot, depinde pe cine întrebi — încă puțin.

Am închis ochii și am întrerupt contactul vizual. Simțeam cum îmi pulsează sângele în vene. Și senzația lăsată de atingerea lui, chiar sub pomeți.

— Și, în cele din urmă, am reușit cumva să o fac să-mi adreseze câteva cuvinte. Am convins-o că are nevoie de mine. Apoi i-am arătat, i-am demonstrat că are nevoie.

Țineam în continuare ochii închiși. Nu aveam încredere suficientă în mine ca să-i deschid.

Nu voiam să-l văd pe Aaron. Fața lui, buzele lui, linia serioasă a maxilarului său. Nu voiam să văd dacă se ascundea vreun secret în ochii lui albaștri, profunzi.

Îmi era foarte teamă că nu aveam să găsesc nimic în ei. Sau că urma să găsesc ceva. Totul, orice. Eram... pur și simplu îngrozită. Confuză.

Apoi cineva a început să aplaude. Și am auzit vocea inconfundabilă a soră-mii.

— Tu! a spus ea când am deschis ochii.

Vocea lui Isabel era ezitantă din cauza emoțiilor și a furiei.

Nu că mi-ar fi păsat. Mă uitam din nou în ochii lui Aaron. Iar el nu-și luase privirea de la mine.

Ce se întâmplă? Ce facem?

Sora mea a continuat să vorbească.

— Cât de frumos, Aaron! Iar tu, Catalina Martín Fernandez — mi-a pronunțat ambele nume, ceea ce anunța probleme. Tu nu mai ești sora mea. Nu pot să cred că mi-ai ascuns așa ceva! M-ai lăsat să turui despre sexcapade și dorință sexuală, când adevărul e mult mai frumos decât toate chestiile alea superficiale.

Adevărul. Cuvântul ăsta mi-a întors stomacul pe dos.

— Ce bine că iubitul tău e în toate mințile, nu ca tine! mi-a trântit-o Isabel. Ai mare noroc că e aici.

— Vezi? E foarte bine că sunt aici, a confirmat Aaron, cu ochii tot asupra mea.

Mi-a sărit din nou inima din piept.

— Of, Aaron!

Soră-mea a expirat zgomotos și mi-am dat seama că era pe cale să plângă. Sau să mă ia la bătaie. Putea fi oricare dintre cele două variante.

— N-ai idee cât de fericită sunt. E cel mai frumos cadou de nuntă pe care îl puteam primi: să o văd pe sora mea, în sfârșit, cu..., a zis cu o voce tremurătoare. După atâta timp, e pur și simplu..., a continuat Isabel, suspinând. Of, frate! De ce plâng, când de fapt îmi vine s-o bat? Sigur e... sigur e... e..., a suspinat din nou.

Doamne, Dumnezeule!

Mi-am luat privirea de la Aaron și m-am uitat, fără tragere de inimă, la soră-mea.

A început să bocească. Pe deasupra, părea și iritată.

— Probabil presiunea nunții e de vină, a îngăimat ea.

Daniel, de care uitasem cu totul, a zis ceva în barbă și a întins mâna după sticla de *sidra*. Era goală, așa că a pus-o la loc pe masă și s-a îndreptat rapid spre bar.

— *Ven aquí, tonta*[1], a spus Gonzalo, luând-o în brațe pe soră-mea.

Apoi a mimat din buze, pe deasupra capului ei: „Avem nevoie de mai mult alcool".

---

[1] Vino aici, prostuțo!

Mda. Dacă mireasa se smiorcăia, numai alcoolul putea salva seara. Unde mai pui că bocea din cauza unei poveşti care nu era adevărată!

Totul era o minciună. *O farsă.*

Aaron se jucase cu adevărul, exact cum îl rugasem. Îl înfrumuseţase, îl schimbase astfel încât să fie potrivit cu şarada în care jucam noi. Nu era nimic altceva la mijloc. Eram aceiaşi Aaron şi Lina care plecaseră din New York.

Mi-am repetat încă o dată: în curând, Aaron urma să-mi fie şef.

Ai auzit, inimă toantă şi naivă? Gata cu prostiile!

Totul era o prefăcătorie.

Când am ajuns în următorul loc de distracţie, clubul — şi era cam exagerat să numesc aşa acest bar modest şi ponosit, care la miezul nopţii se transforma în club —, eram nouăzeci şi nouă la sută sigură că depăşisem etapa ameţelii provocate de băutură şi păşisem direct pe tărâmul beţiei.

Restul de unu la sută era împărţit. Cu tot alccolul din *sidra* care îmi circula prin vene, îmi era greu să-mi dau seama dacă starea mea era din cauza alcoolului sau din cauza omului care mă supraveghease precum un vultur.

Aaron se oprise din băut după spectacolul lacrimogen al lui Isabel, înainte să ajungă la *sidrería* restul invitaţilor. Şi nu eram sigură că era un lucru bun. Aaron era complet treaz, iar asta însemna că mâine avea să-şi amintească absolut fiecare detaliu din această seară. Şi nu era bine. Mai ales că, de fiecare dată când mă atingea, corpul meu se trezea la viaţă, iar eu mă topeam pe podea. De fiecare dată când mă întreba dacă sunt bine sau dacă mă distrez, inima mea hotăra că pieptul meu nu e destul de încăpător, aşa că îmi cobora în stomac.

Muzica asurzitoare îmi bubuia în timpane. Vibrațiile ei mi se răspândea prin trup, până în șolduri și picioare, în timp ce ne croiam drum prin mulțime, în sala întunecată.

Pe când înaintam printre oameni, alături de ceilalți invitați la petrecere, deodată cineva m-a împins. M-am dezechilibrat. Aaron, care pășea chiar în spatele meu, m-a prins. Și-a petrecut brațul în jurul taliei mele și palma lui a ajuns pe șoldul meu.

Dintr-o mișcare rapidă, m-a tras lipit de corpul lui.

Exact așa cum mai simțisem de o sută și ceva de ori în seara asta, în clipa când l-am atins cu spatele, sinapsele mele au fost străbătute instantaneu de un curent electric. Mi s-a încălzit fiecare centimetru de piele.

Degetele lui lungi și puternice mi-au strâns șoldul.

Mi-am răsucit capul, ca să mă uit la el. Aveam buzele întredeschise și probabil că privirea mea era încețoșată — exact așa cum mă simțeam în clipa asta. Dar, pe de altă parte, nu îmi puteam ascunde starea. Dintr-un motiv inexplicabil — poate alcoolul pe care îl consumasem sau apropierea de Aaron —, pur și simplu nu puteam s-o maschez.

Așa că m-am lăsat în voia acestor senzații și m-am concentrat cu totul asupra lui, asupra tuturor locurilor în care corpurile noastre se atingeau și asupra felului în care mă privea el. În timp ce ne priveam ochi în ochi, mi-am permis să-mi relaxez spatele. Iar în ochii lui albaștri s-a ivit ceva. Credeam că o să zâmbească, dar a strâns din buze, cu o expresie severă.

— M-ai prins, i-am spus, încercând să acopăr muzica asurzitoare. Ești salvatorul meu. Întotdeauna îmi vii în ajutor, domnule Clark Kent.

Eram conștientă că vorbea alcoolul din mine. Aaron n-a răspuns. A înghițit în sec. Cineva ne-a strigat. Voiam să-i spun lui Aaron să ignore chemarea, dar nu am apucat, fiindcă m-a tras lângă el și m-a luat de mână.

Îmi plăcea, așa că nu am comentat.

Aaron m-a condus prin încăpere ca și cum el petrecuse nenumărate nopți aici, nu eu. Barul era întunecos și de plin de oameni care dansau. Muzica urla, iar podeaua era lipicioasă din cauza băuturilor vărsate.

Îmi plăcea la nebunie.

Și-mi plăcea faptul că Aaron era cu mine în seara asta. Că mă proteja de cei care, din greșeală — sau amețiți de alcool —, mă împingeau și mă îmbrânceau.

În clipa asta, îmi plăceau foarte multe lucruri. Și simțeam nevoia să-i mărturisesc asta.

M-am oprit, m-am răsucit și m-am ridicat pe vârfuri, sperând să ajung undeva aproape de urechea lui, și nu la nivelul subsuorii, fiindcă ar fi fost jenant.

— Tu nu adori locul ăsta? Eu da. Nu se compară cu cluburile pretențioase din New York, așa-i?

Aaron s-a aplecat spre mine, cu buzele aproape de urechea mea, și mi-a răspuns:

— E foarte... autentic.

A urmat o pauză. Gura lui a rămas la fel de aproape. Un fior mi-a cutreierat spatele.

— Recunosc că, la început, am fost cam circumspect.

Colțurile buzelor mi s-au ridicat puțin. Da, în mod clar, locul ăsta nu se potrivea cu stilul lui Aaron.

— Dar acum — a continuat el și și-a trecut ușor buzele pe sub lobul urechii mele, ceea ce m-a topit și m-a însuflețit în același timp —, aș fi în stare să rămân aici până la răsărit. Poate chiar mai mult.

Am dat să-i răspund, dar cineva m-a împins și am rămas fără cuvinte. Am fost îmbrâncită iar în Aaron, de data asta cu fața. Și am simțit instantaneu toți mușchii fermi pe care-i văzusem strălucind în soare, acum câteva ore.

Ceva a izbucnit pe sub pielea mea.

Corpul meu mă îndemna să anulez distanța dintre noi. Era nebunesc cât de mult îmi doream să mă lipesc de el. Simțeam nevoia asta în sânge. Ca și cum inima îmi pompa prin corp o cantitate de sminteală pură, care anula orice urmă de rațiune. Brațele mi s-au ridicat ca de la sine și mi-am împletit degetele pe ceafa lui Aaron. El a făcut ochii mari, apoi ceva s-a aprins în privirea lui. Aducea foarte mult a dorință.

Toți cei din jurul nostru dansau pe o melodie pe care creierul meu încețoșat părea să și-o amintească de undeva. Era un ritm latino; decadent, distractiv, însăși definiția nopților de vară spaniole. Pe nesimțite, șoldurile au început să mi se miște. Aaron și-a pus palmele pe talia mea. Și am început să dansăm. Preț de o clipă, mi-am amintit că dansaserăm la evenimentul caritabil, nu cu mult timp în urmă. Era ironic că ne pomeneam în aceeași situație atât de curând și că păream doi oameni complet diferiți.

Degetele mele se jucau cu șuvițele scurte de păr care-i ajungeau pe ceafă, în timp ce ne unduiam șoldurile pe ritmul latino. Atât de fin... părul lui era atât de fin. Exact cum îmi imaginasem. Am tras puțin de șuvițe, fără să-mi dau seama de ce. Drept răspuns, Aaron m-a strâns mai tare de talie, iar sângele mi s-a înfierbântat, ajungând în tot felul de locuri... interesante.

M-am ridicat pe vârfuri. Nu aveam nevoie de o scuză ca să-i studiez fața mai de aproape. Nu se încrunta și nici nu zâmbea, dar era ceva diferit în trăsăturile lui. Dezinhibat. Da, asta era. Nu mai exista nici urmă din reținerea pe care eram atât de obișnuită să o văd la el. Iar în ochii mei, faptul că era dezinhibat îl făcea mai chipeș ca oricând.

Poate că ar fi trebuit să i-o spun.

Mi-am întredeschis buzele, iar privirea lui a coborât într-acolo. Ochii lui mi-au stârnit fluturi în stomac.

— Aaron, am început, dar am fost distrasă de felul cum mă privea.

Oare ce urma să-i spun?

— Ai încredere în mine, Catalina?

Da. Răspunsul mi-a trecut prin minte, dar nu l-am articulat. Ceva m-a împiedicat.

Aaron și-a răsfirat degetele și și-a trecut degetul mare pe materialul bluzei mele. Un altul s-a strecurat pe sub tivul bluzei. M-am înfiorat.

— Încă nu ai încredere, mi-a șoptit la ureche, apoi gura lui s-au apropiat de obrazul meu și am început să respir sacadat. Dar o să ai. O să mă asigur că ai.

Nu pricepeam. Dar ce conta, când gura lui era atât de aproape de a mea? Buzele lui s-au apropiat și mai mult de maxilarul meu, aproape atingându-l, scoțându-mă din minți. Dacă m-aș fi mișcat, dacă mi-aș fi ridicat puțin capul și...

Cineva a chiuit și m-a înhățat de braț. Până să mă dezmeticesc, mâna m-a târât departe de Aaron.

— *Lina, ¡nuestra canción!* a țipat soră-mea la mine.

Ne-am oprit într-un loc unde ringul de dans era mai puțin aglomerat.

Cântecul nostru?

Atentă la cântecul care răsuna din boxe, mi-am dat seama despre era vorba.

Era imposibil să nu recunosc melodia: *Yo Quiero Bailar*, de Sonia y Selena. Cum să n-o recunosc, dacă filmarea stânjenitoare cu soră-mea și cu mine dansând pe acest cântec fusese arătată în repetate rânduri, la adunări de familie și de Crăciun, în ultimii douăzeci de ani? Și muzica, și coregrafia noastră îmi erau întipărite în creier pentru totdeauna.

— E timpul să plătiți! a strigat Gonzalo.

Imediat, toată lumea ne-a făcut loc mie și lui Isabel. Restul Echipei Miresei s-a strâns în spatele nostru, pentru „a plăti" fiindcă pierduserăm Cupa Nunții.

M-am însufleţit pe ritmul familiar.

— O să plăteşti pentru chestia asta, *bridezilla*! am urlat, ca să acopăr muzica.

Ne-am pregătit să începem dansul nostru jenant.

— Eu? a ţipat Isa, pe când ne mişcam fundurile în sincron. O să-mi mulţumeşti mai târziu.

Ne-am învârtit cu braţele ridicate, apoi ne-am lăsat corpurile să coboare către podea.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

Ne-am izbit şoldurile, continuând dansul stupid.

Restul dansatoarelor din Echipa Miresei erau în spatele nostru şi ne imitau cât de bine puteau, deşi probabil că mişcările soră-mii şi ale mele nu erau uşor de reprodus.

— Vreau să zic că..., a început Isabel când ne-am apropiat din nou una de cealaltă, faţă în faţă, şi am bătut palma pe deasupra capetelor noastre.

Apoi am început să ne lăsăm în jos pe ritmul melodiei, coborând într-un fel care se voia seducător. Dar îmi închipuiam că arăta nefiresc şi stângaci.

— După cum se uită iubitul tău la tine, cred că în seara asta o să faci sex sălbatic, a completat soră-mea.

Când am priceput, era să cad în fund.

M-am uitat la publicul nostru şi i-am zărit ochii. În ei mocnea un foc ascuns. În vreme ce corpul meu executa mişcările de dans automat, nu-mi puteam lua privirea de la acei ochi albaştri, pătrunzători.

Dansam absentă, incapabilă să privesc în altă parte. Eram hipnotizată de irisurile lui albastre, luminoase. Eu puteam da vina pe alcoolul din sânge pentru dansul ăsta, dar nu-mi dădeam seama care era scuza lui pentru că se uita atât de pătrunzător la mine.

Aaron sorbea din ochi absolut fiecare mişcare ridicolă de-a mea, ca şi cum asista la ceva mai mult decât la o coregrafie creată de

două adolescente, cu mulți ani în urmă. Se uita la mine de parcă nu eram doar o femeie matură care executa un dans caraghios și excentric. De parcă nu se sătura.

Nimeni nu se mai uitase așa la mine. Niciodată.

Când s-a terminat melodia și a început un alt hit de acum un deceniu, tensiunea dintre mine și Aaron mi-a provocat un freamăt în pântec. Era răscolitor. Atât de răscolitor, încât m-a amețit, m-a tulburat și mi-a trezit un neastâmpăr irezistibil.

Mi-am adus aminte de senzația stârnită de corpurile noastre lipite unul de celălalt.

Inima mi-a luat-o la goană. Încercam să mă adun și să-mi controlez respirația. Transpirația îmi curgea șiroaie pe spate și pe brațe. Trupul mi-a fost cuprins de o senzație copleșitoare.

Aveam nevoie de aer proaspăt. Asta ajută întotdeauna.

— O să ies puțin, i-am spus lui Isabel și am îmbrățișat-o scurt.

Sora mea a încuviințat din cap, distrasă de melodie. M-am răsucit spre ușă, fără să îndrăznesc să mă uit în urmă, la Aaron. Nu puteam. Pur și simplu... nu puteam.

Trebuia să-mi pun gândurile în ordine.

După ce mi-am croit drum printre oamenii care dansau, am pășit afară. Noaptea era caldă și umedă, iar briza mării pe pielea mea era bine-venită.

Senzația de ușurare a fost instantanee, dar de scurtă durată. Picioarele mele păreau să cântărească o sută de kilograme fiecare.

Chiar și așa, aș fi ales senzația asta în locul celor pe care le simțisem în club. Regretam fiecare pahar de alcool băut în seara asta. Dacă aș fi avut mintea mai limpede, poate c-aș fi putut să înțeleg ce naiba se întâmpla acum și, mai ales, de ce inima mea părea să comploteze împotriva mea.

M-am așezat pe bordură, ca să-mi odihnesc picioarele. Era o zonă pietonală și accesul era permis numai mașinilor rezidenților. Dată fiind ora târzie — aproape trei dimineața —, șansele ca vreo

mașină să dea peste mine erau foarte mici. Așa că mi-am luat suficient răgaz ca să încerc să potolesc starea care-mi făcea pielea să se încingă și să mă furnice.

Cu ochii închiși și cu coatele pe genunchi, m-am concentrat asupra muzicii care răzbătea estompat din bar.

Ușa din spatele meu s-a deschis și s-a închis.

Am știut că e aici înainte să deschidă gura. Nu era nevoie să spună vreun cuvânt. Se pare că eram conectată într-un mod misterios cu acest bărbat tăcut, a cărui prezență îmi vorbea întotdeauna mai răspicat decât vorbele lui. I-am ascultat pașii grei. Se îndrepta spre locul unde stăteam, pe trotuarul călduț. Aaron s-a așezat lângă mine. Și-a întins picioarele lungi.

Mi-a pus în poală o sticlă cu apă.

— Cred că ți-ar prinde bine, a zis Aaron.

Senzația copleșitoare care mă făcuse să ies din bar încă nu dispăruse și mă zăpăcea.

M-a înghiontit cu genunchiul, îndemnându-mă să beau.

M-am uitat la sticla din poala mea. Mă simțeam deodată extrem de obosită și brațele-mi erau prea grele ca s-o apuc și să desfac capacul. Tot corpul meu era greu. Iar Aaron stătea atât de aproape, masiv și cald, parcă invitându-mă să-mi sprijin capul pe brațul lui și să închid ochii pentru o clipă. Doar pentru un pui de somn.

— Nu adormi, scumpo! Te rog!

Aaron a luat sticla, a desfăcut capacul și mi-a pus-o în mână.

— Bea, m-a îndemnat cu blândețe.

Încă un ghiont cu piciorul.

Și ce picior frumos! Probabil cvadricepsul lui avea mai mulți mușchi decât aveam eu în tot corpul. Am dus sticla la buze, am luat o gură mare de apă și am continuat să-l studiez.

Coapsa lui dreaptă arată foarte bine, mi-am zis în gând.

Un chicot m-a făcut să ridic privirea.

Buzele lui schițau un zâmbet pieziș.

— Mulțumesc! a spus și a zâmbit mai larg. Nimeni nu mi-a mai complimentat cvadricepsul.

M-am încruntat.

Am vorbit cu voce tare?! Of, la naiba!

M-am uitat la el în tăcere și am sorbit din apă. În mod clar, eram deshidratată dacă îndrugam orice îmi trecea prin minte.

— Te simți mai bine? m-a întrebat el.

— Încă nu, i-am zis cu un zâmbet șovăielnic. Dar îți mulțumesc. Te duc înapoi la apartament. Haide!

A dat să se ridice.

— Nu! Așteaptă!

Mâna mea stângă a aterizat pe coapsa lui.

— Încă nu, te rog! Putem să mai stăm puțin aici?

Ochii lui albaștri mă priveau cercetător. Nu s-a ridicat.

— Mersi, Aaron! i-am spus, iar privirea mi-a fugit din nou la picioarele lui întinse. Trebuie să-ți spun ceva. O confesiune.

Aaron s-a încordat.

— Te-am căutat pe Google. Doar o singură dată.

Aaron a părut să reflecteze un moment. Nu a comentat. În schimb, mi-a luat sticla de apă din mână, a desfăcut-o și mi-a făcut semn să mai beau.

M-am supus. Apoi a luat sticla goală și mi s-a părut că mormăie ceva.

— Am găsit o mulțime de chestii, să știi. De-asta mi-am permis să te caut numai o singură dată, am recunoscut, cu un zâmbet sfios. Îmi era teamă c-o să găsesc ceva care o să-mi schimbe părerea despre tine.

— Și ai găsit?

— Da și nu.

Oare ceea ce găsisem îmi schimbase impresia despre Aaron? Nu puteam da un răspuns la întrebarea asta.

— Am derulat multe poze, una după alta, până când Google nu a mai avut ce să-mi arate. Vrei să auzi ce-am găsit? Am văzut o poză cu tine stând în mijlocul unui teren de fotbal. Erai cu spatele la cameră și în mână țineai o cască aurie. Erai întors cu spatele, dar jur că știam ce expresie aveai. Puteam să-mi închipui cutele care îți încrețeau fruntea și cum strângeai din dinți, așa cum faci când ești supărat, dar nu vrei s-o arăți.

Aaron a rămas tăcut, așa că i-am aruncat o căutătură. Se uita la mine cu o expresie șocată.

Dar în seara asta eram Lina-Fără-Filtru și nu-mi păsa că vorbesc sau că dezvălui prea multe.

— Apoi am găsit articole, am continuat. Toate îți lăudau calitățile de fotbalist. Te numeau un jucător promițător, un viitor membru al Ligii Naționale de Fotbal. După care totul s-a oprit. Ca și cum dispăruseși de pe fața pământului.

Ochii lui Aaron păreau goi, de parcă nu mai era lângă mine, pe bordura asta, în orășelul spaniol unde crescusem.

Am continuat să vorbesc, însă nu fiindcă voiam să-l forțez să-mi dea detalii, ci deoarece, cumva, nu mă puteam opri:

— Nu cred că mulți jucători de fotbal promițători își pun casca în cui, în favoarea unei vieți nu prea strălucitoare, așa cum ducem noi, ca ingineri într-o companie de tehnologie.

Nu știam eu multe despre echipele de fotbal ale facultăților, dar puținul pe care îl citisem pe Google îmi dădea dreptate.

— De când mi-ai spus că ai jucat fotbal, m-am tot întrebat ce anume te-a făcut să iei o astfel de decizie. O accidentare? Erai epuizat? Cum anume sare cineva dintr-un domeniu în altul?

I-am mângâiat antebrațul. Am crezut că gestul o să-l sperie, dar nu s-a întâmplat așa. În schimb, cealaltă mână a lui a apucat-o pe a mea, după care a pus degetele noastre întrepătrunse pe coapsa lui.

— Nu-i nimic dacă nu vrei să vorbești despre asta, i-am spus și i-am strâns mâna.

Deși eram sinceră, tot mă simțeam un pic dezamăgită la gândul că nu avea să mi se destăinuie.

Aaron a tăcut pentru o vreme. Am folosit răgazul ca să mă împac cu ideea că nu avea să se deschidă niciodată față de mine. Nu-l învinovățeam. Nici eu nu fusesem complet sinceră cu el în legătură cu trecutul meu. Dar, oricât încercam să mă mint, senzația de gol din piept nu-mi permitea să ignor cât de dezamăgită mă simțeam. Voiam să știu. Voiam să sap și să aflu totul despre trecutul lui, fiindcă știam în adâncul meu că aceasta era cheia pentru a-l înțelege, în sfârșit, pe bărbatul care devenise. Iar faptul că el nu își deschidea inima îmi amintea că, pentru el, nu eram cu nimic diferită de oricine altcineva.

— Catalina, a spus el în cele din urmă, după care a oftat prelung. Vreau să-ți spun. Ți-aș povesti bucuros totul despre mine.

Inima mea a început să facă tumbe. *O să-mi spună totul despre el.*

— Dar abia te ții pe picioare. Nu ești deloc în stare să porți o conversație complexă.

— Ba sunt în stare, i-am răspuns iute. Nu sunt chiar atât de beată. O să te ascult, promit!

Deși mă simțeam puțin mai bine, exista posibilitatea să cad în nas, dacă mă mișcam prea brusc. Însă asta nu avea să mă oprească.

— Hai să-ți demonstrez. Uite!

M-am ridicat în picioare, mai mult clătinându-mă. Dar nu conta. Voiam să-i demonstrez lui Aaron că eram absolut în regulă.

Nu aveam să las să-mi scape șansa asta.

Două mâini mari m-au apucat de talie.

— Ușurel! Să nu exagerăm cu statul în picioare, a zis Aaron, aducându-mă ușor lângă corpul lui.

Poate un pic prea aproape de corpul lui. Dar nu mă plângeam.

— Chiar vrei așa de mult să știi?

— Da, vreau să știu totul, am mărturisit, lăsându-mă condusă de gura Linei-Fără-Filtru.

A surâs și a început să povestească:

— Nu a fost ceva planificat. Am jucat fotbal dintotdeauna. Numai fotbal am știut, timp de aproape două decenii. Acasă, în Washington, taică-miu era o personalitate în lumea antrenoriatului și a managementului sportiv.

Aaron a clătinat din cap, iar părul lui întunecat a lucit în lumina stâlpilor de iluminat.

— Știa cum să identifice potențialul unui jucător, făcuse așa ceva de un milion de ori. Era cunoscut pentru asta. Așa că, atunci când și-a dat seama că am talentul pur despre care vorbea mereu, a fost ca și cum întreaga lui carieră îl pregătise pentru acest moment: să aibă un fiu pe care să-l poată modela și transforma în jucătorul perfect.

— Te-a antrenat de când erai copil? am rostit încet.

Aaron și-a sprijinit coatele pe genunchi.

— A făcut mai mult decât atât. M-a transformat în proiectul lui personal. Avea un copil cu potențialul de a deveni tot ce visase el. Și deținea metodele și experiența necesare pentru a face acest lucru posibil. Nu era loc de eșec. A muncit din greu ca să mă transforme în mașinăria perfectă de jucat fotbal, din clipa când picioarele mele au fost suficient de puternice ca să alerge după o minge, iar mâinile mele, suficient de mari ca să țină una.

Aaron a tăcut. Se uita în gol.

— Amândoi am muncit pentru fotbal. Iar pentru o lungă perioadă de timp, mi-a fost bine.

M-am trezit că mă apropii mai mult de el, până ce mi-am lipit complet brațul și umărul de trupul lui.

— Și cum s-a schimbat situația? Când nu ți-a mai plăcut să joci?

S-a uitat la mine cu coada ochiului, iar expresia i s-a mai îmblânzit.

— Poza despre care mi-ai zis mai devreme — a zis Aaron, holbându-se la strada goală — a fost făcută în timpul ultimului meu meci.

Aaron a tăcut. Îmi dădeam seama din tonul lui serios că avea nevoie de o clipă ca să se adune.

— S-a întâmplat la un an după ce a murit mama.

Mi s-a strâns inima în piept și am simțit nevoia să-l îmbrățișez, ca să-l protejez de durerea din vocea lui. I-am luat mâna caldă într-a mea și mi-am strecurat degetele printre ale lui.

— În momentul acela, în timp ce stăteam acolo, văzând cum spectatorii și coechipierii mei sărbătoreau o victorie de care mie nu-mi păsa, m-am hotărât să renunț la fotbal. Și am renunțat.

— Probabil a durut foarte tare să-ți pierzi mama și să renunți la ceva pentru care ai muncit toată viața, i-am zis, în timp ce degetul meu mare mângâia pielea caldă a mâinii lui.

— Da, a durut, a zis și și-a lăsat capul în jos, privindu-ne mâinile. Tata nu putea să înțeleagă. Nici măcar nu a încercat, a adăugat Aaron, cu un hohot plin de amărăciune. După diagnosticul mamei, cariera mea în fotbal se transformase în fuga perfectă. În loc să ne consolideze relația tată-fiu, diagnosticul ne-a transformat în antrenor și jucător. Nimic altceva.

Pierduse multe lucruri în viață. Mi se rupea inima. I-am strâns mâna și mi-am lăsat încet capul pe brațul lui.

— A zis că-mi arunc viața și viitorul pe fereastră. Că o s-o dau în bară. Că, dacă într-adevăr renunț la o oportunitate care avea să-mi schimbe viața, el nu vrea să aibă de-a face cu mine. Așa că am absolvit facultatea și am plecat din Seattle.

Aaron îmi ținea mâna în poala lui; degetele lui le-au strâns mai tare pe ale mele. Mi-am sprijinit palma celeilalte mâini pe antebrațul lui. Doar așa simțeam că pot să-i arăt cât de rău îmi părea pentru experiențele prin care trecuse. Fie făceam asta, fie îl cuprindeam într-o îmbrățișare din care nu eram sigură că m-aș fi putut desprinde pentru restul nopții.

I-am zis:

— Îmi închipui că a fost greu să creşti limitat de ideea altcuiva despre ce ar trebui şi ce nu ar trebui să fii.

Se juca absent cu degetele mele. Atingerea delicată a pielii lui îmi stârnea fiori pe braţ.

— Acum, când mă uit în urmă, îmi dau seama că a fost greu. Atunci, îmi ziceam că pur şi simplu asta-i viaţa. Mi se dădea o listă de scopuri şi eu o acceptam, a explicat Aaron, în timp ce degetul lui mare urca pe încheietura mea. Nu am fost niciodată nefericit. Dar pe urmă am înţeles că, poate, nu eram nici complet fericit.

— Dar acum eşti complet fericit, Aaron?

Degetele lui au încremenit. A răspuns fără ezitare:

— Complet? Încă nu. Dar muncesc al dracului de mult ca să ajung în punctul ăla.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Oricui ar fi fost martor la încercările mele de-a ajunge în dormitor i-ar fi fost clar că aveam să cad lată, cu fața în jos. Și nu s-ar fi înșelat. Era de mirare că mă puteam mișca, având în vedere că tălpile abia dacă mi se desprindeau de podea.

În mod ironic — și spre deosebire de ce-mi transmitea corpul meu —, nu mă simțisem nicicând mai trează decât atunci când am trecut de pragul acelei uși.

Creierul îmi funcționa la viteză maximă. Procesa tot ce-mi spusese Aaron despre trecutul lui. Răsuceam pe toate părțile cele mai mărunte informații pe care Aaron mi le dăduse despre trecutul lui, până am fost sigură că nu aveam să le uit.

Nu mai conta că mă clătinam pe picioare la fiecare pas și că oboseala îmi pulsa în corp. Confesiunea lui Aaron — și păruse că dezvăluie ceva ce protejase și ascunsese de toți — provocase o mică revoltă în mintea mea.

Cu siguranță, și în pieptul meu. Inima mea se strânsese de milă când auzisem situațiile prin care trecuse Aaron, și mă străduiam să accept faptul că nu trebuia să mă simt așa sau să acționez. Într-un fel, îmi doream să fiu beată sau suficient de amețită încât să nu-mi pese, dar nu mai eram sub influența băuturii. Era trecut de cinci dimineața, iar efectul alcoolului se transformase într-o ușoară

ameţeală care anunţa mahmureala, sugerând că ziua care urma nu avea să fie distractivă.

Mi-am dat seama că stăteam în mijlocul dormitorului şi mă uitam în gol abia când Aaron a închis uşa în spatele lui. Când m-am răsucit, privirea mi-a poposit imediat pe paharul cu apă din mâna lui.

S-a apropiat de noptieră şi a pus paharul pe ea.

— E pentru mine?

Gestul ăsta mărunt m-a înmuiat. Aşa mi se întâmplase de fiecare dată când avusese grijă de mine, în seara asta. De data asta, gestul nu mai părea aşa de mărunt.

— Dac-o să ai atâta grijă de mine, o să-mi fie foarte greu să revin la viaţa reală.

Probabil că n-ar fi trebuit să zic asta, însă, după tot ce se întâmplase în ultimele ore, autocontrolul pe care încercam să-l menţin în preajma lui Aaron părea să dispară.

Aaron a dat aprobator din cap, iar expresia lui a devenit mai serioasă. Nu a rostit niciun cuvânt. În schimb, şi-a desfăcut primul nasture de la cămaşă, apoi s-a răzgândit şi a început să tragă de cureaua ceasului de mână.

Simţeam că genunchii mei tremurau, aşa că m-am apropiat de marginea patului şi m-am aşezat pe cuvertură. Am oftat ostenită, relaxându-mi puţin umerii tensionaţi. Însă am încremenit când mi-am dat seama de un lucru.

Patul!

Urma să dormim în acelaşi pat.

Gândul ăsta mi-a stârnit o senzaţie ciudată în pântec şi mi-a înfierbântat pielea.

Dacă mă simţeam aşa deşi nici măcar nu ne băgaserăm în pat, nu puteam să-mi imaginez ce s-ar întâmpla când mă pomeneam că stăm amândoi sub aceeaşi pătură. Corpul lui mare şi corpul meu mic întinse pe salteaua îngustă.

Of! La naiba!

Încercând să-mi distrag atenția de la situația prezentă, mi-am scos pantofii. După ce am terminat cu asta, mi-am frecat tâmplele și mi-am impus să mă calmez, pentru că totul era în regulă. Eram adulți. Da, urma să împărțim același pat. Și ce dacă?

— Cât de rău te simți? m-a întrebat Aaron.

Am chicotit, dar a semănat mai degrabă cu sunetul scos de un om care se înecă.

— Păi, mă simt de parcă am fost călcată de o turmă de antilope foarte nervoase și foarte grele.

Aaron a apărut în câmpul meu vizual și s-a oprit în fața mea.

— Faci aluzie la moartea lui Mufasa[1]?

Degetele mi-au încremenit pe tâmple.

— Îți place *Regele Leu*? am întrebat cu uimire.

— Bineînțeles.

— Îți plac și alte filme Disney?

În ciuda subiectului, expresia de pe chipul lui Aaron era serioasă.

— Îmi plac toate.

Să fiu a naibii!

— Chiar și *Regatul de gheață*, *O poveste încâlcită*, *Prințesa și broscoiul*?

Aaron a confirmat cu un gest.

— Îmi plac filmele de desene animate. Mă ajută să uit de probleme, a explicat „iubitul meu". Sunt mare fan Disney și Pixar.

Asta-i prea de tot! Întâi mi-a povestit despre copilăria lui, iar acum zice că adoră filmele Disney!

— Care e preferatul tău?

Te rog, nu spune că preferatul tău e Up! *O să intru în stop cardiac! Te rog, nu!*

— *Up*.

La dracu'! Inima mi s-a zvârcolit preț de o clipă.

---

[1] Personaj din filmul animat Disney *Regele Leu*.

Mi-a scăpat o exclamație de surprindere. Doar atât am fost în stare să îngaim.

Am închis ochii și am continuat să-mi masez tâmplele. Dar poate c-ar fi fost mai bine să-mi masez pieptul.

— Chiar atât de rău te simți? m-a întrebat.

M-am uitat la el. Cel mai probabil, se întreba cât de trează sunt.

— Nu-ți face griji! i-am zis, fluturând din mână. Mă simt bine. Nu mai sunt beată. Promit că n-o să vomit pe tine în noaptea asta.

Replica mea nu a primit răspuns. M-am crispat de jenă.

Aaron a intrat în baia mică și m-a lăsat singură, cu stânjeneala și gândurile mele.

În mare parte, gândurile mele aveau de-a face cu Aaron — cel care se uita la filme animate singur, acasă în special la *Up*, și care se regăsea în personajul Carl — și cu patul din camera asta.

M-am ridicat încet.

Privirea mea a urmărit modelul geometric de pe pătură, până a ajuns la perne. *Capetele noastre vor fi acolo, la câțiva centimetri unul de celălalt.* Simțeam un amestec ciudat de nerăbdare și de altceva. Ceva... nou.

Trebuia să rămân cu capul pe umeri. Era doar un pat. Eram adulți și puteam dormi unul lângă celălalt. Acum eram... prieteni? Nu, nu credeam asta. Dar nici simpli colegi nu mai eram. Chiar dacă dădeam la o parte faptul că Aaron avea să-mi fie șef, nu mai puteam fi etichetați drept doi oameni care lucrau împreună, se certau des și se chinuiau să se tolereze mai mult de zece minute. Înțelegerea noastră — această farsă a îndrăgostiților pe care o jucam — ne împinsese în afara zonei atent etichetate în care fuseserăm până acum. Pactul nostru ne împinsese într-un teritoriu nou, neexplorat. Acum relația noastră era mai complicată decât înainte. Eram...

Eram pe punctul de-a împărți un pat.

Trebuia să încetez cu despicarea firului în patru. Trebuia să fiu... neafectată. Mda. Dacă urma să dormim în același pat, nu era cazul

să mă port ca și cum era mare brânză. Deși era. Să fiu a naibii, chiar era o mare chestie! Aaron îmi demonstrase acest lucru prin mângâierile lui delicate și prin mărturisirile despre propriul trecut.

Ce-mi spusese Rosie cândva?

Lasă-ți scopul să ajungă în univers. Vizualizează-l!

Exact asta trebuia să fac.

Așa că m-am vizualizat pe mine însămi ca impasibilă. Dezinteresată. Neimpresionată. Eram un bulgăre de gheață în mijlocul unui viscol. Aveam să fiu de neclintit. Imobilă, rece și calmă.

Da, cum să nu!

Cu acest gând în minte, m-am dus la dulap și am scos de acolo pijamalele: o pereche de pantaloni scurți și un tricou vechi, inscripționat cu mesajul *Știința e mișto*. Pe de-o parte, îmi părea rău că nu luasem niște pijamale mai acătării. Pe de altă parte, credeam că Aaron avea să aprecieze mesajul de pe tricou. Poate că avea să-mi adreseze unul dintre zâmbetele lui piezișe care...

Nu! Un bulgăre de gheață nu putea avea astfel de gânduri.

Aaron a ieșit din baie în tăcere, încă purtând cămașa, și s-a îndreptat direct spre partea lui de dulap. Tot în tăcere, m-am strecurat în baie, ca să mă schimb și să mă spăl.

Odată ce am terminat și mi-am pus pijamalele, am tras adânc aer în piept și m-am întors în dormitor.

Nu știam la ce să mă aștept, dar cu siguranță nu eram pregătită să-l văd pe Aaron purtând doar o pereche de pantaloni de pijama. Îi atârnau pe șolduri atât de mult, încât de sub ei se ițea betelia boxerilor. Aveau o nuanță gri-închis, care îi scotea în evidență culoarea pielii.

Am ridicat privirea. Iată-l! Acel piept minunat pe care îl zărisem strălucind în soare, cu picături de transpirație care...

Isuse, nu, nu, nu!

Nu trebuia să mă holbez, să-l sorb din ochi de parcă nu mai văzusem un piept gol înainte. Nu era deloc indicat pentru sănătatea mea mintală.

Mi-am întors repede fața de la el și am început să împăturesc hainele de care mă dezbrăcasem. Cu coada ochiului, am văzut că Aaron își pune un tricou.

Bun! Cu siguranță, așa era cel mai bine.

Acoperă-ți pectoralii perfecți și mușchi abdominali lucrați, bărbat ridicol de perfect!

Am deschis sertarul comodei mici și m-am holbat înăuntru. Mi-am dat seama că nu-mi trebuia nimic de acolo, așa că l-am închis. Am deschis, cu totul inutil, ușa dulapului. În mod clar, mă purtam ca o imbecilă.

L-am simțit pe Aaron apropiindu-se de mine.

O atingere ușoară pe braț mi-a întrerupt discursul moralizator lăuntric, spulberându-mi instantaneu încercările de a mă convinge pe mine însămi că sunt calmă și neafectată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat, în timp ce-și plimba degetele de-a lungul brațului meu. Ești agitată.

— Nu s-a întâmplat nimic. Sunt bine, am mințit, cu voce tremurătoare. Sunt... calmă.

Nu eram deloc calmă.

Mi-a dezmierdat încă o dată pielea. Parcă aștepta ceva. Stăteam cu spatele la el. Tăcerea se prelungea. Aaron a oftat și a anunțat:

— O să dorm pe podea.

Vocea lui era tristă. În sfârșit, m-am răsucit cu fața spre el. Se îndepărta. M-am întins după brațul lui și i-am apucat încheietura cu degetele mele subțiri. Îi simțeam pulsul zbătându-se pe sub piele.

— Nu, am șoptit. Ți-am zis că nu-i nevoie. O să dormim în pat. Amândoi.

Am înghițit în sec.

— Nu-mi fac griji în legătură cu asta.

Nu era chiar o minciună. Știam că Aaron ar fi dormit bucuros chiar și pe marginea patului, dacă i s-ar fi părut că nu stau comod. La naiba! Ar fi dormit pe jos, dacă i-aș fi permis.

Am îngăimat:

— Eu...

Nu știam cum să-mi termin propoziția. Nu îndrăzneam să adaug ceva.

Aș fi vrut să-i zic: *Nu mi-e teamă c-o să fii în pat, lângă mine. Mi-e frică de mine, de tot ce se întâmplă în mintea mea, de inima mea neroadă. Mă tem de mine și de ce aș putea să fac. Asta mă îngrozește. Șarada pe care o jucăm și care dă peste cap tot ce credeam că știu.*

Nu trecuse nici măcar o zi de când aterizasem în Spania, dar mi se părea că relația dintre mine și Aaron se schimbase mai mult decât se schimbase în aproape doi ani.

Cum era cu putință?

— Spune-mi ce-i în mintea ta! Poți să ai încredere în mine, a zis.

A ridicat mâna și mi-a cuprins obrazul în palmă.

M-a rugat:

— Lasă-mă să-ți arăt că poți avea încredere în mine.

Of, Doamne! Îmi doream nespus de mult să-l las.

Dar era ca și cum aș fi sărit de pe o stâncă. Îndrăzneț. Prea nechibzuit.

I-am întâlnit privirea. Mi-ar fi plăcut să mă pierd în ochii lui albaștri. Asta îmi alimenta frica. Nu eram deloc un bulgăre de gheață, așa cum îmi doream. Gestul lui simplu — mâna sa caldă pe obrazul meu — m-a topit și m-a dezarmat. El avea puterea asta asupra mea.

— Nu știu cum s-o fac, i-am zis, apăsându-mi fața în palma lui.

Apoi, deodată, atingerea lui Aaron a dispărut, iar hainele mele — de care uitasem și pe care le țineam la subsuoară — mi-au fost smulse. Aaron le-a pus deoparte. Avea o privire hotărâtă.

În adâncul meu, știam că îmi va demonstra că pot să am încredere în el. Că aș fi putut să fac saltul ăsta. Că nu avea să mă lase să mă înec, așa cum aveam senzația c-o să se întâmple.

Între noi apăruse o tensiune încărcată de dorință, care a schimbat atmosfera din dormitorul mic.

— Închide ochii, mi-a cerut Aaron.

M-am supus imediat.

Pentru prima oară în viață, am făcut ce-mi cerea Aaron fără să mă opun. Fiecare celulă a trupului meu tânjea să-i urmeze instrucțiunile, să-l lase să-mi arate ceea ce voia să-mi arate.

Am simțit cum face un pas spre mine. Apropierea lui era ca o pătură caldă în care voiam să mă înfășor.

Pe măsură ce clipele de așteptare se prelungeau, fiecare simț mi se ascuțea. Îmi auzeam respirația greoaie, îmi simțeam pieptul urcând și coborând, îmi simțeam sângele curgându-mi prin vene și ajungându-mi la tâmple. Corpul masiv al lui Aaron emana valuri de căldură care păreau să se sincronizeze perfect cu bătăile inimii mele.

Și în timp ce liniștea se prelungea, stăteam în expectativă. În întunericul care mă înghițise, îi așteptam cuvintele, atingerea și următoarea mișcare așa cum nu mai așteptasem nimic în viața mea. Ca și cum eram gata să explodez dacă el nu făcea ceva. Savuram fiecare secundă care mă despărțea de ceea ce avea să urmeze.

— Ți-am zis cândva că am răbdare.

I-am simțit respirația pe tâmplă, ceea ce mi-a stârnit un fior pe ceafă.

— Că nu mi-e teamă să lupt pentru ce-mi doresc.

Era mai aproape decât crezusem. Prezența lui îmi încălzea pielea, deși corpurile noastre nu se atingeau. Însă asta se putea schimba. Tot ce aveam de făcut era să ridic o mână, și aș fi putut să ating acele buze care erau aproape lipite de urechea mea. Sau l-aș fi putut împinge, ca să pun capăt torturii.

— S-ar putea să nu fi fost complet sincer cu tine, a continuat el.

Nu schițam niciun gest. Nu am ridicat mâna, ca să-l resping. În schimb, am lăsat așteptarea să-mi mocnească în sânge. L-am lăsat pe el să aleagă în locul meu. De parcă mă putea citi ca pe o carte deschisă, exact asta a făcut.

În sfârșit, buzele lui au atins locul acela foarte sensibil de sub ureche, stârnindu-mi fiori prin tot corpul.

— Devine din ce în ce mai greu să mă forțez să aștept, a spus Aaron și gura lui m-a atins încă o dată în același loc. Ești pe punctul de-a mă scoate din minți.

Apoi a chicotit și am simțit cum respirația lui delicată îmi gâdilă pielea. S-a tras mai aproape de mine, iar inima a început să-mi bubuie în piept.

— Dar sunt un bărbat care se ține de cuvânt.

Mi s-a oprit răsuflarea când buzele lui mi-au mai atins gâtul încă o dată și au rămas acolo ceva mai mult.

Degetele lui au urcat pe brațul meu și au ajuns pe gât, după care mi-au cuprins obrazul. Exact cum făcuse mai devreme.

— Vrei să mă îndepărtez?

Și-a trecut încet degetul mare peste bărbia mea.

Nu mă simțeam în stare să rostesc vreun cuvânt. Am clătinat anemic din cap în chip de răspuns: nu-mi doream să se îndepărteze.

Aaron a mormăit satisfăcut, iar sunetul m-a atâțat pe loc și mi-a stârnit o senzație delicioasă în pântec.

— Deci îți dorești să te ating, a subliniat Aaron.

Îmi doream. Of, Dumnezeule, cât de mult îmi doream! Dar...

— Perfect!

Degetele lui au coborât pe gâtul meu și au ajuns la tivul tricoului, dizolvând orice urmă de gând rațional. Dar în mintea mea încă suna o avertizare; exista ceva de care trebuia să țin cont.

— Aaron, am șoptit.

Degetele lui s-au oprit chiar deasupra claviculei mele.

— Ce facem noi aici? l-am întrebat.

Tonul meu suna disperat. Am răsuflat prelung, foarte încet. Era important să spun ceva, ca să mă simt mai în siguranță. Ca să înțeleg. Altfel, aveam să mă scufund.

— Ce facem în clipa asta e tot prefăcătorie? am întrebat.

Am înghițit anevoie. Îmi detestam propriile cuvinte, dar nu mă puteam abține.

— Acum doar exersăm?

O voce din mintea mea îmi urla să tac, să nu stric momentul și să mă bucur de ceea de Aaron era dispus să-mi ofere. Însă eram îngrozită. Tremuram ca varga. Dincolo de reacțiile corpului meu la fiecare atingere și cuvânt de-al lui, dincolo de dorința mea de a experimenta mai mult, mă apăsa frica.

Am simțit oftatul lui Aaron pe pielea mea și am fost tentată să mă agăț de el, ca să nu se îndepărteze. Probabil stricasem totul. Și totuși, Aaron nu s-a îndepărtat de mine.

— Dacă ți-aș răspunde că doar ne prefacem, te-ai simți mai bine? Dacă de asta ai nevoie, o să mă mai „prefac" un pic.

— Da, am răspuns iute.

Știam că aveam să regret acest răspuns. Era un joc periculos. Dar în clipa asta, singurul lucru care părea să conteze era bula de siguranță pe care o creasem în jurul nostru. Ancora pe care îl implorasem să mi-o arunce și de care mă țineam cu toate puterile. Dacă aș fi analizat prea mult cuvintele lui Aaron, dacă aș fi deschis ochii, creierul meu ar fi început să funcționeze din nou și gurile noastre ar fi fost ocupate cu vorbitul.

Buzele lui mi-au atins pielea. Gura lui a alunecat ușor pe bărbia mea și inima a părut să-mi revină la viață.

— Catalina, nu cred c-aș fi în stare să te refuz, indiferent ce mi-ai cere.

După aceea m-a sărutat pe gât. Aproape c-am gemut. Pleoapele mele au fluturat.

Aaron mi-a zis:

— Nu, nu-i deschide încă.

L-am ascultat. Aaron îmi controla total corpul.

— Așa! Ține-i închiși!

Drept răsplată, mi-a sărutat gâtul încă o dată, cu toată gura.

— O să prelungim jocul ăsta încă puțin.

Am simțit un gol în stomac.

— Ca să exersăm, a completat el.

Mâna care era pe obrazul meu a început să coboare tot mai mult, pe deasupra hainelor mele, pârjolindu-mi pielea, până s-a oprit pe talia mea. Mi se învârtea capul.

— Îți pot arăta cum ar fi, a murmurat el.

A strâns în pumn materialul tricoului meu, ca și cum se abținea să facă mai multe. Apoi i-a dat drumul și palma lui a revenit pe mijlocul meu.

— Dacă ai fi *cu adevărat* a mea, aș face asta tot timpul.

Degetele lui lungi mi-au cuprins șoldul și m-au tras spre corpul lui. Era atât de fierbinte și de ferm! Chiar și dincolo de straturile de haine care ne despărțeau, îmi făcea pielea să ardă.

— Dacă ai fi a mea, ai tânji să fac asta.

Apoi, foarte încet, a micșorat restul distanței dintre noi. Și-a lipit atât de blând corpul de al meu, încât îl lăudam și-l blestemam în același timp.

— Ai primi atingerea mea cu brațele deschise. Ți-ai dori-o.

Păi, nu mi-o doream deja?

Trupul masiv al lui Aaron s-a mișcat și spatele meu s-a lipit de o suprafață dură. Am pipăit-o. Dulapul. Mă țintuia de ușa dulapului, iar eu habar n-aveam cum ajunseserăm aici. Se apăsa în mine, delicios de plăcut, protejându-mă de lumea din jur. Ca un scut uman. Mă ținea cu picioarele pe pământ și, în același timp, îmi înălța simțurile. Corpul meu tânjea după și mai mult contact. Voia să primească mai mult.

— Dac-aș fi al tău, n-aș fi în stare să trăiesc fără să te ating.

Inima mea s-a făcut mică la auzul acestor cuvinte.

— N-aș putea să rezist nici măcar câteva minute fără să fac asta, a adăugat, în timp ce mă strângea de talie și își strecura degetul mare sub tricoul meu, lăsându-mă fără suflare.

— Sau asta.

Aaron s-a lipit și mai mult de mine, împingându-și șoldurile în ale mele.

Am gemut neajutorată.

Degetul lui mare a mai urcat puțin pe sub tricoul meu.

De pe buze mi-a scăpat o răsuflare tremurătoare. Nu puteam să mă mișc. Respiram greu. Fiecare nerv din corpul meu părea pe punctul de-a izbucni în flăcări. Îmi fierbea sângele, pârjolind fiecare venă și organ. Înăuntrul meu, totul ardea.

Am gemut din nou și am fost răsplătită cu un alt sărut. De data aceasta, pe tâmplă. Apoi buzele lui Aaron au coborât pe fața mea, calde și ispititoare.

Gura lui s-a oprit la nivelul ochilor mei încă închiși. Buzele lui au plutit deasupra pleoapelor mele preț de o clipă. Nu era un sărut, mai degrabă o atingere ușoară ca un fulg. Dumnezeule! Atingerea delicată a buzelor lui era atât de dulce, atât de al naibii de tandră, încât îmi venea să plâng.

Buzele lui au coborât, oprindu-se în dreptul nasului meu și repetând mângâierea delicată.

Apoi a făcut la fel cu obrazul meu drept. Cu obrazul stâng. Cu bărbia.

Aaron presăra săruturi delicate oriunde se oprea. Mă răscolea cu totul.

În corpul meu a început să pulseze o nevoie pură. Când gura lui a ajuns la colțul gurii mele, mi s-a părut c-o să explodez ca o bombă dacă nu mă atingea și acolo, dacă nu mă săruta.

Am simțit cum corpul enorm și masculin lipit de al meu oftează. Buzele lui erau foarte aproape de ale mele.

Lepădându-mă de reţineri, am ridicat o mână şi am pus-o pe braţul lui, care se sprijinea de uşa dulapului, lângă capul meu. Abia dacă puteam să-i cuprind bicepsul. Mi-am apăsat degetele pe pielea lui fierbinte. Sub atingerea mea, muşchii lui s-au încordat. Mă întrebam dacă se abţinea să mă strângă în braţe şi să mă ridice în aer sau să facă mai mult decât să-mi ofere săruturi delicate şi atingeri uşoare.

Poate că avea nevoie de încurajarea mea, aşa că l-am strâns mai tare de braţ. Mi-am înfipt unghiile în pielea lui.

Aaron a scos un sunet grav şi gutural, care mi-a străbătut corpul şi s-a oprit chiar între picioarele mele, acolo unde nevoia aceea crescândă devenise mai intensă.

M-am agăţat de braţul lui şi corpul meu s-a arcuit din instinct. Eram pe punctul de a-l implora să mă sărute. Drept răspuns, Aaron s-a apropiat şi mai mult, s-a împins şi mai tare în mine.

Puteam să-i simt erecţia pulsând lipită de abdomenul meu.

— Lina...

Mi-a rostit numele ca şi cum recita o rugăciune.

Sau poate că era o avertizare.

— O să te sărut.

A rostit cuvintele extrem de aproape de buzele mele. Aşadar, nu mi-a rămas decât să-mi strâng degetele şi mai mult pe braţul lui, ca să nu mă descompun cu totul, pe loc. Să nu dispar înainte să-l pot atinge. Şi mi-o doream atât de tare! Îmi doream totul: gâtul lui, buzele lui, bărbia lui, cuta dintre sprâncenele lui. Voiam să-mi trec degetele prin părul lui negru şi să le cobor pe piept, până la coapsele lui robuste.

Voiam ca Aaron să-şi ţină promisiunea. Voiam să mă sărute.

A urmat o atingere foarte scurtă a buzelor lui, de data asta pe buzele mele. Delicate, pline, dulci ca mierea. Îmi doream, aveam nevoie de mai mult.

— Te rog, Aar...

O ușă care s-a trântit în apartament m-a speriat și mi-a curmat cuvintele. Gura lui Aaron s-a retras. Am deschis ochii. Am văzut un bărbat pe punctul de a-și pierde controlul. Privirea lui era încețoșată, tulburată de aceeași nevoie care pulsa în venele mele.

Și-a sprijinit fruntea de a mea. Pieptul lui urca și cobora, inspirând și expirând cu greutate. La fel ca al meu. Am rămas tăcuți câteva momente, înconjurați numai de sunetul sălbatic și nestăpânit al respirațiilor noastre.

— Mi-ai spus „Lina".

Dintre toate lucrurile care se întâmplaseră adineauri, creierul meu zăpăcit a ales să transmită asta.

— Niciodată nu-mi zici așa. Mi-ai spus „Lina" o singură dată.

Aaron a scuturat din cap. Am râs încetișor. Am zâmbit.

Însă acea parte din creierul meu responsabilă de rațiune a intrat în acțiune și mi-a șters zâmbetul.

Să fiu a naibii! Aproape că ne-am sărutat.

Aaron mă avertizase c-o să mă sărute, după care aproape o făcuse. Bărbatul care mă ținea prizonieră, lipită de dulap cu corpul lui, mă torturase cu atingerile lui, cu gura lui și apoi aproape mă sărutase. Imediat după ce-mi spusese „Lina". Dar...

— Dumnezeule! am șoptit. Ce naiba a fost sunetul ăla?

Aaron a ridicat capul puțin și mi-a scrutat fața. Ochii lui se plimbau ici și colo, ca și cum nu se puteau decide unde să se oprească. În cele din urmă, privirea lui a poposit asupra buzelor mele. Pentru o clipă, fața i-a fost străbătută de un fel de suferință.

— Probabil c-a venit verișoara ta.

Charo.

Bineînțeles!

Aaron și-a revenit în fire, iar chipul lui a afișat expresia obișnuită.

— Mă duc să verific, m-a anunțat, după care s-a desprins de mine.

Aproape instantaneu, corpul meu a resimțit lipsa atingerii lui Aaron. Îmi era frig și mă simțeam dezechilibrată fără el.

Mi-am forțat picioarele să se miște și am pășit în urma lui, până la ușă, simțindu-mă amorțită și zăpăcită. S-a uitat la mine înainte să deschidă ușa dormitorului.

— Catalina.

Iar numele ăsta! Nu mi-a mai zis Lina.

— Îmi pare bine că nu te-am sărutat.

Inima mi-a stat în loc.

— De ce?

— Pentru că, atunci când buzele noastre se vor contopi, n-o să fie nici pe departe o prefăcătorie. N-o să-ți arăt cum ar fi dacă ai fi a mea. O să-ți arăt cum *este* să fii a mea. Și n-o să-ți demonstrez cât de bine aș putea să te fac să te simți, dacă aș fi al tău. O să știi deja că sunt al tău.

A făcut o pauză. Puteam să jur că văd cum încerca să se stăpânească. De parcă se străduia să nu se repeadă la mine și să mă lipească iar de ușa dulapului.

— Când o să te sărut, n-o să mai ai niciun dubiu că e pe bune.

CAPITOLUL DOUĂZECI

În clipa când am deschis ochii în întunericul oferit numai de o țară unde jaluzele erau instalate cu religiozitate, mi-am dat seama că nu eram în patul meu.

În primul rând, mă obișnuisem să mă trezesc scăldată de razele strălucitoare care se revărsau în apartamentul meu micuț. Apoi, suprafața de sub mine se simțea altfel. Mai moale și mai elastică decât cea cu care se obișnuise corpul meu. La fel și în cazul pernei pe care îmi odihneam capul — era prea plată și prea joasă.

Însă ceea ce mi-a transmis clar că nu mă trezisem în patul meu, că nu mă aflam în apartamentul meu din Bed-Stuy, în Brooklyn, era greutatea care se odihnea pe talia mea. Ceva greu, cald și care semăna foarte tare cu un braț masiv. Cu siguranță, nu-mi aparținea.

Durerea care îmi bubuia în cap nu mă ajuta deloc să mă lămuresc ce era cu menghina din jurul meu și de ce nu stăteam în dormitorul meu din New York.

Am clipit de câteva ori și mi-am dat deoparte câteva șuvițe de pe față. Încet, ochii mi s-au obișnuit cu întunericul.

Am cercetat cu privirea greutatea de pe talia mea.

Un braț, așa cum bănuisem. Presărat cu păr negru și plin de mușchi. Mi-am plimbat privirea de-a lungul brațului musculos până sus, la umărul ce susținea un gât puternic și un cap care...

Mierda!

Posesorul tuturor acelor părți pe care le studiasem în întuneric s-a mișcat. Am încremenit. Brațul viguros și greu, agățat de talia mea, s-a mutat puțin, palma s-a strecurat pe sub tricoul meu. Cele cinci degete mi s-au răsfirat pe piele.

Am rămas fără suflare.

Să nu te miști, Catalina! mi-am ordonat.

Dar era dificil să nu mă clintesc, când acele degete atât de fierbinți îmi trimiteau furnicături în tot corpul.

Între mine și Aaron erau doar câțiva centimetri distanță.

Aaron. Seara trecută.

Am înjurat în sinea mea, iar prin minte mi-au străfulgerat câteva imagini.

Nu, nu, nu, nu!

Degetele lui m-au mângâiat încă o dată. Bărbatul de lângă mine a scos un sunet profund, gutural.

Un vis. Toate acele imagini trebuie să fi fost desprinse dintr-un vis, fiindcă era imposibil ca noi să fi fost pe punctul de-a ne săruta. Era o nebunie totală. Era...

Instantaneu, toate evenimentele din seara trecută mi-au năvălit în minte. Mi-au asaltat memoria, derulându-mi-se prin fața ochilor și forțându-mă să-mi amintesc totul.

Băusem multă *sidra*. Povestea inventată a lui Aaron, despre cum ne cunoscuserăm. Felul în care nu mă scăpase din ochi toată noaptea. Cum dansaserăm în clubul întunecat, cu podea lipicioasă, pierduți în mulțime. Aaron stătuse cu mine, pe bordură, având grijă de mine și povestindu-mi despre el. Se deschisese și îmi oferise pe tavă o parte din sufletul lui. Mă lipise de dulap. Corpul meu se însuflețise — se aprinsese — datorită atingerilor ușoare ale buzelor și degetelor lui. Lina. Aaron îmi spusese Lina, chiar înainte să-mi atingă gura cu buzele lui.

Aproape că ne sărutaserăm.

Aproape că-l implorasem să mă sărute, și aș fi făcut chiar mai mult de-atât.

Când o să te sărut, n-o să mai ai niciun dubiu că e pe bune, spusese el, înainte să iasă din dormitor și să verifice dacă persoana care spărsese bula noastră de nebunie era Charo.

Iar eu mă întinsesem pe pat și filmul mi se rupsese pe loc.

La dracu', la dracu'! Mierda, joder!

Trebuia să mă dau jos din pat. Aveam nevoie de timp ca să gândesc. Departe de Aaron. Înainte să fac ceva prostesc, nesăbuit. De exemplu, să-l sărut.

Am scos un suspin pe care l-am înăbușit ducându-mi mâna la gură. O mișcare bruscă a făcut salteaua de sub mine să salte.

La naiba!

Aaron s-a întins lângă mine.

Nu te trezi, te rog! Te rog, universule, Dumnezeule, oricine! Am nevoie de câteva minute ca să mă adun, înainte să dau ochii cu el.

Aaron s-a întors în poziția inițială, iar respirația lui a rămas profundă și constantă.

Mi-am lipit mâna de corp, extrem de lent, i-am mulțumit universului că m-a ascultat și am promis c-o să mă revanșez. Am jurat c-o să merg la biserică împreună cu bunica, data viitoare când mai veneam acasă.

Mă purtam ca o mare lașă, dar voiam câteva minute pentru mine, ca să calmez toate gândurile care-mi treceau prin minte. Să cad la pace cu ele și să trec mai departe, ca și cum nu se întâmplase nimic. De asemenea, trebuia să caut o pastilă și să scap de durerea mea de cap. Niște cafea ar fi fost bună.

Și primul pas era să mă dau odată jos din pat — de sub brațul de care mă agățasem din răsputeri cu numai câteva ore în urmă — cât de repede și silențios cu putință, înainte ca Aaron să deschidă ochii și să mă vadă așa, cuprinsă de panică.

I-am ridicat brațul cât mai încet, m-am răsucit pe o parte, chiar pe marginea patului și apoi i-am pus brațul pe cuvertură. Aaron s-a mișcat, întorcându-se pe spate și ridicând brațul care fusese deasupra mea, astfel încât i-a ajuns sub ceafă.

Mișcarea a făcut bicepsul să se flexeze, l-a făcut să pară enorm și încântător și...

Isuse Hristoase, Catalina!

Mi-am luat ochii de la el și am pășit pe vârfuri. Am ieșit din cameră și am închis ușa în spatele meu, după care mi-am sprijinit capul de ușă și am închis ochii.

— *Vaya, vaya! Mira quién ha amanecido*, m-a întâmpinat o voce pițigăiată, din bucătărie. *Buenos días, prima!*[1]

Deci nu scăpasem!

M-am forțat să zâmbesc.

— *Hola, Charo! Buenos días!* am salutat-o, îndreptându-mi spatele și străduindu-mă să nu arăt precum o femeie care tocmai se furișase din dormitor.

Am mers la bucătărie în pas vioi. Am trecut pe lângă verișoara mea, care îmi studia fiecare mișcare, apoi am deschis dulapurile și sertarele, în căutarea cafelei. Voiam să-mi marinez creierul cu cofeină, înainte ca Charo să înceapă interogatoriul. Sau înainte ca Aaron să se trezească și să fiu nevoită să dau ochii cu el.

— *He dejado una cafetera preparada*, a zis Charo în spatele meu.

Îmi pregătise cafeaua. Asta însemna un singur lucru: punea ceva la cale.

— *Está ahí, mujer.*[2] *En la encimera.*

Cafeaua era pe blatul bucătăriei.

Stând în continuare cu spatele la ea, i-am mulțumit și mi-am turnat într-o cană delicioasa băutură neagră. Spre neplăcerea minții

[1] Măi, măi! Ia te uită cine s-a trezit. Bună ziua, verișoară!

[2] Aici e, femeie.

mele mahmure, vară-mea și-a continuat monologul înainte să apuc să sorb din cafea.

— *Hay suficiente para ti y para tu novio.*

În traducere, era suficientă cafea pentru mine și pentru iubitul meu.

— *Imagino que no tardará en despertarse ¿no? Oye si quieres ir a llamarle para que no se enfríe el café...*[1], a continuat ea.

Dacă încerca să mă convingă să-l trezesc pe Aaron astfel încât cafeaua făcută de ea să nu se răcească, însemna că punea ceva la cale. Dar eu nu aveam de gând să mă întorc de bunăvoie în dormitor.

— *Menuda sensación ha causado en la familia. Tu madre no podía parar de...*[2]

Și a început să-mi povestească despre când, cum și ce se spusese despre Aaron în cele douăzeci și patru de ore de când sosise în țară.

Și se spuseseră multe.

De aceea era periculos să stăm în același apartament cu Charo. Nu avea absolut niciun filtru social și niciun pic de respect față de intimitatea altuia. Sincer, mă miram că nu se vârâse în camera noastră și nu-l sustrăsese pe Aaron din pat, ca să-l poată studia amănunțit.

Vorbele lui Charo răsunau în bucătărie. Aprobam din cap, absentă.

— *Y justo como le dije a tu madre, llegará un dia en el que Lina tendrá que superar lo de Daniel.*

Adică: „Exact cum i-am spus mamei tale, Lina va trebui să-l uite, într-o zi, pe Daniel".

— *Sino se va a quedar para vestir santos y...*

Isuse! Verișoara mea tocmai folosise o expresie spaniolă pe care o uram. Îmi fusese adresată de mai multe ori, întotdeauna mormăită sau spusă în șoaptă sau, exact cum tocmai făcuse ea, tare și răspicat.

---

[1] Îmi închipui că nu mai durează până o să se trezească, nu? Auzi, dacă vrei să te duci să-l chemi, ca să nu se răcească cafeaua...

[2] Ce senzație a stârnit în familie! Mama ta nu se putea opri din...

Se va a quedar para vestir santos. Care se traducea, la propriu, drept a-i îmbrăca pe sfinți și însemna că aveam să rămân singură și să-mi dedic viața lui Dumnezeu.

Mă simțeam complet neajutorată așa, stând singură cu verișoara mea, și nu mă puteam hotărî dacă faptul că Aaron dormea era o binecuvântare sau un blestem. Ieri, când el fusese cu mine, înfruntându-i pe Charo, pe sora mea, pe Daniel și pe toți ceilalți, situația fusese neașteptat de ușoară, mult mai ușoară decât acum, când eram pe cont propriu.

Mi-am dat seama că, deși îl adusesem cu mine în Spania tocmai ca să mă ajute, nu mă așteptasem ca stratagema să funcționeze. Nu crezusem că urma să devenim o echipă. Nu crezusem că avea să-mi dea putere și să mă facă să simt că nu sunt singură în situația asta.

Iar cel mai înspăimântător era că termenii înțelegerii noastre începuseră să se schimbe în mai puțin de o zi. Drept dovadă, ce se petrecuse azi-noapte. Aproape că ne sărutaserăm. Și nu doar ca să exersăm sau să ne prefacem.

Ce nebunie! Eram îndeajuns de sinceră ca s-o recunosc față de mine însămi, dar nu și suficient de curajoasă încât s-o rostesc cu voce tare. Eram aceeași lașă care se strecurase rușinată din dormitor, ca să evite să poarte o conversație.

Aaron avea să devină în curând șeful meu, iar asta avea să schimbe totul. Faptul că el era aici, în Spania, în țara mea natală, și lua parte la nunta surorii mele drept „iubitul meu" era periculos. Era un motiv suficient ca să tremur de frică la gândul că vreun coleg de la birou ar fi aflat. Nu avea nicio legătură cu politica ciudată a companiei sau cu vreo fixație frustrantă de-a mea. Avusesem înainte o relație în care partenerul meu deținea rolul celui superior, iar eu nu avusesem niciun pic de autoritate. Și unde dusese relația aia? Doar eu intrasem în gura lumii, care nu ezitase să mă eticheteze pe mine și munca pe care o depusesem din greu. Și

pentru ce? Ca să se distreze? Pentru a mă arăta cu degetul? Ca să mă înjosească și ei să se simtă mai bine?

Istoria se putea repeta, iar de data asta eu aș fi fost cea vinovată. Eu aș fi fost cea care dă cu bâta în baltă a doua oară. De data asta, mi-aș fi pus în pericol și cariera, nu doar credibilitatea muncii mele, reputația mea ca femeie sau viața socială. Și totul ar fi fost din cauza mea.

Am luat încă o înghițitură de cafea și am încercat să dau toate astea la o parte.

Orice mi s-a părut că era între mine și Aaron trebuia să înceteze.

Fiindcă nu se putea să continue. Oricum, totul era o minciună.

Charo turuia în continuare despre Aaron. Ca prin farmec, Aaron a apărut în bucătărie. Ochii lui m-au găsit imediat, de parcă eram singura prezentă între cei patru pereți.

Am rămas cu cana în aer. Privirea mea lacomă l-a măsurat de sus până jos. Și cum să n-o fi făcut? Tricoul simplu, care îi acoperea pieptul lat, nu ascundea deloc corpul despre care știam acum că fusese lucrat în sala de sport, ani întregi. Pantalonii largi de pijama, pe care îi văzusem atârnându-i pe șolduri în seara trecută, mă ispiteau. Mă duceau cu gândul la felul în care își împinsese șoldurile în bazinul meu, cu o blândețe dureros de delicioasă.

Însă privirea lui a fost cea care a dat naștere — ba nu, a reaprins — senzației că un roi de fluturi se zbătea în pieptul meu. Părea odihnit, relaxat, părul lui era adorabil și ciufulit. Dar ochii... ei bine, în ei nu se vedea nicio urmă de somn. Ei spuneau o cu totul altă poveste. Una care bănuiam că era extrem de asemănătoare cu cea care fierbea în mine.

Neliniștea mea a crescut și mi s-a împrăștiat în tot corpul.

Mi-am ferit privirea înainte ca visatul cu ochii deschiși să-mi încețoșeze creierul.

— *Ay!* a țipat Charo, făcându-mă să tresar. *Mira quién está aquí!* Bună dimineața, Aaron! Tocmai vorbeam despre tine.

— Bună dimineața! ne-a salutat el, surprins de replica vară-mii.

Ce drăguț! Mi se părea șocant că nu zărise mai întâi părul roșu al lui Charo.

— Sper că orice ziceați despre mine era de bine, a spus și ne-a adresat un zâmbet pieziș.

— Desigur, desigur! a răspuns Charo, fluturând din mână. Am așteptat să te trezești. Pun pariu că Linei îi era dor de tine.

Am înțepenit, iar capul lui Aaron s-a răsucit încet în direcția mea.

Să fiu a naibii, Charo! Buzele mi s-au curbat într-un zâmbet reținut, pe care l-am ascuns în spatele cănii.

— Am făcut cafea proaspătă, a continuat Charo. Vrei și tu? O bei neagră? Vrei niște lapte? Poate și zahăr? Brun sau alb? Sau poate nu-ți place cafeaua? Am presupus că vrei și tu. Dacă nu vrei, sigur că nu te forțez să bei.

Aaron părea puțin derutat.

— Toarnă-ți niște cafea, am mormăit.

Aaron și-a dres vocea și s-a dus la cafetieră.

— O să beau o cafea! Mulțumesc, Charo!

Drept răspuns, Charo i-a adresat un rânjet satisfăcut.

Aaron și-a turnat puțină cafea și vară-mea a continuat să ne bombardeze cu vorbe:

— Deci v-ați distrat ieri, *parejita*?

Verișoara mea a pronunțat ultimul cuvânt pe un ton cântat. *Parejita* înseamnă „pereche micuță".

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mi-ar fi plăcut să vin și eu cu voi, dar nu mai sunt atât de tânără și de nebunatică. Oricum, nu ca voi. Sper că patul din camera voastră încă e întreg, având în vedere cum a sfârșit celălalt. Deși, dacă l-ați fi stricat și pe ăsta, aș fi observat, cu siguranță. Pereții din apartamentul ăsta sunt *foooaaarte* subțiri, a adăugat Charo și ne-a făcut cu ochiul.

Aaron s-a crispat de jenă. Nu-l învinovățeam. Și eu am făcut la fel.

— Ați ajuns aici foarte târziu azi-noapte. Am auzit când ați închis ușa.

— Da. Îmi cer scuze dacă te-am trezit, Charo!

Aaron a pășit hotărât și s-a așezat pe unul din cele trei scaune înalte aflate lângă blatul pentru micul dejun. Fix lângă mine.

— *Ay*, nu, nu vă faceți griji, a zis Charo în timp ce eu urmăream mișcările lui Aaron. Nu m-a deranjat. M-am bucurat că ați ajuns acasă fără probleme.

Aaron și-a tras scaunul mai aproape de al meu, iar mirosul pielii lui m-a izbit din plin, reamintindu-mi de noaptea trecută, când mă învăluise. Mi-am ferit privirea.

— Atunci, e bine! În regulă, i-am răspuns lui Charo, îmbujorându-mă.

— M-am trezit de câteva ori în timpul nopții. Mă trezesc foarte ușor.

Abia dacă mai auzeam vocea lui Charo. Eram foarte conștientă că Aaron stătea foarte aproape de mine.

— Deci, dacă auziți cumva zgomote ciudate noaptea, prin apartament, să știți că eu sunt, a chicotit ea. Cu puțin noroc, n-o să intru peste voi dezbrăcați.

Dezbrăcați. Aaron *dezbrăcat*. Mintea mea parcă s-a scurtcircuitat când mi l-am imaginat gol. Am sărit repede de pe scaun.

Vreau spațiu! Am nevoie de aer.

Nu puteam evada departe, date fiind dimensiunile bucătăriei, așa că am deschis câteva dulapuri, asigurându-mă că stau cu spatele la Aaron până când dispărea roșeața care îmi încinsese fața.

Mi-am făcut vânt cu o ușă de dulap. *Bun. Mă simt mai bine.*

Am scos un pachet de biscuiți cu ciocolată.

— Spune-mi, Aaron — a zis Charo în spatele meu, în timp ce rupeam ambalajul —, ce părere ai despre orășelul nostru? Sunt sigură că e foarte diferit de New York. Nu avem clădiri înalte, dar

sunt multe locuri de vizitat. Avem natură, plaje frumoase. Coasta e uimitoare. Sunt multe activități de făcut.

Vară-mea a făcut o pauză, iar eu am scos un biscuit din pachet.

— Apropo, câte zile mai stați aici? Am auzit c-ați venit doar pentru nuntă. Ce păcat! Ar trebui să rezervați un sejur și...

Soneria de la intrare a întrerupt-o pe Charo.

— Deschid eu! a anunțat iute și a ieșit din bucătărie.

Mi-am îngustat ochii.

În timp ce mă întrebam dacă așteptam vreo vizită, am fost luată prin surprindere când un braț — cu care începeam deja să mă obișnuiesc — mi-a înconjurat talia și m-a tras în spate.

Fundul meu a aterizat pe ceva tare și fierbinte. M-am făcut imediat comodă.

Stau în poala lui Aaron.

Cuvintele lui erau ca o mângâiere la urechea mea:

— Nu mi-ai spus „bună dimineața".

Mi-am îndreptat brusc spatele când mi-am amintit cum sărisem de pe scaun, ca arsă.

— Era să-mi scap biscuitul, domnule Robot!

Era atât de straniu să-i folosesc vechea poreclă! De parcă numele ăsta caraghios era dintr-o cu totul altă viață. A unor oameni complet diferiți.

Aaron a chicotit, iar răsuflarea lui m-a gâdilat pe gât.

Brațul lui m-a strâns mai tare.

— Ce faci? am șoptit.

Charo avea să se întoarcă în curând.

— Mă simțeam singur, a recunoscut el, cu voce scăzută.

Cuvintele nespuse, care rămăseseră suspendate în aer, îmi suceau mințile.

Încetează! Nu te mai purta ca o proastă!

— Dacă tot trebuie să suport interogatoriul lui Charo, măcar să-mi ții companie. În plus, îmi ești datoare cu o conversație.

— Eram chiar lângă tine, în pat, am zis cu voce gâtuită. În plus, acum Charo nu-i aici.

Aaron a murmurat ceva nedesluşit, ceea ce a avut un efect răscolitor asupra pântecului meu.

— Dar o să se întoarcă. Ştii că-mi place să fiu foarte pregătit.

Ştiam. Mi-am dat seama că-l cunoşteam destul de bine.

Capul lui Charo s-a ivit în câmpul meu vizual. A făcut ochii mari şi pe faţă i-a apărut un zâmbet ridicol de larg.

Isuse!

A aplaudat.

— Vai, uitaţi-vă la voi! *Ay Dios mío!* Sunteţi adorabili.

Aaron a râs.

— Vezi? mi-a şoptit la ureche.

De fapt, nu vedeam nimic. Îmi venea greu să mă concentrez, fiindcă eram prizonieră în poala lui Aaron.

Am dat să spun ceva, dar am rămas fără cuvinte când în bucătărie şi-a făcut apariţia altcineva.

Charo s-a răsucit în direcţia nou-venitei, al cărei păr avea aceeaşi nuanţă de roşcat ca părul vară-mii.

— *¿No ves, Mamá? Te lo dije.*[1]

— *¿Tía Carmen?* am bolborosit. *Qué haces aquí?*

Ce căuta mama lui Charo aici?

Femeia asta, care era o versiune mai în vârstă şi mai plinuţă a verişoarei mele, a arătat cu degetul spre mine.

— *Venir a saludarte, tonta.*

A venit ca să mă salute? Dar de ce? La urma urmei, avea să mă vadă mâine, la nuntă.

M-am uitat la Charo. Pe faţa ei se citea vinovăţia. S-a prefăcut ocupată la bufet.

Aaron s-a mişcat sub mine, şi-a flexat picioarele şi mâna lui m-a strâns mai tare de talie, ca şi cum...

---

[1] *Vezi, mamă? Ţi-am spus.*

Hopa!

Iubitul meu fals s-a ridicat.

— Nu ne-am întâlnit până acum, i-a zis mătușii-mii.

Pe urmă a păşit în față. În tot acest timp, nu mi-a dat drumul din brațe.

— N-aș vrea s-o zbughești spre prima ușă, mi-a șoptit la ureche. *Soy Aaron. Encantado*[1], i-a spus răspicat mătușii mele, în timp ce mă ținea ghemuită lângă el.

Așadar, avea să mă care peste tot în brațe, până aveam să-i vorbesc despre seara trecută, despre acel *aproape-sărut*. Am întors capul spre el, cu ochii mijiți.

— Nu, nu, nu! a strigat mătușa Carmen. Poți să te așezi, *cariño*[2]. Nu-i nevoie să fii așa de formal! Suntem în familie.

Aaron a ascultat-o și ne-am așezat imediat la loc pe scaun. Charo, care dăduse târcoale prin bucătărie în timpul schimbului de replici cu mătușa mea, a pus pe blat o tavă cu fructe, cereale, nuci, un platou cu tipuri diferite de brânză și de *embutido*[3], plus câteva felii de pâine.

Am făcut ochii cât cepele, întrebându-mă cum și când ajunseseră toate astea în apartament.

— Am fost ieri la cumpărături, a explicat verișoara mea.

Am ridicat o sprânceană și am fixat-o cu privirea. Înseamnă că plănuise totul.

— Ai încercat niște *jamón*[4], Aaron? a întrebat Charo.

— Da, e delicios, dar...

Mătușa Carmen s-a sprijinit de masă și a intervenit în discuție:

— Îți place și *chorizo*[5]? Ăsta e chiar bun.

---

[1] Sunt Aaron. Încântat de cunoștință.

[2] Dragule

[3] Cârnat

[4] Șuncă

[5] Cârnat din carne de porc.

— Poftim! a zis Charo, fără să-i aştepte răspunsul, şi i-a oferit câteva felii de mezeluri aranjate pe o farfurie mică. Gustă! Întotdeauna le cumpăr pe cele mai bune.

„Iubitul meu" i-a mulţumit şi s-a holbat la farfurie, probabil întrebându-se dacă femeile astea ascultau cu adevărat când oamenii le vorbeau. Mi s-a făcut milă de el şi l-am bătut uşor pe braţul care încă îmi înconjura talia.

— *Y qué intenciones tiene este chico con nuestra Linita?* a întrebat-o mătuşa pe Charo şi a înhăţat o felie de pâine de pe tavă. Ce intenţii are băiatul ăsta cu micuţa noastră Lina?

Am rămas cu gura căscată.

Charo a rămas pe gânduri preţ de o clipă.

— *No lo sé, Mamá.*[1]

Ochii ei s-au îndreptat spre „iubitul meu".

— Aaron, ce intenţii ai cu Lina? Sper că nu te joci cu ea, nu-i aşa? Ce părere ai despre căsătorie? Să ştii că Lina o să împlinească în curând treizeci de...

— Charo! am întrerupt-o. *Ya basta*[2], am şuierat. Am doar douăzeci şi opt de ani, pentru Dumnezeu!

Aaron a chicotit în spatele meu şi i-a răspuns:

— Căsătoria e una dintre instituţiile mele preferate.

Replica asta chiar că m-a luat pe nepregătite.

— Întotdeauna mi-am dorit să mă căsătoresc, a completat Aaron.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Şi să am o mulţime de copii. Plus un câine.

Am înghiţit cu greu. Încercam din răsputeri să-mi ascund expresia şocată, să-mi bag minţile în cap şi să alung imaginile periculos de ispititoare, create de vorbele lui Aaron.

E o minciună. Spune ceea ce orice familie vrea să audă.

După care Aaron a plusat:

Nu ştiu, mamă.

ata!

— Ne plac la nebunie câinii, nu-i așa, *bollito*?

Am reușit să închid gura și am încuviințat slab. Apoi, cumva, am reușit să-mi revin.

— Tocmai de-aia o să avem o mulțime de câini, în loc de copii, am zis.

Chicotul lui Aaron mi-a gâdilat urechea.

— Dar avem timp suficient ca să vorbim despre subiectul ăsta, am rostit, cu un zâmbet forțat.

— *Ay que bien!*[1] Câini, copii, o iubire adevărată. Fix la timp înainte să îmbătrânești prea mult, a zis Charo, bătând din palme, iar eu i-am aruncat o privire nimicitoare. *Mujer, ne te pongas así* — „Nu te încrunta așa!". Ai gustat din *jamón*, Aaron? Dacă te însori cu Lina și te muți în Spania, o să te bucuri de tot *jamón*-ul din lume.

Să se mute în Spania? Isuse, ce naiba voia vară-mea? Să-mi pierd mințile cu totul?

— Vezi tu, Lina a fost nevoită să plece în America acum câțiva ani, din cauza a tot ce s-a întâmplat și...

— Charo, am întrerupt-o, iar respirația mi s-a întețit. *Déjalo ya, por favor.*

Am rugat-o să lase baltă subiectul.

S-a auzit din nou soneria, iar eu am mormăit o înjurătură nu foarte discretă.

— Au ajuns! a anunțat vară-mea.

Poftim? Cine?

Apoi a luat-o de braț pe maică-sa și au ieșit împreună din bucătărie.

Aaron mi-a strâns mâna cu blândețe. Am dat afară tot aerul din plămâni.

Eram extrem de nervoasă. Am hotărât să-i ignor comentariul despre căsătorie, copii și câini, fiindcă era total irelevant.

---

[1] Ce bine!

Și chiar l-am dat uitării imediat ce degetele lui au început să coboare pe încheietura mea. Mângâierea era atât de delicată, dar atât de intensă, încât mi-a stârnit fiori în tot corpul.

— Relaxează-te, mi-a șoptit la ureche.

A început să schițeze cercuri pe încheietura mea. Atingerea era lentă și mă calma.

— Așa! a șoptit.

Umerii mi s-au relaxat treptat, până ce mi-am lipit complet spatele de el.

Aaron și-a sprijinit bărbia pe creștetul meu, apoi a spus:

— O să ne descurcăm.

Voiam să cred că ne puteam preface îndrăgostiți pe parcursul reuniunii de familie de acum, din bucătăria asta mică, și apoi mâine, la nuntă. Dar când am cedat și mi-am sprijinit corpul de al lui, părea să fie mai mult decât o prefăcătorie. Mi-am dat seama că nu voiam să cred că era doar o prefăcătorie. Mă simțeam foarte bine stând aici, în poala lui, în timp ce el îmi mângâia pielea, suportând bufoneriile rudelor mele.

Păream un cuplu adevărat.

Când în bucătărie s-au ițit capul mamei mele, apoi cel al bunicii, al mătușii și al lui Charo, conștientizarea acestui fapt m-a izbit ca o cărămidă. Iar când Aaron s-a desprins de mine suficient de mult ca să se prezinte bunicii mele, am simțit cum cărămida aceea își găsește locul, potrivindu-se ca o piesă de Lego într-un colțișor care așteptase să fie completat. Când mi-a cuprins din nou talia și m-a tras în poala lui, după ce a privit în jos și mi-a zâmbit numai mie, am știut cu certitudine că n-aveam să mai scot afurisita de cărămidă din piept.

Avea să rămână acolo pentru totdeauna.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

În mod surprinzător, totul mergea ca pe roate. Până acum, nu existase niciun moment ciudat sau stânjenitor, care să mă facă să-mi regret deciziile, şi nimeni nu pusese întrebări nepotrivite, din cauza cărora să-mi doresc să mă înghită pământul.

Cu puţin noroc, aveam să scap nevătămată din această cină.

Stăteam cu toţii la o masă rotundă, pe terasa unui restaurant cu vedere spre mare. Soarele apunea la orizont, aproape să atingă linia subţire care separa oceanul de cer, iar singurul sunet care se auzea în jurul nostru, în afară de discuţiile celor de la masă, era cel al valurilor izbindu-se de stâncile de pe coastă.

Cu alte cuvinte, era perfect.

Atingerea delicată a unei mâini pe braţul meu mi-a stârnit fiori pe spinare.

— Ţi-e frig? m-a întrebat cu o voce profundă, pe care începeam s-o aştept şi s-o doresc.

I-am făcut semn că nu şi m-am întors cu faţa spre el. Doar câţiva centimetri ne despărţeau corpurile, buzele.

— Nu. Mi-e bine.

Însă nu-mi era bine. Descoperisem că, de fiecare dată când Aaron stătea atât de aproape de mine, totul era departe de a fi bine.

— Doar că mă simt ghiftuită. S-ar putea să fi exagerat cu mâncarea.

— Mai poți să mănânci și desert?

Mi-am arcuit sprâncenele când am auzit întrebarea neobrăzată.

— Nu fi absurd, *osito*! Bineînțeles. Întotdeauna.

Buzele lui Aaron s-au curbat, iar zâmbetul i s-a oglindit în ochi, transfigurându-i fața.

Uau! Fluturașii din pieptul meu au început să se agite iar.

— Lina, Aaron, mai vreți vin? ne-a întrebat tata, care stătea de cealaltă parte a mesei.

Părinții mei insistaseră să comandăm vin, deși nunta urma să aibă loc mâine, când alcoolul avea cu siguranță să curgă în valuri de *sidra*, vin, *cava* și altele. Nimeni nu se plânsese. Nici măcar Isabel sau Gonzalo, pe ale căror fețe se citeau urmările distracției de noaptea trecută. Dar când ești pe tărâmul vinului, nu iei prânzul fără să comanzi o sticlă.

— Nu, mulțumesc! Mă păstrez pentru nuntă, am răspuns și mi-am îndepărtat paharul de tata, care deja întinsese sticla.

Spre deosebire de mine, Aaron a reacționat prea lent. Așa că, până să dea un răspuns, tata deja îi umplea paharul.

— Vezi ce se-ntâmplă dacă nu deschizi gura la timp? i-am șoptit.

Zâmbetul lui strălucitor a revenit și m-a descumpănit cât ai clipi. Și apoi brațul care se sprijinea pe spătarul scaunului meu s-a întins și Aaron m-a ciupit jucăuș de talie.

Am sărit în scaun și aproape am răsturnat câteva pahare de pe masă.

Aaron a dus paharul la buze.

— N-o face pe șmechera! mi-a zis pe deasupra paharului, fixându-mă cu o privire care m-a făcut să mă foiesc pe scaun. Data viitoare, o să fac mai mult decât să te ciupesc.

Buzele lui au atins paharul și a luat o înghițitură.

Mi-am fixat privirea asupra gurii lui câteva secunde. Simțeam furnicături în pântec.

Îmbujorată, mi-am răsucit capul ca să văd dacă cineva de la masă îi auzise vorbele. Bunica mea era ocupată cu mâncatul. Gonzalo și Isabel păreau gata să leșine de oboseală și, probabil, de la prea multă mâncare. Părinții mei discutau cu un ospătar. Iar Daniel — care venise singur, fiindcă părinții lui și ai lui Gonzalo urmau să ajungă mâine-dimineață — se uita foarte concentrat la telefonul lui, de parcă aparatul ăla deținea secretele universului.

Cu câteva săptămâni în urmă, când îi anunțasem că am un iubit — după ce aflasem că Daniel era logodit și mai fericit ca niciodată —, o făcusem din cauza panicii, după ce îmi imaginasem o scenă aproape la fel precum cea de acum. Doar că scaunul de lângă mine ar fi fost gol. Sau ocupat de cineva precum bunica mea sau logodnica lui Daniel. Ori de acea escortă pe care îmi trecuse prin cap s-o angajez. În orice caz, aș fi avut alături pe cineva care nu-mi făcea inima s-o ia la goană cu o singură privire, cineva care nu mă răscolea cu unul dintre acele zâmbete pe care începeam să le doresc cu ardoare, numai pentru mine.

În timp ce mă uitam la Daniel, mi-am dat seama de câteva lucruri. În primul rând, reacția mea instinctivă de a minți și de a concepe acest plan ridicol fusese un pic cam exagerată. Apoi, să-l am pe Aaron în preajmă ușurase foarte mult situația, într-un mod neașteptat. În cele din urmă — și chiar mă străduiam să înțeleg de ce simțeam asta —, nu regretam nimic din ce se întâmplase.

Ce mare prostie! Fiindcă bărbatul în preajma căruia roșeam și pe care nu regretam că-l am lângă mine avea să devină, în curând, șeful meu.

— Aaron — a început mama, trezindu-mă la realitate —, Isabel mi-a povestit cum v-ați cunoscut tu și Lina și cum ați început relația.

Ochii mamei străluceau.

— Povestea pe care ai spus-o aseară, la *sidrería*, a sunat atât de romantic! Exact ca unul din filmele alea la care ne uităm pe *Netflixul*.

— Se spune Netflix, Mamá, am mormăit. O poveste romantică la birou! Exact ca-n filme, nu?

— Doar că în cazul nostru e adevărată, a spus Aaron.

Adevărată.

Mi-am amintit de cuvintele lui: *Am convins-o că are nevoie de mine. Apoi i-am arătat, i-am demonstrat, că are nevoie.*

Mi-a stat inima în loc.

— Deci cât de mult lucrați împreună, de fapt?

Privirea mamei mele era îndreptată spre Aaron, iar pe buze i-a apărut un zâmbet iscoditor, care sugera că murea de curiozitate să afle cât mai multe.

— Eu și Catalina conducem echipe diferite. Nu lucrăm la aceleași proiecte, dar ne vedem des, a răspuns el și mi-a aruncat o căutătură. Iar dacă nu se ivește ocazia să ne vedem, mă asigur eu că se întâmplă. Încerc s-o prind în pauze, să furișez o privire pe hol și să trec pe lângă biroul ei fără un motiv anume. Orice care să-i amintească de mine pentru câteva clipe.

M-am holbat la farfuria mea goală. Era adevărat? Într-adevăr, Aaron chiar avea obiceiul să tot apară din senin. Dar o făcea oare intenționat? Scopul lui nu era să mă calce pe nervi? Începeam să nu mai disting adevărul de minciună. Toate spusele lui Aaron se bazau pe un adevăr — faptul că munceam împreună, că ne știam de aproape doi ani. Dar mai exista și un element înșelător: faptul că eram un cuplu îndrăgostit. Toate celelalte detalii, tot ce se încadra între aceste extreme — adică toate înfloriturile cu care Aaron împodobise atât adevărul, cât și disimularea — țineau de o zonă gri, pe care nu știam cum s-o definesc.

— *Qué maravilloso!*[1] a comentat mama, zâmbind larg.

Apoi i-a tradus bunicii tot ce spusese Aaron, iar femeia în vârstă, de la care moștenisem părul ușor ondulat, a surâs larg, la rândul ei. Bunica fusese fermecată de Aaron încă de când el o salutase

[1] Minunat!

sărutând-o pe obraji și îi spusese că, probabil, era mândră de nepoata ei. Chestia asta mă făcuse să rânjesc ca o idioată.

— Știi, a intervenit tata, nu toată lumea poate să-i facă față Linei noastre. E cea mai inimoasă din familie, dar poate fi un pic..., s-a întrerupt și a ridicat dintr-o sprânceană. *Ay*, care e cuvântul în engleză? Poate fi...

— O tolomacă absolută? a sugerat Isabel.

— *¡Oye!* am exclamat.

Tata a răspuns:

— Nu. Nu asta.

S-a scărpinat în cap.

— Scundă? a sugerat Gonzalo. Neîndemânatică?

I-am aruncat o privire indignată.

Aaron a intervenit:

— Absurd de încăpățânată?

L-am înghiontit cu putere. M-a mângâiat blând pe braț și și-a împletit degetele cu ale mele, după care le-a pus pe masă. Mă uitam la mâinile noastre contopite și toată furia mi-a dispărut instantaneu.

Aaron afișa din nou un zâmbet care îmi înmuia picioarele. Ceva a fremătat în adâncul meu.

— *Gracias* tuturor! am mormăit.

Tata încerca în continuare să-și amintească acel cuvânt:

— Nu e niciunul din cuvintele astea. Lăsați-mă să mă gândesc.

Daniel și-a dres glasul și a intervenit, în sfârșit, în conversație:

— Javier, ce-ar fi să ne spui cuvântul în spaniolă, iar noi o să-l traducem?

Mama a aprobat din cap.

— *Claro, usa el Google*, Javier!

Caută pe Google, Javier!

— Papá, i-am spus cu un oftat, las-o baltă...

— Explozivă! a izbucnit tata. Lina noastră este explozivă.

Ei, nu suna chiar așa de rău.

— De multe ori, e greu să-i faci față. Îi merge gura ca și cum are multe de spus, dar nu suficient timp la dispoziție. Sau râde ca și cum nu-i pasă c-o să trezească toată casa. Poate fi și puțin sfidătoare. Dumnezeu știe cât de încăpățânată e! Toată numai energie, pasiune. Din asta e făcută Lina noastră. Micul nostru *terremoto*.

„Micul nostru cutremur."

Ochii tatei au lucit în lumina lămpilor. Am simțit o împunsătură în piept.

— Dar, pentru o vreme, Lina n-a mai fost așa. Toată lumina ei s-a stins. Să-mi văd fiica trecând prin așa ceva nu a fost ușor. Ne-a frânt inima. Apoi a plecat în America și, chiar dacă știam că asta își dorește, ni s-a frânt inima și mai tare.

Fiecare cuvânt al tatei, fiecare amintire pe care o dezgropa aproape că mă făceau să plâng.

— Dar asta a rămas în trecut, a adăugat tata. Acum Lina e aici și se simte bine. E fericită.

Mama l-a strâns de mână.

Incapabilă să mă stăpânesc, m-am ridicat și am înconjurat masa. Când am ajuns la tata, l-am cuprins într-o îmbrățișare și l-am sărutat pe obraz.

— *Te quiero, Papá.*[1]

Apoi am îmbrățișat-o și am pupat-o și pe mama.

— *A ti también, tonta.*[2]

În tot acest timp, mi-am reținut cu înverșunare lacrimile. Refuzam să plâng.

— Acum terminați! Păstrați discursurile înduioșătoare pentru mâine.

Am revenit la locul meu și am întins mâna spre a lui Aaron, ca și cum nu puteam concepe să n-o fac. Absorbită de propriul gest, mi-a sărit inima din piept când mi-am dat seama că mâna lui o

[1] Te iubesc, tată.

[2] Și pe tine, toanto.

căuta deja pe a mea. Degetele noastre s-au întrepătruns, iar el le-a ridicat și mi-a sărutat dosul palmei. Totul s-a întâmplat atât de rapid, încât atunci când mâinile noastre unite stăteau iar pe masă, n-aș fi știut că fusese adevărat, dacă nu i-aș fi simțit urma buzelor pe piele.

Mama a vorbit, deci mi-am concentrat din nou atenția asupra ei.

— Mă bucur foarte mult că ești acasă, *cariño*[1], mi-a zis mama.

Apoi s-a uitat la Aaron.

— Mă bucur să te văd așa.

Zâmbetul ei a devenit mai larg, iar tristețea i-a dispărut de pe față.

Am simțit o străpungere de vinovăție, urmată de o senzație tulburătoare, aţâţătoare. Ceva care părea a fi și regret, și speranță.

— Pentru o vreme, n-am crezut că Lina o să te aducă aici, Aaron, a zis mama. Chiar m-am întrebat dacă ești real.

A chicotit. Puteam să jur că rămăsesem fără suflare. Mama m-a privit în ochi și mi-a zâmbit.

— Nu te uita așa la mine! N-ai vorbit niciodată despre vreun băiat cu care te vezi și nici n-ai adus pe nimeni la noi. Totul a fost atât de... brusc.

— Serios, *hermanita*[2], s-a băgat Isabel, părând suspicios de interesată de subiect, noi am crezut că o să ajungi ca una dintre bătrânele alea care își dedică viața pisicilor. Numai că, în loc de pisici, ai fi avut pești sau șopârle, fiindcă ești alergică la blana de pisică, a adăugat ea, zeflemitor. La reuniunile de familie, vorbeam tot timpul cum c-o să îmbătrânești singură.

— Mulțumesc pentru încredere! am bodogănit, apoi i-am arătat limba.

Nu-mi venea să cred că spuneau așa ceva în fața unui bărbat despre care credeau că e iubitul meu. Chiar mai stânjenitor, o spuneau de față cu fostul meu iubit.

---

[1] Scumpo

[2] Surioară

— Sunt norocoasă că te am, i-am spus lui Aaron.

M-a strâns mai tare de mână, iar eu i-am răspuns la fel.

— Nu, nu vorbeam despre asemenea subiecte, a negat mama ferm, uitându-se la soră-mea. N-o mai tachina pe sora ta, Isabel! Te măriți mâine.

Isabel s-a încruntat.

— Ce legătură are asta cu...

Mamá a tăiat aerul cu mâna, făcându-i semn să tacă din gură.

Am râs pe înfundate când am văzut că Isabel își încrucișează brațele la piept.

— N-am crezut niciodată c-o să rămâi fată bătrână, Lina. Dar ne era teamă c-o să te simți singură, a zis mama.

Când s-a uitat la Aaron, privirea mamei s-a îmbunat.

— Dorm mai bine noaptea știind că nu ești singură, că ai pe cineva pe care să te sprijini și la care să te întorci acasă, poate cineva pe care, într-o zi, să-l numești „acasă".

Bărbatul de lângă mine a spus fără să șovăie:

— Vă promit că așa va fi.

Vocea lui mi-a ajuns la urechi ca o mângâiere. Mi-a făcut inima să se zbuciume.

— O să mă aibă mereu, a adăugat el, mângâindu-mi mâna cu degetul mare. Încă nu știe, dar am de gând să mă țin scai de ea.

Nu m-am putut abține să mă uit la el. După ceea ce spusese, n-am rezistat să nu-i cercetez chipul superb. N-ar fi trebuit să mă surprindă atât de mult. Aaron avea această putere asupra mea. M-am răsucit spre el. Ochii lui erau deja ațintiți asupra mea.

Oare și el simte aceeași atracție, acea nevoie de a-mi scruta fața, în căutarea unor răspunsuri pe care și le dorește?

Încercând să-mi potolesc inima, am privit agitată și nerăbdătoare în oceanul albastru din ochii lui. Am descoperit ceva înfricoșător. Ceva care nu trebuia și nu ar fi trebuit să fie acolo, având în vedere că ceea ce făceam noi era o farsă. Dar m-am străduit să resping ceea

ce aveam dinainte, faptul că acele emoții chiar existau în privirea lui. Sinceritate pură. Convingere. Încredere. Angajament. Toate se regăseau în ochii lui Aaron.

De parcă îmi făcea mie această promisiune, nu mamei.

Ca și cum ceea ce declarase adineauri nu făcea parte din jocul nostru înșelător.

Dar nu puteam să accept ideea asta. Chiar dacă era dureros să mă abțin să-i cuprind gâtul cu brațele și să-i cer răspunsuri, să-l rog să-mi spună unde anume ne găseam noi în această zonă gri, refuzam să mă joc cu întrebările care mi se învârteau în cap și care mă tulburau.

Probabil că nu-mi doream cu adevărat să aflu răspunsuri la întrebări precum: trecuserăm de la statutul de colegi la cel de asociați într-o înțelegere și, mai apoi, la cel de prieteni? Acum eram prieteni care își promiseseră să se susțină reciproc? Prieteni care aproape se sărutaseră și se mângâiaseră? Chiar era adevărată promisiunea lui sau nu era decât o înfloritură? De ce ar spune așa ceva? Nu-i era deloc milă de sărmana mea inimă? Nu vedea că nu mai eram în stare să deosebesc adevărul de minciună? Însă, dacă nu era o simplă înfloritură a adevărului — un joc actoricesc, un instrument al farsei noastre —, atunci ce naiba făcea? Ce făceam noi?

Incapabilă să mai fac față emoțiilor din privirea lui Aaron și să țin piept întrebărilor și dubiilor care-mi asaltau mintea, m-am ridicat brusc. Scaunul meu a scârțâit pe podea.

— Trebuie să merg la toaletă, am zis iute și mi-am ferit privirea de a lui.

Apoi m-am îndepărtat repede, fără să mă uit înapoi. Nu m-am întors nici măcar o singură dată. Nici când am auzit-o pe soră-mea:

— Acum, dacă tot a plecat, putem vorbi despre mine? Eu sunt mireasa și ar trebui să fiu în centrul atenției. Mă simt neglijată.

Dacă n-aș fi avut mintea vraiște, aș fi râs. Probabil m-aș fi întors la masă și aș fi tras-o de păr pentru că se purta ca o răsfățată încrezută

și egoistă, dar eram prea preocupată să fug. Eram din nou o lașă absolută.

M-am spălat pe mâini și mi-am stropit fața cu apă. Mă gândeam la nimic și la tot în același timp, copleșită de propria-mi imbecilitate.

Când am ieșit din toaletă, nu mi-am dat seama că intra cineva. M-am ciocnit de pieptul unui bărbat.

— *Mierda!* am exclamat și am făcut câțiva pași în spate. *Lo siento mucho*[1], am adăugat, înainte să observ cine era în fața mea. Ah! Daniel!

Mi-am dat deoparte câteva șuvițe de păr de pe față. Mă simțeam jenată de situație.

Fostul meu iubit nu părea să se simtă la fel de stânjenit.

— Ești bine? m-a întrebat în spaniolă.

Acum, că eram doar noi doi, fără Aaron în preajmă, i-am răspuns tot în spaniolă:

— Mda, sunt bine. Nu s-a întâmplat nimic grav. Pur și simplu ne-am ciocnit.

Mi-am dres vocea și mi-am scuturat câteva fire imaginare de praf de pe fusta plisată.

— Îmi cer scuze. Chiar a fost vina mea. Eram cu mintea aiurea.

— Nu-i nimic, Lina.

I-a apărut o gropiță în obraz. Și când te gândești că, acum câțiva ani, acea gropiță declanșase totul! Acum nu mai simțeam nici cea mai mică emoție observând-o.

— N-ar fi trebuit să vin în seara asta, a mărturisit Daniel din senin, ceea ce m-a readus cu picioarele pe pământ.

Am încuviințat lent din cap, încercând să mă împac cu sentimentul straniu de milă pe care îl simțeam față de el. Nu se înșela. Pe tot parcursul cinei, fusese ca o fantomă. Nimeni nu i se adresase — îi înțelegeam, dat fiind ce se întâmplase între noi — și nici el nu luase cuvântul. Să fi fost în locul lui, nu aș fi acceptat să vin la cină.

---

[1] Îmi cer scuze.

— Nu. E bine c-ai venit, dacă tu ai crezut că trebuie să fii aici, am zis și mi-am împreunat mâinile, ca să nu le foiesc, stângace. Ai făcut-o pentru Gonzalo. E foarte curajos din partea ta.

A râs cu amărăciune și m-a contrazis:

— Nimeni de la masă aia n-ar fi de acord cu tine. Poate cu excepția lui Gonzalo, iar el nu ar folosi cuvântul „curajos".

Daniel și-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor.

Din nou, nici în privința asta nu se înșela. Părinții mei fuseseră mereu politicoși cu Daniel, însă doar de dragul lui Gonzalo și al lui Isabel. Știau cât de important este Daniel pentru Gonzalo și că, dacă n-ar fi fost Daniel, nu l-ar fi avut pe Gonzalo în viața lor. Iar ei își iubeau ginerele la nebunie. Totuși, nu aveam nicio îndoială că nu aveau să-l ierte vreodată pe Daniel pentru că-mi frânsese inima, pentru că jucase un rol în ceea ce trăisem acum mulți ani.

— Uite, a zis Daniel, apoi a răsuflat prelung. Știu că probabil e prea târziu, dar vreau să-ți spun că-mi pare rău. Nu cred că ți-am zis-o vreodată.

Într-adevăr, nu-și ceruse iertare niciodată.

— Nu am vrut să se întâmple așa. Nu mi-am închipuit că e posibil.

Bineînțeles că nu. Iar asta fusese o parte din problemă, nu? El mă târâse în acea situație, iar când totul se înrăutățise, abandonase nava. Și mă lăsase să mă scufund odată cu ea. Fusesem trasă în adâncuri și după aceea trebuise să mă lupt ca să ies la suprafață. Singură.

Scuza lui venea mult prea târziu, dar cel puțin primeam, în sfârșit, una. Chiar și asta conta.

— Ce-a fost, a fost, i-am zis.

Eram sinceră, deși, pe de-o parte, nu puteam să uit că el jucase un rol important într-un eveniment dureros, care îmi lăsase cicatrice în suflet.

Am încercat să-l liniștesc:

— Nu-ți face probleme în legătură cu ce-a zis tata. E un pic sentimental.

Am fluturat din mână, vrând să-i transmit că era un fleac, dar m-am oprit când mi-am dat seama că nu-i eram datoare cu nimic lui Daniel. Nu era cazul să încerc să-l înveselesc.

Mi-am dres glasul și am adăugat:

— Știi că o nuntă scoate și ce-i mai bun, și ce-i mai rău din oameni.

Eu eram dovada vie a acestui fapt: iubitul meu fals stătea la masă cu familia mea și dădea ochii cu fostul meu iubit, proaspăt logodit.

Nu faptul de a mă întoarce acasă fără pereche, pentru nunta lui Isabel, reprezentase o problemă, nici că urma să-l văd pe Daniel. Mă îngrozise ideea de a înfrunta restul lumii în timp ce îl întâlneam pe el. Era vorba despre faptul că aveam să dau cu ochii de toți cei care mă văzuseră crescând, îndrăgostindu-mă, apoi cu inima frântă și un pic debusolată pentru o vreme, după care plecând în altă țară. Mă temusem să-l revăd pe Daniel care, în mod cert, își reclădise viața, pe când eu nu reușisem s-o refac pe-a mea. Acestea fuseseră motivele panicii mele.

Cât de stupid! Cât de prostesc fusese să permit ca așa ceva să mă împingă spre minciună! Să concep și să le ofer această imagine ridicolă despre mine, imagine care credeam că avea să mă înfățișeze drept întreagă și fericită în ochii lor.

Acum, în timp ce stăteam în fața catalizatorului acestui dezastru, înțelegeam că totul fusese al dracului de prostesc.

— Sper c-o spui sincer, Lina. E mai bine să lăsăm totul în urmă, a zis Daniel. Ești fericită acum, cu el? Ești mulțumită de viața ta? m-a întrebat și și-a înclinat capul într-o parte. Nu pari complet fericită.

Mi s-a uscat gâtul și am căscat ochii, încercând să-i înțeleg *vorbele.*

— Bineînțeles că sunt fericită, am răspuns, cu voce pierită.

Simțeam un amestec de uluire și de frică de a fi trasă la răspundere pentru minciuna mea.

— Sunt fericită, Daniel, am repetat, iar cele două emoții din sufletul meu s-au transformat în altceva, ceva care semăna mult cu amărăciunea.

— Ești sigură? m-a întrebat calm, pe un ton încrezut și condescendent, care m-a făcut să mă zbârlesc, jignită. Ai zice că Aaron ăsta e un tip care face *stand-up comedy*. Deși pare un pic... anost. Rigid, a continuat Daniel.

Am închis ochii pentru un moment, cuprinsă de pornirea de a-i lua apărarea lui Aaron.

— Dar probabil că e potrivit pentru tine. De când l-am cunoscut, l-am văzut stând doar în dreapta ta, a chicotit Daniel. Atitudinea asta de câine de pază nu e stilul meu, dar îi înțeleg farmecul.

Am rămas gură-cască. Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Dar ești într-adevăr fericită, Lina? Te cunosc, și asta nu e Lina cea senină pe care o știam. Ai fost tensionată încă de când ai venit aici. Ca să fiu sincer, sunt îngrijorat.

Îngrijorat? Am clipit de câteva ori, nedumerită.

Fusesem tensionată, cu siguranță. Dar nu avea nicio importanță dacă era adevărat ceea ce credea el. Mă deranja că Daniel avea impresia că are dreptul să contrazică orice îi spun.

Fără să-mi observe furia crescândă, Daniel a continuat:

— Poate că tensiunea ta e din cauză că te-ai întors acasă. Sigur se pune multă presiune pe tine. Sau poate te supără faptul că Isabel se mărită, iar tu nu.

Am rămas fără suflare.

— Ori poate e din cauza lui Aaron. Habar n-am, dar...

— Încetează! am șuierat.

Ceva s-a aprins în interiorul meu, ca un foc în aer liber. Puteam să simt până și trosniturile și sfârâitul limbilor de foc care pârjoleau resturile răbdării mele.

— Să nu-ndrăznești să faci asta, Daniel!

Fața lui a căpătat o expresie confuză.

— Ce anume?

— *Ce anume?* am repetat, iar vocea mi-a urcat cu o octavă.

Am închis ochii și am încercat din răsputeri să-mi recapăt calmul.

— Nu te preface că-ți pasă de mine ori că mă cunoști! i-am zis apăsat. Nu ai niciun drept să-mi judeci fericirea sau să te îndoiești de ea.

Respirația mi s-a întețit. Furia clocotea în mine.

— Așa că nu-mi mai arunca în față orice crezi tu că știi sau că vezi! Ai pierdut dreptul ăsta cu mult timp în urmă.

A clătinat din cap și a oftat zgomotos.

— Mereu mi-a păsat de tine, Lina. Mereu o să-mi pese. De-asta îmi fac griji pentru tine. Pur și simplu încerc să port o conversație.

— Ți-a păsat mereu? O să-ți pese mereu de mine?!

— Bineînțeles. Ești ca o soră mai mică pentru mine. Suntem pe cale de-a deveni rude.

În adâncul meu, ceva s-a transformat în gheață. Am înlemnit.

— Acum sunt ca o soră mai mică pentru tine?

Afirmația lui îmi lăsase un gust amar.

— La dracu'! Îți bați joc de mine, Daniel?!

A afișat o expresie care voia să transmită autoritate. Cunoșteam expresia asta de când stătusem în bancă, în sala de cursuri.

— Nu fi așa, Lina!

— Cum să nu fiu?

A țâțâit compătimitor. Încerca să mă facă să mă simt inferioară.

— Nu fi copil! Acum suntem amândoi adulți. Poți să vorbești și să te comporți pe măsură.

Acum. A spus *acum*. Și când anume nu fusesem un adult? În timpul relației noastre?

— Adică eram un copil când noi doi am fost împreună, Daniel? Când te întâlneai cu mine și mă făceai să mă simt specială și-mi spuneai că mă iubești? Pentru tine eram un copil atunci când te-ai descotorosit de mine cât ai zice pește, după ce ți-a mirosit a necaz? Asta ar explica de ce primesc o scuză abia acum, când mă consideri demnă de una, după ce am devenit, în sfârșit, „adult".

Am făcut un pas în spate. Bătăile inimii îmi răsunau în timpane. El a rămas nemișcat.

Am scuturat din cap, apoi am râs cu amărăciune.

— Știi ce? Am depășit despărțirea noastră. Nu-ți datorez absolut nimic. Și nici tu mie. Niciodată nu ți-a păsat de mine, Daniel. Altfel, nu i-ai fi lăsat să mă mănânce de vie.

Am înghițit cu greu, respingând amintirile care încercau din răsputeri să iasă la suprafață.

— Chiar îmi doresc să nu-mi fi spus toate astea, Daniel. Vorbesc serios. Fiindcă, în ultimele minute, am pierdut puținul respect pe care-l mai aveam față de tine.

Stătea în fața mea, nemișcat. Am mai făcut un pas în spate.

Rămăsese înmărmurit.

— E-n regulă, am adăugat. Nu aștept nimic din partea ta. După cum ți-am spus, ce-a fost, a fost.

A închis gura și și-a lăsat umerii în jos, într-un gest care, speram eu, exprima acceptare.

— Vreau să știi un lucru: *sunt* fericită.

Și chiar eram. Fericită și confuză. Da, inima mea era tulburată, dezorientată și îngrozită. Dar exista o forță care părea să despice carapacea de teamă care-mi acoperea sărmana inimă epuizată. O forță ce se strecura printre crăpături și voia să elimine toate dubiile. Ceva care promitea siguranță și confort.

Dar nu-i datoram lui Daniel aceste explicații, ci altcuiva.

Cineva la care trebuia să mă întorc.

Eram gata să mă răsucesc pe călcâie și să plec, când o persoană care reușea întotdeauna să-mi aducă un zâmbet pe față s-a ivit de după colț.

— Ce faci aici de atâta timp, *cariño*? m-a întrebat bunica, în spaniolă, și s-a uitat la Daniel. Aha, înțeleg!

I-a aruncat o căutătură piezișă și apoi l-a ignorat cu totul. Când s-a uitat din nou la mine, buzele ei se arcuiau și pe față avea o expresie strengară.

— Iubitul tău arată ca un cățeluș abandonat, mi-a spus luându-mă de braț, ceea ce m-a făcut imediat să mă simt mai bine. Ți-a comandat desert și se tot uită lung încoace, ca și cum se abține să vină după tine.

Am simțit cum un freamăt plăcut îmi cuprinde pieptul.

— Serios?

Bunica m-a bătut ușor pe braț.

— Bineînțeles, *boba*[1]. Nici măcar nu a cerut două linguriță, deci știe că n-are rost să-ți ceară să împarți desertul cu el, a adăugat bunica, ironic.

Am încercat să ignor freamătul care mi se răspândea în piept.

— El... chiar e perfect, am rostit încet, spre surprinderea mea.

— Da, a răspuns bunica imediat. Tocmai de-aia n-ar trebui să-l lași singur atâta timp. E prea arătos pentru binele lui.

Și pentru binele meu.

— Crezi că mâine, la nuntă, o să danseze cu mine?

— Probabil că da, bunico.

Nu mă îndoiam că avea s-o facă.

— Dar numai dacă-l rogi frumos.

A chicotit. Urma să mă lupt cu propria bunică pentru atenția „iubitului meu".

---

[1] Prostuțo

Apoi femeia care îmi adusese pe ascuns, de un milion de ori, ciocolată după ora de culcare m-a condus la masă, unde familia mea discuta însufleţită.

Chiar înainte de-a ajunge la masă, *abuela* mi-a zis cu voce scăzută:

— Pe vremea mea nu existau astfel de bărbaţi. Bunicul tău a fost chipeş, dar nu atât de chipeş. Însă nu mi-a câştigat inima cu aspectul fizic, a completat bunica, după care mi-a făcut cu ochiul. Ştii ce vreau să zic...

— Bunico! am şoptit scandalizată.

M-a bătut uşurel pe braţ.

— Nu face pe mironosiţa cu mine! Sunt bătrână. Ştiu eu mai bine. Du-te!

Ochii lui albaştri s-au pironit imediat asupra mea. Aaron s-a uitat rapid la bunica şi apoi în spatele meu. Privind în jur, am observat că Daniel era cu câţiva paşi în urma noastră.

După ce m-am despărţit de bunica, m-am îndreptat spre aşa-zisul meu iubit. Pe chipul lui superb se citea neliniştea. Avea maxilarul încleştat şi era încruntat. Când privirea lui a găsit-o din nou pe a mea, în ochii lui am zărit întrebări şi dorinţa de-a mă proteja, aşa cum simţisem şi eu faţă de el, cu puţin timp în urmă, când Daniel îi menţionase numele.

Aaron era îngrijorat. Se abţinea să mă întrebe ce naiba se întâmplase. Îi păsa de mine. Şi avea să mă apere, să mă ţină în braţe sau doar să stea lângă mine, dacă l-aş fi rugat. Eram sigură. La naiba! Ar fi făcut-o şi dacă nu l-aş fi rugat.

Grijă adevărată, sinceră. La polul opus faţă de ceea ce pretindea Daniel că simte.

M-am aşezat încet pe scaun şi mi-am luat un scurt răgaz ca să-mi aştern un zâmbet calm pe faţă. O expresie neutră. Dar probabil că pe faţa mea se citea tulburarea, după schimbul de replici cu Daniel. Când m-am răsucit spre Aaron, ochii lui au scăpărat.

M-am forțat să zâmbesc larg. Un mușchi a zvâcnit pe maxilarul lui.

Soră-mea a început să vorbească aiurea din nou, dar habar n-aveam ce zice. Mintea mea era în altă parte.

Îmi țineam mâinile în poală când am simțit palma lui Aaron pe ele. Pentru a doua oară în seara asta, ne-a împreunat mâinile. Ne-am împletit degetele. Mâinile noastre unite au rămas exact unde erau: pe coapsa mea. Ca și cum încerca să-mi transmită că gestul ăsta era doar pentru noi. Că nu făcea parte din șaradă.

Mi-a strâns mâna ferm, degetele lui le apăsau pe ale mele. *Doar pentru noi*, părea să-mi transmită liniștitor.

Degete lui lungi, palma caldă m-au alinat. I-am strâns mâna într-a mea.

Simțeam că în piept aveam o bombă cu ceas.

— Aud cum ți se învârt rotițele în cap, a spus Aaron, în timp ce traversa camera.

Purta pantalonii de pijama care-mi stârneau din nou senzații ciudate în pântec.

La fel și tricoul. Și-l pusese pe cel în care dormise ieri.

Măcar purta tricou. Nu cred că aș fi putut să-i fac față lui Aaron, dacă ar fi fost la bustul gol.

— Sunt bine, am mințit.

Capul îmi pulsa de durere de fiecare dată când îmi aminteam conversația mea cu Daniel. Discuția aceea mi se tot învârtea în minte încă de când plecaserăm de la restaurant.

— Mai trec o dată în revistă tot ce am de făcut înainte de ziua cea mare, am adăugat.

Adică ceea ce ar fi trebuit să fac.

Îmbrăcată în pijamale, am aliniat cele două perechi de pantofi cu toc — cea pe care aveam s-o port la nuntă și cea de rezervă — pe podea. Le-am pus lângă perete.

Am făcut un pas în spate, ca să-mi admir opera. *Nu-i bine.*

Am îngenuncheat și le-am rearanjat.

Când mă sâcâia ceva, ori mâncam compulsiv, ori organizam chestii. Și, dat fiind că abia mâncasem, de data asta am ales a doua variantă.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Aaron trântindu-se în pat.

— Îți iese fum pe urechi, a glumit el, sprijinindu-se de tăblia patului.

Lemnul a scârțâit sub greutatea lui.

M-am întins din nou după pantofi și i-am mutat încă puțin spre dreapta.

— Nu cred, l-am contrazis răspicat.

După aceea, am mutat pantofii cu un centimetru la stânga.

— Ca să-mi iasă fum pe urechi, ar trebui să mă gândesc obsesiv la ceva. Dar nu fac asta.

— Ba te gândești! Hai să vorbim!

Nu m-am obosit să-i răspund. L-am auzit oftând, dar m-am străduit să mă concentrez asupra sarcinii mele.

Poate dacă pantofii ar sta cu vârfurile spre perete...

— Catalina!

Felul în care m-a strigat pe nume m-a făcut să mă răsucesc spre el.

— Vino aici! a zis și a bătut salteaua cu palma.

M-am încruntat la el.

— Stai un pic cu mine, după care poți să torturezi iar pantofii ăia, mi-a spus Aaron, cu un alt oftat. Doar câteva minute.

A bătut din nou salteaua cu palma. N-am zis nimic și nici nu m-am mișcat.

A adăugat cu blândețe, ca și cum i s-ar fi frânt inima dacă nu făceam ce-mi cerea:

— Te rog.

Acel *te rog*, acea rugăminte afurisită și modul în care a rostit-o mi-au pus picioarele în mișcare.

M-am așezat pe pat, chiar lângă șoldul lui. Știam despre ce voia să vorbim. Despre acel amestec de emoții, amintiri și întrebări care se adunaseră încet în mintea mea, pe care le adusesem cu mine în apartament. Eram sigură că, dacă deschideam gura, aveau să se reverse. Însă asta ar fi însemnat să mă încred complet în Aaron. Să-i ofer acces la o parte din trecutul meu despre care nu-mi făcea nicio plăcere să-mi amintesc. Ar fi însemnat să-i ofer o cheie care l-ar fi ajutat să mă înțeleagă și să mă cunoască mai bine. Oare voiam să fac asta? Puteam s-o fac fără să-mi doresc să mă ascund la pieptul lui, căutând alinare?

Am oftat:

— Nu vreau să te plictisesc cu detaliile melodramatice din viața mea, Aaron.

Nu mințeam. Însă nu i-am mărturisit că simțeam și frică.

— Nu-ți face griji, Catalina.

Cu o mișcare lină, Aaron m-a ridicat și m-a așezat pe pat, între picioarele lui.

— Indiferent ce te deranjează, să știi că pentru mine e important și vreau să aflu, mi-a zis. Nimic din ce are legătură cu tine nu e plictisitor și nu-mi e indiferent. Ai înțeles?

Am încuviințat mecanic din cap și am murmurat un „da". Pulsul îmi bubuia în timpane.

Aaron a continuat:

— Dacă vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat, atunci vorbim.

Și-a pus mâinile pe umerii mei, cu o tandrețe dezarmantă. Apoi mi-a dat părul într-o parte și și-a trecut degetele peste gâtul meu.

— Sau putem să discutăm despre altceva. Vreau să te relaxezi măcar pentru câteva minute.

A făcut o pauză, iar degetele lui au început să-mi maseze spinarea. A trebuit să fac eforturi ca să nu scâncesc ca un animal rănit.

— Ce zici de propunerea mea?

— Bine, am încuviințat, topindu-mă sub atingerea lui.

A urmat o clipă de tăcere, timp în care mâna lui Aaron a urcat pe ceafa mea, masând-o. De pe buze era cât pe ce să-mi scape încă un sunet, dar m-am abținut.

— Ce-a zis tatăl tău la cină mi-a amintit de un lucru pe care mama obișnuia să mi-l spună când eram copil.

Degetele lui Aaron continuau să mă maseze, eliberându-mi umerii de tensiune. Vocea lui profundă mă înmuia și mă făcea să uit de probleme. Îmi oferea încă o parte din sufletul lui.

— Pe vremea aceea, nu am înțeles și nu mi-a păsat. Am priceput abia când am mai crescut, iar ea a fost diagnosticată și posibilitatea ca mama să dispară din viața mea a devenit reală. Îmi spunea că, atunci când mă născusem, ea își găsise lumina în întuneric. Acea lumină călăuzitoare care, indiferent ce se întâmpla, era mereu prezentă. Cea care strălucea în noapte și îi arăta drumul către casă. Cu mintea mea de copil, mi s-a părut fie siropos, fie prea dramatic, a zis Aaron cu un chicot sec.

Mi s-a frânt din nou inima pentru el. Durerea mă îndemna să mă răsucesc cu fața la el și să-i ofer alinare. Dar am rămas nemișcată.

— Sigur ți-e dor de ea.

— Îmi este dor zilnic. Când a murit și nopțile mele au devenit un pic mai întunecate, am început să înțeleg la ce se referise.

Suferise o pierdere pe care eu speram să n-o trăiesc prea curând.

— Dar ceea ce-a spus tatăl tău despre focul din tine, despre faptul că lumina și viața din ființa ta s-au stins pentru o vreme... — a tăcut o clipă, și aș fi putut jura că a înghițit în sec —, e pur și simplu...

A tăcut, ca și cum îi era teamă de propriile cuvinte. Și totuși, lui Aaron nu-i era niciodată teamă să-și exprime părerea.

— Tu ești toate astea, Catalina. Ești lumină. Și pasiune. Poți să-mi ridici moralul printr-un simplu hohot de râs și să-mi schimbi ziua în bine fără niciun efort, chiar dacă nu râzi pentru mine. Ai puterea de-a însufleți săli pline de oameni, Catalina. Ai puterea asta datorită tuturor calităților care te fac unică. Chiar și datorită celor care mă scot din minți. Să nu uiți asta!

Inima mi-a stat în loc. Nu mai puteam să respir. Am rămas pentru câteva momente suspendată în timp, crezând că n-o să-mi mai revin. Dacă astea ar fi fost cuvintele de rămas-bun înaintea morții mele, aș fi murit împăcată.

Când inima mea a reînceput să bată, nu m-am simțit ușurată. Era imposibil, căci se izbea de pieptul meu cu o intensitate pe care n-o mai trăisem.

Unii oameni susțin că cel mai frumos gest pe care l-a făcut cineva pentru ei a fost să scrie un poem, să le compună un cântec sau să le mărturisească dragostea eternă într-un mod spectaculos. Dar în clipa asta, când stăteam cuibărită între picioarele lui Aaron, iar degetele lui îmi masau delicat gâtul, mi-am dat seama că nu aveam nevoie de asemenea gesturi și nici nu le doream. Dacă n-aș fi primit niciodată o declarație spectaculoasă, nu m-ar fi deranjat. Vorbele lui Aaron erau, fără îndoială, cel mai frumos lucru pe care-l spusese vreodată despre mine. *Mie. Pentru mine.*

Corpul meu tânjea să se răsucească spre el. Dar știam că, dacă făceam asta, expresia pe care Aaron ar fi văzut-o pe fața mea ar fi schimbat totul, absolut totul între noi.

Eu aș fi... Fir-ar să fie! Bărbatul ăsta continua să-mi demonstreze cât de minunat e, să-mi dezvăluie toate părțile frumoase ale caracterului său, care mă năuceau și mă făceau să-l doresc mai mult.

Totuși, mi se părea că încă stăteam pe marginea unei stânci, că priveam în jos, spre un ocean învolburat, în aceeași nuanță profundă de albastru precum a ochilor lui. Aș fi îndrăznit să sar?

— M-am îndrăgostit de Daniel când eram în al doilea an de facultate, i-am zis fără să-l privesc. Aveam nouăsprezece ani. Era profesorul meu de fizică. Cel mai tânăr dintre toți profesorii, așa că ieșea în evidență. Era popular printre studenți, mai ales printre studente. La început, a fost o amorezare stupidă. Îi așteptam nerăbdătoare prelegerile. Eram ceva mai atentă la felul cum mă îmbrăcam și mă așezam în primul rând, în fața lui. Dar nu eram singura care făcea asta. Aproape toate fetele — și o parte dintre băieți — erau fermecate de gropița din obrazul lui și de încrederea cu care pășea în sala de curs. Chiar dacă materia pe care o preda el era una dintre cele mai grele din facultate.

Aaron continua să risipească tensiunea din mușchii gâtului și umerilor mei. Tăcea și mi se părea că, în afară de mâinile lui, nu se mișca absolut deloc.

— Închipuie-ți ce surprinsă am fost când am început să observ că privirea lui poposea asupra mea puțin mai mult decât asupra altor studenți. Iar gropița din obraz se ivea mai des atunci când se uita la mine.

Am închis ochii, iar mâinile lui Aaron au coborât mai mult pe spatele meu.

— În anul ăla, am ajuns să ne atingem inocent, pe furiș, între cursuri sau în timpul orelor de consultație. Era atât de... entuziasmant. Mă făcea să mă simt specială, ca și cum nu eram doar o studentă căreia i se scurgeau ochii după el.

Mă pierdeam printre amintiri. M-am străduit să revin în prezent.

— Dar n-am ieșit împreună decât când am ajuns în al treilea an de facultate. Am început o relație la modul oficial. Nu ieșeam împreună în campus, dar eram ca un cuplu obișnuit. Daniel le-a făcut cunoștință lui Gonzalo și Isabelei și ei s-au îndrăgostit nebunește, la prima vedere.

Un zâmbet sincer mi s-a întins pe față la amintirea momentului când Isabel și Gonzalo se priviseră întâia oară; era ca și cum

speraseră să se întâmple așa ceva. Ca și cum se așteptaseră unul pe celălalt, fără să știe.

Aaron și-a mișcat picioarele și m-a strâns mai tare în poala lui. Sau poate că eu mă sprijineam tot mai mult de el. În orice caz, nu mă plângeam și nici nu m-am îndepărtat.

— Eram îndrăgostită. După un an de visat cu ochii deschiși la ceva ce nu puteam avea, după un an de speranță, am fost orbită de bucuria că-l aveam, în sfârșit, pe Daniel. Că era al meu.

Degetele lui Aaron s-au oprit pentru o clipă, ezitând înainte de următoarea mișcare.

— Relația a durat câteva luni. Pe urmă am auzit prima șoaptă, primul zvon oribil și otrăvitor care mi-a întunecat fericirea. Au urmat altele. Șoaptele s-au transformat în bârfe care s-au răspândit pe coridoarele universității și în campus. Au apărut postări pe Facebook și pe Twitter. Cel puțin la început nu-mi erau adresate în mod direct, dar erau despre mine.

Mi-am strâns genunchii la piept.

— *Târfa care se culcă cu profesorii ei*, asta scriau. *Bineînțeles c-o să termine facultatea cu onoruri. Așa a trecut examenul la fizică, deși peste jumătate dintre studenți l-au picat. Și-a tras-o cu el și o să facă la fel cu alți profesori, până termină facultatea.*

Am simțit pe ceafă răsuflarea lui Aaron. Degetele lui s-au încordat și s-au oprit pentru o secundă.

— A fost foarte dureros.

Vocea mea suna diferit, goală și plină de amărăciune. Îmi amintea de o Lina de care nu voiam să-mi aduc aminte.

— Am început să fiu arătată cu degetul. Pe internet au apărut poze dezgustătoare, pe care cineva le modificase în Photoshop. Chestii... foarte urâte.

Atingerea lui mă alina, mă ajuta să continui, spunându-mi: *Sunt aici. Sunt alături de tine.*

— Totul a fost răstălmăcit. Se spunea că eram femeia îndrăzneață și perfidă care seduce profesorii în schimbul notelor mari. Toată munca mea grea și nopțile lungi de studiu fuseseră terfelite doar fiindcă... nu știu. Nici în ziua de azi nu cunosc explicația. Au făcut-o din invidie? De dragul unei glume? Sunt convinsă că, dacă aș fi fost unul dintre colegii mei băieți, iar Daniel ar fi fost o profesoară, nu eu aș fi trecut prin așa ceva, ci profesoara. Ar fi fost acuzată că preferă parteneri mai tineri, iar studentul respectiv ar fi primit felicitări. În schimb, eu am fost hărțuită până când aproape c-am renunțat la facultate. Nu voiam să mai vin la cursuri. Nu voiam să ies din casă. Încă locuiam cu părinții mei, dar nici lor nu voiam să le vorbesc. Mi-am șters toate conturile de pe rețelele de socializare. M-am izolat de absolut fiecare persoană din viața mea, până și de Isabel și de puținii oameni care îmi rămăseseră prieteni.

M-am concentrat asupra cercurilor pe care le desena Aaron pe pielea mea, consolator. Ele mă aduceau cu picioarele pe pământ, lângă el, în prezent.

— Era copleșitor. Îmi era rușine. Mi se părea că sunt lipsită de valoare. Și că tot ce făcusem nu însemna nimic. Notele mele au scăzut, media mea s-a dus pe apa sâmbetei. Și nici măcar nu mi-a păsat.

Mi-am dat seama, dintr-odată, că Aaron nu scosese o vorbă. Știam că nu mă judecă, dar mă întrebam ce crede. Voiam să știu dacă părerea lui despre mine se schimbase.

— El ce-a făcut? a întrebat Aaron într-un final, cu voce nesigură, aspră. Ce-a făcut Daniel în legătură cu toate răutățile pe care le îndurai?

— Păi, situația a început să fie urâtă și pentru el. Nu exista vreo regulă care să-i interzică să aibă o relație cu o fostă studentă, dar tot ce se petrecea era un pic cam prea mult pentru el.

— Pentru *el*? a repetat Aaron, pe alt ton.

— Da. Așa că a propus să ne despărțim. Mi-a spus că e prea complicat și că o relație nu ar trebui să fie atât de dificilă și de încurcată.

Aaron nu și-a mai mișcat degetele.

— Daniel era de părere că noi nu trebuia să fim un obstacol unul pentru celălalt, iar când s-a întâmplat așa ceva, nu avea sens să fim împreună. Și cred... cred că avea dreptate. Cred că da.

Aaron nu a zis nimic, dar îmi dădeam seama că ceva nu era în regulă. O simțeam din felul cum i se accelerase respirația. Și după încremenirea degetelor lui pe umerii mei.

— Mă întreb uneori cum am reușit să termin facultatea. La un moment dat, după despărțire, m-am dezmeticit. M-am prezentat la examene și le-am trecut. Apoi am depus un dosar de candidatură pentru un masterat internațional și am plecat în Statele Unite.

Degetele lui se mișcau din nou, foarte blând. Le simțeam plimbându-se pe umerii mei. Nu ca înainte, dar cel puțin mă atingea din nou. Aveam atâta nevoie de atingerea lui!

— Nu de el fugeam, știi? Toți credeau că asta făceam, dar nu era adevărat. Daniel mă rănise, însă nu fugeam de el, ci de ceilalți. Toți se uitau altfel la mine. Ca și cum mă schimbasem sau impresia lor despre mine se schimbase. Ca și cum eram un obiect sfărâmat. Părăsită de Daniel, hărțuită. Toți șopteau: *Vai, sărmana! Cum o să-și revină după așa ceva?* M-au tratat ca pe un obiect stricat. Încă sunt văzută așa. De fiecare dată când mă întorc singură acasă, toți mă privesc cu milă. De fiecare dată când le spun că încă n-am iubit, ei dau din cap și zâmbesc trist.

Am scuturat din cap și am respirat adânc.

— Urăsc chestia asta, Aaron.

Emoția din voce mă sugruma. Într-adevăr, uram atitudinea cunoscuților mei.

— De-asta vin acasă atât de rar, am adăugat.

Detestam cât de mult mă temeam că atitudinea lor era parțial justificată. Dacă nu aveau dreptate, atunci de ce nu fusesem în stare să-i încredințez altcuiva inima mea?

— Tot ce s-a întâmplat m-a rănit și a lăsat cicatrice adânci, dar nu m-a frânt.

Am înghițit nodul din gât, dorindu-mi să cred în propriile-mi cuvinte. Am repetat:

— Nu m-a frânt.

Din spatele meu s-a auzit un sunet grav, răguşit şi îndurerat. Deodată, Aaron m-a înconjurat pe după umeri și m-a strâns în brațe, la pieptul lui. Cald, ferm, sigur și... mă simțeam mult mai puțin singură. Mult mai întreagă decât fusesem cu câteva secunde în urmă.

Aaron și-a îngropat capul în scobitura gâtului meu și am simțit nevoia să-l consolez. Așa că l-am consolat.

— Nu sunt frântă, Aaron, i-am spus în șoaptă, deși probabil că mai mult voiam să mă liniștesc pe mine însămi.

— Așa-i, a rostit el și m-a strâns mai tare, trăgându-mă mai aproape de el. Chiar dacă ceva te-ar frânge — fiindcă așa e viața și nimeni nu e invincibil —, tot ai pune bucățile la loc și ai rămâne cel mai strălucitor lucru pe care l-am văzut vreodată.

Am cuprins cu degetele brațele care-mi înconjurau umerii și care mă țineau la pieptul lui, ca și cum îi era teamă că aveam să dispar. M-am agățat de el cu disperare.

Am stat așa multă vreme. Încet-încet, corpurile noastre s-au relaxat și s-au contopit. Ascultam respirația lui Aaron, savurând cât de autentice erau momentul ăsta, bătăile inimii lui pe spatele meu, forța lui. M-am concentrat pe toate lucrurile pe care continua să mi le ofere cu atâta generozitate, ca și cum erau fleacuri. Ca și cum aveam dreptul să le primesc.

Tăceam amândoi. Treptat, ne relaxam în îmbrățișare, pe măsură ce ne fura somnul.

Am închis ochii și, chiar înainte să adorm, mi s-a părut că-l aud pe Aaron șoptind:

— Te simt întreagă în brațele mele. Pentru mine, ești „acasă".

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Ce idioată fusesem!

O mare idioată.

Dimineață, când alarma mea sunase puțin după răsărit și mă desprinsesem încet din îmbrățișarea caldă a lui Aaron, am regretat imediat că fusesem de acord să mă întâlnesc cu soră-mea înainte de nuntă. Așa că, după ce am împachetat totul și am fost gata de plecare, chiar înainte să mă furișez pe ușă, m-am aplecat deasupra lui și l-am sărutat ușor pe maxilar. Nu prea voiam să plec. Când venea vorba de el, parcă nu mai aveam voință.

I-am lăsat lui Aaron un bilețel în care îi scrisesem c-o să ne vedem peste câteva ore și că mergeam să mă pregătesc de nuntă, împreună cu Isabel. Charo avea să-l conducă la locul evenimentului.

Fii puternic și nu ceda! i-am scris. Apoi am semnat: *Cu dragoste, Lina.*

Mi-a stat inima în loc din cauza acestei exprimări, dar mi-am zis să nu fac din țânțar armăsar, apoi am lăsat bilețelul în cameră.

În mai puțin de o oră după ce am plecat din apartament, am început să-i duc dorul la modul serios: eram îmbufnată și oftam. Mă întrebam ce face, așa că i-am trimis un mesaj.

Lina: Ai văzut bilețelul meu?

A răspuns după câteva minute.

Aaron: Da, m-am ascuns în baie. Charo a încercat să-mi facă o poză cu mobilul. A zis că nu se lasă până nu mă pozează.

Mesajul lui m-a făcut să pufnesc atât de tare în râs, încât machieuza m-a mânjit cu fard de pleoape pe toată fruntea. A încercat să pară neafectată, dar îmi dădeam seama că era iritată.

Dar nu de asta eram o mare idioată.

La un moment dat, în clipa când mi-am pus pantofii cafenii și rochia de seară grațioasă, diafană, de culoare vișinei, în minte au început să mi se învârtă niște întrebări importante: *O să se descurce Aaron? O să ajungă la locul evenimentul și o să-și găsească locul la masă?* Gândul de un milion de dolari: *Poate că n-o să-l văd după ceremonie. Dacă n-o să-l pot găsi?*

Așadar, când am ajuns la locul meu, în dreapta miresei, într-o minunată zi de vară, înconjurată de aranjamente de bujori în toate nuanțele de roz-pal și alb-perlat, în fața oamenilor care ne văzuseră crescând și transformându-ne în femei, privirea mea a găsit imediat doi ochi albaștri ca oceanul. Și toate acele întrebări au dispărut instantaneu.

Cât de neghioabă fusesem să pun sub semnul întrebării faptul că ochii mei nu aveau să-l găsească pe Aaron Blackford în doar câteva secunde! Cum să nu-l găsească?

Arăta uimitor așa, cum stătea în soare, îmbrăcat într-un costum bleumarin. Și când a afișat pe furiș acel rânjet larg, despre care începeam să cred că îmi era destinat doar mie, am clipit ca să nu mă orbească. Zâmbetul și chipul lui superb mi-au înmuiat genunchii și mi-au făcut inima s-o ia la galop.

După ce s-a încheiat ceremonia și Gonzalo a sărutat-o cu foc pe Isabel, în fața tuturor, m-am răsucit șovăielnic pe picioare. Nuntașii au început să arunce cu orez și cu confetti, în timp ce mirii pășeau pe culoarul dintre șirurile de scaune. Când au urcat

într-un Volkswagen Beetle galben, ca să ajungă la locul ședinței foto de dinaintea cinei festive, toți s-au îndreptat spre restaurant.

Aaron mă aștepta la ieșire, cu mâinile în buzunarele pantalonilor bleumarin și cu sacoul desfăcut. Stătea acolo unde se terminau rândurile de scaune. Avea în păr câteva bucățele de confetti. Privirea lui mă scruta, iar eu simțeam că pășesc pe nisip, greoi și stângace.

Am ajuns lângă el. A făcut un pas spre mine, rapid și grăbit, ca și cum se abținuse să alerge spre mine, iar acum nu se mai putea stăpâni.

Mărul lui Adam i se mișca, iar ochii lui mă analizau de sus până jos, devorându-mă.

— Arăți minunat, mi-a zis.

Ce caraghios! El era cel care arăta minunat. Nu-mi venea să cred că era aici și că stârnea în pieptul meu emoții pe care nu le înțelegeam.

Am scuturat din cap și am încercat să mă adun.

— Arăți uimitor, Aaron.

Mi-a scrutat fața pentru o clipă și ceea ce a văzut pe chipul meu l-a făcut să zâmbească. Din nou, acel zâmbet larg, numai pentru mine. Ce norocoasă eram!

Aaron mi-a oferit brațul.

— Îmi acorzi onoarea de-a te însoți? a întrebat încet.

Am râs din toată inima și i-am luat brațul.

— Acum chiar exagerezi.

Și-a pus palma peste mâna mea, care stătea pe îndoitura cotului său.

— La ce te referi?

— Numai eroii din romanele romantice spun chestii de-astea. Și mă refer la cei din romanele lui Jane Austen. Nici măcar eroii de duzină n-ar băga atâta vrăjeală, i-am explicat în timp ce ne îndreptam spre restaurantul de alături.

Probabil că toată lumea era deja acolo, cu un pahar de vin în mână.

— După părerea mea, s-o am la braț pe cea mai frumoasă femeie chiar e o onoare.

Speram că fondul de ten pe care machieuza mi-l aplicase masca roșeața din obrajii mei.

— Dacă aude mireasa ce spui, o să intri într-o mare belea, l-am prevenit.

A chicotit, dar nu și-a retras cuvintele.

— O să te dea afară de la petrecere, iar eu n-o să te pot ajuta. Ești prea înalt și masiv ca să te strecor neobservat înapoi.

Și prea chipeș, am adăugat în gând, dar am păstrat partea asta pentru mine.

Aaron a izbucnit în râs, iar sunetul mi-a stârnit fiori pe șira spinării. Îmi era foarte greu să ignor cât de mult îmi plăcea să-i simt brațul sub degetele mele.

Când am ajuns la câțiva metri de locul unde se strânseseră toți invitații, Aaron a spus:

— Ar merita, să știi.

Mi-am răsucit capul și m-am uitat la profilul lui. Aaron privea în față.

— Ca să te văd în rochia asta și să intri undeva — oriunde — la brațul meu, aș îndura aproape orice.

Dacă nu m-ar fi sprijinit Aaron, m-aș fi prăbușit la podea, m-aș fi rostogolit și probabil m-aș fi oprit numai când spatele mi s-ar fi izbit de vreun scaun.

— Aș îndura până și furia surorii tale, a completat.

Un bliț m-a orbit, scoțându-mă din transă.

În timp ce clipeam ca să-mi alung petele albe de pe retină, am dat cu ochii de aparatul de fotografiat.

— *¡Maravilloso!*[1] a țipat o voce pițigăiată cu care eram foarte familiarizată. Ce cuplu frumos sunteți!

Am văzut o coamă de păr roșcat. *Charo!*

— Of! Bebelușii voștri vor fi cei mai drăgălași din lume! a exclamat vară-mea.

Am înjurat în barbă și am zâmbit silit, dar Aaron părea, în mod surprinzător, neafectat. O imagine în minte m-a luat pe nepregătite: Aaron ținând în brațele lui vânjoase un bebeluș dolofan, cu ochi albaștri.

M-am ferit din calea lui Charo și m-am îndreptat spre paharele cu vin.

Și uite-așa a început seara de care mă temusem luni de zile.

Numai că acum, când mă bucuram de brațul lui Aaron sub palma mea și de zâmbetul pe care mi-l adresa numai mie, am înțeles că lucrul de care mă temusem nu era nici pe departe așa cum mă așteptasem să fie.

Dacă aș fi știut că soră-mea închiriase pentru petrecerea de nuntă o cameră de filmat pentru săruturi, m-aș fi dat bolnavă și m-aș fi ascuns în baie. De fapt, n-ar fi fost o minciună; aproape că-mi venea să vomit de fiecare dată când melodia care anunța începutul celor mai grele treizeci de secunde din viața mea îmi ajungea la urechi. În acel interval ce se transforma într-o eternitate chinuitoare, obiectivul camerei de filmat parcurgea mulțimea așezată la mesele rotunde, împrăștiate în grădina luxuriantă a restaurantului, și se oprea asupra unui cuplu pe care apoi îl afișa într-o imagine încadrată de o inimă, pe un proiector.

[1] Minunat!

De fiecare dată când apăream în cadru, chiar și fugitiv, eu și așa-zisul meu partener, inima mea se oprea în loc, după care își relua bătăile sălbatice.

Posibilitatea de a-l săruta pentru prima oară pe Aaron în timp ce apăream pe un ecran uriaș, în fața întregii mele familii, amenința să-mi provoace un infarct.

De parcă aș fi atras-o cu gândurile astea, melodia pe trei tonuri a anunțat începutul încă unei runde de chin.

— Ce idee grozavă ai avut, Isabel! a răcnit mama, entuziasmată, din celălalt capăt al mesei.

Soră-mea radia de mândrie.

— Știu, a spus ea, fremătând de bucurie. Fotograful o să pună la un loc filmările, o să le editeze și o să-mi trimită montajul cu toate săruturile, a explicat soră-mea, acoperind melodia aia nenorocită.

Cu un ochi la ecranul proiectorului, am urmărit cum obiectivul s-a oprit, pentru un moment, asupra unei mese din apropierea noastră.

— A trebuit să plătesc în plus pentru camera asta, dar merită toți banii.

Camera a luat în vizor masa noastră, etalând pe ecran fața mea și pe a lui Aaron.

M-am albit. Mâna mea a zvâcnit brusc și am scăpat furculița. M-am aplecat repede după ea și aproape c-am vărsat un pahar. Blestemând în sinea mea, am luat furculița de sub masă și m-am îndreptat de spate fix când camera trecea mai departe.

Fusese cât pe-aci!

Am luat paharul cu vin și m-am gândit serios să plec pe furiș de la petrecere și să pun capăt mascaradei. Dar ar fi însemnat să fug. Să fiu lașă din nou. O chestie pe care o făceam cam des în ultima vreme.

Dacă se oprește obiectivul camerei la tine, o să-l săruți pe Aaron, mi-am spus în timp ce am dat pe gât restul de vin. *Un pupic pe buze. Nu trebuie să fie un sărut ca în filme. Doar un sărut obișnuit.*

Dar discursul meu de încurajare nu m-a ajutat. Doar mi-a făcut inima să se chircească de neliniște.

Am tras cu ochiul la bărbatul pe care, cel mai probabil, urma să-l sărut peste câteva secunde și am fost surprinsă să văd că-i zvâcnea un mușchi pe maxilar. Studiindu-l mai îndeaproape, mi-am dat seama că Aaron arăta ca... Aaron din New York. Nu ca versiunea relaxată și veselă alături de care îmi petrecusem ultimele două zile. Privirea lui era fixată asupra ecranului camerei. Deși chipul lui era indescifrabil pentru cei care nu stăpâneau arta de a-l citi pe Aaron la fel de bine ca mine, ceva îmi spunea că nu era în apele lui.

Încă o dată, camera ne-a afișat fețele pe ecran preț de o secundă, după care s-a îndepărtat.

Inima mea și-a revenit.

Dar nu am apucat să mă liniștesc, căci obiectivul s-a întors, ca și cum executa un dans special conceput pentru mine, tachinându-mă de parcă voia să-mi provoace un infarct. Pe ceafă mi se scurgeau picături de transpirație. Aaron stătea lângă mine tăcut, neclintit, iar ochii lui pironeau ecranul. Era atât de încordat, încât am început să-mi fac griji.

Mulțimea a exclamat cu entuziasm când obiectivul camerei s-a plimbat iar prin dreptul mesei noastre.

Uitându-mă la Aaron, îmi era greu să observ altceva în afară de el. Nu eram atentă la cum se însuflețiseră cei de la masa noastră, la cum aplaudau și fluierau pe melodia aia afurisită. Aaron strângea din buze. Anxietatea și nerăbdarea — da, nerăbdare intensă și delicioasă — îmi răscoleau pântecul. În zarva din jurul nostru, am observat că genunchiului lui drept se bâțâia. Mișcarea n-a durat decât câteva secunde. Însă nu mi-a scăpat.

Mi-am ridicat privirea către profilul lui. *Oare Aaron e... emoționat fiindcă s-ar putea să fie nevoit să mă sărute? Nu se poate!*

La urma urmei, aproape că mă sărutase în seara aceea. Și mă adusese în punctul în care aș fi fost în stare să-l implor s-o facă.

Aaron nu şi-a dat seama că mă uitam la el. Genunchiul lui şi-a reluat mişcarea, iar muşchiul acela de pe maxilar a zvâcnit din nou.

Dumnezeule, chiar are emoţii!

Aaron era agitat şi încordat din cauza mea, fiindcă probabil urma să fie nevoit să mă sărute.

Eram răvăşită. Nu-mi venea să cred că un bărbat atât de încrezător şi de calm, care îmi trezise corpul la viaţă prin cele mai delicate atingeri, se frământa din cauză că trebuia să mă sărute.

În jurul nostru au izbucnit urale, ceea ce mi-a distras atenţia de la Aaron.

Oamenii scandau:

— *¡Que se besen! ¡Que se besen!*

„Să se sărute! Să se sărute!"

Am privit disperată în jur, cu inima cât un purice. Toţi se uitau în direcţia noastră.

O s-o fac. O să-l sărut.

Când m-am uitat la ecran, m-am dezumflat.

Tata a cuprins faţa mamei în palme şi a sărutat-o pe buze.

Nu simţeam uşurare, ci dezamăgire. O dezamăgire inexplicabilă, derutantă, fiindcă nu fusesem eu cea încadrată în imaginea cu şirul stupid de inimioare. Pentru că părinţii mei fuseseră luaţi în vizor, nu noi.

Aaron s-a foit lângă mine. M-am întors spre el şi privirea mea a poposit din nou pe buzele lui. Fărâma de dezamăgire a crescut, transformându-se într-o senzaţie grea, care îmi făcea inima s-o ia la goană.

Deodată, am priceput. *Dorinţă.* Simţeam dorinţă. Îl voiam pe el. Aveam nevoie ca Aaron să mă ia în braţe şi să mă sărute, aşa cum promisese.

Când o să te sărut, n-o să mai ai niciun dubiu că e pe bune.

Asta spusese. Oare ceea ce simțeam eu, ceea ce amenința să se reverse și să-mi schimbe viața cu totul nu era o minciună, o prefăcătorie?

Nu era o prefăcătorie. Să le ia naiba de consecințe!

Eu nu mai participam de ceva vreme la înșelătoria noastră amoroasă. Ghemul de emoții pe care le-am simțit odată ce am înțeles acest lucru mi-a copleșit pieptul și s-a răspândit în restul corpului, acaparând tot. Real. Ceea ce simțeam sigur era real.

Când o să te sărut, n-o să mai ai niciun dubiu că e pe bune.

Aaron a sesizat schimbarea din interiorul meu. Firește că a observat — doar era singura persoană din lume care părea să mă citească de parcă deținea unicul exemplar al manualului *Cum să te descurci cu Lina*. Privirea lui pătrunzătoare îmi cerceta fața, iar eu mă uitam vrăjită la el.

În sfârșit, ceva a devenit limpede și a descătușat tot ce ținusem ascuns în mine. Nu știam cum sau de ce. Dar nu face asta parte din misterul vieții, din ceea ce o face să fie extraordinar de interesantă și neașteptat de frumoasă? Nu putem controla și îmblânzi propriile emoții după bunul plac.

Iar ceea ce simțeam pentru Aaron se transformase într-o fiară sălbatică. Și eu îi căzusem pradă.

De aceea, când Aaron mi-a luat mâna într-a lui și s-a ridicat, l-am urmat. Absolut fiecare reținere din ultimele zile a fost ștearsă cu buretele, într-o clipă. Am traversat grădina, evitând invitații care dansau și ferindu-ne de rudele mele îmbujorate și ciufulite. Am ignorat muzica din grădină, care îi chema pe toți pe ringul de dans improvizat. Ce-mi păsa mie? Nimic nu conta, în afară de a-l urma pe acest bărbat oriunde mă ducea.

Asemenea unui pahar, mă umplusem picătură cu picătură. Mă umplusem, încetul cu încetul, cu toate lucrurile pe care Aaron mi le dăruise: cele mai blânde și mai tandre atingeri; surâsuri rezervate doar mie; puterea lui; încrederea lui în mine. Mă simțeam copleșită

de trăirile mele. Eram cât pe ce să mă prăbușesc. Mă temeam că aveam să mă revărs, dând la iveală toate sentimentele pe care mă străduisem să le ascund.

Am ajuns pe una dintre laturile curții restaurantului. În această porțiune a grădinii, singura lumină provenea de la o lampă agățată pe un zid.

Aaron s-a oprit și s-a întors cu fața spre mine. Strângea din dinți și încerca să-și controleze chipul, astfel încât să nu dezvăluie nimic.

Dar eu știam. *Știam.*

Pantofii mei au alunecat pe pietriș. Tocurile mele nu puteau sta drepte mai mult de câteva secunde.

Sau poate că de vină era tremurul meu.

Aaron a făcut un pas în față și s-a aplecat spre mine. M-a înghesuit într-un mod delicios și m-a forțat să-mi lipesc spatele de suprafața aspră a zidului.

— Bună! am zis cu voce sugrumată, ca și cum ne vedeam pentru prima oară după un timp îndelungat.

Dumnezeule! De ce mi se părea că, în sfârșit, ne găsiserăm unul pe celălalt? Și de ce aveam senzația că sosisem *acasă*?

Aaron a înghițit în sec, după care a tras adânc aer în piept.

— Bună! a zis și mi-a cuprins obrazul în palmă. Întreabă-mă la ce mă gândesc!

Inima a început să-mi bată mai tare. Îi anticipam răspunsul cu o agitație nemaipomenită. Dar era mai bine decât dacă el m-ar fi întrebat la ce mă gândesc *eu*.

— La ce te gândești, Aaron?

Un sunet profund și răgușit a răsunat în gâtlejul lui.

— Mă gândesc că vrei să te sărut.

Vorbele lui mi-au învolburat sângele. *Vreau, vreau!*

— Și mă mai gândesc că, dacă n-o s-o fac curând, s-ar putea să-mi ies din minți.

Și-a îndepărtat mâna de fața mea, iar un deget a coborât pe brațul meu.

Nu eram în stare să rostesc vreun cuvânt.

Privirea lui a coborât pe gâtul meu, stârnindu-mi fiori.

— Dar am vorbit serios când am zis că, atunci când o să te sărut, vei ști ce înseamnă.

S-a apropiat de mine. Vârfurile pantofilor lui le-au atins pe ale mele, iar corpurile aproape că ni s-au atins. Mi-am sprijinit palmele pe brațele lui. Mă temeam c-o să mă prăbușesc, atât de tare tremuram.

— Acum știi, Catalina? m-a întrebat și mi-a atins delicat tâmpla cu nasul, iar eu am rămas fără suflare. Știi ce înseamnă asta?

Gura lui Aaron mi-a atins obrazul, făcându-mi spatele să se arcuiască și umerii să se lipească de zid. Am întredeschis buzele. Răspunsul mi s-a înțepenit în gâtlej.

A răsuflat tremurător. Corpul lui era încordat. Încerca să se stăpânească.

— Răspunde-mi, *te rog*!

Și-a sprijinit fruntea de a mea. Genele lui au coborât, ascunzând albastrul ochilor — un ocean în care m-aș fi înecat bucuroasă, dacă m-ar fi lăsat. Buzele lui erau aproape de ale mele.

— Scapă-mă de suferință, Catalina, a rostit printre dinți.

Degetele lui tremurătoare mi-au cuprins ceafa.

Când am auzit disperarea, nevoia și dorința pură din vocea lui, sărmana mea inimă s-a pierdut cu totul.

— E real, am spus în sfârșit. Ce se-ntâmplă acum e real, am repetat, fiindcă simțeam nevoia să aud cuvintele, să simt acest adevăr. Sărută-mă, Aaron! Demonstrează-mi că e adevărat!

Cât ai clipi, buzele lui erau lipite de ale mele.

Aaron mă săruta ca și cum visase o veșnicie la clipa asta. Ca o bestie care dorea să mă devoreze. Corpul lui ferm s-a lipit de al meu, căutând cu disperare orice voiam să-i ofer.

Am deschis amândoi gura, cu lăcomie. Mâinile lui mari se mișcau pe trupul meu în jos, tot mai jos, și s-au oprit pe talie. Mi-am sprijinit palmele de pieptul lui. *Doar pentru mine.*

Inima îmi bătea nebunește. Am scos un sunet de satisfacție când am simțit că și a lui Aaron bătea la fel de tare.

Sunetul l-a stârnit și mai mult pe Aaron. Și-a împins șoldurile în mine. Mâinile lui m-au apucat de mijloc, m-au tras mai aproape de el, iar eu am simțit pe pântecul meu apăsarea și fierbințeala erecției. Am gemut.

Aaron, Aaron, Aaron, recita mintea mea, în timp ce trupul meu era asaltat de senzații.

Mâinile lui rătăceau pe rochie, apoi au coborât pe fundul meu. Limbile noastre se împleteau.

O altă apăsare a șoldurilor lui pe ale mele m-a făcut să-mi pierd controlul și mi-a provocat o fierbințeală delicioasă între coapse.

Și-a dezlipit buzele de ale mele. Amândoi respiram la fel de sacadat. Fără să piardă vremea, gura lui a ajuns pe locul sensibil dintre bărbia și gâtul meu. Am întins gâtul, ca să-l expun mai mult. Am scos un scâncet de plăcere pe care briza mării l-a purtat mai departe.

— Mă înnebunești cu totul, a spus Aaron, răsuflând pe pielea mea.

Nebunie, asta era. Nebunia îmi alerga prin vene.

Mi-a presărat săruturi în sus, pe gât, până la ureche, și m-a pișcat ușor cu buzele. Sângele meu clocotea. I-am prins ceafa cu degetele și l-am tras ușor, în timp ce el îmi mușca delicat pielea de sub lobul urechii.

— Ține-te bine, scumpa mea!

Cu o mișcare delicată, Aaron m-a ridicat, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul lui și i-am înlănțuit gâtul cu brațele.

Îmi făceam griji că materialul rochiei nu e suficient de fin sau de subțire ca să-l pot simți. *Pe Aaron. Pe el, cu totul.*

Orice grijă s-a evaporat când el s-a împins încă o dată în mine. Spatele meu s-a izbit de zid și i-am simțit penisul între picioare.

Fierbinte. Era foarte fierbinte și tare.

— Nu-i destul. Vreau mai mult! l-am implorat.

Voiam din ce în ce mai mult. Eram pregătită să sfâșii rochia, dacă trebuia.

Șoldurile lui au făcut încă o mișcare care m-a făcut să văd stelele verzi. Buzele lui le-au găsit din nou pe ale mele și mi-au înăbușit geamătul.

— Mă omori, Catalina, a șoptit, cu gura lipită de buzele mele.

Strânsoarea mea s-a întețit. Încercam să-l trag mai aproape de mine.

Mai mult!

— Știu, a rostit printre dinți.

Cu o altă mișcare de bazin, a ajuns exact pe despicătura mea și aproape că m-a adus în culmea extazului. Aaron s-a lipit de mine, iar căldura erecției lui străbătea straturile de haine dintre noi.

— Mai mult! l-am implorat din nou.

Nu-mi era rușine. L-aș fi implorat din nou și din nou.

— Câtă insistență! a spus, iar vocea lui răgușită a fost ca o mângâiere pe buzele mele. Dacă mi-aș strecura mâna sub rochia ta, a spus el, mișcându-se și pulsând între picioarele mele, cât de udă aș descoperi că ești, iubito?

Nu i-ar fi venit să creadă cât de udă eram! Nu mai fusesem niciodată atât de excitată, atât de dornică să primesc mai mult.

Aaron mi-a atins buzele cu ale lui, dar nu era nici pe departe suficient ca să-mi astâmpere dorința.

— N-o s-o facem acum.

În vocea lui răgușită am ghicit aceeași nevoie care mă îmbăta și pe mine.

— De ce? am răsuflat greu.

— Fiindcă, dacă te-aș atinge acolo, n-aș mai putea să mă opresc, a mârâit Aaron în urechea mea.

Și-a apăsat șoldurile în mine, lipindu-mă iar de suprafața aspră a zidului.

— Iar prima oară când o să pătrund în tine, nu vreau să fie pe fugă și tu lipită de-un perete.

Am scâncit când i-am auzit vorbele, frustrată că nu aveam parte pe loc de ceea ce cuvintele lui îmi zugrăviseră atât de clar în minte. Aș fi dat orice ca Aaron să pătrundă adânc în mine. Poate că atunci n-aș mai fi simțit golul ăsta în piept.

Și-a sprijinit fruntea de a mea.

— Aș muri fericit dacă ți-aș provoca un orgasm chiar aici și-acum, a șoptit Aaron, făcându-mă să mă înfior. Dar cineva ar putea să treacă pe-aici, iar să te văd goală e un privilegiu pe care-l vreau doar pentru mine.

Am oftat și mi-am trecut degetele prin părul lui, apoi pe gâtul lui, după care i-am luat fața în palme. I-am spus:

— Ai dreptate.

Mi-am țuguiat buzele, îmbufnată.

Zâmbetul i-a desenat linii fine la colțul ochilor, care străluceau mai tare ca oricând.

— Ia te uită! a spus, apoi m-a sărutat hotărât, dar prea scurt ca să mă declar satisfăcută. O să-mi vină idei nebunești, dacă începi să te declari atât de ușor de acord cu mine.

Replica lui mi-a mai șters expresia bosumflată. I-am adresat un surâs. Și-a aplecat iar capul și mi-a alungat, cu un sărut, ultimele urme de frustrare.

— Hai să mergem! Cred că ai tăi se întreabă unde ești.

M-a lăsat încet jos. Apoi m-a mângâiat pe păr și mi-a dezmierdat obrazul cu dosul palmei. Pe urmă s-a desprins de mine și a pășit în spate.

— Perfecțiune! a spus, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Cuvântul ăsta mi-a ajuns fix la inimă.

Mi-a întins mâna, iar eu am luat-o cât ai clipi. Aparent, eram o femeie lacomă. Și când venea vorba de Aaron, primeam de la el oricât era dispus să-mi ofere. Iar apoi probabil că i-aș fi cerut și mai mult.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Pusă pe jar. Exact așa mă simțeam, din cauza a ceea ce-mi făcuse Aaron. Mă aprinsese. Descătușase ceva care — abia acum înțelegeam — vibra în mine de multă vreme.

Tot ce se răzvrătea înăuntrul meu nu prinsese contur doar în câteva clipe sau datorită unei atracții fizice imposibil de puternice. Cauza acestei revolte fusese deja acolo, ascunsă. O îngropasem sub greutatea fricilor și a îndoielilor. O înăbușisem cu încăpățânarea mea. Însă acum, când explodase, ieșise la suprafață și se revărsa din mine amestecată cu dorință și cu un sentiment exaltant și absolut terifiant deopotrivă. Știam că ajunsesem într-un punct de unde nu mai exista cale de întoarcere. N-aș fi fost în stare să mai stăpânesc această trăire, s-o dau deoparte sau s-o mai ignor.

Și nici nu credeam că voiam asta.

Nu după ce gustasem din ceea ce putea fi al meu. Și nu mă refer doar la buzele lui Aaron. Pentru prima oară de când aterizasem în Spania, fiecare atingere, privire, zâmbet și cuvânt erau adevărate. După acel sărut, de fiecare dată când Aaron îmi atingea ușor brațul cu dosul palmei, o făcea pentru că *și-o dorea*. De fiecare dată când îmi săruta delicat umărul, o făcea pentru că nu putea să se abțină. Și de fiecare dată când mă strângea lângă el și-mi șoptea ceva la ureche, nu o făcea fiindcă se uitau ai mei la noi și fiindcă aveam

un rol de jucat, ci fiindcă voia să aud cât de frumoasă mă consideră și cât de norocos se simte să mă țină în brațe.

Am dansat ore întregi — de data asta fără nicio grijă — și am sărutat de multe ori zâmbetul lui, care era numai pentru mine. Pur și simplu nu mă puteam stăpâni.

Am hotărât că, deocamdată, o să rămân în bula noastră și o să înfrunt ceea ce ne aștepta în New York după ce ne întorceam acasă. Seara asta era doar a noastră.

După petrecere, Aaron a închis ușa dormitorului în spatele lui. Nu mă puteam abține să mă holbez la el. Stăteam pe marginea patului. Tocmai ajunseserăm în apartament. Voiam să-mi odihnesc picioarele ostenite și tălpile care mă dureau. S-a dus să-mi aducă niște apă de la bucătărie.

Ținea un braț la spate, iar eu mi-am înclinat capul într-o parte, curioasă. A zâmbit și, când mi-a arătat ce avea în mână, aproape că i-am țipat să nu se mai joace cu sărmana mea inimă vlăguită. Fiindcă n-aș fi suportat.

În mână avea o gogoașă glazurată și umplută cu cremă de ciocolată. Fuseseră servite ca gustare târzie, la nuntă. Iar eu mâncasem mai multe decât ar fi trebuit.

— Aaron Blackford! am exclamat, simțind cum mi se înmoaie inima. Ai șterpelit gogoși de la nuntă?

Zâmbetul lui s-a transformat în rânjet. Un rânjet sfios, superb, în fața căruia inima mea a capitulat.

— Știam c-o să-ți fie foame.

— Chiar mi-e foame, am recunoscut. Mulțumesc!

S-a apropiat și a pus gogoașa pe un șervețel, pe comodă. I-am spus inimii mele să se calmeze, ca să nu ne prăbușim amândouă.

Aaron s-a întors cu spatele, ca și cum știa că aveam nevoie de un minut ca să mă adun. Mă zgâiam la spatele lui. S-a dezbrăcat de sacou și l-a pus cu grijă pe singurul scaun din cameră. În mintea mea au răsărit gânduri periculoase, care-mi răscoleau pântecul.

Când Aaron s-a întors, în sfârșit, cu fața, exact când își desfăcea cravata, probabil că acele gânduri periculoase, nesăbuite mi se citeau limpede pe față.

Ni s-au întâlnit privirile. O roșeață incontrolabilă mi-a urcat în obraji. Era ironic că în urmă cu câteva ore îi devorasem buzele, iar acum o simplă privire mă stânjenea.

Neliniștită și îmbujorată, mi-am ferit privirea și m-am aplecat spre piciorul meu drept. Degetele mele neîndemânatice au dibuit bareta pantofului cu toc. Am oftat, plină de frustrare. Câteva clipe, am bâjbâit cu bareta subțire din jurul gleznei.

Am simțit că Aaron se apropia de mine. Încercam fără succes să desfac cataramele pantofului drept. Dacă „problema" mea i se părea amuzantă sau ridicolă, n-a spus-o. În schimb, a îngenuncheat în fața mea și și-a pus palma pe mâinile mele, oprindu-mă.

— Lasă-mă pe mine, te rog.

L-am lăsat. Înțelesesem că l-aș fi lăsat să facă aproape orice, dacă mă ruga.

Degetele lui puternice au desfăcut baretele subțiri și au scos încet pantoful. Mă atingea cu o tandrețe pe care nu m-aș fi săturat niciodată s-o simt. Mâna lui mi-a apucat talpa și a sprijinit-o pe coapsa lui. Acest gest simplu — atingerea tălpii mele pe piciorul lui — a fost de-ajuns ca să mă înfrângă.

M-am destins în timp ce degetele lui Aaron au ajuns pe glezna mea, masând și alungând încordarea, lăsându-mă fără suflare.

Oare ce erau capabile să-mi facă mâinile astea, dacă un simplu gest de-al lui îmi stârnea fiori pe picioare, fiori care ajungeau în punctul acela neglijat din adâncul pântecului meu?

Mintea mea, care uneori îmi devenea dușman, s-a hotărât că era un moment bun să-mi amintească faptul că trecuse mult timp de când făcusem sex. Iar Aaron... păi, era de-ajuns să-i arunci o privire ca să-ți dai seama că avea mai multă experiență sexuală decât

mine. Oricine ar fi avut mai multă experiență decât mine. Eu abia dacă ieșisem la întâlniri, după despărțirea de Daniel, și...

— Relaxează-te!

Vocea lui profundă m-a readus brusc cu picioarele pe pământ. Degetele lui Aaron îmi masau delicat glezna dreaptă, detensionând mușchii.

— Nu aștept nimic de la tine în seara asta, Catalina.

În ochii lui albaștri se citea sinceritatea.

— Mai devreme, când te-am sărutat, m-am lăsat dus de val. Am fost puțin cam direct și-mi cer scuze.

Am deschis gura, dar nu am scos niciun cuvânt.

— Spune ceva, scumpo! Ești foarte tăcută. Începi să mă sperii.

Scumpo. Acest cuvânt mă răscolea. Îmi plăcea prea mult.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, am zis, încercând din răsputeri să dau la o parte toate nesiguranțele mele stupide. Te rog, nu-ți cere scuze. Ai fost perfect. Ești... într-adevăr perfect.

Am rostit ultimele cuvinte în șoaptă. Ochii albaștri ai lui Aaron au scăpărat hotărâți. Și-a dres vocea și a continuat să mă maseze. Luându-mi celălalt picior, a repetat mișcările, după ce a pus pantoful meu stâng pe podea. Mi-a masat călcâiul stâng, iar degetele lui au urcat spre gleznă. După ce a terminat de masat mușchii și tendoanele de acolo, a vorbit:

— Gata. Acum, hai să te scăpăm de rochie, și ești gata de culcare.

Cu aceste cuvinte, m-a dat gata.

Vorbele lui modeste, tandrețea cu care mă descălțase și felul în care se uita la mine de jos, așezat pe podea, ca și cum singurul lui scop era să se asigure că mă simt bine — toate astea au fisurat ceva în interiorul meu.

Puteam să jur că am auzit un trosnet care a destrămat tăcerea din cameră.

— Nu vreau să mă culc, am rostit.

Și-a îndreptat spatele, fără să mă scape din ochi.

— Atunci spune-mi, Catalina! Spune-mi ce-ți dorești!

M-am întins și i-am cuprins ceafa în palmă. Am încercat să-l aduc mai aproape de mine. Aaron m-a lăsat să-i arăt unde aveam nevoie să fie. Fețele noastre erau la câțiva centimetri distanță. Amintirea gustului său pe buzele mele era prea intensă; nu-i puteam rezista lui Aaron.

Încă în genunchi, Aaron s-a apropiat mai mult. Corpul lui se afla între coapsele mele, iar mâinile, de o parte și de alta a mea, chiar lângă șolduri.

— Și? Altceva?

Îi auzeam dorința din voce. Aproape că-i simțeam gustul.

Incapabilă să mă abțin, l-am tras de șuvițele negre de la ceafă. „Te vreau pe tine" — asta îi spuneam prin gestul meu, fiindcă eram incapabilă să articulez vreun cuvânt.

— Am nevoie să te aud cum o spui, Catalina, a murmurat aproape de gura mea, dar fără să reducă distanța.

Palma mea s-a așezat pe antebrațul lui și am observat imediat cum mușchii tonifiați s-au încordat pe sub materialul cămășii. Ca și cum își impunea să nu se apropie mai mult.

— Spune-mi ce-ți dorești! a repetat Aaron.

— Pe tine, i-am răspuns răgușit. Vreau tot ce ești dispus să-mi dai.

Aveam nevoie să se apropie mai mult, să micșoreze distanța dintre noi, s-o facă să dispară. Să se lipească de mine până când corpurile noastre se contopeau.

— Te vreau pe tine, am repetat.

Nu mi-am imaginat niciodată că astfel de cuvinte, rostite pe nerăsuflate, aveau să descătușeze ceva atât de intens. Aaron a lăsat să-i scape un mârâit, iar ochii lui au devenit sălbatici. O foame cum nu mai văzusem pe chipul lui nici măcar mai devreme, când ne sărutaserăm, i-a cotropit trăsăturile.

— O să-ți ofer lumea, a zis el, aproape de gura mea. Luna. Afurisitele de stele. Orice îmi ceri, al tău e. *Sunt al tău.*

Apoi lumea mea a explodat. Gura lui Aaron a cotropit-o pe a mea. Nu era o atingere delicată, ci posesivă, lacomă. Mi-a depărtat buzele, limba lui a ajuns iute în gura mea, în timp ce mâinile lui îmi urcau pe spate.

M-a tras spre el. Fundul meu stătea pe marginea patului. I-am înconjurat talia cu picioarele. Eram puțin prea sus pentru atingerea la care tânjeam cel mai mult, cea care avea să-mi arate stelele pe care tocmai mi le promisese.

Mi se învârtea capul. Să-i simt corpul puternic între coapse era copleșitor, îmbătător, provocator. Voiam să rămân așa pentru totdeauna: cu Aaron în genunchi, cu picioarele mele încolăcite în jurul lui. Cu buzele lui lipite de ale mele. Mâinile lui în părul meu.

Nu. Voiam mai mult decât atât. Dar mai întâi aveam nevoie ca toate hainele să dispară.

Aaron m-a tras mai aproape de pieptul lui, iar trupul meu fierbea, căutând atingerea aceea atât de râvnită.

Fără să întrerupă sărutul sau să-și desprindă corpul de al meu, s-a ridicat și m-a luat pe sus. Ținându-mi picioarele în jurul taliei lui, s-a poziționat exact unde îmi doream cu ardoare să-l simt, iar senzația înnebunitoare a erecției între coapsele mele mi-a stârnit un fior de plăcere în fiecare celulă a corpului. Căldura mâinilor lui pe fundul meu a pătruns prin materialul rochiei, în timp ce penisul lui fierbinte pulsa pe despicătura mea. Atât de fierbinte, încât îmi ardea pielea.

Din doi pași, Aaron m-a lipit de perete. S-a împins în mine încă o dată, smulgându-mi un scâncet.

— Spune-mi dacă vrei să mă opresc, a rostit printre dinți, aproape de buzele mele, cu trupul nemișcat și tare ca piatra sub mâinile mele.

După ce și-a împins șoldurile în mine, ca să mă țintuiască de perete, și mi-a provocat astfel un delir divin, palmele lui au urcat pe corpul meu. S-au oprit când au ajuns la sâni. Degetele lui lungi îi mângâiau prin materialul subțire al rochiei.

— Ești bine?

Am încuviințat din cap, mi-am arcuit spatele și mi-am apăsat sânii în mâinile lui, care n-au ezitat nicio secundă să-mi accepte oferta. Aaron mi-a mângâiat pe îndelete sânii, trecându-și degetul mare peste materialul care-mi acoperea sfârcurile. Simțeam nevoia de a-mi rupe rochia în bucăți. Trebuia să fac un efort ca să nu mă dezbrac. Voiam ca el s-o facă.

De parcă îmi citise gândurile, Aaron a apucat una dintre bretelele rochiei, jucându-se delicat cu materialul fin, după care m-a întrebat:

— Pot să le dau în jos?

Grija lui, strădania lui de-a se asigura că mă simt bine continuau să năruie ceva în pieptul meu — ceva care îmi era teamă că, odată prăbușit, nu avea să se reclădească la fel ca înainte.

— Da, i-am spus apăsat.

Luându-mă total prin surprindere, în loc să lase bretelele în jos, mâinile lui Aaron au coborât pe talia mea și m-au desprins de corpul lui. Am atins podeaua, iar degetele mele au coborât de pe gâtul pe pieptul lui.

Nedumerită, m-am încruntat și am ridicat privirea. I-am zărit pentru câteva secunde zâmbetul strălucitor, apoi palmele care stăteau pe șoldurile mele m-au răsucit cu spatele la el.

Mi-am sprijinit palmele de perete.

Respirația lui îmi mângâia ceafa, stârnindu-mi o avalanșă de fiori în tot corpul. Degete puternice au apucat fermoarul rochiei mele, fix deasupra șalelor. L-au desfăcut și a dat la vedere lenjeria mea.

Aaron a lăsat să-i scape un sunet gâtuit.

Degetele lui au urcat lent pe spinarea mea. Simțeam o mulțime de furnicături. Când a ajuns la bretelele rochiei, le-a tras în jos. Rochia mi-a alunecat de pe corp și a ajuns pe podea, iar eu am rămas doar în chiloți. Dumnezeule! Nu fusesem niciodată mai fericită că purtam o rochie cu sutien încorporat.

M-am uitat peste umăr, la el, și am descoperit pe chipul lui superb o expresie tulburată. Am încercat să mă răsucesc, dar și-a petrecut brațele în jurul meu. O palmă a ajuns pe abdomenul meu, iar cealaltă, pe șold. M-a tras spre el, iar fierbințeala trupului lui pe spatele meu gol mi-a copleșit simțurile.

Și-a sprijinit bărbia pe umărul meu.

— Lasă-mă un minut, mi-a șoptit la ureche.

După câteva clipe de nemișcare, în care am savurat momentul, i-am simțit buzele pe gât.

— Încerc s-o iau încet, Lina. Jur că încerc, a continuat Aaron, apoi mâna lui a urcat ușor, iar degetul mare mi-a atins un sân. Dar mi-e foarte greu fiindcă mă scoți din minți.

Vârful degetului mi-a dezmierdat sfârcul și am gemut profund. Asta l-a făcut și pe el să geamă. Mâna de pe șoldul meu a coborât pe coapsă, aproape de marginea chiloților, la doar câțiva centimetri distanță de punctul în care se aduna toată fierbințeala din corpul meu.

— Mor de nerăbdare să învăț pe de rost fiecare bucățică din pielea ta.

Mi-a luat sfârcul între degetul mare și cel arătător și a tras ușor.

Am scâncit, năruită de dorință.

— Vreau să mi te întipăresc în memorie, a zis cu o voce în care se simțea aceeași dorință disperată care îmi invada pântecul. Vrei s-o fac?

— Da. Vreau să mă atingi.

Aaron a mârâit. Mi-am întins brațele în spate și i-am cuprins umerii în palme, arcuindu-mă spre el. Brațul lui m-a tras mai

aproape şi m-a lipit de trupul lui. Si-a mişcat şoldurile, apoi şi-a plimbat mâna în sus şi-n jos, pe coapsa mea.

— Desfă picioarele! mi-a cerut cu gura lipită de gâtul meu şi, cu un genunchi, mi-a desfăcut picioarele. Hai să vedem, în sfârşit, cât de udă eşti!

Şi-a strecurat degetele sub chiloţii mei, atingând uşor părul şi pielea, iar plăcerea intensă mi-a făcut genunchii să tremure. M-a apucat mai strâns de şold şi mi-a frecat fundul de erecţia lui. O simţeam pulsând, chiar şi prin materialul pantalonilor. Degetele au continuat să coboare, ajungând în final la pielea udă şi fină. Le-a apăsat acolo pentru o clipă, după care, încet, le-a lăsat să alunece mai jos.

Am scâncit. În viaţa mea nu fusesem atât de udă şi de excitată.

— La dracu'!

Înjurătura lui Aaron a răsunat înfundat.

— Din cauza mea eşti atât de udă?

Habar n-aveam dacă scâncetul meu îi răspunsese la întrebare, dar reacţia mea sigur îl mulţumise. Degetele lui se mişcau înainte şi înapoi pe despicătura mea, transformându-mi sângele în lavă topită.

— Dacă-mi bag degetele în tine, n-o să mă pot stăpâni, mi-a zis cu voce profundă, în care se ghiceau atât o ameninţare, cât şi o promisiune. Eşti pregătită?

Degetul lui mare a început să-mi frece clitorisul şi aproape că m-a înmuiat cu totul.

Mi-am arcuit spatele.

— Aaron!

— Ăsta nu-i un răspuns, scumpo.

Degetele lui şi-au înteţit ritmul, ameţindu-mă.

— Vrei să te aduc la orgasm şi să te ţin în braţe până adormi?

Cealaltă mână a ajuns la sânul meu. Se juca cu sfârcul.

— Sau vrei să intru în tine?

Atât de autoritar, și totuși atât de atent. Mă prețuia și mă devora. El era tot ce-mi trebuia. Doar la el râvnea corpul meu, el era ceea ce-i lipsise inimii mele.

I-am zis ceea ce își dorea să audă — adevărul pe care îl ținusem sub lacăt, în adâncul meu:

— Sunt pregătită, Aaron.

Mi-am pus mâna peste a lui, strecurată sub chiloții mei.

— Ia-mă cu totul!

I-am strâns mâna și am apăsat-o mai mult pe pielea mea.

— Fă-mă a ta!

Aaron n-a ezitat. Dintr-o mișcare rapidă, și-a strecurat un deget în interiorul meu, iar invazia asta minunată m-a făcut să gem din adâncul pieptului.

— Ești pregătită, scumpo! Numai pentru mine.

Aaron continua să-și împingă degetul înăuntru, apoi a mai introdus unul în mine, iar eu am început să văd mici puncte strălucitoare.

— Toată, numai a mea.

Ceva a început să se deșire în mine, aducându-mi corpul aproape de limita suportabilului.

— Aaron... e prea mult.

Gâfâiam. Începeam să pierd controlul asupra propriului meu corp.

— Nu e prea mult. Asta simți când e *real*, mi-au murmurat buzele lui.

Cu cealaltă mână, îmi mângâia un sân.

Eram foarte aproape de orgasm. Un milion de senzații diferite m-au invadat, împrăștiindu-se din fiecare loc în care mă atingea Aaron. Fiecare atingere era ca un tatuaj. Felul în care își împingea degetele în mine, cum se juca cu sfârcurile mele, mișcarea șoldurilor lui pe spatele meu, sincronizată cu cea a mâinii lui — totul era prea mult. Prea intens.

— Gata! Simt cum vaginul tău îmi strânge degetele.

Cuvintele lui m-au adus mai aproape de extaz. Absolut fiecare secundă din această tortură încântătoare mă orbea de plăcere.

— Hai, scumpo! Dă-ți drumul!

Și mi-am dat drumul. Dumnezeule, cum mi-am mai dat drumul! Capul mi se învârtea, membrele îmi erau vlăguite. Și în timp ce gemeam și scânceam cuvinte fără sens, laolaltă cu numele lui, degetele lui continuau să se miște în interiorul meu, prelungind extazul, până când, în cele din urmă, a încetinit și s-a oprit. Mușchii mei încă pulsau.

După câteva secunde, Aaron și-a scos degetele din mine. Mi-am întors capul și am ridicat privirea, ca să-i văd fața. Chipul lui frumos și ochii albaștri ca oceanul. Se uita în jos, la mine, cu un zâmbet diferit. Unul pe care nu-l mai văzusem până acum. În el se amestecau dorința, nevoia și încă ceva. Ceva mult mai puternic decât toate astea.

Când i-am aruncat o privire extenuată și fericită, a ridicat degetele care cu câteva secunde în urmă fuseseră în mine și le-a supt. A închis ochii, iar fața i s-a contorsionat într-o expresie pe care n-aveam s-o uit vreodată. O expresie care avea să-mi bântuie visele erotice.

Aaron a mârâit și a deschis ochii.

— Aș putea să am orgasm numai gustându-te. Cu tine în brațele mele, ca acum.

Atât de animalic, de simplu, de sexy!

Nu puteam să articulez un răspuns și nici să mă mișc. Și-a petrecut un braț sub picioarele mele. M-a luat pe sus și m-a întins pe pat, pe cuvertura catifelată.

Aaron stătea la marginea saltelei și-și desfăcea nasturii de la cămașă.

Un nasture s-a descheiat și materialul i-a lăsat la vedere pieptul. Mâinile mele tânjeau să-l atingă. Această dorință a răzbit prin

toropeala mea. Voiam privilegiul de a-l dezbrăca eu însămi. M-am târât pe pat, spre el, cu ochii la următorul nasture. Am îngenuncheat.

— Vreau să fac eu asta.

Mă bucuram enorm cu fiecare nasture desfăcut. Unul câte unul, am coborât spre abdomenul lui. Îl simțeam respirând greoi. I-am dat jos cămașa și am aruncat-o pe podea.

Dacă în ziua când îl văzusem pentru prima oară pieptul lui mi se păruse fără cusur, acum era pur și simplu divin. Când palmele mele i-au atins pielea fină, am fost catapultată direct în rai.

Vârfurile degetelor mele memorau fiecare ridicătură, fiecare mușchi care părea sculptat în piatră. Vânjos, fin, minunat.

Totul, numai pentru mine.

Mi-am trecut unghiile peste pieptul lui, coborând până la abdomen. Aaron s-a cutremurat sub atingerea mea. Nu era destul, așa că mi-am lăsat degetele mai jos, de-a lungul liniei subțiri de păr negru. Ca vrăjită, privirea mea devora fiecare mișcare a mușchilor lui. Dumnezeule! Ar fi fost imposibil să mă satur de priveliștea asta: el, gol, sub mâinile mele.

Am ajuns la nasturele pantalonilor și m-am uitat în sus. I-am surprins maxilarul zvâcnind și ochii încețoșați. Degetele mele au coborât și i-am simțit penisul gros și fierbinte prin materialul pantalonilor. Aaron a mârâit, împingându-și șoldurile în palma mea.

Mi-au tremurat genunchii și am amețit când i-am apucat penisul în căușul palmei.

Aaron s-a aplecat și mi-a sărutat tâmpla. Și-a pus mâinile peste ale mele. Bâjbâind cu nasturele amândoi, l-am desfăcut. Apoi urma fermoarul și...

Am încremenit.

Deși simțeam că aveam să mă prăbușesc dacă nu desfăceam fermoarul, am ezitat. Degetele îmi tremurau.

Chiar facem chestia asta. La dracu'! Pare mai mult decât sex. Pare mult mai mult de-atât.

— Ce s-a întâmplat, scumpo? mi-a șoptit Aaron, cu buzele lipite de tâmpla mea.

I-am scrutat chipul. Cum să-i spun că tot curajul meu dispăruse din senin, că mâinile îmi tremurau de dorință, dar că înțelesesem că nu prea știam ce fac, ce făceam noi în clipa asta?

Aaron a răsuflat prelung. Expresia lui era hotărâtă.

Mi-a luat mâinile și le-a lipit de pieptul lui.

— Și inima mea bate ca nebuna. Simți?

Am dat aprobator din cap, iar o parte din frica mea s-a risipit. Apoi mi-a așezat mâinile pe penisul lui tare.

— Simți și tu, Lina? Simți cât de excitat sunt?

La fiecare întrebare, își împingea șoldurile în palmele mele.

Îl simțeam pulsând.

— Da, e datorită ție. Tu ești cea care mă excită atât de mult. Tu ești cea care-mi face inima să sară din piept, cu o simplă atingere sau privire. Dar nu trebuie să-ți fie teamă. Suntem împreună în treaba asta, ții minte?

Vorbele lui au alimentat ceva în mine, dând la iveală patima îngropată sub nesiguranțele, îndoielile și fricile mele.

I-am sărutat pieptul, deasupra inimii.

— Așa e.

Apoi mi-am mutat mâna pe materialul pantalonilor și i-am cuprins penisul în palmă. Aaron a gemut și i-am simțit din nou buzele pe tâmplă. M-a sărutat acolo, încurajator.

— Scoate-l!

M-am supus. Aș fi făcut orice, dacă îmi cerea. Așa că am desfăcut fermoarul pantalonilor, cu ochii țintă la umflătura din boxerii lui. I-am dat jos și pantalonii, și boxerii. Erecția a ieșit la vedere. I-am cuprins penisul cu degetele, oferindu-i o mângâiere.

Aaron a lăsat să-i scape un sunet gâtuit.

— Isuse! Cât de bine e!

L-am mângâiat din nou, delectându-mă cu senzația penisului lui în mâna mea, fin și catifelat, pulsând sub atingerea mea. Mă întrebam ce-aș simți dacă l-aș lua în gură. Mi-am urmat impulsul și m-am aplecat, iar Aaron a tresărit simțind schimbarea mea de poziție. I-am luat penisul în gură și i l-am atins cu limba.

Dumnezeule! Tot sângele din corp mi s-a scurs în pântec. Dorința pulsa și îmi copleșea toate simțurile.

Aaron m-a apucat ușor de păr și l-a tras cu delicatețe.

— Scumpo...

A tras din nou. De data asta și-a retras șoldurile, suficient ca să mă opresc.

— Mi-o doresc, dar în seara asta nu vreau să am orgasm în gura ta.

M-a apucat de umeri și m-a ridicat. Cu o mișcare rapidă, m-a întins pe spate, apoi a scăpat de pantaloni și de lenjerie.

Aaron e gol.

Absolut fiecare detaliu al trupului său era minunat. Mare. Puternic. Perfect. *Numai al meu.*

Mi s-a tăiat respirația la gândul acesta.

Ochii albaștri, înfometați, în care m-aș fi pierdut cu bucurie, mă măsurau de sus până jos. Și eu voiam să învăț pe de rost venele proeminente de pe brațele lui încordate și de pe piept, erecția lui atât de ademenitoare, să-mi amintesc aceste coapse puternice, care mă înnebuniseră. Voiam să-mi imprim totul în minte.

Aaron s-a dus la trusa lui de toaletă, aflată pe comoda mică, și a luat un pachețel ambalat în folie de aluminiu.

Când a revenit lângă pat, a lăsat prezervativul pe cuvertură, chiar lângă mine. Îi urmăream captivată toate mișcările, incapabilă să mă mișc. M-a privit pătrunzător, și-a luat penisul în palmă și l-a frecat o dată, apăsat.

— Nu știu cum s-o iau încet, a spus răgușit.

— Atunci n-o lua încet! l-am rugat, devorându-l din ochi și abia stăpânindu-mă să sar pe el. Te vreau cu totul! Lângă mine. În mine. Peste tot.

Cât ai clipi, Aaron era deasupra mea, iar gura lui o devora pe a mea. Șoldurile lui s-au strecurat între coapsele mele desfăcute. I-am încolăcit mijlocul cu picioarele. Erecția lui s-a lipit de mine.

— Dă-i jos imediat! a scrâșnit Aaron la urechea mea, bâjbâind cu materialul subțire al chiloților mei.

În clipa următoare, chiloții au aterizat pe jos, iar Aaron era din nou între coapsele mele. Nimic nu ne mai despărțea. Era exact unde aveam nevoie de el, acolo unde îi era locul. A îngenuncheat pe saltea, oferindu-mi imaginea desfătătoare a corpului său masiv și tonifiat.

Mi s-a întețit respirația. Sângele îmi fierbea.

S-a întins după prezervativ, a desfăcut ambalajul și l-a rulat pe penis, cu ochii ațintiți asupra mea.

— Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Privirea i s-a îmblânzit și mi-a mers drept la inimă, unde a sfărâmat ceva și a lăsat un gol în urmă. Unul pe care nu eram sigură că puteam să-l mai umplu.

Aaron s-a aplecat, buzele lui au ajuns undeva lângă șoldul meu și mi-au mângâiat ușor pielea, până la punctul în care coapsele mele se uneau. M-a sărutat acolo o dată și încă o dată. A oftat și s-a lăsat mai jos, ca și cum nu se putea abține, iar limba lui a intrat în mine.

Atingerea a fost scurtă, dar mi-a ridicat simțurile la cer și m-a făcut să gem.

Din acel punct, plăcerea a izbucnit și s-a răspândit prin mine, incendiind fiecare terminație nervoasă din corpul meu. Reacția lui Aaron a fost imediată: tot trupul i s-a însuflețit și fremăta. Buzele lui au urcat pe corpul meu, cu sărutări arzătoare. M-a sărutat delicat pe bărbie, pe gât și pe umeri. Iar când și-a lăsat în sfârșit

greutatea pe mine, l-am tras mai aproape și l-am sărutat. Amândoi gâfâiam.

— Aaron, i-am șoptit, ce se-ntâmplă acum e real?

Nu-mi venea să cred. Parcă era un vis din care urma să mă trezesc în orice moment.

Aaron s-a uitat în ochii mei. Tot ce simțeam noi, tot ce fusese ascuns și negat atâta timp a ieșit la suprafață. Eram dezgoliți. Unul în fața celuilalt, stăteam dezbrăcați de toată prefăcătoria. Expuși.

— E cât se poate de real, și așa o să fie mereu.

M-a sărutat în colțul gurii.

Vorbele lui, sinceritatea din ochii lui albaștri, căldura corpului său, felul cum mă îmbrățișa... toate mi-au făcut inima să explodeze. Și fiecare celulă din corp s-a cutremurat violent și s-a rupt într-un milion de bucățele.

Probabil că Aaron simțea același lucru. În clipa următoare, corpurile noastre au luat-o razna. Degetele și limba lui mi-au cercetat conturul corpului. Buze, gât, claviculă, sâni. Totul ardea sub buzele lui. Șoldurile lui se mișcau pe pântecul meu. Vârful penisului cobora cu fiecare opintire, până a ajuns la despicătura mea.

Când și-a ridicat gura de pe pielea mea pârjolită, m-a privit în ochi. Îmi cerea voie să mă intre în mine.

— Da..., da...

Mi-am subliniat răspunsul împingându-mi șoldurile în el.

— Te rog! am adăugat și m-am opintit din nou.

După ce m-a sărutat pe claviculă, Aaron s-a împins în sfârșit în mine. O mișcare lentă și profundă, care m-a umplut pe dinăuntru și mi-a trimis mintea, corpul și sufletul într-o altă galaxie.

— Dumnezeule! am scâncit.

Mă simțeam minunat de plină.

Aaron a mormăit aproape de tâmpla mea:

— La dracu'! Iubito!

Şi-a mişcat şoldurile, depărtându-se şi apoi revenind cu mai multă forţă, smulgându-mi un scâncet de plăcere. Şi-a lipit gura de gâtul meu.

— Catalina, sunetul ăsta o să mă termine.

S-a opintit iar.

L-am tras de păr, îndemnându-l să-şi dea frâu liber.

Şi m-a ascultat. Cu un alt mormăit, Aaron s-a împins în mine mai tare şi m-a ridicat cu totul din aşternuturi. Am gemut, convinsă că aveam să mă înec în valuri de plăcere.

— Apucă-te de tăblia patului! a mârâit el.

Am strâns barele în pumni. Speram că aveau să reziste „atacului" nostru.

Am scâncit:

— Vreau mai mult.

Aaron s-a mişcat în mine. S-a prins şi el de bare. Ritmul lui era nebunesc, dezlănţuit.

— Ai nevoie de mine, a icnit.

Mi-am arcuit spatele.

Se năpustea în mine, iar şi iar.

Dumnezeule! Oare nu ştia? Nu era evident că aveam nevoie de el?

— Spune-o!

— Da, am gemut, în timp ce corpul meu rămânea fără vlagă, copleşit de plăcere. De tine, Aaron. Am nevoie de *tine*.

Acest ultim cuvânt i-a spulberat orice fărâmă de reţinere. Opintirile lui au devenit mai frenetice, mai rapide, mai adânci. Aaron parcă se abandona, uitând de toate. Carnea mea se lovea de a lui. Mă ţineam de bare şi mă uitam cum corpul i se mişca. Muşchii abdomenului se încordau. Umerii lui puternici erau tensionaţi. Mă aducea din ce în ce mai aproape de extaz.

— Vreau să simt cum vaginul tău mă strânge, scumpo! a zis Aaron

M-a sărutat şi m-a ciupit de un sfârc.

— Dă-ți drumul! mi-a cerut răgușit.

Vorbele, ritmul lui sălbatic, corpul ăsta minunat care îl țintuia pe al meu... Am închis ochii. Trupul îmi ardea ca o vâlvătaie.

— Aaron!

— Uită-te la mine! Vreau să te uiți la mine.

M-a lipit de pieptul lui. A schimbat poziția și s-a strecurat sub mine, ridicându-mă și potrivindu-mă deasupra. I-am cuprins gâtul cu brațele, simțind apropierea orgasmului. L-am tras tare de păr.

Aaron mi-a petrecut brațele la spate și mi-a strâns încheieturile, cu o singură mână. Mi-am arcuit spatele.

— Uită-te la tine! Ceri îndurare, a zis Aaron.

A iuțit ritmul, apăsându-mă pe scula lui.

— Exact cum am vrut dintotdeauna.

După ce s-a mai împins o dată adânc, cu putere, Aaron a strâns din dinți și a strecurat o mână între noi. A început să deseneze cerculețe în jurul clitorisului și, cât ai clipi, am simțit că zbor. Exact în aceeași clipă, Aaron și-a dat drumul în mine.

Mi-a urlat numele. Am simțit șocul extazului pur și total. Șoldurile lui și-au încetinit ritmul, în timp ce undele orgasmului se risipeau. Și-a lipit fața de gâtul meu, iar trupurile noastre s-au contopit. Am rămas nemișcați, suspendați în afara timpului. Bătăile inimilor noastre răsunau pe pielea celuilalt.

În cele din urmă, Aaron a ieșit din mine și m-a întins pe o parte. Mă ținea în brațe. M-a cuibărit la pieptul lui și am știut că, de acum încolo, nicio altă îmbrățișare nu avea să mă mulțumească. Nicio alta nu se compara cu a lui.

M-a sărutat ușor pe gât, apoi pe tâmplă. Buzele lui au poposit acolo pentru câteva clipe.

— A fost prea mult?

M-am răsucit cu fața la el și l-am sărutat deasupra inimii.

— Nu. Niciodată n-o să fie prea mult! Îmi place la nebunie că ți-ai pierdut controlul. A fost grozav.

Și-a trecut mâna prin părul meu și mi-a aranjat câteva șuvițe răzlețe.

— Ai grijă! Dacă devii mai minunată de-atât, o să cred că ai fost făcută anume pentru mine.

Buzele mi s-au curbat într-un zâmbet copilăros și a trebuit să-mi apăs gura de pieptul lui, ca să nu rostesc ce aveam în minte: *Păstrează-mă, dacă am fost făcută pentru tine!*

După câteva minute, Aaron s-a mișcat. Mi-am încolăcit și mai tare brațele în jurul gâtului său.

— Trebuie să mă ocup de prezervativ, iubito.

A încercat să se îndepărteze, dar refuzam să-i dau drumul. A chicotit și, în cele din urmă, a coborât din pat.

Nu-mi convenea deloc lipsa căldurii lui. Voiam să mai stăm puțin cuibăriți în pat.

— Mă întorc cât ai clipi, promit!

S-a ținut de cuvânt. Iar priveliștea cu care m-a răsfățat în timp ce traversa camera gol, fără cusur, m-a cucerit încă o dată. Odată întors în pat, m-a luat în brațe și m-a cuibărit în el. A tras pătura peste noi și a scos un mormăit de plăcere.

Exact! mi-am zis în gând. *Și eu simt la fel.*

— Vezi? a rostit, cu buzele lipite de părul meu. Am lipsit mai puțin de un minut.

Am oftat la pieptul lui.

— Sunt lacomă, am recunoscut fără rușine. Și nu mă refer doar la îmbrățișări. Mă agăț foarte tare de tine, ca o maimuțică.

Ca să-i demonstrez, mi-am petrecut un picior peste coapsa lui și i-am cuprins pieptul cu un braț, contopindu-ne corpurile într-un mod care, după cum bănuiam, arăta cam bizar.

Deși nu-i vedeam chipul, fiindcă îmi lipisem fața de gâtul lui, am știut că zâmbea. Apoi pieptul i s-a cutremurat și mi-a confirmat că izbucnise în râs.

— Râzi de mine?

— N-aș îndrăzni să fac asta. Pur și simplu mă bucur că ești lacomă în ceea ce mă privește, maimuțico.

Mi-a mângâiat spatele, pe urmă palma lui mi-a strâns fundul.

— Să știi că, dacă nu te potolești, n-o să reușim să dormim în noaptea asta. Și, oricât de trist ar fi, am avut un singur prezervativ.

— Te așteptai să facem sex? l-am întrebat.

Mi-am imaginat cum își strecoară un prezervativ în trusa de toaletă.

— Nu, a răspuns blând și și-a mutat degetele în sus, pe spatele meu. Dar n-o să te mint; am sperat să se întâmple și poate că de-asta am lăsat prezervativul în borsetă. Stătea acolo de-o veșnicie, și mi-am spus că n-are cum să-mi strice.

— Mă bucur că ai gândit așa, i-am zis cu sinceritate.

Mâna lui mi-a mângâiat ceafa. Și-a strecurat degetele în părul meu.

— Păcat că nu te-ai gândit să pui mai multe prezervative în bagaj, am adăugat.

Sunetul înfierbântat care a scăpat de pe buzele lui Aaron m-a însuflețit.

— Serios?

În loc să-i răspund la ceea ce speram că era o întrebare retorică — la urma urmei, cum să nu jelesc faptul că ratam asemenea partide de sex uluitor? —, în minte mi-a răsărit altă întrebare.

M-am dat puțin în spate, ca să-i văd fața.

— Pot să te întreb ceva?

Aaron s-a uitat în ochii mei.

— Poți să mă întrebi orice.

— Cum de vorbești așa de bine spaniola?

A zâmbit sfios.

— Serios, am continuat. Habar n-aveam că vorbești o boabă de spaniolă. Nu mi-ai spus niciodată că ești atât de priceput.

Ochii i-au sclipit la auzul complimentului. Îmi plăcea că aveam efectul ăsta asupra lui. Și că-l făceam să zâmbească.

— Când mă gândesc c-ai înțeles toate poreclele pe care ți le-am dat...

A oftat și s-a înroșit puțin.

— De fapt, nu le-am înțeles.

— Cum adică?

— Ai zis că totul trebuie să meargă șnur.

I-am scrutat chipul, încercând să înțeleg ce-mi spunea.

— Deci pur și simplu... ai făcut un curs intensiv de spaniolă înainte să venim aici?

O spusesem în glumă, dar Aaron părea foarte serios.

Mi-a picat fisa.

— Doamne! Chiar asta ai făcut, am zis în șoaptă.

De dragul meu. A făcut cursul ăla de dragul meu.

— Nu-i mare lucru. Am mai studiat spaniola înainte. Am învățat-o în școală.

A întins o mână și a început să se joace absent cu o șuviță din părul meu, învârtind-o pe degetul arătător.

— Iar acum există câte o aplicație de mobil pentru orice, inclusiv pentru limbile străine. Am învățat suficientă spaniolă cât să fac o impresie bună. Încă mai am multe de învățat.

Ochii lui Aaron păreau straniu de curioși și mă studiau. Speram că fața mea nu oglindea adorația pe care o simțeam față de el în clipa asta.

M-a tras mai aproape de pieptul lui, m-a cuibărit lângă el și m-a sărutat pe umăr. M-am topit sub atingerea buzelor lui ca untul lăsat în soare.

— Pun pariu că încă nu cunosc vocabularul cu adevărat interesant din spaniolă, a adăugat gânditor și m-a sărutat din nou pe umăr. Cele mai frumoase cuvinte.

Am zâmbit, interesată de turnura pe care o lua conversația.

— Vrei să te învăț toate cuvintele murdare?

M-am uitat în sus la el și am jucat din sprâncene. Aaron mi-a răspuns cu un zâmbet pieziș, care m-ar fi făcut să scap urgent de chiloți, dacă aș mai fi avut așa ceva pe mine.

— Să știi că ești norocos. Sunt o profesoară minunată.

— Iar eu sunt un elev foarte sârguincios.

Mi-a făcut cu ochiul. Gestul ăsta mi-a tăiat răsuflarea.

— Deși s-ar putea să fiu distras din când în când.

— Înțeleg.

L-am împuns cu degetul arătător în piept.

— Poate că ai nevoie de o motivație potrivită ca să fii atent la lecție.

Degetul meu i-a ajuns pe gât și a urmărit linia maxilarului, până a ajuns la buze.

— Astea..., am rostit, ridicându-mă și sărutându-l delicat pe gură. Uite un cuvânt care în spaniolă are șase litere. *Labios. Tus labios.* Buzele tale.

Mi-a furat un sărut, ca și cum doar așa putea învăța cuvântul *labios.*

— Iar ăsta — am subliniat cu un sărut apăsat, împletindu-mi limba cu a lui — e un alt cuvânt din șase litere. *Lengua* — limbă.

— Ăsta chiar îmi place, a răspuns și și-a aplecat capul, în timp ce limba lui mi-a atins sânul. Iar ăsta cum se numește? m-a întrebat, cu gura lipită de sân.

Chicotul meu s-a transformat rapid într-un geamăt de plăcere.

— E un cuvânt din cinci litere. *Pezón.* Sfârc.

Aaron murmura în timp ce buzele lui presărau săruturi delicate pe pieptul meu.

— Deci am trecut în revistă niște cuvinte din șase și din cinci litere, a zis, continuând să-mi sărute pielea. Ar trebui să includem și cuvinte din patru litere. Mă înveți unul?

Un cuvânt din patru litere. Nu putea fi complicat. În limba mea maternă existau mii de cuvinte din patru litere. Dar mintea

îmi juca feste și mă trăda. Singurul cuvânt la care mă puteam gândi era unul special. Unul suficient de puternic încât să schimbe vieți, să mute munții și să pornească războaie.

Era un cuvânt mare, pe care îmi promisesem că nu-l voi spune nimănui fără să fiu sigură că vorbesc cât se poate de serios și fără să mă asigur că nu voi suferi.

Tăcerea mea îi oferea lui Aaron ocazia perfectă de a continua să-mi exploreze pielea. Gura lui îmi făcea inima să bubuie în piept.

— Nu știu, am murmurat, distrasă.

Eram și speriată, și excitată.

Mi-a sărutat iar pielea. Încercam să-mi recapăt suflul.

— Nu-i nimic, Lina. Putem încălca regulile jocului. Ăsta-i farmecul, când noi suntem cei care le creăm.

M-a sărutat apăsat și m-a făcut să uit de gânduri preț de o clipă minunată. Iar când ne-am desprins buzele, și-a aplecat capul și m-a sărutat deasupra inimii.

— *Corazón*, a rostit cu atâta blândețe, încât cuvântul parcă mi-a pătruns în vene. Inimă. Șapte litere.

În timp ce îl priveam în ochi, puteam să jur că vedeam în ei tot ce nu spunea cu voce tare. *O să-ți cuceresc inima.* Iar eu nu aveam destul curaj ca să-i spun: *Ia-o! E a ta.*

Când Aaron a vorbit în sfârșit, a sunat ca o promisiune:

— O să lupt pentru cuvântul ăla din patru litere.

Nu mă îndoiam c-o s-o facă. Dar cu ce preț?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Experiența de a mă trezi lângă Aaron, în dimineața următoare, nu avea nimic în comun cu primele două ocazii în care deschisesem ochii și-l găsisem întins alături de mine.

În primul rând, eram dezbrăcați.

Apoi, mai era un mic detaliu care deosebea această dimineață de cele de dinainte: zâmbetul meu ridicol de larg. Mi-era teamă că rânjisem așa și în timpul somnului. Dar cine avea timp să se simtă jenat, când Aaron Blackford era aici, gol și gata de a fi devorat?

Eu, una, n-aveam timp de rușine.

Ceva zvâcnea, lipit de coapsa mea.

Aaron a mormăit, s-a mișcat și a împins în mine acea parte a corpului său care pulsa.

Oho! Salutare, membrul meu preferat!

— 'Neața! a zis răgușit, cu voce foarte somnoroasă, care parcă mă implora să mă ghemuiesc în el.

N-am reușit să răspund decât cu un „Mmm". Eram ocupată cu lucruri mai importante. De pildă, ca mâinile mele să învețe pe de rost fiecare centimetru de piele și fiecare mușchi tonifiat de pe abdomenul lui. Și dâra îngustă de păr întunecat. Da, trebuia să mă familiarizez și cu ea.

— Părinții tăi vin să ne ia în curând, mi-a adus aminte Aaron.

— Mda. Dar o oră are şaizeci de minute şi, dacă reuşim să facem bagajele în cinci minute şi să facem duş în trei, ne rămân cincizeci şi două de minute.

Timp pe care plănuiam să-l petrec aflând mai multe despre corpul lui Aaron.

— Poţi să faci o grămadă de chestii. Totul se rezumă la cum îţi gestionezi timpul.

Degetele mele continuau să coboare. În cele din urmă, i-am cuprins penisul cu degetele şi am început să-l frec. Aaron şi-a împins şoldurile în palma mea.

— Scumpo..., vrei să mă omori? a bâiguit.

— Nu, am spus răguşit.

Mişcările lui înnebunitoare mi-au destrămat concentrarea.

— Sau poate că da. Care era întrebarea?

Şi-a împins din nou şoldurile în mâna mea.

Aaron a gemut, iar mâna lui a ajuns pe şalele mele. M-a tras spre el cu putere şi m-a îndemnat să-l încalec. Mă legănam deasupra lui, căutând acea minunată senzaţie de eliberare. Aşa cum o căuta şi Aaron, în mâna mea.

Am început să mă gândesc la posibilitatea de a da uitării bagajele, părinţii, zborul spre New York, serviciul, viaţa şi orice altceva care nu era Aaron. Pur şi simplu nu-mi păsa îndeajuns de lucrurile astea.

În clipa următoare, am ajuns la orgasm.

M-a luat în braţe şi ajuns la baie din câţiva paşi mari. A pornit duşul fără să mă lase jos.

— Îmi pare rău să-ţi dau veşti proaste, dar cincizeci şi două de minute nu sunt deloc suficiente pentru ce vreau să-ţi fac, a anunţat Aaron. Aşa că va trebui să ne ocupăm de mai multe lucruri în acelaşi timp.

M-a pus sub jetul de apă fierbinte.

Privirea lui mă măsura de sus până jos. Albastrul din ochii lui era umbrit de dorință.

Mi s-a alăturat sub duș.

— Uau! Știi cum să-ți gestionezi timpul și, *în plus*, poți rezolva mai multe sarcini simultan. Ai un CV impresionant, domnule Blackford.

Mi-a cuprins șoldurile în palme. Degetele lui mă strângeau posesiv.

— Pe deasupra, nu mi-e teamă de provocări, a completat el. Adaugă, te rog, și asta la lista punctelor mele forte.

Corpul lui m-a țintuit de faianța rece.

— Pur și simplu va trebui să te aduc la orgasm cu limba, cât timp facem duș.

Și-a lins buza de jos.

Fir-ar să fie!

— Și poate c-o să-ți ofer încă un orgasm în timp ce facem bagajele. Totul, în doar cincizeci și două de minute. Dar sunt sigur c-o să ne descurcăm.

Pot să vă spun că s-a descurcat *grozav*.

Am ajuns la timp.

S-a dovedit că abilitățile interpersonale ale lui Aaron erau într-adevăr extraordinare.

Părinții mei ne-au condus la aeroport cu suficient timp înainte de îmbarcare și am luat micul dejun în terminal. În avion, Aaron și-a petrecut un braț pe după umerii mei. M-am ghemuit în el. Mi-am sprijinit capul între gâtul și umărul lui, acaparată de mirosul lui și oftând fericită. Am adormit chiar înainte de decolare.

Abia când am ajuns pe pământ american, în capul meu a răsunat o alarmă familiară. Aveam de purtat o conversație. Dac-aș fi fost deșteaptă, aș fi folosit zborul îndelungat și spațiul strâmt în care

stătuserăm ca să purtăm discuția. Trebuia să trasăm granițe, să definim și să etichetăm relația noastră, să hotărâm cum urma să procedăm. Deși în mod normal nu aș fi simțit o asemenea presiune, Aaron nu era oricine. Nu era un bărbat cu care începusem să ies, din când în când, la întâlniri sau unul cu care avusesem o noapte de sex nemaipomenit, uimitor. El era Aaron. *Aaron al meu*. Colegul meu de muncă. În curând, șeful meu. Iar situația impunea urgent o altă abordare, indiferent cum am fi vrut să fie relația dintre noi.

Trebuia să discutăm.

Mâna lui a poposit pe șalele mele, iar degetul lui mare mi-a desenat un cerc pe tricou. M-am uitat la el. Privirea lui era deja ațintită asupra mea. La naiba! Ochii ăștia deveniseră rapid preferații mei. Îmi plăceau mai mult decât negresa cu trei straturi de ciocolată!

Tocmai trecuserăm de poarta Sosiri, așa că ne aflam în mijlocul terminalului. În New York. La doar câțiva metri distanță de ceea ce ne aștepta în afara aeroportului.

— Lina, a rostit Aaron, cu blândețe.

După felul cum îmi pronunțase numele, după greutatea cu care îl spusese, știam că urma să-mi zică ceva important. Acel simplu cuvânt — numele meu, nu Catalina, ci *Lina* — pe buzele lui avea un efect copleșitor asupra inimii și minții mele.

— Ador să te aud pronunțându-mi numele. Mi-ar plăcea să-mi spui „Lina" mai des.

Aaron m-a privit în ochi, fără să scoată o vorbă. Nu a luat în seamă comentariul meu. Tocmai când credeam că n-o să zică nimic, c-o să ieșim din aeroport tăcuți și o să apucăm fiecare pe drumul lui, a vorbit:

— Hai să mergem la mine acasă!

M-a prins pe nepregătită. Nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decât să petrec mai mult timp cu el, înainte să mă întorc la realitate, înainte să fim nevoiți să purtăm discuția care avea să întărească — sau dimpotrivă — relația care se schimbase între noi.

O conversație de care îmi era din ce în ce mai teamă.

Voiam foarte mult să mă arunc cu capul înainte, să mă las dusă de val. Dar experiența îmi spunea altceva și mă avertiza să nu comit aceeași greșeală de două ori.

În adâncul meu, știam că recuperarea de după dezastru — după pierderea lui Aaron sau, dacă istoria urma să se repete, după ruinarea, sub acuzații urâte și nedrepte, unor ani întregi de muncă grea — nu ar fi fost ușoară. Din contră. Ar fi fost cel mai dificil lucru din viața mea.

În timp ce aceste gânduri mi se învârteau prin minte, am văzut pe chipul lui Aaron o umbră de îngrijorare.

— Vino cu mine, Lina! O s-ți dau de mâncare, o să mă asigur că stăm treji, așa încât diferența de fus orar să nu te afecteze prea mult. Mâine-dimineață, o să te duc cu mașina la tine, ca să-ți iei ce-ți trebuie, apoi o să mergem la muncă.

A făcut o pauză, după care a adăugat:

— Împreună.

Părea un vis.

Dacă el credea că trebuie să ducă muncă de lămurire ca să-l însoțesc undeva, se înșela. Îmi doream asta foarte tare. L-aș fi urmat oriunde, dacă mi-o cerea, dar...

Întotdeauna există un „dar", nu-i așa?

— Aaron, o să fiu foarte sinceră cu tine.

Eram datoare față de mine însămi și față de el să vorbesc deschis.

— Mi-e teamă. O să fii promovat ca lider al diviziei mele, iar promovarea ta va schimba situația.

Mi-am coborât privirea. În ochii lui se citeau prea multe. Mă distrăgeau și mă subjugau.

— Nu mai suntem în Spania. Asta-i viața reală. Și ce se-ntâmplă... — am zis, gesticulând spre mine și spre el — o să complice totul.

Sau poate că era invers. Faptul că el era promovat pe o poziție superioară mie avea să complice relația dintre noi.

Mi-a luat iute mâna și a dus-o la pieptul lui.

— O să vorbim mai târziu, după ce ne revenim după zbor, când o să te simți confortabil și relaxată.

A dus cealaltă mână la bărbia mea și mi-a dat capul pe spate, ca să privească adânc în ochii mei.

— Iar mâine vom merge la Resurse Umane. Vorbim cu Sharon, dacă asta o să te liniștească.

De ce? De ce, lume? De ce trebuia să fie atât de grijuliu? Atât de afurisit de extraordinar?

— Dar înainte de a discuta cu ea, va trebui să dai o șansă relației noastre. Ai încredere în mine? m-a întrebat.

I-am strâns în pumn materialul tricoului, chiar deasupra inimii. Asta-i tot ce eram în stare să fac.

— Du-mă acasă, Aaron Blackford!

Mă holbam la ecranul telefonului și încercam, pentru a mia oară, să mă hotărăsc dacă să răspund la mesaj spunând adevărul.

O să-și iasă din minți. O să-mi dea o mamă de bătaie.

Am ridicat privirea către reflexia din oglindă — oglinda din baia lui Aaron — și nu mi-a plăcut ce vedeam. Nu mă supărau cearcănele sau cocul meu dezordonat, care ajunsese într-un hal fără de hal, în timp ce traversam Atlanticul. Nu puteam defini ce mă deranja, și nici nu puteam rezolva cu un duș și cu câteva ore de somn.

M-am rezemat de marginea căzii impresionante. Era suficient de mare încât ar fi încăput doi de-alde Aaron în ea. În apartamentul lui, totul era spațios și luxos, sobru și cu mult bun-gust. Se potrivea perfect cu Aaron.

Am recitit mesajul pe care-l primisem.

Rosie: Te-ai întors? Cât de rău a fost? Povestește-mi tot la o cafea! Sau la două cafele. E nevoie de trei? Cât de mult ai de povestit?

Exact când mi-am făcut curaj să-i răspund, pe ecran au început să danseze cele trei puncte care îmi dădeau de înțeles că îmi scrie din nou.

Rosie: Pot să trec pe la tine, să-ți aduc o cafea. Să ajung într-o oră? În jumătate de oră? Sau acum?

Mi-o și imaginam fluturând drăgălaș din gene. Rosie nu insistase niciodată atât de tare pentru a obține o informație.

Lina: Nu sunt la mine acasă.

Rosie: Ești tot la aeroport? Pot să vin mai târziu pe la tine. Zi-mi la ce oră!

Am tras adânc aer în piept și am tastat răspunsul.

Lina: Nu cred că mă întorc la mine acasă în seara asta.

Cele trei puncte au început din nou să danseze. Rosie tasta de zor. M-am încruntat, pregătindu-mă sufletește pentru mesajul pe care urma să primesc.

Rosie: ȘTIAM EU!!!

Doar atât avea de zis?

Rosie: DECI?!! Zi tot, ca să-ți pot spune că am presimțit totul!

Am chicotit. Chiar fusesem atât de oarbă?

Lina: ...

Rosie: SPUNE-O! SPUNE-O RĂSPICAT!! SPUNE!!!

Lina: Calmează-te!

Rosie: Catalina, dacă nu începi să povestești, o să-mi ies din pepeni. Iar eu nu fac niciodată așa ceva. Încă nu știi cum arăt când mă enervez.

Lina: La Aaron. Sunt la Aaron acasă.

Rosie: Bineînțeles că ești! Vreau să știu restul.

Lina: Restul?

Rosie: Deocamdată, o versiune scurtă.

Lina: Ne-am sărutat. Am și făcut sex.

Rosie: ȘI???

Eram pe punctul să-i scriu că făcusem multe, multe lucruri împreună cu el, dar degetele mi-au încremenit, suspendate deasupra ecranului. Of! Apoi au început să se miște cu viteza luminii.

Lina: ... și sunt întoarsă pe dos. Mi-e teamă, și sunt zăpăcită, și ridicol de fericită. Aaron se poartă așa de frumos cu mine, încât pare un vis din care o să mă trezesc curând. Și știi cât de mult urăsc când se întâmplă asta. Mai știi când am visat că era să fac sex cu Joe Manganiello, dar în blocul meu a pornit alarma de incendiu exact când Joe își scotea cureaua? Am fost cu capsa pusă o lună întreagă. Ei, ce trăiesc acum e de un milion de ori mai frumos decât visul ăla. Infinit mai frumos.

Nu mă refeream doar la felul în care se însufleţea corpul meu la atingerea lui. La naiba! Ăsta era un fleac.

Lina: Nu vreau să mă trezesc din vis, Rosie.

Rosie: Of, scumpo!

Lina: O să-ți povestesc totul mâine.

Nu era o conversație pe care o puteam purta prin mesaje.

Rosie: Sper că da. Altfel, te bat!

În ușa băii s-a auzit un ciocănit.

— Scumpo, ce faci? Încep să cred că te ascunzi de mine. Ieși din baie și hai să mergem să mâncăm ceva! Orice vrei tu, a continuat Aaron.

Stomacul meu a chiorăit.

— Chiar și tacos cu pește? l-am întrebat.

— În special tacos cu pește!

— Bine! Ies într-un minut! i-am strigat, în timp ce tastam alt mesaj pentru Rosie.

Lina: Trebuie să plec. Mergem să luăm de mâncare.

Rosie: Bine. Dar mâine o să vorbim.

Lina: *Sí, señorita.*

Rosie: Lina, să știi că nu-i musai să te trezești din visul ăsta.

Cu acest gând în minte — de fapt, cu această speranță, fiindcă exact asta simțeam în timp ce citeam mesajul de la prietena mea: speranță stupidă —, am părăsit baia luxoasă.

L-am găsit pe Aaron în sufragerie, uitându-se pe ferestrele uriașe care dădeau spre malul râului.

Apartamentul lui Aaron se afla în Dumbo, o zonă din Brooklyn cu care nu eram familiarizată, dar pe care începeam s-o îndrăgesc tot mai mult. Casa lui era incredibilă: spațioasă și mobilată auster, elegantă, dar simplă.

Îndreptându-mă spre el, m-am uitat și eu pe fereastră.

— Vederea asta spre East River e uluitoare.

— Sunt foarte norocos că-mi pot permite apartamentul, a recunoscut Aaron.

Părea mai gânditor decât de obicei.

S-a răsucit spre mine. Mi-am rezemat spatele de cercevele, cu fața la el. Aș fi vrut să-i spun că această priveliște — el, în fața mea — era la fel de frumoasă. Dar nu știam cum s-o exprim în cuvinte, așa că m-am mulțumit să-l privesc și să mă delectez.

Aaron se uita în zare. Soarele pătrundea prin geam și-i mângâia pielea. Ochii lui albaștri străluceau în lumină.

Îmi dădeam seama că îl preocupa ceva.

— E totul în regulă?

Mi-am pus o mână pe brațul lui. Abia atunci s-a uitat la mine.

— Vino aici!

Cu o mișcare rapidă, m-a cuibărit la pieptul lui. M-a strâns, legănându-ne.

— Acum, totul e mult mai bine.

Nu puteam să-l contrazic. Orice era mai bine când stăteam în brațele lui. Am scos un oftat de satisfacție și m-am desfătat cu sunetul de mulțumire pe care l-a scos Aaron, când l-am strâns și eu în brațe.

După ce mi-a dat drumul, a aruncat din nou o privire pe fereastră. De data asta, cu un mic zâmbet.

Ochii mei au poposit pe o consolă în stil industrial care se potrivea perfect cu ferestrele și cu restul spațiului. Singurele obiecte prezente pe ea erau o poză înrămată și ceea ce părea a fi un manual. Curioasă în legătură cu fotografia, m-am apropiat și am ridicat-o. O femeie. O femeie frumoasă, brunetă cu ochi albaștri, al cărei zâmbet l-am recunoscut imediat. Mi s-a încălzit inima.

Am simțit un braț în jurul umerilor, apoi un sărut pe creștet.

M-am sprijinit de el și l-am întrebat:

— Cum o chema pe mama ta?

— Dorothea. Se plângea tot timpul de numele ei. Îi obliga pe toți s-o strige Thea.

— Spune-mi mai multe despre ea, despre familia ta.

— Dorothea era numele bunicii ei. „Un nume pretențios, de bătrânică", zicea mama. Rudele ei au fost foarte înstărite, dar întotdeauna ghinioniste la capitolul sănătate. Ziceau că sunt blestemați.

A făcut o pauză, pierdut în amintiri.

— Când eram copil, mama era singura din familia ei care mai trăia, așa că nu mi-am cunoscut bunicii. Și când a murit mama, am rămas ultimul din familia Abbots. Deci am moștenit totul. Așa îmi pot permite apartamentul ăsta.

— Înțeleg, am murmurat.

Mă consideram norocoasă că lucram într-o companie ca InTech, că aveam un salariu bun. Dar locul acesta ținea de un alt nivel de viață — în baia lui Aaron ar fi putut încăpea apartamente precum al meu.

— Deci nu ești nevoit să lucrezi cu normă întreagă.

— Nu, dar îmi place ceea ce fac. Unii ar spune că sunt un cyborg dependent de muncă.

Am râs din toată inima:

— Ups! Chiar așa te-am numit!

Nu credeam că vreun coleg de la birou știa despre averea lui. Aaron fusese mereu foarte rezervat. Era lăudabil că, deși nu trebuia să muncească, lucra mai mult decât majoritatea dintre noi. Mă făcea să-l îndrăgesc și mai tare...

— Mereu te-am admirat, știi? Chiar dacă te-am sâcâit fiindcă ești atât de pragmatic și de încăpățânat, te-am admirat.

Am zâmbit și am pus fotografia la loc pe consolă.

— Mama ta era frumoasă. Îmi dau seama de la cine ai moștenit trăsăturile astea superbe.

Aaron a chicotit ușor.

— Crezi că sunt arătos?

— Bineînțeles. Ești mai mult decât arătos. De ce pari șocat? Doar știi cât de bine arăți.

— Da, dar n-am crezut niciodată că ești așa de atrasă de mine. Și cu siguranță n-am crezut-o în primele luni după ce ne-am cunoscut.

Am pufnit. Dac-ar fi știut el...

— Cum ți-ai dat seama, Aaron? Când ai înțeles că nu sunt imună la farmecul tău?

M-a strâns mai tare în brațe.

— Mai ții minte colocviul pe care InTech l-a găzduit pentru liceeni, la câteva luni după ce am venit eu în firmă? Când copiii au început să intre în sală, ne-am dat seama că nu avem suficiente scaune. Am văzut că te furișezi din sală și am bănuit unde te duceai.

Îmi aminteam de ziua aia. Gerald Nemernicul numărase greșit participanții.

— Scaunele pliante!

— Da. Ai ieșit glonț din sală, ca să iei scaunele pliante din depozit.

În acea zi, Aaron apăruse din senin lângă mine, așa cum făcea mereu. După care îmi ținuse morală pentru că voiam să car scaunele de una singură. Spusese că nu e treaba mea să le car.

— Deci ce m-a dat de gol? Faptul că era să te pocnesc cu un scaun, fiindcă te purtai ca un nesuferit?

— Mi-am dat seama că te tulbur după ce te-ai înfiorat când am venit în spatele tău, ca să te ajut cu un scaun care se înțepenise pe un raft. Ai tras din nou de el și aproape c-ai căzut în fund.

Îmi aminteam foarte bine momentul.

Îi simțisem corpul în spatele meu. Brațele lui mă înconjuraseră fără să mă atingă, iar eu mă înfiorasem, mă înroșisem și mă excitasem cu totul. Observasem cât de încordați erau mușchii lui sub cămașă, în timp ce Aaron încerca să desprindă afurisitul de scaun. Mă înfierbântase și mă stârnise incredibil de mult.

— Atunci te-ai dat de gol, a continuat Aaron. Pur și simplu am știut că roșeața care îți urca în obraji nu avea nicio legătură cu faptul că mă numiseși robot încăpățânat și fără inimă.

— Te-au..., am început, dar simțeam neliniștea crescând în stomac. Te-au deranjat vreodată poreclele pe care ți le-am dat și toate lucrurile nesuferite pe care le spuneam când ne ciondăneam?

Inima mi-a luat-o la goană. Îmi era teamă de răspunsul lui.

— Nu, a zis Aaron. Eram pregătit să accept orice erai dispusă să-mi oferi, Catalina.

Am simțit cum pieptul mi se încălzește.

— Mai știi povestea pe care i-am zis-o surorii tale despre cum ne-am cunoscut? Să știi că am spus adevărul.

Am închis ochii și i-am mulțumit cerului că mă sprijineam de Aaron, fiindcă altfel m-aș fi prăbușit la podea.

— Când mi-am dat seama ce prost am fost pentru că te-am respins, tu deja mă urai.

Am încercat să înghit nodul uriaș care mi se înțepenise în gât și i-am mărturisit:

— Odată, din întâmplare, te-am auzit când vorbeai cu Jeff. I-ai spus vrei să lucrezi cu oricine altcineva, în afară de mine. Și atunci mi s-a părut că m-ai respins. Am crezut că mă consideri lipsită de valoare din punct de vedere profesional, fiindcă nu mă placi, fiindcă întrecusem o limită care nici nu știusem că există. Cum aș fi putut să mă uit la tine și să nu mă gândesc la toate astea? Așa că te-am trecut pe lista mea neagră.

— Am meritat-o.

Aaron m-a răsucit cu delicatețe și și-a lipit corpul de al meu. S-a uitat la mine.

— Am vorbit serios. Când mi-ai adus cadoul de bun-venit, în biroul meu, ceva s-a întâmplat în mine. Mă distrăgeai. Mi-ai furat atenția, Lina, așa cum nu mi se mai întâmplase înainte. M-am panicat. Refuzam să accept așa ceva. Când Jeff a sugerat să lucrez

cu tine, l-am convins că ar fi o idee proastă. M-am convins și pe mine de lucrul ăsta. Dar apoi am început să te cunosc.

Aaron mă privea pătrunzător. Expresia din ochii lui devenea copleșitoare, aducându-ne pe amândoi mai aproape de o emoție care mi se răspândea din ce în ce mai mult în piept, cu fiecare secundă.

— Te-am urmărit cum muncești, cum râzi, am văzut ce femeie strălucitoare și generoasă ești. Fisura care apăruse în interiorul meu, în prima zi, s-a lărgit. A continuat să crească. Și m-a făcut să-mi dau seama cât de prost am fost. Când am conștientizat că nu vreau să te mai resping, că n-o puteam face, era prea târziu. Am acceptat orice simțeai pentru mine, indiferent că era dispreț, enervare, antipatia ta evidentă; orice, dacă asta îmi putea oferi câteva minute cu tine, zilnic. Dacă antipatia pe care o simțeai te făcea să te gândești la mine, chiar și pentru scurt timp, pentru mine era de ajuns.

În inima mea s-a iscat o furtună cumplită de emoții. Am îngăimat:

— Aaron, adică în tot acest timp...

I-a zvâcnit maxilarul, iar trăsăturile lui s-au înăsprit.

— M-ai lăsat să te enervez. În tot acest timp, m-ai lăsat să fac asta.

Cât timp pierdut! Vocea îmi tremura din cauza emoției.

Oare chiar îl urâsem? În clipa asta, nu părea posibil. Iar eu mă convinsesem că-l antipatizez fiindcă mă rănise.

— De ce? l-am întrebat în șoaptă, dar întrebarea era totodată și pentru mine însămi.

— Fiindcă doar atât erai dispusă să-mi oferi. Și preferam să mă urăști decât să-ți fiu indiferent.

Cuvintele lui dureroase, precum și adevărul vorbelor care-mi stăteau pe limbă mi-au dat fiori.

Am înțeles pe loc. *Dragoste*. Revolta care provoca haos în pieptul meu era dragoste.

— Nu te uram, i-am zis lui Aaron. Oricât mi-am dorit să fi simțit asta, nu cred că te-am urât vreodată. Eram doar... rănită.

Poate că mereu îmi dorisem să mă placi, însă m-ai făcut să cred că nu mă plăceai.

Spațiul care despărțea corpurile noastre era încărcat de tensiune, de o emoție pe care n-o mai trăisem vreodată.

Mi-a cuprins fața în palme.

— Vreau inima ta, Catalina. Și eu ți-am oferit-o pe-a mea.

Voiam să-i spun: *E a ta, om frumos și orb! Ia-o! N-o mai vreau.*

Nu credeam că e posibil să fii transfigurat de bucurie pură. Stăteam în fața lui, el îmi oferea propria inimă pe tavă, și tot ce puteam să fac era să mă holbez la el. O mie de cuvinte îmi stăteau pe vârful limbii.

I-am luat fața în palme și l-am tras spre buzele mele. I-am zis, cu un sărut, că sunt a lui.

Aaron m-a ridicat de la podea și m-a luat în brațe cu o tandrețe și o venerație care mi-au tăiat răsuflarea. Mi-am petrecut picioarele în jurul șoldurilor lui. Buzele lui s-au lipit de ale mele, iar limba lui s-a împletit cu a mea.

A traversat cu pași mari apartamentul. Nu ne-am desprins din sărut. M-a așezat pe blatul insulei de bucătări. Răcoarea granitului mi-a mângâiat coapsele.

Gura lui Aaron a coborât pe gâtul meu, dinții mi-au zgâriat ușor pielea și au ajuns, în final, la decolteul maioului, trăgând de el până mi-a scos la iveală sutienul. A gemut și am simțit cum sunetul reverberează pe pielea mea.

Cu mâinile pe șoldurile mele, m-a tras cu putere spre el. Mă sprijineam de muchia blatului. Dumnezeule, omul se dezlănțuia! Era hămesit. A tras de maioul meu, coborându-l până în talie. Apoi mi-a descheiat pantalonii, mai-mai să strice fermoarul.

Eu am făcut asta. L-am făcut să erupă.

Aceeași dorință vibra în mine, sub vârfurile degetelor mele. I-am scos tricoul și, dintr-o mișcare rapidă, a ajuns pe podea. Pielea caldă

și fierbinte a pieptului său dezgolit s-a lipit de mine, șoldurile lui s-au cuibărit între picioarele mele.

Am gemut, iar rațiunea mea a pierit odată cu sunetul ăsta.

Trăgeam de blugii lui, dorindu-mi să dispară și restul hainelor. Când mi-am arcuit spatele, în căutarea atingerii la care râvneam cu patimă, Aaron și-a împins erecția în mine, iar plăcerea mi-a străbătut tot corpul, străbătând straturile de haine dintre noi.

Penisul lui era fierbinte și tare ca piatra. Se freca de pântecul meu, iar senzația m-a făcut să-mi dau ochii peste cap de plăcere. Lumea mea a explodat. S-a mișcat din nou, apăsat. Dacă mai făcea asta o dată, urma să am orgasm.

— Fă-o iar! l-am implorat.

Aaron mi-a cuprins fundul în palme și m-a tras spre el. Apoi s-a apăsat cu putere de mine, smulgându-mi câteva gemete. Mă apropiam rapid de extaz.

— Dumnezeule! Nici măcar nu te-am atins încă, iubito, a rostit răgușit, cu gura lipită de a mea.

Mi-a mușcat buza de jos, continuând să se frece de mine.

— Nici măcar n-am intrat în tine.

Mâinile lui au preluat controlul corpului meu fără vlagă și mă trăgeau fără milă spre el.

— Hai, dă-ți drumul! mi-a mormăit la ureche, în timp ce șoldurile noastre se mișcau la unison.

Ne-o trăgeam îmbrăcați.

— Dă-ți drumul, scumpo!

Cuvintele astea m-au dat peste cap. Mintea mi-a părăsit corpul și l-a lăsat în urmă, pe când explodam într-o singură senzație pură, neîngrădită. Nici măcar numele lui nu mi-a scăpat de pe buze, deși voiam să-l strig până răgușeam. Eram epuizată, golită. Ușoară ca o pană.

Mâinile lui au ajuns pe spatele meu și, cât ai clipi, m-am trezit în picioare. Spatele îmi era lipit de pieptul lui și i-am simțit imediat

scula fierbinte, care pulsa de dorință. Mă excita la culme să știu că am puterea de a-i provoca reacția asta.

Într-o clipită, mi-a dat jos pantalonii și chiloții, pe urmă le-a aruncat deoparte.

Am simțit căldura pieptului său pe spate, apoi degetele lui m-au strâns de încheieturi.

— Sprijină-te de blat! mi-a poruncit.

După aceea mi-a depărtat picioarele cu genunchiul, în timp ce mă săruta pe spate. Mâinile lui mi-au prins șoldurile, iar una din ele a coborât pe fundul meu.

— Ar trebui să te duc în pat.

Mi-a masat fundul, apoi palma lui a ajuns pe coapsa mea.

— Ar trebui să te întind acolo și să ți-o trag adânc și încet.

Am gemut și m-am împins în șoldurile lui. A mârâit, după care s-a retras puțin. Am auzit când și-a descheiat pantalonii și i-am simțit penisul lipit de fundul meu. Mi-am dat seama că nici măcar nu se deranjase să-și dea blugii jos.

Bărbatul ăsta mă înnebunea.

— Știi de câte ori m-am masturbat închipuindu-mi-te așa, sprijinită în palme?

Penisul lui mi-a dezmierdat fundul, smulgându-mi un scâncet.

— Sau cum stai pe genunchii mei, după ce mi-ai făcut sex oral?

Tânjeam să pun în aplicare ideea asta. Am gemut.

— Se pare că ți-ar plăcea la fel de mult cum mi-ar plăcea mie, a spus cu voce joasă.

A deschis și a închis un sertar, apoi a rupt un ambalaj.

— De data asta, sunt pregătit. Am o cutie întreagă de prezervative. Stă acolo de luni de zile.

— Aaron! l-am implorat.

Îl doream pe loc. Altfel, aș fi făcut combustie. L-am privit peste umăr, cu ochi arzători. Pe fața lui era o expresie sălbatică.

— Am nevoie de tine, Aaron. Acum!

Mi-a mângâiat delicat maxilarul, după care și-a pus palma pe spatele meu și m-a împins.

— Apucă-te de marginea blatului! O să ți-o trag repede și dur, scumpo.

Cu o apăsare puternică, a intrat în mine. Mă simțeam minunat de plină. Aaron s-a opintit iar. Am gemut amândoi.

Și-a petrecut o mână în jurul meu, iar cu cealaltă mi-a strâns părul în pumn. Simțeam că mă topesc. Dacă nu aveam orgasm curând, urma să dispar în valurile de plăcere care îmi inundau pântecul.

— Mai mult! am îngăimat.

Drept răspuns, ritmul lui s-a întețit. Mă împingea în blatul de granit. Îi simțeam gemetele pe gât.

Degetele lui mi-au strâns șoldul.

— Pot să-ți dau mai mult.

M-a plesnit peste fundul gol.

— Pot să-ți dau tot ce am.

Altă palmă blândă.

— Da! am scâncit.

Ținându-se de cuvânt, mi-a oferit totul. Mă penetra frenetic. Sunetul izbiturii șoldurilor lui pe fundul meu răsuna la unison cu gâfâitul nostru. S-a apăsat pe spatele meu și m-a îmbrățișat într-un mod minunat. M-am ascuns în el. Degetele lui au început să-mi frece clitorisul, pe măsură ce se împingea în mine.

— Vreau să simt că ai orgasm în același timp cu mine.

Încă o împingere frenetică, disperată. De atât a fost nevoie ca să explodăm de fericire. Amândoi am gemut și am strigat numele celuilalt.

După câteva clipe, Aaron a ieșit din mine. M-am răsucit cu fața spre el și mi-am rezemat bărbia de pieptul său, iar el m-a sărutat pe frunte, pe buze, pe nas.

— Simt că ești a mea.

L-am privit drept în ochi.

— Sunt.

Doar un cuvânt. Un simplu cuvânt care era folosit atât de des într-o conversație obișnuită, încât n-ar fi trebuit să aibă o asemenea greutate. Acest cuvânt banal, rostit acum, avea o încărcătură uriașă. Fața lui Aaron s-a luminat pe loc și pe buzele lui s-a ivit cel mai frumos zâmbet din lume. Surâsul lui mi-a doborât toate zidurile de apărare. S-au prăbușit ca și cum nu petrecusem atât de mult timp ridicându-le.

— Sunt a ta, am repetat, zdrobind ultimele fărâme ale zidurilor.

Aaron a pecetluit aceste cuvinte cu buzele lui și a zis:

— Îți voi demonstra că ești.

De data aceasta, în loc să luăm tacos la pachet, i-am devorat pe loc. După sex, ni se făcuse foame.

— Vorbesc serios, i-am zis, apoi mi-am lins un deget, ca să savurez resturile de sos. Dacă vampirii vor reveni la modă, atunci cel puțin să strălucească.

Aaron se uita la gura mea. M-am înroșit puțin.

— Mă asculți, Blackford?

M-a privit în ochi, apoi s-a uitat din nou la gura mea.

— Am auzit. Vampiri. Sclipici.

Mi-am șters cu un șervețel restul de sos lipicios de pe mâini.

— Apropo, tot nu-mi vine să cred că preferi să fii vampir, în loc de vârcolac.

În mod incredibil, Aaron purtase discuția asta fără să facă mofturi. Ba mai mult, părea să știe câte ceva despre creaturile supranaturale.

Mi-a luat ambalajul din mână și l-a aruncat într-un tomberon aflat aproape de toneta cu mâncare.

— Păi, normal că prefer vampirii! Doar sunt nemuritori, a zis, ca și cum argumentul ăsta era de-ajuns.

— Dar tu semeni cu un... vârcolac.

În ochii lui albaștri a apărut o strălucire pătimașă.

— Zău?

— Da. În primul rând, ești mare și fierbinte și...

— Ah! Deja îmi place la nebunie ce aud.

M-a cuprins cu brațul și m-a tras spre el.

— Te rog, continuă! m-a îndemnat.

— Nu te mai gândi la prostii!

I-am luat mâna și am ridicat-o la vedere.

— Vezi? Mâinile tale sunt ca niște labe. Și când spun că ești fierbinte, mă refer la temperatură...

De fapt, eu eram cea care se gândea la chestii erotice. *Dios!* Oare sexul îmi omorâse o grămadă de neuroni?

— Da, pielea ta e fierbinte la atingere. Ca o pătură grea, electrică.

M-am răsucit spre el. Se încruntase.

— Ți-am făcut un compliment. Ca și cum ți-aș fi spus: „Mi-ar plăcea la nebunie să mă strecor și să cuibăresc sub tine imediat".

Încruntătura a dispărut.

— OK, îmi convine, a zis, apoi m-a sărutat pe vârful nasului. Zi-mi mai multe!

— Ești foarte loial.

A scos un sunet de aprobare.

— Și rezervat. Ești retras. Chiar dacă oamenii te consideră rece și neprietenos, de fapt, pur și simplu ai o abordare pragmatică. Urmărești totul, ca să poți anticipa toate chestiile neprevăzute ce-ți ies în cale; e impresionant, dar și iritant.

I-am aruncat o căutătură peste umăr. Se uita ciudat la mine.

— Ce s-a întâmplat?

A clătinat din cap.

— Uiți ceva, Lina.

Am ridicat din sprâncene.

— Ce anume?

— Pe lângă toate astea, mai și mușc, mi-a zgâriat ușor umărul cu dinții.

Apoi mi-a mușcat pielea sensibilă dintre umăr și gât.

Chicoteam ca o nebună. L-am lăsat să mă îmbrățișeze. Brusc, cu coada ochiului, am văzut pe cineva. Mi s-a părut că era un coleg de-ai noștri — unul dintre tipii din echipa lui Gerald.

M-a cuprins neliniștea. Chicotul meu s-a curmat.

Aaron n-a părut să observe schimbarea din atitudinea mea. Mi-a propus pe un ton jucăuș:

— Hai acasă, Lina! Vreau să-mi păstrez reputația de pătură electrică.

Ținându-se de cuvânt, Aaron m-a luat în brațe și m-a așezat pe canapeaua uriașă din apartamentul său. Probabil din cauza amestecului de epuizare, diferență de fus orar și căldură emanată de corpul lui, oricât am încercat să mă împotrivesc, am adormit în mai puțin de două minute după ce ne-am întors acasă la el.

Am privit în jos și am zărit o palmă mare care urca pe abdomenul meu. Stăteam amândoi pe o parte. Judecând după liniștea din jur, televizorul nu era deschis. Probabil că Aaron îl închisese imediat ce adormisem.

Degetele lungi s-au răsfirat și au ajuns sub sânii mei. Am început să mă foiesc și m-am ghemuit mai mult în el.

— E întuneric afară, au rostit buzele lui, lipite de gâtul meu.

Mi-am îndreptat privirea spre ferestrele uriașe. Da, chiar se înnoptase.

— Am adormit amândoi. Parcă ziceai că vrei să lupți cu diferența de fus orar, domnule!

— Am vrut, pentru o vreme, a chicotit Aaron.

Am zâmbit, cu gândul la chipul lui frumos.

— Dar, Lina, ești al naibii de moale. Nu m-am putut abține să adorm. M-ai făcut să-mi pierd concentrarea.

M-am răsucit, ca să fiu cu fața spre el. Mâna lui a ajuns pe șalele mele. M-am uitat în ochii lui.

— Hei, cum adică? Dai vina pe mine?

— Nu, niciodată.

M-a tras din nou mai aproape și ne-am lipit unul de celălalt. Am închis ochii și am lăsat să-mi scape un oftat de satisfacție.

— Ești drăguț să mă duci în pat, Aaron Blackford?

Nu a răspuns. În schimb, s-a ridicat de pe canapea, cu mine în brațe. I-am cuprins mijlocul cu picioarele mele și am chicotit văzându-i entuziasmul. Din câțiva pași mari, m-a purtat prin apartament. Am trecut pe lângă blatul de granit din bucătărie, apoi în holul larg și spațios și am ajuns în dormitorul lui. M-a cuprins o dorință arzătoare. Urma să dorm lângă Aaron: în patul lui, învelită în așternuturile lui luxoase, cu capul pe perne pufoase.

Tocmai când credeam că avea să mă întindă pe salteaua enormă, am fost purtată în baie.

Am privit imaginea din oglindă. Mi-a plăcut la nebunie ce vedeam: eu, cu mâinile pe ceafa lui. Eu, în brațele lui. Eu, îmbujorată și cu o expresie zăpăcită. Eu, fericită.

Aaron a încercat să mă lase în picioare, pe faianța alb cu negru.

— Nuuu! am ripostat, agățându-mă mai tare de gâtul lui. Îmi place aici, sus.

— Da?

În vocea lui se ghicea amuzamentul, dar și o notă aţâţătoare.

L-am strâns mai tare.

— Chiar îți place așa de mult?

— Da. Poți să mă cari oriunde, de acum înainte. Nu-mi mai convine să merg pe picioarele mele. Și m-aș obișnui foarte repede cu metoda asta de transport.

M-a sărutat pe tâmplă.

A întins o mână spre trusa mea de cosmetice, a deschis-o și a scos periuța mea de dinți. Mi-a dat-o cu un surâs, după care a repetat gestul cu propria lui periuță.

— Întâi te speli pe dinți, apoi mergem în pat.

Am dat aprobator din cap, după care ne-am spălat pe dinți, uitându-ne unul la altul în oglindă. Atârnam de el ca o maimuță disperată. Și ce dacă? Aș fi făcut asta în fiecare seară.

După ce am terminat cu spălatul, m-a dus în pat.

— Aaron, am șoptit când m-a învelit cu pătura lui ușoară. Mă bucur că ai venit cu mine în Spania.

Mi se părea că vorbele mele nu exprimau pe deplin ceea ce simțeam.

— Nu mă bucur atât fiindcă a funcționat planul, cât pentru că ai fost acolo, cu mine. Sunt mai mult decât fericită. Nu cred că ți-am spus-o. Voiam să știi.

Și-a pus o mână pe obrazul meu. Degetul lui mare îmi mângâia buzele.

— Te bucuri și tu, Aaron? l-am întrebat, acoperindu-i palma cu a mea.

Am dus o mână la buzele lui. Mi-a sărutat dosul palmei.

— Nu cred că pot să exprim în cuvinte cât de bine îmi pare că am mers cu tine în Spania. Și nu doar pentru că am reușit să te aduc aici.

— Adică în patul tău?

M-am apropiat un pic. Coapsele ni s-au atins.

M-a tras de mână, încurajându-mă să vin și mai aproape.

— Da, dar și aici, lângă mine. Acolo unde am vrut dintotdeauna să fii.

În pieptul meu s-au aprins scântei de fericire.

— Le-ai plăcut enorm alor mei, Aaron.

Mi-am cuibărit capul sub bărbia lui.

I-am sărutat pielea, întrebându-mă cum de nu-mi dădusem seama mai de mult cât de loial, grijuliu și blând era, în ciuda încruntăturii lui și a atitudinii îmbufnate. Sau poate că știusem. Poate că de aceea fusesem atât de jignită când mă dăduse la o parte. Crezusem că nu vrea să aibă de-a face cu mine, că nu mă lăsa să mă apropii de el.

Am clătinat din cap. Acum nu mai conta.

— Nu-mi vine să cred c-o să zic asta: mama n-a vorbit niciodată atât de frumos despre cineva. Isabel mi-a spus că nu-i mai tăcea gura: *Aaron vorbește spaniola atât de bine! Aaron e atât de înalt și de chipeș! Aaron are cei mai albaștri ochi pe care i-am văzut vreodată. Ai văzut cum îi zâmbește Aaron Linei? A venit tocmai din America să ne cunoască.* Și n-a fost singura pe care ai cucerit-o. M-am temut că *abuela* o să încerce să mi te fure. Jur! Era atât de... vrăjită de tine.

Am izbucnit în râs.

— Crezi c-o să fie nevoie să mă lupt cu bunică-mea pentru tine?

Mă așteptam să chicotească, dar Aaron a oftat din rărunchi.

M-am uitat la el, dar era prea întuneric ca să-i disting trăsăturile.

— Hei, ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, iubito.

Vocea lui era încărcată de emoție. L-am tras de tricou, îndemnându-l pe tăcute să-mi răspundă la întrebare.

— Pur și simplu n-am avut niciodată parte de așa ceva. Niciodată. Familia ta e atât de...

— Haotică? Gălăgioasă? Cam băgăcioasă?

— Da, dar în sensul bun.

A făcut o pauză și și-a pus mâna pe ceafa mea. Degete lungi mi s-au strecurat în păr.

— Cel mai aproape de-a avea o familie adevărată am fost atunci când mama trăia. Am uitat cum e să ai oameni care țin așa de mult la tine.

Mă durea inima pentru Aaron. M-am tras mai aproape de el, dorindu-mi să iau asupra mea toată durerea, să-l însuflețesc cu puțină căldură.

— Familia ta te iubește. Aveți o legătură firească. E o dragoste pe care n-o găsești în altă parte. Poate fi copleșitoare, dar e sinceră mereu. Să am parte de așa ceva, chiar și numai pentru câteva zile, a însemnat enorm pentru mine. Mai mult decât ți-ai putea imagina.

M-a sărutat apăsat pe păr.

— Nu m-am prefăcut nicio secundă, Catalina. Totul a fost adevărat pentru mine. De aceea a însemnat atât de mult.

— Aaron...

Nu prea știam ce să spun. Cum să explic tumultul care pornise în mine?

— Mă bucur. Sunt al naibii de ușurat că m-ai luat pe mine în Spania, nu pe altcineva. Eu sunt cel recunoscător. Îți mulțumesc.

Am înghițit anevoie, încercând să rețin bucuria pură care amenința să mă cuprindă și să mă lase fără suflare.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești pentru așa ceva, Aaron.

Și-a sprijinit bărbia pe creștetul meu și i-am simțit respirația pe păr.

— Ba da, scumpo. Trebuie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

— Dumnezeule! Arăţi ca şi cum tocmai ai terminat un maraton de sex.

— Rosie! am exclamat şi i-am ars o palmă peste braţ.

S-a îmbujorat şi şi-a dus mâinile la gură.

Ne aflam în spaţiul comun al clădirii, la prânz. Mai multe mese erau ocupate cu grupuri de oameni care se bucurau de pauză. Avuseserăm noroc să găsim o masă atât de aproape de ferestrele mari, panoramice.

Prietena mea a privit neliniştită în jur. Părea atât de agitată, încât era chiar drăgălaşă.

— La naiba! Îmi cer scuze, a şoptit.

— Nu-i nimic, Rosie. Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze.

— Pur şi simplu străluceşti şi arăţi răvăşită, a spus cu voce joasă.

Mi-am dat ochii peste cap, iar ea a adăugat:

— Deci nu păstraţi secretul asupra relaţiei voastre, corect?

— Încă încercăm să ne lămurim în privinţa relaţiei, am răspuns, scuturând din cap. Însă e o diferenţă între a nu păstra secretul şi a anunţa pe toată lumea că tocmai am făcut sex.

— Ai dreptate. Scuze c-am vorbit în gura mare, a spus Rosie şi s-a înroşit iar. Pur şi simplu, părul tău arată... ca şi cum ai fi făcut sex sălbatic, a completat, învârtindu-şi degetele în aer, cu un gest exagerat de larg.

— Azi vântul bate cam tare, i-am tăiat-o eu.

Am încercat să-mi aranjez șuvițele castanii.

— Nu-i ca și cum facem sex tot timpul, ca niște animale, am spus cu voce scăzută.

Deși cam așa era. Exact asta făcuserăm azi-dimineață, imediat ce sunase alarma. Amândoi eram la fel de lacomi în clipa când am deschis ochii și ne-am trezit îmbrățișați.

Simplul gând la mâinile lui era de-ajuns ca să mă stârnească.

— Doamne! a șoptit Rosie.

Ochii ei verzi erau cât cepele.

— Te gândești la sex chiar acum, nu-i așa?

Nu m-am obosit să neg. Mă cunoștea suficient de bine, deci și-ar fi dat seama dacă aș fi mințit.

— Te gândești să faceți sex aici, la birou? a întrebat prietena mea, scandalizată. E abia prânzul.

— N-o să se-ntâmple la birou, am răspuns.

Însă ceva s-a aprins în adâncul pântecului meu, la gândul de a-mi face de cap cu Aaron la birou.

Să fiu a naibii! Oare sunt nebună după sex?

— O să facem sex la el acasă.

Am ridicat din umeri și am scos din ambalaj gogoașa pe care o cumpărasem în drum spre birou. Părea ciudat că, acum, eu și Aaron luam prânzul și mergeam împreună la serviciu. De fapt, fluturașii din pieptul meu îmi spuneau nu că e *ciudat*, ci *diferit*.

Rosie mi-a scrutat îndelung chipul, iar eu m-am încruntat. Apoi a zâmbit cu toți dinții.

— Uau! Tipul ți-a căzut cu tronc rău de tot.

Poate că da, m-am gândit și am mușcat din gogoașă.

— Deci ce-am ratat cât am fost plecată, Rosalyn?

— Nu, nu! a zis și a deschis o caserolă în care era orez și salată de verdețuri. N-avem timp să vorbim despre viața mea plictisitoare

sau despre ce s-a mai întâmplat la birou. Pe-aici e la fel. Începe imediat să povesteşti, Lina!

A înfipt furculiţa în salată.

— Vreau să aud toate detaliile, inclusiv pe cele siropoase.

Am deschis gura, gata să mă protestez, însă Rosie mi-a tăiat macaroana:

— Să nu îndrăzneşti să-mi zici că nu aţi avut câteva momente ca-n filme, pentru că, dacă susţii asta, n-o să mai fii prietena mea. Spune tot, Catalina Martín!

Mi-am pus gogoaşa pe masă şi am oftat teatral.

— La naiba, Rosie! Când ai devenit aşa de autoritară? Bine, bine!

Am ridicat braţele în aer, în semn de capitulare, am tras adânc aer în piept şi am început să-i povestesc tot ce se petrecuse între mine şi Aaron. Am avut grijă să nu pomenesc numele viitorului nostru şef, în caz că cineva trăgea cu urechea.

După ce am pus-o la curent pe prietena mea — şi, judecând după rânjetul ei imens, era mai mult decât satisfăcută de ceea ce auzise —, mi-am mâncat prânzul.

— La dracu', Lina! a exclamat Rosie, zâmbind cu gura până la urechi.

— Rosalyn, tocmai ai înjurat? De ce rânjeşti aşa?

Se uita în jur, ridica diverse obiecte de pe masă şi le punea la loc, cu o expresie sceptică.

— Ce naiba faci? am întrebat, încercând să înghit un dumicat de gogoaşă.

— Caut ceva pe care să ţi-l arunc în cap, a răspuns nonşalant, dar tot rânjind.

Aşa e Rosie când se înfurie? Era tulburător.

— Poate că aşa ţi-aş băga minţile în capul ăla îndărătnic. Deşi, din ce-mi spui, îmi dau seama că nu eşti numai încăpăţânată, ci şi oarbă. Vreau să te pocnesc în scăfârlie şi să văd dacă are vreun efect.

— Să mă pocnești? Asta-i loialitatea ta, așa-zisă prietenă?

Mi-a aruncat o privire care m-a adus imediat cu picioarele pe pământ.

Am expirat prelung.

— Așa-i, Rosie. Cam merit să fiu pocnită în scăfârlie.

Știam cât de neghioabă, cât de oarbă și de încăpățânată fusesem. Prietena mea avea dreptate. Începeam să înțeleg ce simțeam față de Aaron, cât de important și de înfricoșător era sentimentul.

— Rosie, cred că... De fapt, știu că...

— Aoleu! m-a întrerupt ea.

Imediat, în câmpul meu vizual s-a ivit un cap.

— Bună, Rosie, Lina! Ce mai faceți, doamnelor?

În clipa asta, nu mai facem bine.

— Bună, Gerald!

Niciuna dintre noi nu s-a deranjat să-i răspundă la întrebare.

Gerald a întrebat:

— Cum a fost în concediu, Lina?

Nici măcar nu avusesem concediu; îmi luasem doar trei zile libere. Dar nu avea rost să-l corectez. M-am răsucit în scaun, cu fața spre el, sperând că nu mă strâmbam, și m-am pregătit pentru câteva minute groaznice de discuții inutile.

— A fost grozav, mulțumesc de întrebare!

Gerald a dat aprobator din cap, după care a rânjit. M-am încruntat la el, nedumerită.

— Mâine avem o zi mare, nu? Ziua Porților Deschise.

Și-a sprijinit o mână de masă. Nasturii de la cămașă dădeau să sară din cauza materialului prea întins pe corpul lui.

De ce ține morțiș să-și îndese corpul în haine cu o mărime de două ori mai mică? Cineva ar trebui să-i atragă atenția. Gerald nu merita un gest atât de amabil, dar nici oamenii nu meritau să suporte o asemenea priveliște.

— Ți-ai ales o ținută? s-a interesat el. Știu că vouă, fetelor, vă ia timp să vă alegeți hainele pentru evenimente.

Am strâns din dinți, abținându-mă să răstorn masa și să-i arăt niște gesturi obscene.

— Da, le-am ales, am răspuns printre dinți. Acum, dacă nu te superi, luăm prân...

— Ai avut probleme cu organizarea Zilei Porților Deschise? a insistat Gerald, fără să-i pese că-l trimisesem la plimbare.

Mi s-a părut că Rosie mormăie în barbă: „Ce nesimțit!".

Prietena mea era furioasă.

— Puțin, dar totul s-a rezolvat, i-am răspuns, cu o expresie neutră.

— Pun pariu că ai reușit să găsești *ajutor*.

Felul în care pronunțase ultimul cuvânt suna sugestiv. Ca și cum avea un dublu sens.

Am simțit că pălesc și m-au trecut fiori reci.

— Da, m-a ajutat cineva.

Nu-mi trecuse prin minte să ascund faptul că Aaron mă ajutase cu organizarea Zilei Porților Deschise. Bineînțeles, se întâmplase înainte să plecăm în Spania. Acum ceva se înfiripase între noi. Ceva nou, minunat și încă foarte fragil.

— Da, pun pariu că așa s-a întâmplat, a comentat Gerald, dezinvolt. Probabil e de-ajuns să fluturi din gene și să ceri politicos, nu?

O senzație foarte neplăcută m-a străbătut din cap până-n picioare. M-am înfiorat. Gerald a adăugat:

— Lucrurile merg strună pentru fetele care cer politicos.

Mi-a încremenit spatele.

— Poftim?

Gerald a râs și a fluturat din mână.

— Ei, scumpo, doar fac conversație!

— Lina, i-am răspuns cu voce rece.

Nu-l lăsa să te necăjească, mi-am spus.

— Nu-mi zice „scumpo"! Numele meu e Lina.

Şi-a dat ochii peste cap. Chestia asta m-a scos rău din sărite, ca niciodată.

— Am fost mereu foarte politicoasă cu tine, Gerald.

Tonul meu era atât de plin de furie, încât aproape că nici nu auzeam frica paralizantă pe care o ascundea şi care ameninţa să iasă la suprafaţă.

— Aşa că te invit să pleci de la masa asta.

Nu voiam să aud ce avea de zis.

— N-am timp de tine şi de remarcile tale sexiste, am completat.

Hohotul lui a răsunat în toată sala. Capetele celorlalţi s-au răsucit în direcţia noastră.

— Of, *scumpo*!

— Gerald, te rog, pleacă! i-a spus Rosie şi s-a ridicat, dar el nu dădea vreun semn că o auzise.

Nu, un bărbat cu o astfel de expresie — expresia cuiva pe cale să atace verbal — nu avea să asculte pe nimeni.

— Măi, măi, măi! a exclamat el şi s-a strâmbat batjocoritor. Ce să vezi? a adăugat cu voce ridicată. Lina crede că, dacă se pune bine cu şeful, poate să-i trimită pe alţii la plimbare. Şi-mi ţine mie morală.

Lumea mea a încremenit. Furia mea de gheaţă s-a topit. Frica urla ca o bestie scăpată din cuşcă, după o veşnicie petrecută în captivitate. Îmi ţiuiau urechile. Mi s-a înceţoşat privirea. Amintiri dintr-un trecut pe care-l crezusem lăsat în urmă au revenit şi m-au izbit cu forţa unui camion.

Târfă! Curvo! Ţi-ai tras-o cu unul şi cu altul, ca să termini facultatea. Le-ai făcut sex oral ca să iei note mari.

Iar o dădusem în bară! Mă împiedicasem de acelaşi bolovan afurisit. Numai că de data asta nu mi-am zgâriat genunchii, ci m-am prăbuşit cu totul. Mă îndoiam că sunt în stare să mă ridic, să mă scutur şi să trec mai departe.

Cariera mea, toți anii de muncă pe brânci, într-un domeniu în care femeilor nu le este ușor să străbată, reușitele mele; totul era aruncat pe apa sâmbetei de un bărbat hain, care transformase ceva frumos — o comoară pe care tocmai o găsisem — în ceva înjositor, pe care îl întorcea împotriva mea.

Am simțit pe braț atingerea caldă a unei mâini. Delicată, blândă, familiară.

O voce profundă a străpuns haosul din mintea mea și mi-a mângâiat inima:

— Ce se-ntâmplă, Lina?

M-am uitat în jur și am văzut o mulțime de perechi de ochi care se holbau la noi, captivați de scena care tocmai se derula, ca și cum priveau un accident de tren.

— Catalina! mi-a strigat Aaron.

În cele din urmă, am ridicat privirea spre el. Zâmbetul pe care aș fi vrut să i-l adresez s-a stins înainte să apară.

— Nu se-ntâmplă nimic, am răspuns, scuturând din cap.

Îmi doream să alung totul. Nu-l voiam pe Aaron în preajma acestui dezastru. Nu voiam ca otrava lui Gerald să-l atingă.

Aaron s-a răsucit spre prietena mea.

— Rosie — a zis el, cu o voce care suna ciudat, ca și cum nu era a lui —, spune-mi ce se petrece aici!

M-am uitat la Rosie și am rugat-o din ochi să nu scoată o vorbă. Aaron avea să se înfurie. Acum îl cunoșteam suficient de bine ca să știu că n-ar fi suportat să nu ia atitudine.

Rosie i-a răspuns:

— Gerald a aflat.

A fost de-ajuns; Aaron a ghicit ce se întâmpla. Profilul lui a devenit dur precum granitul.

— Voi doi nu prea ați încercat să vă ascundeți, a râs Gerald, de parcă totul era o glumă. Paul v-a văzut ieri, împreună. Dar să știi că înțeleg. Nu-i mare scofală.

Toată lumea din sală ne urmărea, fascinată de drama aflată în plină desfășurare. Dumnezeule! Eram epuizată. Aș fi vrut să dau timpul înapoi, ca să previn nenorocirea asta.

— Vrei un sfat? i-a zis Gerald. Nu-ți face nevoile acolo unde mănânci, Blackford. Fiindcă treburile astea se află. În special dacă te culci cu o angajată. Oricum, bravo ție! Nu dau vina nici pe ea. Înțeleg avantajul de a ți-o trage cu șeful.

În jurul nostru s-a lăsat o liniște grea.

Apoi Aaron a întrerupt tăcerea, cu voce nespus de tăioasă:

— Vrei să-ți păstrezi slujba?

Of, nu! Cuvintele lui Aaron îi erau adresate lui Gerald, dar mi-au străpuns inima.

— Aaron, nu!

Am făcut un pas în față, punându-mi mâna pe brațul lui.

— Vai, scuză-mă, Blackford! a zis Gerald, batjocoritor. Încă n-ai ajuns șef, deci cred că, deocamdată, n-ai dreptul de a concedia pe nimeni.

Aaron mi-a dat mâna la o parte de pe brațul lui și a făcut un pas spre Gerald.

— Ți-am pus o întrebare, a insistat el.

A mai făcut un pas și aproape că s-a înghesuit în Gerald.

— Vrei să-ți păstrezi slujba, Gerald? Să știi că pot să te zbor de-aici, iar prietenii tăi sus-puși nu vor putea să te ajute. Și nici acoliții tăi de la Resurse Umane.

Gerald a tăcut. Expresia lui batjocoritoare a dispărut.

Frustrarea de a fi atât de neputincioasă și neajutorată când situația scăpase de sub control mi-a adus lacrimi în ochi.

Urăsc chestia asta din tot sufletul. De ce le place unora să-i înjosească pe ceilalți?

Grimasa și încordarea lui Aaron anunțau că era pe punctul de a-și pierde controlul.

— Aaron, oprește-te!

Vocea mi s-a frânt. Nu aveam voie să plâng. Refuzam să bocesc aici, de față cu jumătate din compania InTech.

Aaron nu se clintea. Stătea ca o statuie de marmură și aștepta replica lui Gerald.

M-am străduit să vorbesc mai ferm.

— Aaron, te rog! Înrăutățești situația.

A tresărit. Cuvintele mele au răzbătut până la el și au părut să-l izbească precum un pumn.

S-a răsucit încet. El, bărbatul de care aveam nevoie în viața mea, bărbatul pe care îl doream, s-a întors cu fața spre mine. În ochii lui se citea suferința.

Mi se rupea inima, dar aveam de ales?

Trebuia să fi știut. M-am disprețuit pentru că ne pusesem pe amândoi în această situație, deși aflasem pe pielea mea ce se poate întâmpla. Și se întâmplase.

Incapabilă să mai suport durerea din ochii lui Aaron și scena asta, am plecat. Am ieșit din sală și am traversat un coridor lung. Am cotit, am coborât pe scări, fără o direcție clară. Eram pe pilot automat.

— Catalina, stai!

Vocea lui Aaron era plină de disperare. Mi s-a făcut rău. Ar fi trebuit să am mai multă minte. Mă disprețuiam pentru că îl pusesem în situația asta urâtă.

— Vorbește cu mine!

Nu m-am oprit. Ajunsesem într-un coridor pustiu, care nu-mi era familiar.

— Catalina, fir-ar să fie! Te rog, oprește-te!

M-am oprit brusc și am închis ochii. Deja îi simțeam căldura corpului și tânjeam după ea. S-a apropiat. Ochii mei au poposit asupra unui bărbat furios și nefericit.

— Nu te purta așa, Catalina! Mă auzi? a spus cu o voce fermă. Nici să nu te gândești! Nu te las să fugi! Nu te las să renunți!

Dumnezeule, cât de bine mă cunoștea! Mai bine decât mă știam eu însămi.

Eram furioasă, foarte supărată pe lume, pe mine însămi. Otrava lui Gerald mă măcina.

— Ție ți-e ușor să vorbești! am izbucnit. Eu sunt târfa, nu-i așa? Tu o să te scuturi și o să mergi mai departe.

Fața i s-a contorsionat de furie și de durere.

— O să mă scutur? a șuierat el. Crezi că mi-a fost ușor să nu-i pocnesc mutra pe loc, să nu-l distrug, pentru că e un porc?

Știam că era în stare să o facă. Mânia mea s-a risipit, lăsând locul neliniștii. Cum să nu îl ador pe bărbatul ăsta?

— N-o să te las, am șoptit. Nu merită să ai probleme din cauza lui.

— Dar tu meriți. Meriți să trec prin foc pentru tine. Nu înțelegi?

Palma lui mi-a cuprins obrazul. M-am sprijinit de ea.

— Dacă Daniel ți-a băgat în cap tâmpenia cum că nu meriți ca un om să lupte pentru tine, să știi că greșește. Merită să lupți pentru dragoste. Iar eu nu sunt Daniel, Lina. Trecutul tău n-o să se repete.

Palma lui mi-a strâns mai tare obrazul.

— Când în calea ta apare un obstacol și te împiedici, cad și eu cu tine. Iar apoi ne ridicăm amândoi.

Îmi doream atât de mult ca lumea să fie mai simplă!

— Nu-i așa de ușor, Aaron. Astea sunt doar cuvinte idealiste, frumoase. Nu mă poți proteja de toate. Nu se poate să mă ții de mână și să pocnești pe cineva, pentru că se poartă urât cu mine.

— Dar nu înseamnă că n-o să încerc. Când cineva nu te tratează corect, o să iau atitudine. N-o să stau să mă uit.

Respirația lui s-a iuțit.

— Catalina, știu că și tu ai lupta până în pânzele albe împotriva oricui ar încerca să mă rănească. Ne protejăm și ne vindecăm unul pe celălalt. Așa trebuie să fie.

— Acum nu vorbesc doar despre viață, în general. E vorba de carierele noastre, Aaron.

— Exact! Și n-aș face nimic ca să le pun în pericol.

Mă stăpâneam să nu mă sprijin de pieptul lui, să nu izbucnesc în plâns.

— Dar cum rămâne cu restul? Alții ar putea să le pună în pericol. Uite ce-a făcut Gerald! Ce-o să se-ntâmple mai departe? De fiecare dată când o să am o reușită, o să mă tem că voi fi arătată cu degetul și acuzată că victoria mea se datorează sexului.

Aaron a strâns din dinți, iar furia s-a strecurat din nou în trăsăturile lui.

— Lucrurile nu trebuie să stea așa. Nu toată lumea e ca Gerald, Lina.

Am închis ochii. Nu reușeam să-mi înghit nodul din gâtlej.

— Nu-ți ridiculizez temerile, scumpo. Dar nu putem renunța la primul obstacol. Nu putem permite ca părerea altora să conteze mai mult decât contăm noi. Trebuie să acordăm o șansă acestei relații.

Îmi venea să strig: *Dar dacă nici nu apucăm să-i acordăm o șansă?*

— Vreau să ai încredere în noi, în mine. Poți să faci asta?

Am clătinat din cap și m-am îndepărtat.

— Am încredere în tine, Aaron, dar situația asta e prea complicată. Nu cred că aș suporta să trec din nou prin așa ceva.

Dacă relația nu funcționa, dacă Aaron abandona nava, așa cum făcuse Daniel inima mea nu avea să-și mai revină.

Durerea din ochii lui a sporit.

— În cazul ăsta, n-ai încredere, a șoptit, iar vocea i s-a frânt. Nu ai încredere în mine.

S-a lăsat o tăcere grea. Umerii lui Aaron au coborât.

— Te iubesc, Lina!

Mă durea enorm. Cele trei cuvinte sunau ciudat: despuiate de fericire și pline de amărăciune.

— Cum e posibil să simt că mă frângi pe dinăuntru, deși nici măcar nu ai fost a mea?

Sufletul mi s-a sfărâmat în bucățele.

— N-am cum să te oblig să ai încredere în mine, Catalina. Deși mi-o doresc din toată inima.

Mi-a scrutat fața. Ochii lui albaștri erau lipsiți de lumina lor obișnuită. În ei se oglindea doar durerea.

— Nu te pot obliga să rămâi. Pur și simplu... nu pot să te fac să mă iubești îndeajuns încât să dai o șansă relației noastre.

În pieptul meu s-a căscat un gol, iar genunchii aproape că mi-au cedat. Simțeam că se învârte totul cu mine. Ochii noștri s-au privit multă vreme. Fiecare dintre noi ținea în pumn inima celuilalt. Totul părea ireal. Ca un coșmar din care aveam să mă trezesc în orice clipă.

Dar nu m-am trezit. La un moment dat, i-a sunat mobilul. L-a ignorat, însă telefonul nu s-a oprit. În cele din urmă, l-a scos din buzunar și s-a uitat atent la ecran.

Inima mea mă îndemna, la nesfârșit: *Ai încredere în el! Ai încredere în el! Ai încredere în el!*

Eram absorbită într-o gaură lipsită de timp și de spațiu, ca într-un vid. Aaron s-a îndepărtat de mine pe culoarul pustiu.

Nu a privit în urmă nici măcar o dată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

În aceeaşi seară, Rosie a venit acasă la mine.

Ne-am ghemuit sub pătură, în pat, şi am urmărit din nou *Moulin Rouge*, pe laptopul meu. Cât de tragic e să găseşti dragostea şi s-o vezi cum îţi scapă printre degete! M-am întrebat cu voce tare ce ar fi făcut personajul lui Ewan McGregor dacă ar fi ştiut, în clipa când a întâlnit dragostea vieţii lui, că povestea lor nu avea să dureze decât 130 de minute. Tot i-ar fi luat mâna într-a lui şi s-ar fi lăsat dus de val? Tot s-ar fi agăţat de fiecare moment, chiar dacă aveau prea puţin timp? Tot s-ar fi întins lângă ea, ştiind că, atunci când femeia avea să plece, acel spaţiu nu avea să mai fie ocupat vreodată?

Rosie mi-a răspuns:

— Da, ar fi făcut-o. Când găseşti genul ăsta de dragoste, timpul nu mai contează. Lina, ar fi iubit-o indiferent cât timp ar fi avut la dispoziţie.

Am izbucnit amândouă în plâns. Rosie — din cauză că n-a putut să-şi reţină lacrimile când a început cântecul *Come What May*, iar eu pentru că găsisem o scuză ca să bocesc.

Aşa că am lăsat lacrimile să mi se prelingă pe obraji. Îmi ţineam mobilul în mână. Aşteptam un apel de la el, un mesaj, un semn pe care ştiam că nu-l merit. Dar aşa procedează laşii, ca mine: se fac mici de frică, se ascund sub pătură şi plâng pe melodia *El Tango de Roxanne*.

În clipa asta, nu-mi plăcea deloc de mine.

Dar fie ce-o fi! La dracu'! Trebuia să găsesc o cale de a mă suporta, să găsesc alinare în puținul timp petrecut cu Aaron. Se terminase. Atunci când îmi ceruse să rămân alături de el, n-o făcusem. Când îmi ceruse să am încredere totală în el — în noi —, n-am fost în stare. Iar asta îl făcuse să se îndepărteze.

Eu îl îndepărtasem. Eu eram singura vinovată.

La dracu'! Îl voiam pe Aaron lângă mine, ca să punem cap la cap cioburile. Îmi doream să-mi spună că încă putem repara relația.

Dar era foarte egoist, naiv și ridicol din partea mea să-mi doresc asta. Uneori, oricât de mult ne dorim un lucru, nu ne este menit să-l avem. Fiindcă acel lucru complică totul. Iar ceea ce se înfiripase între noi — dragoste, despre asta era vorba — complicase tot. Ne încâlcise viețile și carierele promițătoare.

Ne împiedicam unul pe celălalt, ne prăbușeam unul pe celălalt, exact cum îmi spusese Daniel, cu mult timp în urmă, când se despărțise de mine. Am fi ajuns să ne purtăm pică. La asta duce otrava gurilor răutăcioase: întinează tot. Și eu știam cât de mult se putea înrăutăți situația.

Evident că, după porția zdravănă de plâns, ziua următoare a fost foarte aiurea. Probabil una dintre cele mai urâte și mai nefericite zile din viața mea. Am reușit, cumva, să supraviețuiesc Zilei Porților Deschise, care a durat de la opt dimineața până la miezul nopți. Numele și fețele oaspeților mi-au trecut prin fața ochilor. Am susținut prezentările ca și cum fiecare cuvânt îmi era smuls cu cleștele. Dacă Jeff ar fi fost martor la tentativele mele jalnice de-a fi primitoare și abordabilă, m-ar fi concediat pe loc.

Iar mie nu mi-ar fi păsat absolut deloc.

Uite cât de ironică poate fi viața uneori.

Când am ajuns la muncă a doua zi după Ziua Porților Deschise, mă așteptam să-mi ajungă la urechi șoaptele colegilor mei, mă așteptam să mă arate cu degetul, după acuzațiile publice ale lui

Gerald. La cinci după-amiaza, după ce petrecusem toată ziua dorindu-mi să-l zăresc pe Aaron și, în același timp, îngrozită că urma să dau ochii cu el, încă nu se întâmplase nimic. Niciun coleg nu a reacționat. Nu mi-a ajuns la urechi nicio bârfă dezgustătoare, nicio acuzație josnică. În continuare, nici urmă de Aaron.

În a treia zi fără Aaron, în mine s-a cuibărit o neliniște ciudată. Îmi era dor de el. Îmi era dor de ceea ce se înfiripase între noi și care începea să cântărească mai greu decât orice altceva. Cu toate că incidentul cu Gerald nu determinase pe nimeni să mă trateze diferit, nu eram ușurată. Ce conta, dacă în piept aveam un gol?

Îmi lipseau chipul lui Aaron, ochii lui albaștri, expresia lui încruntată și încăpățânată, felul cum strângea din buze când cădea pe gânduri, umerii lui lați și postura impozantă. Îmi lipsea zâmbetul lui, acel zâmbet care îmi era desinat numai mie. Atât de mult îi duceam dorul, încât m-am așezat în biroul meu, am lăsat ușa deschisă și l-am așteptat să treacă pe acolo. Voiam să-i aud vocea, chiar și doar de la distanță. Ar fi fost suficient ca să astâmpăr dorința care mă pârjolea. Dar Aaron nu a apărut.

În a patra zi, n-am mai răbdat să aștept și am ciocănit în ușa biroului său, dar nu mi-a răspuns nimeni. Când am întrebat-o pe Rosie dacă îl văzuse, m-a îmbrățișat și a spus că nu. Nici Héctor, nici ceilalți colegi pe care i-am întrebat nu îl văzuseră.

Acum mă plimbam agitată, dintr-un capăt în celălalt al holului, în timp ce așteptam să fiu chemată în biroul lui Sharon, directoarea de la Resurse Umane. La fel mă plimbasem și acasă, aseară, și în dimineața asta, în biroul meu. Fiindcă el dispăruse. Nu îmi convenea deloc că nu știam de ce nu mai venea la muncă. Detestam să nu-l văd, să nu-l am în preajmă, să nu am un pretext ca să-l sun. Îl respinsesem și probabil că ultimul lucru pe care și-l dorea era să stea de vorbă cu mine.

Capul lui Sharon s-a ițit în ușă.

— Lina, scumpo! Intră, te rog, și ia un loc!

Am urmat-o în birou și m-am așezat pe un scaun. Sharon s-a așezat, apoi și-a sprijinit coatele de masă, zâmbind discret.

— Scuze că te-am făcut să aștepți! Unii au impresia că Resursele Umane au soluții pentru toate, a chicotit ea ironic. Chiar și atunci când Consiliului orașului New York decide să asfalteze porțiunea de șosea de sub fereastra biroului unui angajat InTech. În orice altă zi, aș fi râs și eu. Poate că aș fi făcut o glumă despre cum numai cei mai duri pot supraviețui în orașul care nu doarme niciodată. Însă pur și simplu nu aveam destulă energie pentru așa ceva.

Ochii lui Sharon mi-au studiat calm și îngăduitor chipul.

— Bun! Să trecem la subiect!

Așa era cel mai bine. Întotdeauna îmi plăcuse de Sharon.

— Te-am chemat aici în urma unor acuzații serioase, care te privesc în mod direct.

Am simțit că mi se strânge stomacul și probabil că am pălit.

— Bine. Ce vrei să știi, Sharon?

A tras adânc aer în piept înainte să vorbească, de parcă se pregătea sufletește.

— Lina, amândouă știm că Gerald are relații în firmă. Sincer, n-o să înțeleg niciodată cum de un om cu un caracter atât de respingător reușește să-și facă atât de multe „cunoștințe". Dar, chiar dacă până acum n-a suportat nicio consecință, nu înseamnă că nu poate fi doborât. Totuși, dacă vrem asta, trebuie să facem ceva. Sau măcar să încercăm.

Am dat aprobator din cap, încercând să asimilez ce-mi spunea Sharon. Recunoștea că e de partea mea și că nu va sta cu brațele în sân.

— Dacă vrei, putem alcătui împreună o plângere oficială din partea ta. Pot să te ajut. După ce o semnezi și o depui, o să insist să aibă loc o anchetă serioasă. Știu că multe plângeri sunt ignorate, dar situația asta va fi diferită, pentru că mulți oameni te vor susține.

— Care oameni? Nu înțeleg.

Și-a înclinat capul într-o parte.

— După scena pe care a făcut-o Gerald, câțiva angajați au venit în biroul meu, ca să-mi spună ce s-a întâmplat. Jumătate dintre ei au vrut să facă plângere, dar, așa cum le-am spus, tu trebuie să o depui.

Mi-am privit mâinile împreunate în poală. Inima mi se umplea de recunoștință.

— Deci ei sunt de partea mea? M-au susținut pe mine, și nu pe Gerald?

Sharon a zâmbit.

— Da, Lina. Oamenii sunt de partea ta. Știu că cei ca Gerald rămân adesea nepedepsiți. Uneori, așa funcționează lumea. Dar asta nu înseamnă să nu mai încercăm să schimbăm situația, nu-i așa? N-ar trebui să încetăm să luptăm.

Replica ei mi-a amintit de cuvintele unei persoane care, cu câteva zile în urmă, îmi spusese același lucru și mă implorase să cred în el.

— Gândește-te la ce ți-am spus, Lina. Ia-ți un răgaz și hotărăște cum vrei să procedezi.

— Da, așa voi face.

Erau multe lucruri la care trebuia să mă gândesc. Pentru oricine altcineva, depunerea plângerii împotriva lui Gerald ar fi fost o simplă procedură birocratică, la care ar fi trebuit să mă gândesc mai demult. Pentru mine era important să aflu că colegii mei, cei care fuseseră martori la incident, îmi luau partea în mod activ. Asta nu schimba faptul că renunțasem la relația pe care aș fi putut s-o am cu Aaron. Îi refuzasem singurul lucru pe care mi-l ceruse: încrederea mea deplină. Fusese gata să-mi ofere atât de mult, iar eu pur și simplu renunțasem fără să lupt.

Sharon a adăugat:

— Te rog, spune-i lui Aaron că-l rog să treacă pe-aici imediat ce se întoarce. Nu reușesc să-l contactez.

Imediat ce se întoarce?!

— Ăăă... Eu nu...

Cuvintele se amestecau cu întrebările care mi se învârteau în cap.

— E-n regulă, Lina. Aaron s-a exprimat foarte clar în legătură cu relația voastră. A venit aici chiar la începutul săptămânii, să mă întrebe dacă există vreo regulă a companiei sau vreo clauză în contractele voastre de angajare care ar putea complica situația.

Inima mea, care își rărise bătăile fiindcă Aaron nu era prin preajmă, a revenit deodată la viață. Venise la Resurse Umane ca să se asigure că relația noastră nu ne va face probleme la birou. Voia să mă liniștească, deoarece știa că exact de asta aveam nevoie. Își dorea să fiu în siguranță.

Mi s-au umezit ochii.

— Lina, poți sta liniștită! Nu există astfel de clauze în contractele voastre. Nu aveți motiv să vă faceți griji. Nicio piedică.

Eu eram singura piedică în calea relației mele cu Aaron. Eu fusesem cea care transformase posibilele obstacole în unele de netrecut.

— Perfect, am răspuns, încercând să-mi rețin lacrimile. E bine.

Dar nimic nu era bine. Eu distrusesem totul.

— OK, a zis Sharon, iar ochii ei m-au privit ocrotitor, cu căldură. Te rog, spune-i lui Aaron să mă sune, bine? Știu că traversează o perioadă dificilă, dar e vorba despre promovarea lui.

Perioadă dificilă. Cele două cuvinte îmi răsunau în minte.

Spune-i lui Aaron că-l rog să treacă pe-aici imediat ce se întoarce.

— Aaron a plecat? S-a întâmplat ceva?

Sharon părea nedumerită.

— Nu știai?

Am simțit cum sângele mi se scurge din obraji.

— Nu.

— Lina, nu ar trebui să-ți spun...

— Te rog!

Doream cu disperare să aflu ce se întâmplase.

— Te rog, Sharon! Eu și Aaron ne-am certat și eu... am făcut o mare greșeală. Dacă i s-a întâmplat ceva rău, trebuie să știu. *Te rog.*

M-a privit lung.

— Draga mea — a zis Sharon într-un final, iar apelativul ăsta m-a alarmat pe loc —, Aaron a trebuit să se întoarcă acasă. Tatăl lui are cancer. E în stare critică de câteva săptămâni.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Când eram adolescentă, la TV se difuza un serial care-mi plăcea mult. Un serial american care, evident, era dublat în spaniolă. Îmi plăcea la nebunie. Era despre niște liceeni cu visuri mari și orgolii și mai mari, cu răsturnări palpitante de situație și un nivel de dramatism prin care nu ar fi trebuit să treacă un adolescent de șaisprezece ani.

Un episod anume îmi rămăsese în minte. Începea cu vocea naratorului, care întreba: „În cât de puțin timp ți se poate schimba viața? Într-un an? Într-o zi? În câteva minute?".

Și naratorul dăduse un răspuns: atunci când ești atât de tânăr, o singură oră e de-ajuns ca să schimbe *totul.*

Nu eram deloc de acord.

Nu e nevoie să fii foarte tânăr ca viața să ți se schimbe în decurs de o oră, în câteva minute sau în doar câteva secunde. Viața se schimbă constant, extrem de repede sau teribil de lent, când te aștepți mai puțin sau după o lungă vreme în care ai aspirat la schimbare. Viața se poate suci la 180 de grade, poate fi întoarsă pe dos, presărată cu regrese sau cu progrese, ori chiar poate fi transformată în ceva cu totul diferit. Se întâmplă, indiferent de vârstă.

Împrejurările care transformă radical viața variază de la secunde la decenii.

Asta face parte din farmecul vieții.

În cei douăzeci și opt de ani de viață ai mei, am trecut prin puține împrejurări transformatoare. Unele duraseră câteva secunde, fuseseră simple clipe de revelație. Altele duraseră câteva minute, ore sau săptămâni. În orice caz, puteam să număr astfel de ocazii pe degetele de la mâini: prima oară când am pășit în mare; prima ecuație de matematică pe care am rezolvat-o; primul meu sărut; îndrăgostirea și despărțirea de Daniel; lunile îngrozitoare de după despărțire; îmbarcarea în avionul către New York, ca să încep o viață nouă; s-o văd pe sora mea cum pășește către altar, afișând cel mai fericit și mai mare zâmbet.

Și apoi, Aaron.

În privința lui, nu cred că aș putea alege o singură împrejurare. *El însuși* fusese o împrejurare care îmi transformase viața.

Să adorm în brațele lui. Să-i văd buzele arcuindu-se în zâmbetul acela minunat care, după cum aflasem, era numai pentru mine. Să mă trezesc și să-i aud vocea, să-i simt pielea caldă lipită de a mea. Să-i văd chipul îndurerat. Să-l văd cum se îndepărtează. Absența lui.

Toate acestea lăsaseră un gol în inima mea și mă schimbaseră. Mă modelaseră într-o persoană care își permite să se deschidă, să iubească, să aibă nevoie de un on și să-și dorească să se dăruiască doar *lui*.

O clipă absolut memorabilă a fost cea în care am știut că trebuie să urc într-un avion cu destinația Seattle și să-l găsesc pe Aaron. Acel moment mi s-a părut... transcendental. Am înțeles că a fost o nesăbuință să-l las să plece. Mi-am dat seama că nimic nu conta, în afară de el. Nimic nu ar fi trebuit să mă împiedice să alerg în brațele lui și să fiu alături de el atunci când avea cel mai mult nevoie de mine.

Oare era prea târziu? Oare încă aveam la dispoziție timp ca să schimb totul sau îmi ratasem șansa?

Întrebarea mi s-a învârtit în minte șase ore — cât a durat zborul de la New York la Seattle. Pendulam încontinuu între speranță și

groaza pe care numai presimțirea unei pierderi o poate aduce. Când avionul a aterizat, încă nu eram sigură dacă trebuia să mă simt încrezătoare fiindcă ajunsesem mai aproape de el sau dacă ar fi trebuit să mă pregătesc pentru clipa când Aaron avea să-mi spună că e prea târziu și avea să-mi ceară să plec.

Mă gândeam la toate astea în timp ce așteptam un taxi. M-am îndreptat spre primul spital de pe lista de centre medicale cu specialiști în oncologie din Seattle. Ajunsă acolo, am întrebat la recepție de Richard Blackford. Găsisem numele ăsta pe internet. Pe urmă am pus cap la cap ceea ce-mi povestise Aaron despre tatăl lui și despre trecutul acestuia.

„Oare e prea târziu?" Întorceam întrebarea pe toate părțile. Am luat alt taxi și am repetat același proces, cu al doilea spital de pe listă. Apoi, cu spitalul numărul trei.

Am simțit că mi se înmoaie genunchii de îngrijorare și de ușurare când asistenta de la recepție m-a întrebat dacă sunt o rudă sau o cunoștință de-a lui Richard.

Am intrat în lift și m-am îndreptat spre sala de așteptare. A fost cea mai lungă călătorie cu liftul din viața mea.

Am renunțat la tot din cauza fricii și a prostiei mele? E prea târziu?

Când s-au deschis ușile metalice, am ieșit din lift de parcă ajunsesem la capătul unei excursii interminabile. Picioarele îmi amorțiseră, aveam pielea lipicioasă din cauza transpirației și mă simțeam buimacă. Am cercetat cu privirea holul care se întindea în fața mea, până la sala de așteptare. Mi se spusese că e posibil să-l găsesc acolo: Aaron al meu, bărbatul la care trebuia să ajung, să mă întorc. Și l-am văzut așezat pe un scaun prea mic pentru corpul lui masiv.

Cu brațele sprijinite pe genunchi și cu capul atârnând foarte jos între umeri, acolo stătea momentul meu transformator. Și, atâta timp cât îl aveam pe el, viața mea avea să se schimbe constant.

Aveam să primesc provocări, să fiu prețuită, iubită. Cu el, aveam să *trăiesc*.

Și voiam să lupt pentru asta. Eram hotărâtă să lupt pentru el așa cum ar fi trebuit s-o fac atunci când mi-o ceruse. Nu aveam să accept un refuz. Se pricopsise cu mine. Aveam de gând să i-o dovedesc.

Lasă-mă să fiu stânca ta, mâna care o ține pe a ta, casa ta!

— Aaron.

Vocea mea era foarte slabă — aproape o șoaptă —, dar, cumva, a străbătut până la el. A ridicat brusc capul. Și-a îndreptat spatele și s-a întors pe jumătate în direcția mea. Îi deslușeam neîncrederea pe chip. Probabil credea că-și imaginase că-l strig.

Acum sosisem aici. Dacă îmi dădea voie, l-aș fi alinat. Doream să-l mângâi pe spate cât aștepta în sala asta ternă, să-mi trec consolator degetele prin părul lui și să fiu umărul pe care să-și sprijine fruntea în timp ce își jelea tatăl, pe care era posibil să-l piardă în curând. Cel de care îi fusese atât de dor.

Ochii lui au cercetat spațiul care ne despărțea. S-a răsucit spre mine. Și apoi, după ceea ce a părut o eternitate, dar totodată nu suficient timp ca să mă pregătesc sufletește, ochii lui albaștri i-au întâlnit pe ai mei. Inima mea a făcut o tumbă.

Aaron s-a ridicat.

De pe buzele lui s-a desprins numele meu.

— Lina.

M-am apropiat de el. Auzisem durerea din vocea lui, faptul că avea nevoie de mine. I-am văzut părul ciufulit, pungile de sub ochi, cutele de pe haine, care arătau că nu se schimbase de câteva zile. Picioarele mele au luat-o la goană spre el. Alergam în brațele lui, așa cum mă rugase. L-am cuprins strâns în brațe.

Nu era o reacție cuviincioasă. Nu era nici timpul, nici locul potrivit pentru așa ceva. Și totuși, gestul era potrivit. Am simțit-o în măduva oaselor, când m-a luat în brațe.

M-a săltat în aer și m-a strâns la piept.

Mi-am îngropat fața în gâtul lui și i-am murmurat:

— Sunt aici, sunt aici. Sunt cu tine. Am încredere în tine. Te iubesc.

Speram că nu e prea târziu.

— Lina, scumpo! Lina, chiar ești aici?

Vocea lui era slabă și nesigură. Parcă nu-i venea să creadă că eram în brațele lui, că, în sfârșit, eu venisem la el, așa cum trebuia s-o fi făcut acum câteva zile.

Aaron s-a așezat iar pe scaun, cu mine în poală.

— Aaron, îmi pare foarte rău pentru tot! Pentru tatăl tău și pentru că n-am fost aici, lângă tine, mai devreme. Cum se simte? L-ai văzut?

A înghițit în sec.

— L-am văzut, dar e inconștient. Eu...

Părea epuizat. Învins.

— Chiar ești aici, Lina? a repetat și m-a strâns mai tare. Imaginația îmi joacă feste? Nici nu mai știu de câte zile n-am dormit.

— Sunt aici cu adevărat.

I-am cuprins fața în palme. Am privit chipul pe care, odinioară, fusesem hotărâtă să-l detest, dar pe care acum îl iubeam enorm.

— O să am grijă de tine, Aaron.

A închis ochii, iar din gâtlej i-a scăpat un sunet sugrumat.

— Te iubesc! N-ar trebui să fii singur niciodată. Eu sunt cea menită să fie cu tine. Cea care te ține de mână. Lasă-mă să-ți demonstrez că am încredere în tine și că-ți pot recâștiga încrederea! Lasă-mă să-ți arăt că locul meu e lângă tine!

— Vrei tu să faci asta?

— Da, am răspuns iute. Da, da! Bineînțeles că vreau, am șoptit cu voce tremurătoare. Lasă-mă să te sprijin, să am grijă de tine.

Privirile ni s-au întâlnit. După un moment, a chicotit.

— Mă înnebunești al naibii de tare, Lina.

Încă îi țineam chipul în palme. Eram pregătită să lupt. Să-l implor, dacă trebuia.

— Lina, ai venit până aici... Cum m-ai găsit?

— Trebuia să vin.

Mi-am lăsat degetele să coboare pe gâtul lui și mi-am lipit palma de pielea lui caldă.

— La un moment dat, mi-ai zis că tatăl tău e cunoscut aici, în Seattle. Așa că am căutat pe Google numele tău de familie, echipa de fotbal a universității la care ai învățat, numele antrenorilor tăi. Apoi am căutat o listă a spitalelor unde era posibil să fie internat. Știam c-o să fii acolo, fiindcă nu ai pleca de lângă tatăl tău dacă ar fi într-o stare critică, așa cum mi-a spus Sharon. Și nu m-am înșelat. Mi-au trebuit doar câteva încercări. Aș fi întors orașul cu susul în jos, dacă ar fi fost nevoie. Nu m-aș fi oprit până nu te găseam.

Am inspirat adânc. În ochii lui Aaron s-a ivit o licărire care mi-a făcut inima să se strângă într-un mod minunat.

Am continuat:

— Te-am sunat, dar a intrat căsuța vocală. N-am mai insistat cu telefoanele, pentru că... n-am vrut să te bat la cap. Și, în plus...

Vocea mea a devenit o șoaptă.

— N-am vrut să-ți dau ocazia să-mi spui că nu vrei să vin. Așa că n-am mai sunat. Am venit la tine.

Corpul lui Aaron s-a cutremurat.

— Lina, mă scoți din minți cu totul, îmi dai regulile și lumea peste cap, a rostit Aaron, iar acei ochi albaștri ca oceanul m-au țintuit mai intens ca oricând. Nu mă așteptam la asta. Deja erai în sufletul meu.

M-a strâns la piept. Respirația lui ușoară îmi atingea buzele.

— Nu știu cum ai făcut, dar pentru mine nu mai există altcineva. Doar tu. Sunt al tău și numai al tău.

M-a cuprins un val de speranță caldă și blândă.

— Eu am făcut asta?

— Da, Lina.

Aaron și-a sprijinit fruntea de a mea. Am închis ochii. Încercam să controlez vârtejul de emoții care amenința să mă ia pe sus.

— Asta ai făcut, cu fiecare zâmbet.

Buzele lui le-au atins pe ale mele, stârnindu-mi un fior pe spate.

— Ai făcut-o de fiecare dată când erai exasperant de încăpățânată și totodată imposibil de frumoasă. De fiecare dată când i-ai arătat lumii cât de incredibil de puternică ești, chiar și atunci când nici măcar tu nu te considerai așa.

M-a sărutat pe nas.

— Mintea ta mă uimește și mă tulbură în feluri pe care nu le înțeleg, dar de care nu mă satur.

Buzele lui mi-au atins pometii.

— De fiecare dată când râzi, îmi vine să te salt pe un umăr și să fug într-un loc unde să pot păstra râsul tău doar pentru mine.

M-a sărutat ușor pe bărbie, apoi buzele lui au ajuns la urechea mea.

— M-ai făcut complet al tău.

Inima dădea să-mi iasă din piept, izbindu-se nebunește de coaste.

— *A ta*, am îngăimat. Și eu sunt a ta, Aaron. Cu totul. M-am îndrăgostit de tine. Nu știu cum, dar s-a întâmplat. Te iubesc!

Pulsul îmi izbea timpanele.

— Am fost atât de toantă că te-am lăsat să pleci! Foarte, foarte fraieră. Dar m-am agățat de ideile din capul meu. Am fost foarte speriată, Aaron. Și nu voiam să pierd toate lucrurile pentru care am muncit din greu. Nu voiam ca oamenii să mă privească așa cum m-au privit acum câțiva ani. Și nici să te pierd, când ți-ai fi dat seama că sunt o problemă pentru tine.

— N-ai fi niciodată o problemă.

— Acum știu asta, dar atunci credeam că, dacă voiam să mă protejez, să te las să pleci era cel mai bun lucru pe care-l puteam face. Îmi pare rău că n-am fost lângă tine, așa cum ar fi trebuit.

M-a privit ca și cum nu avea nevoie să audă scuzele mele, dar nu l-am lăsat să vorbească.

— Îmi pare rău, am repetat, cu voce nesigură. M-a distrus să știu că tatăl tău e bolnav și că tu ești aici, complet singur, suportând totul fără nimeni care să te aline. Am aflat că era în stare critică de săptămâni întregi, și totuși ai venit cu mine, în Spania. M-a distrus că tu...

Am tăcut o clipă, căci vocea începea să-mi tremure.

— ... că tu mi-ai oferit al naibii de multe, fără să ceri nimic în schimb. Dar acum sunt aici, am șoptit și l-am privit în ochi. Sunt aici și nu plec nicăieri, însă nu fiindcă aș crede că putem fi împreună, ci pentru că nu pot concepe să fiu în altă parte decât lângă tine.

Am înghițit cu greu nodul din gât, încercând să-mi controlez emoțiile.

— Știi asta, nu-i așa?

Mi-am apropiat gura de a lui foarte delicat, aproape cu timiditate, în așteptarea unui răspuns.

I-a scăpat un geamăt profund. Degetele lui mi-au strâns iar încheietura. Brațul din jurul taliei mele m-a tras mai aproape de pieptul lui.

— Acum știu, Lina. N-o să te las să uiți asta.

Mâna care fusese pe încheietura mea a urcat și Aaron mi-a cuprins chipul în palmă. Mi-am apăsat obrazul în ea. N-aș fi putut trăi fără mângâierile și săruturile lui Aaron.

— M-aș fi întors după tine, a continuat Aaron. Ți-am zis că n-o să te las să renunți la noi. Încă îmi datorezi acel cuvânt în spaniolă, din patru litere.

Cât de toantă fusesem! Aaron nu renunțase la noi. Aaron crezuse, în continuare, în relația noastră. Chiar și când avusese mare nevoie de cineva lângă el. Și acest gând mi-a sfârâmat inima într-un milion de bucățele care s-au reînchegat, alcătuind ceva diferit. Ceva care nu-mi aparținea doar mie. Era al nostru.

— Cuvântul ăla e al tău: *amor*[1]. La fel și toate celelalte cuvinte din patru litere pe care ți le pot oferi.

Incapabilă să mă mai abțin, l-am sărutat pe îndelete, revendicându-i buzele. Îl revendicam pe el, cu totul.

— Te-ai ales cu mine pe cap, Catalina.

Brațele lui m-au strâns mai mult și m-au tras mai aproape de pieptul lui. Mi-am sprijinit capul deasupra inimii lui, iar el și-a rezemat bărbia de creștetul meu. În pieptul meu a poposit o pace deplină, pe care n-o mai trăisem niciodată. Știam că puteam depăși orice, atâta timp cât eram împreună. Eram o echipă. Aveam să ne luminăm calea unul altuia, să ne ținem de mână și să-l împingem pe celălalt mai departe, atunci când se împiedica. Împreună. Urma să facem totul împreună.

Așa cum aveam să trecem și de această situație.

Mi-am ridicat privirea și am întâlnit-o pe a lui.

— Sunt aici pentru tine. O să am grijă de tine, i-am spus simplu.

A oftat profund, ca și cum ducea în spate greutatea lumii.

— Dacă aș fi știut că tatăl tău e bolnav, nu te-aș fi lăsat niciodată să vii în Spania, cu mine. De ce nu mi-ai spus când mi-ai vorbit despre el, Aaron? Știu că nu-mi ești dator cu o explicație, dar vreau să știu. Vreau să înțeleg.

— Pentru că totul s-a schimbat. Tata se luptă de un an cu boala. Nu-i ironic? Mai întâi mama și acum... Până acum câteva zile, plănuisem să mă țin deoparte. Să las relația dintre noi așa cum era. Am venit aici, la spital, acum câteva săptămâni.

— Ai venit aici?

— Da, după ce s-a anunțat promovarea mea. De aceea nu ți-am mai amintit despre propunerea de-a te însoți în Spania.

---

[1] Dragoste

Nu observasem că Aaron își luase zile libere atunci, deși situația la muncă fusese complet haotică și aveam nevoie ca toți angajații să fie la birou. Dar acum avea noimă.

— Ți-aș fi spus despre tata, în cele din urmă.

A oftat din rărunchi, apoi a continuat:

— Am venit la Seattle, dar n-am putut să-i vorbesc, n-am putut să recunosc față de mine și să-i arăt tatei că încă îmi pasă de el, chiar dacă m-a alungat acum câțiva ani.

Degetele mele schițau cercuri pe pieptul lui, chiar deasupra inimii.

— Și atunci, ce s-a schimbat?

— Totul. Credeam că te am, dar apoi, cât ai clipi, nu mai erai a mea. Oricât de hotărât eram să nu te las să renunți la mine, am văzut-o în ochii tăi: renunțaseși la noi. Credeai că decizia de-a pleca de lângă mine e cea mai bună.

Expresia i s-a întunecat, iar eu m-am aplecat să-l sărut în colțul gurii, ca să-i alung tristețea.

— Gândul că era posibil să te pierd cu adevărat a început să prindă contur în mintea mea. Și eu..., a adăugat Aaron, clătinând din cap. Știu că situațiile nu sunt la fel, dar într-un târziu, am înțeles cât de mult îl duruse pe tata s-o piardă pe mama. Cât de debusolat trebuie să se fi simțit tata, când a văzut că nu există niciun mod de-a o aduce înapoi! Câte decizii nesăbuite trebuie să fi luat! Asta nu justifica faptul că m-a alungat, dar și eu am o parte din vină. M-am închis atât de mult în mine, încât l-am lăsat să mă îndepărteze. Și apoi amândoi am menținut situația asta ani întregi.

— Niciunul dintre voi nu e de vină, Aaron. Nu suntem programați să-i pierdem pe cei pe care-i iubim.

Mi-am plimbat mâna pe pieptul lui și mi-am lăsat palma să-i poposească pe claviculă.

— Facem tot ce putem, chiar și atunci când ce-am dat noi mai bun nu e suficient. Să te învinovățești n-o să schimbe trecutul, ci

o să-ți fure energia de care ai nevoie în prezent. Și uite unde ești acum! Ai venit aici. Nu e prea târziu.

M-a sărutat pe creștet și a continuat:

— În ziua incidentului cu Gerald, am primit un telefon de la spital. Mi-au zis că starea tatei nu e bună. Tata întrebase de mine de mai multe ori. Ceruse să fiu chemat.

A tăcut. Îmi treceam degetele prin șuvițele de pe ceafa lui, ca să știe că sunt alături de el, că-l ascult. Că îl sprijin.

— E ca și cum piesele de puzzle s-au pus cap la cap și, dintr-odată, nu doar că-l înțelegeam cu adevărat pentru prima oară, dar și simțeam nevoia să-l văd. Nu neapărat ca să-mi cer scuze sau ca să repar relația dintre noi, ci ca măcar să-mi iau la revedere. Știam că era ultima mea șansă.

— Ți-ai luat la revedere?

— Când am ajuns aici, am intrat în salonul lui, cu intenția de a-mi lua rămas-bun, de-a ieși de acolo și apoi de-a aștepta. Dar m-am pomenit că-i vorbesc. I-am spus tot ce nu i-am zis în toți anii cât nu am vorbit. Nu era conștient. Nu știam sigur dacă asculta, dar, i-am vorbit în continuare. Nu mă puteam opri. Am vorbit și-am tot vorbit, Lina. I-am zis tot. Habar n-am cât am stat lângă el. Poate c-a fost în zadar, fiindcă e posibil să nu fi auzit niciun cuvânt.

— Ai făcut bine că ai vorbit cu el, *amor*, i-am spus, după care l-am sărutat pe gât. Ai făcut foarte bine.

Sub atingerea mea, Aaron s-a lipit și mai mult de mine.

— Acum câteva ore, mi-au spus că azi tata pare să se simtă puțin mai bine. S-ar putea să mai aibă ceva timp de trăit. Nu se știe dacă e vorba de zile, de săptămâni sau de luni. Dar există speranță.

Strânsoarea disperată a brațelor lui a slăbit.

— Iar eu am speranță, a adăugat.

O voce din cealaltă parte a sălii de așteptare ne-a spart bula de intimitate:

— Domnule Blackford?

Ne-am răsucit amândoi și am privit într-acolo. Un asistent medical stătea la câțiva metri distanță, zâmbind politicos și liniștitor.

— Da! a răspuns Aaron și și-a îndreptat spatele.

— S-a trezit, în sfârșit. Îl puteți vedea. Doar pentru câteva minute. Trebuie să se odihnească.

M-am desprins de Aaron și l-am lăsat să se ridice. S-a uitat la mine.

— Vii cu mine, te rog?

Răspunsul a răsunat răspicat în mintea mea: *Aș merge oriunde cu tine.*

— Bineînțeles!

N-am așteptat să întindă mâna și s-o ia pe a mea. L-am luat eu de mână. L-am urmat pe asistent spre camera în care era tatăl lui Aaron. Am pășit înăuntru. Nu știam la ce să mă aștept. Probabil că ar fi trebuit să mă pregătesc sufletește, în drum spre salon. Când mi-am dat seama că nu mă simțeam pregătită să dau ochii cu Richard, curajul mi s-a risipit puțin. Era singura rudă în viață pe care o mai avea Aaron, iar eu urma s-o întâlnesc. Brusc, m-am simțit copleșită de importanța momentului. Îmi doream ca acest lucru să se fi petrecut în circumstanțe diferite, să fi avut mai mult timp sau să fi fost sigură de ceea ce urma să zic, astfel încât totul să decurgă cât se poate de bine.

Dar nu mai aveam timp. Chiar dacă eram puțin speriată și neliniștită, mă simțeam onorată că Aaron își dorea să împărtășească acest moment cu mine.

— A venit cineva să te vadă, Richard, a zis asistentul și apoi s-a uitat la noi, zâmbind larg. Mă întorc peste câteva minute, bine?

Aaron a făcut un pas în față. Am rămas în spatele lui, ca să le las puțină intimitate.

— Fiule, a rostit răgușit bărbatul întins în pat.

M-am uitat la el și am văzut o fantomă a trăsăturilor pe care le știam atât de bine. Maxilarul dur, încruntătura, hotărârea și încrederea. Le regăseam pe chipul tatălui său.

— Încă ești aici, a spus tatăl lui Aaron, pe un ton surprins.

Aaron m-a strâns mai tare de mână.

— Tată, bineînțeles că încă sunt aici. Vreau să cunoști pe cineva.

Ochii albaștri ai lui Richard au iscodit în spatele lui Aaron, curioși.

— Bună ziua, domnule Blackford!

I-am zâmbit, iar Aaron a pus o mână pe umărul meu.

— Eu sunt Catalina. Mă bucur să vă cunosc în sfârșit!

Tatăl lui Aaron nu mi-a răspuns la zâmbet. În ochii lui se citea ceva nedeslușit. Ținea totul bine ferecat sub cheie, la fel ca fiul lui.

— Spune-mi „Richard", te rog!

Privirea lui îmi cerceta fața. Expresia lui a devenit întrebătoare.

— Ea e, fiule?

Întrebarea m-a luat prin surprindere. M-am uitat la Aaron. Îl scruta pe tatăl lui cu o expresie asemănătoare. Apoi, trăsăturile i s-au înmuiat și m-a tras mai aproape de el.

— Nu eram sigur dacă mă ascultai, când ți-am spus despre Lina. Da, ea e femeia despre care ți-am povestit.

Mi s-a tăiat respirația. Aaron s-a uitat la mine. Ochii îi străluceau în lumina din salon.

— Ea e Thea ta, a zis Richard, cu voce emoționată.

Thea fusese soția lui. Mama lui Aaron.

Pe fața lui Richard a apărut un zâmbetul slab. Dar era suficient. I-am surâs și eu.

— Păstreaz-o cu orice preț, fiule! Cât de mult îți permite timpul.

— Așa o să fac, a zis Aaron, cu buzele aproape de tâmpla mea.

Mi-am ridicat privirea spre el. Ochii lui albaștri îmi zâmbeau cu un devotament pe care nu-l mai văzusem vreodată și de care nu-mi imaginasem că mă voi bucura. În piept simțeam o căldură care creștea cu fiecare secundă pe care o petreceam sub privirea lui,

lângă el. În ochii lui Aaron strălucea cu putere, ameţitor, o lume plină de posibilităţi. O promisiune.

— Ea e femeia alături de care vreau să-mi petrec tot restul vieţii. N-o las să plece.

— Sfârşit —

EPILOG

Un an mai târziu

— Catalina! m-a strigat vocea aceea profundă, care mă pusese pe jar de nenumărate ori, în ultimele douăsprezece luni.

Am scăpat pixul din gură. S-a izbit de suprafața lucioasă a mesei din sala de conferințe.

— Catalina, am nevoie de un răspuns.

Mi-am îndreptat spatele în scaun. M-am uitat în ochii lui albaștri și mi-am dres vocea.

La naiba! Eram cu mintea în altă parte.

— Da, da! Hm.. Un răspuns... Imediat, domnule Blackford. Mă gândesc...

Un colț al gurii s-a curbat. În ochii lui mocnea o emoție care îmi era extrem de familiară. Mi-a stat inima în loc. Se pare că-mi era imposibil să nu reacționez la zâmbetul acestui bărbat.

— Rosie, ajut-o pe Catalina cu gânditul! a zis Aaron și și-a arcuit o sprânceană. Cu toții avem treabă. Vreau să terminăm ședința asta în cinci minute.

— Bineînțeles! a răspuns prietena mea cea mai bună — și noul lider de echipă din divizia mea. Sunt convinsă că Lina și-a luat notițe.

— Da, exact asta am făcut, i-am confirmat.

Apoi m-am uitat la ea și am observat că roșise.

În continuare, eu și Rosie tot nu știam să mințim.

I-am surâs șovăielnic și am mimat din gură un „mulțumesc".

Aaron a pufnit agasat.

Tot ciufut ai rămas! Norocul lui că eram îndrăgostită până peste cap de el!

— Aaron a sugerat ca acum, după ce Linda și Patricia s-au întors din concediul de maternitate, cineva din echipa ta să se transfere în echipa lui Héctor, a recapitulat Rosie. Aaron vrea să se ocupe postul liber acum, când eu conduc echipa lui Gerald, după... plecarea lui.

După ce ancheta lentă și lungă a celor de la Resurse Umane, condusă de Sharon, dezvăluise mai multe cazuri de hărțuire sexuală, în cele din urmă, Gerald fusese concediat. Aaron, liderul diviziei noastre, omul care îmi cucerise inima, nu a ezitat: chiar în clipa când Gerald a ieșit din InTech, a propus ca Rosie să ocupe postul lui. Cât ai clipi, am sărbătorit promovarea prietenei mele celei mai bune.

— Crezi că putem rezolva chestia asta, Catalina? m-a întrebat viitorul meu soț.

Încă nu mă ceruse de nevastă, dar bănuiam că avea s-o facă în curând. Dacă nu, poate că eu aveam să-i pun un inel pe deget, într-atât de nerăbdătoare eram.

— Da, sigur că putem, am răspuns, notând ceva pe tabletă — de data asta, pe bune. O să mă asigur că facem câteva mutări și că găsim pe cineva care să ajute echipa lui Héctor.

Héctor a oftat.

— Mulțumesc, Lina! Nimeni nu va putea s-o înlocuiască pe Rosie întru totul, a zis el, zâmbind slab. Dar știam de ceva vreme c-o s-o pierd.

A surâs cu ceva mai multă bucurie când s-a uitat la prietena mea.

— Sunt foarte mândru de tine, Rosie!

— Mulțumesc, a răspuns ea emoționată, apoi și-a dres glasul. Acum, gata! Să plâng în prima ședință la care particip ca lider de echipă ar fi lipsit de profesionalism.

Un *notepad* s-a închis brusc.

— Bun, deci e ca și rezolvat! a concluzionat domnul Ciufut, uitându-se la ceasul de perete. Ședința s-a încheiat. Să aveți...

— Dar, Aaron — l-a întrerupt nerăbdător Kabir —, cum rămâne cu...

— Îmi pare rău, Kabir. În mod oficial, acum sunt în concediu, a zis Aaron.

Amândoi eram în concediu. Doar pentru o jumătate zi, dar tot concediu se chema.

— Va trebui să amânăm discuția pe luni, a adăugat Aaron. Weekend plăcut!

Și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat. M-am delectat cu priveliștea oferită de corpul său.

Am oftat de fericire. Aaron era al meu. Corpul ăsta era doar pentru mine și pentru plăcerea mea. Inima aceea puternică, bătând cu loialitate, altruism și integritate, îmi aparținea.

— Catalina?

Am ieșit din visare și am început să-mi strâng lucrurile.

— Vin acum!

M-am îndreptat spre ușă, unde mă aștepta Aaron.

— Azi ai fost cu mintea aiurea, a spus cu glas scăzut.

Eram pe punctul de a-i da o replică usturătoare, dar felul în care s-a uitat la mine — cu acea grijă profundă, care îmi topea inima — mi-a tăiat avântul.

— Păi, normal, fiindcă mă distragi foarte tare, i-am zis.

Ochii i s-a încețoșat. Știam ce-nseamnă asta: se abține să sară pe mine. Dar eram la birou, și aici ne comportam mereu impecabil. Nu fiindcă așa trebuia, ci pentru că noi făcuserăm alegerea asta.

Am trecut la un subiect de conversație mai puțin provocator:

— Sunt puțin neliniștită că n-o să ajungem la timp.

Ne îndreptam amândoi spre ieșire.

— Știu, a zis Aaron. Dar bagajul nostru deja e în mașină, așa că vom ajunge la fix ca să-i luăm pe ai tăi de la aeroport.

Am pășit în liftul gol, iar Aaron s-a oprit aproape de mine. Brațele ni s-au atins puțin.

— Am verificat mai devreme, Lina. Avionul lor nu are întârziere, a zis când s-au închis ușile de metal.

— Mersi, i-am răspuns și m-am apropiat, inconștient, de el. Dar tot îmi fac griji. E prima lor călătorie în America. Vine toată lumea. Sunt prea mulți membri ai familiei Martín în avion, deci e imposibil ca lucrurile să meargă șnur. Dacă zborul e copleșitor pentru bunica? Dacă Papá și-a uitat medicamentele pentru tensiune? Știi, a trebuit să-i explic prin FaceTime cum să seteze o alarmă pe telefon, ca să le ia la timp. Probabil c-a amânat alarma și a uitat de ea. Și mi-e teamă de ce a împachetat Mamá în bagajul ei. Ții minte când ți-am spus că, odată, a insistat să iau cu mine un întreg *pata de jamón* în bagajul meu de mână? Un picior de porc, Aaron! Dacă mama și-a pus în bagaj vreun aliment interzis, iar cei de la Vamă o să creadă că introduce pe furiș ceva...

Liftul s-a oprit brusc.

Imediat, buzele lui Aaron s-au lipit de ale mele, iar sărutul ăsta spontan m-a lăsat fără cuvinte. Dezarmată. Imponderabilă. M-am sprijinit de el, cu picioarele moi. Nu mă puteam abține. Aaron avea mereu efectul ăsta asupra mea.

A murmurat cu gura lipită de a mea:

— Scumpo, nu te mai gândi obsesiv la lucrurile astea.

M-a sărutat din nou și m-a luat în brațe. Corpul lui m-a înghesuit în peretele rece din spatele meu.

— Domnule Blackford, nu cumva tocmai ai oprit liftul între etaje? l-am tachinat.

Aaron era foarte conștient de puterea pe care o avea asupra mea. Niciunul dintre noi nu voia să păstreze vreun secret față de celălalt. Avuseserăm destule secrete în trecut.

— Exact, a zis, iar buzele lui au poposit pe maxilarul meu. Avem trei minute la dispoziție ca să-ți scoatem toate grijile din cap, înainte să fie anunțați cei de la Recepție.

Gura lui a coborât pe gâtul meu. Mi-a cuprins talia în palme.

Am întredeschis buzele.

— A, ce bine! am murmurat, în timp ce el îmi mușca ușor pielea.

Sângele începea să-mi fiarbă în vene și anumite părți ale corpului meu cereau atenție.

— Îmi surâde ideea ta.

— M-am asigurat că tatăl tău ia pastilele în bagaj când am vorbit la telefon, înainte să plece de acasă.

Mâinile lui Aaron au urcat pe corpul meu și au ajuns la sâni.

— Cristina aduce doar câteva felii de jambon. N-a fost ușor, și s-ar putea să-i fi promis câteva lucruri pe care n-ar fi trebuit să le menționez, dar mama ta a acceptat compromisul.

Am chicotit, însă tot umorul meu a dispărut când șoldurile lui s-au împins în bazinul meu.

— Bunica o să fie bine. E sănătoasă tun. Nu-ți amintești că a trebuit s-o iau pe sus, la propriu, de pe ringul de dans, Crăciunul trecut? a zis Aaron, după care a tras ușor cu dinții de lobul urechii mele. Iar sarcina lui Isabel nu-i pune nicio problemă. Gonzalo a sunat de două ori la compania aeriană, ca să verifice.

Am scâncit, delectându-mă cu senzația de a-l simți pe Aaron în jurul meu — căldura lui, forța corpului, respirația lui —, dar și cu profunzimea cuvintelor și a faptelor lui. Câtă dragoste și atenție dovedeau!

— E de necrezut cât de mult te plac ai mei! i-am zis și m-am agățat de brațele lui. Ești dresorul familiei Martín. Cum ai reușit?

— După ce le-am zis adevărul despre farsa noastră, probabil c-am avut un noroc chior când am reușit să-i conving că am intenții serioase cu tine. Pe de altă parte, s-ar putea să mă pricep când vine vorba să-i conving pe membrii familiei Martín, a șoptit Aaron, ca și cum îmi destăinuia un mare secret. Cât despre un anumit membru al familiei Martín, aș vrea să cred că mă pricep nu doar la vorbe.

Mi-am plimbat mâinile în sus, pe brațele lui puternice, pe umeri și, în final, le-am împreunat pe ceafa lui.

— Chiar te pricepi. Te ador. Te prețuiesc. Te iubesc. Te vreau și am nevoie de tine.

L-am tras mai aproape.

— Ei, acum cine-i cel care distrage atenția altora? a întrebat răgușit.

I-am răspuns agățându-mă de corpul lui tonifiat și ferm. De pe buze i-a scăpat un geamăt.

— Uite cum mă tachinezi! Ce femeie adorabilă am!

— Cât timp avem la dispoziție?

Mi-am arcuit spatele, lipindu-mi pieptul de al lui.

A răsuflat prelung, ațâțat, și mi-a răspuns:

— Nu suficient pentru ce aș vrea să-ți fac.

Palmele lui au ajuns pe fundul meu. M-a strâns posesiv.

— Mai târziu o facem. Jur! a zis cu voce joasă. Imediat ce suntem singuri, în camera noastră.

Aaron m-a sărutat pătimaș. Sărutul lui era ca o promisiune a tuturor lucrurilor pe care avea să mi le facă mai târziu, peste câteva ore, când urma să ajungem la casa pe care o închiriaserăm în Montauk, pentru acest weekend.

I-am luat fața în mâini și i-am dat un ultim sărut.

— Bine. Ai vorbit cu tatăl tău?

Aaron s-a desprins cu greu de mine și a apăsat butonul galben. Liftul și-a reluat coborârea.

A răspuns un pic reținut, ca de fiecare dată când venea vorba de Richard:

— Da, l-am sunat azi, ceva mai devreme.

Știam că Aaron încă se simțea vinovat, dar adevărul e că și tatăl, și fiul făcuseră eforturi ca să se apropie. Amândoi știau că Richard nu mai avea mult timp de trăit. Faptul că supraviețuise în ultimul an fusese ca un cadou nesperat.

— El și Martha o să ajungă la casă peste câteva ore.

Martha, îngrijitoarea lui Richard, era o adevărată binecuvântare. Avea mare grijă de Richard și ne ținea mereu la curent cu starea lui. Aveam complet încredere în ea, iar sprijinul și compania ei constantă ne linișteau atât pe mine și pe Aaron, cât și pe Richard.

— O să-i sun iar, cât îi așteptăm pe ai tăi, la aeroport.

Ușile liftului s-au deschis. Am pășit afară în același timp.

Încălcându-mi propria regulă, l-am luat de mână chiar aici, în hol.

— Totul va fi bine, *amor*. Tatăl tău o să ajungă în siguranță în Montauk. O să-i adore pe ai mei. Și ai mei îl vor adora pe Richard.

La rândul lui, Aaron și-a încălcat regula și mi-a dus mâna la gură, apoi mi-a sărutat ușor degetele.

— Știu, scumpo. Totul o să fie mereu bine, indiferent ce se întâmplă. Știi de ce?

Am ieșit din clădire și am pășit în dogoarea zilei de vară newyorkeze.

— De ce?

— Pentru că suntem împreună.

Mi-a zâmbit. Inima mea, iubirea mea, întreaga mea lume erau în mâinile lui. Fără niciun dubiu și pe deplin.

— Indiferent ce ne iese în cale, ne avem unul pe celălalt, a adăugat.

Zâmbetul lui Aaron, acela care era doar pentru mine și care întotdeauna îmi făcea inima să stea în loc, a devenit mai larg.

— Suntem implicați în chestia asta împreună, pentru mult timp de acum încolo.

MULȚUMIRI

Singurul motiv pentru care ținești în mână cartea *Din Spania cu dragoste* este pentru că o persoană deosebită mi-a pus următoarea întrebare: „Dar, Elena, de ce n-o publici? Trebuie s-o publici!". Sinceră să fiu, am crezut că persoana respectivă e de-a dreptul nebună (încă mai cred asta, uneori), dar să te bucuri de încrederea și de încurajarea cuiva poate fi suficient ca să riști și să-ți urmărești visurile. Ella, această carte n-ar fi existat fără tine. Dacă mi s-ar permite, aș scrie pagini întregi despre motivele pentru care ai devenit o piesă enormă și crucială din puzzle-ul vieții mele. Dar știu că ți-ai.da ochii peste cap atât de tare, încât aș fi nevoită să iau un avion și să zbor până la tine, ca să te duc la Urgențe. Așa că mă voi limita la a-ți mulțumi. Din adâncul sufletului meu, mulțumesc! Pentru fiecare cuvânt de încurajare, pentru fiecare sfat, pentru îndrumarea ta, pentru fiecare minut din nenumăratele mesaje vocale, pentru excesul de confesiuni, pentru fiecare „taci!" pe care mi l-ai adresat și, mai presus de toate, pentru prietenia ta inestimabilă.

Cris și Ana: fetelor, am reușit! Vă mulțumesc că ați fost alături de mine încă de când eram niște puștoaice insuportabile, care se credeau bune la toate. M-ați încurajat până când am hotărât să-mi urmez visurile. Prietenia voastră înseamnă totul pentru mine, iar voi o știți.

Erin, trebuie să-ți mărturisesc ceva. În ziua când te-am întrebat, în treacăt, dacă ai vrea să citești cartea asta în calitate de „cap limpede", m-am prefăcut că sunt relaxată, dar de fapt eram pe punctul

de-a o lua la goană. Totuși, ai acceptat și, așa cum ai spus recent, se pare că alcătuim o echipă grozavă. Romanul acesta nu ar fi la fel, dacă nu l-ai fi citit tu (imaginează-ți cât de mult l-ar fi urât toată lumea pe Gonzalo!). Îți mulțumesc, Erin! Sper că aceasta nu va fi ultima noastră colaborare.

Cristina, ai fost atât de drăguță cu mine! Generozitatea ta și sprijinul tău necondiționat înseamnă totul pentru mine. Nu-mi vine să cred că obișnuiam să-ți cer recomandări de romane romantice, iar acum mă încântă recenzia ta absolut uimitoare pentru cartea mea. Îți mulțumesc, frumoaso! Mi-ai salvat viața și ești cea mai tare, iar ajutorul tău a schimbat totul. Jur că voi scrie pentru tine cel mai erotic roman, cu un erou care să-i semene lui Henry Cavill. Promit!

Domnule B., sper că mi-ai cumpărat flori pentru ziua lansării cărții. Locuim chiar vizavi de o florărie, deci nu e foarte complicat. Știu că nu sunt cea mai plăcută persoană atunci când sunt stresată. Am fost cam nervoasă în ultimele săptămâni. Deci măcar atât ai putea să faci, nu? O să-ți pregătesc un tort.

Jovana, vai de mine! Nici nu pot să-mi imaginez câtă bătaie de cap ți-am dat. Cartea aceasta n-ar fi la fel fără magia ta. Îți mulțumesc!

Pentru fiecare cititor avid de pe Tiktok, Instagram, Youtube și fiecare membru al comunității Twitter care m-a încurajat, mi-a trimis mesaje și mi-a oferit toată încrederea și sprijinul: voi îmi faceți viața mai frumoasă și meritați toate florile din lume — și un tort, pe deasupra! Dumnezeule! N-ar fi fost posibil să public romanul acesta fără voi. Vă mulțumesc!

Ție, cititorule, îți mulțumesc că mi-ai dat o șansă. Știu că sunt începătoare într-ale scrisului și că aceasta e doar prima mea încercare imperfectă, dar sper din toată inima că romanul acesta ți-a plăcut la nebunie. Sper să rămâi prin preajmă. Fiindcă, așa cum ar zice Joey (din serialul *Friends*), fără tine, toată treaba asta nu face nici cât o ceapă degerată.

DESPRE AUTOARE

Elena este o autoare spaniolă, o autodeclarată romantică incurabilă și, spre marea disperare a domnului B., o colecționară maniacă de cărți. După ce ani de zile a devorat povești și a postat despre ele pe contul ei de Instagram — @thebibliotheque —, și-a făcut, în sfârșit, curaj și a început să creeze ea însăși povești.

Nu s-ar descrie pe sine drept o persoană îndrăzneață. Are o diplomă de inginer chimist și, în grupul ei de prieteni, este echivalentul Monicăi (din serialul *Friends*). Elena ar spune că această carte este, cu siguranță, cel mai palpitant și mai înspăimântător proiect al ei de până acum. Probabil că își roade unghiile în timp ce citești aceste cuvinte. La naiba! Probabil c-o ia razna din cauza emoțiilor.

Dar n-o lua în seamă! E doar un pic de trac și să sperăm că va fi constructiv.

În orice caz, abia așteaptă să-și împărtășească visul cu tine. Ar vrea să vă extaziați împreună, citind povești de genul „și-au trăit fericiți până la adânci bătrâneți". Și — cine știe? — poate chiar să te îndrăgostești de iubire. La urma urmei, nu-i ăsta scopul cărților romantice?

www.authorelenaarmas.com
facebook.com/authorelenaarmas
twitter.com/elenaarmasbooks
instagram.com/thebiblioteque
goodreads.com/authorelenaarmas
pinterest.com/thebibliotheque
tiktok.com/@thebibliotheque